

Giới thiệu Tâm Ngửa

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, sủng ngọt, nữ truy, HE.

Số chương: 64 chương

Editor: TBB**Poster:** Tâm Tít Tắp

Nhân vật chính: Chu Viễn Quang, Lâm Cam

Nội dung theo: Theo Lâm Cam

Ngau từ khi còn nhỏ thì Lâm Cam đã có tính cách không biết sợ ai là gì, Bỗng nhiên cho đến một ngày, cô lại rất ngoan ngoãn, không còn gây sự khắp nơi.

Có người hỏi cô thì cô nói rằng: "Gây chuyện thật sự chẳng có ý nghĩa gì"

“Ý cậu là sao?”

Ánh mắt của Lâm Cam đang dõi theo bóng lưng của Chu Viễn Quang phía trước, cô gắng nói từng chữ: “Bởi vì giờ đây đã có ‘ánh nắng’ rồi!”

* Lâm Cam trả lời 日光 – [rìguāng] là ánh nắng, chơi chữ với tên 远光 – [yuǎnguāng]: Viễn Quang.

Ngày nọ, cô đang học ở thư viện cùng Chu Viễn Quang thì nhận được tờ giấy trả lời:

“Chớ khiêu khích anh, anh sẽ đau đầu phát sốt.

Có lẽ em chỉ muốn nắm tay, nhưng thân thể em khiến anh dục hỏa đốt người.”

Cô cho rằng anh chỉ là một chú mèo nhút nhát, không ngờ lại là một con sói đuôi dài.

Nội dung theo: Chu Viễn Quang

Mang bên mình số mệnh đơn độc, anh chưa từng cầu nguyện với thượng đế. Cho đến khi gặp Lâm Cam, anh lại trở thành người mộ đạo nhất.

Nói như vậy là bởi:

Nếu thượng đế ban cho anh “món đồ” gì, thì đó chỉ có thể là Lâm Cam.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hình như bà đây động lòng thật rồi

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Sáng sớm tháng Tám, nhiệt độ vẫn nóng lên, mặt trời mới ló rạng, cả thành phố Ngụ Châu như bùng tỉnh.

"Tiểu Tâm Can, dậy ăn cơm thôi."

Trong căn nhà nhỏ ở ngoại ô, cùng với tiếng gọi của người phụ nữ, cửa phòng ngủ tầng 2 liền mở ra. Theo tầm mắt của bà, có một cô gái nhỏ mặc quần vải bông đang đi ra khỏi phòng. Một tay cô đề lên chót, chuẩn bị đóng cửa phòng. Một tay khác đang lau tóc, mái tóc ngắn hơi ướt, sợi tóc còn ướt trông hơi cứng, thỉnh thoảng lại có giọt nước chảy xuống theo đường cổ. Lâm Cam vừa lau tóc vừa xuống cầu thang.

Lâm Cam: "Bố đâu ạ? Hôm qua không về nhà sao?" Khi nói câu này, cô đang tiến vào nhà vệ sinh.

Mẹ Lâm ở phía sau xì một tiếng: "Con còn không rõ bố con sao? Ai biết đang nằm trên giường con hồ ly tinh nào?"

Lâm Cam nhìn bàn chải đánh răng vừa bóp một lượng kem đánh răng bằng như hạt đậu ra, hơi nhíu mày, tựa như hải long, gật đầu một cái mới cho vào miệng đánh răng.

Cô vừa đánh răng, vừa nghe mẹ Lâm đồng dài, lại nhìn trong gương. Mắt dài, đuôi hơi xếch, miệng ngậm bàn chải đánh răng, mắt hơi cong cong, khoe mắt có nốt ruồi đốm lệ, đây chính là cô.

Nghe đến ba chữ "hồ ly tinh", mặt Lâm Cam cũng không có biểu cảm gì, chỉ có lúc súc miệng gây ra tiếng động lớn hơn một chút, lông mày hơi nhăn lại, đuôi mắt mang vẻ nguội lạnh.

Lâm Cam: "Mẹ ly hôn đi."

Đúng như dự đoán, cô vừa nói lời này xong liền nghe thấy lời nói uất hận xen lẫn ý cười giễu nhạo của mẹ Lâm, khiến người ta nghe xong cũng không vui nổi.

Mẹ Lâm: "Ly hôn? Ông ta đừng hòng! Đời này mẹ sẽ kéo ông ta chết chung!"

Lâm Cam cầm cặp xách, tay dài với lấy hai mẫu bánh mì rồi đi ra ngoài.

Mẹ Lâm: "Con đi đâu vậy? Không ăn cơm sao?"

Lâm Cam khom người tìm giày trong tủ, không quay đầu lại: "Lúc trước con nói với mẹ rồi mà, vào năm sẽ là lớp 12, thầy nói đi học thêm trong kì nghỉ."

Mặt mẹ Lâm vừa trắng lại vừa đỏ, môi động đậy một chút nhưng không nói được lời nào.

Đi ra tới cửa, Lâm Cam mới cong miệng, có ý nói to: "Bố mẹ có ly hôn cũng không cần để tâm đến con."

Cửa nhà đóng lại, thêm nhà cũng tối đi. Bên trong cửa là một màu đen, ngoài cửa lại là màu trắng tới nhức mắt, căn phòng vắng lặng cũng bị ngăn cách bởi cánh cửa này.

Lâm Cam không nói dối về lớp học thêm, sau kì nghỉ này cô sẽ lên lớp 12, sau khi phân khoa, các thành viên trong lớp cũng không thay đổi, các thầy mở lớp dạy thêm, học sinh nào cũng phải tham gia.

Trên đường đi Lâm Cam đã ăn xong hai mẫu bánh mì.

Sắp đến giờ vào lớp học thêm, Lâm Cam rẽ vào tiệm tạp hóa, lúc đi ra, cả người đều thay đổi. Tuy trên người vẫn là chiếc váy mặc lúc ra cửa, nhưng không chỉ có làn da trắng, mà đôi môi màu đỏ khiến cô mang một vẻ đẹp khác. Lâm Cam hài lòng vuốt tóc, tóc cô đã làm xoắn phần đuôi, các lọn hơi rối, nhưng trông lại có vẻ thành thực, hấp dẫn.

Mới ra đến cửa tiệm, cô nhận được tin nhắn của bạn cùng bàn Tiết Giai Kỳ.

Tiết Giai Kỳ: "Cậu đến chưa?"

Lâm Cam: "Vẫn chưa."

Tiết Giai Kỳ: "Biết ngay mà, nhất định cậu sẽ đến muộn!"

Lâm Cam hừ một tiếng, gửi tin nhắn tiếp: "Có chuyện gì sao?"

Tiết Giai Kỳ: "Tớ chỉ muốn nói là hôm nay tớ cũng đến muộn. Cậu chờ tớ một chút, tớ sợ Trương Cường mắng lắm."

Cuối cùng, cô ấy lại gửi thêm một tin: "Có cậu thì tớ chẳng sợ gì nữa."

Trương Cường là thầy giáo số học kiêm chủ nhiệm lớp của cả hai.

Lâm Cam: "Đúng là không có tiền đồ, chờ cậu ở đầu ngõ lớp học thêm."

Bên kia trả lời: "Được."

Lâm Cam cắt điện thoại di động vào trong túi, tiến về đầu ngõ. Cô bước đi không có chút quy luật, mang vẻ lười biếng, thờ ơ. Rẽ từ đầu ngõ vào chính là lớp học thêm.

Chỗ này chính là nơi vắng vẻ nhất ở gần trường, ngày nghỉ lễ không có ai tới. Lâm Cam tựa cả người vào tường, nhìn thời gian một chút, đã tới muộn 10 phút rồi. Cô cũng không vội, đưa tay vuốt tóc một cái. Dù sao nếu xét về bản chất thì tới muộn một chút hay muộn nhiều đối với Trương Cường cũng như nhau cả.

Nhìn chằm chằm một chỗ tới mức xuất thần, có chút buồn chán, cô kéo khóa mở túi ra, lôi ra một bao thuốc lá. Thuốc lá cho nữ, bao bì được làm tinh tế, có hình ngọn lửa đang cháy trên đôi môi đỏ của cô gái, trông rất phô trương.

Lâm Cam nhìn dòng chữ trên bao thuốc: "Hút thuốc có hại cho sức khỏe", hừ lạnh một tiếng.

Ngón tay chuyển động một chút đã dễ dàng mở bao thuốc ra, cô rút một điếu thuốc, gỡ nhẹ đầu thuốc một chút, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc kê lên miệng. Tay trái bật lửa, ngọn lửa liếm đến đầu thuốc.

Hít một hơi, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, phun ra một hơi khói. Khói bay thành từng vòng, sau đó dần tan đi.

"Bạn học, quấy rầy bạn một chút. Gần đây có lớp học thêm không?" Khói thuốc vẫn lượn lờ quanh đó, điếu thuốc bị Lâm Cam hút đã cháy hơn nửa, đột nhiên quanh đó truyền tới câu hỏi như vậy.

Người nọ đứng sau lưng Lâm Cam, lời nói bất thành lời của anh khiến Lâm Cam giật mình. Cô không nhận được muốn xoay người xem người đó là ai.

Sau khi nhìn thấy người phía sau, sự thiếu kiên nhẫn và bức bối trong mắt Lâm Cam biến mất không chút dấu tích.

Người kia có mắt một mí, nhưng con mắt như trong suốt, trắng đen rõ ràng. Khi rũ mắt xuống, lại giống như loài vật vô tội nào đó. Lông mi dài và dày. Làn da trắng nõn, nếu dùng từ đẹp, chỉ bằng dùng từ tinh xảo sẽ thích hợp hơn.

Có điều, lông mày anh dài lại dày, mang tới cho người ta cảm giác nhẹ nhàng, thanh lãnh, khí khái hơn người.

Trong đầu Lâm Cam chỉ còn một ý nghĩ.

Sạch sẽ và trong suốt.

Khuôn mặt thiếu niên dần rõ ràng. So với nữ sinh bình thường, Lâm Cam cao 1m65 thuộc vào hàng trung bình, nhưng cũng chỉ đứng đến ngang tầm vai người này. Có lẽ anh cao tới 1m87, vai rộng eo hẹp, chính là dáng người tam giác điển hình.

Khuôn mặt đẹp, khí chất tiêu chuẩn. Lâm Cam nhận không được nuốt nước bọt, sau đó liếm liếm môi. Bao nhiêu mất kiên nhẫn cũng bay biến hết rồi, giờ đây cô chỉ cảm thấy tâm can ngứa ngáy, xuân tâm nhộn nhạo mà thôi.

"Bạn học, gần đây có lớp học thêm không?" Thiếu niên lại hỏi lần nữa, lông mày nhíu nhíu lại. Anh hơi cúi đầu, nhìn thấy ngón tay Lâm Cam kẹp điếu thuốc, con mắt dần trở nên thâm sâu, có điều rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Lâm Cam nhanh chóng để ý thấy ánh mắt nhàn nhạt đó. Lần đầu tiên cô thấy điếu thuốc nóng bỏng tay như vậy, nóng đến mức cô không muốn cầm nó trên tay thêm chút nào.

Thiếu niên không thấy Lâm Cam phản ứng lại, cũng chỉ đứng im lại chỗ. Anh lẳng lặng nhìn, sau đó tiến về phía trước.

"Này." Lâm Cam vừa lên tiếng, vừa đập tắt điếu thuốc.

Thiếu niên quay đầu, miệng thẳng tắp một đường, không có độ cong. Anh dừng lại, lưng đeo ba lô, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Cam.

Lâm Cam: "Có đây."

"Tới đó bằng cách nào?"

Lâm Cam: "Câu hỏi lớp học thêm nào?" Không phải Lâm Cam cố ý đùa anh, mà gần đây có rất nhiều lớp học thêm của các thầy.

Thiếu niên cúi đầu, giống như đang suy nghĩ. Lâm Cam bên này cũng không làm việc vô ích, cô tranh thủ thời gian nhìn chăm chăm người này thêm mấy giây.

Anh hơi vênh môi, cúi đầu, thỉnh thoảng mắt lại cụp xuống. Sau đó, thiếu niên ngẩng đầu, mắt có chút do dự: "Bạn biết lớp học thêm của thầy Trương Cương ở đâu không?"

Vừa dứt lời, anh ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Cam.

Lâm Cam cười cười. Đuôi mắt cô kéo lên cong cong, mang theo hương vị thanh thuần xinh xắn. Nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt phải cũng nhuốm màu vui vẻ.

Lâm Cam: "À, thầy Trương, cậu đi vào kịch đường ngõ vừa rồi, lớp học ở bên phải."

"Cảm ơn."

Lâm Cam hơi gật đầu, con mắt thoáng qua tia giao hoạt: "Không có gì."

Lâm Cam nhìn theo bóng lưng anh đi vào con ngõ, không nhận được mỉm cười.

Rất cuộc cô cũng hiểu những lời của Ngô Huệ Từ: "Chỉ cần người đó xuất hiện, trong lòng lập tức sẽ thông suốt, sau đó sẽ có suy nghĩ cùng người ấy tay trong tay. Từ đồng ruộng tới những con phố, những khó khăn trong nhiều năm cô đơn trong nháy mắt trở nên tiêu tan. Trong chớp mắt, những lời nói

suông, tự cho là đúng đều là vô dụng. Cũng giống như bếp lửa sắp lụi tàn, trong chớp nhoáng, chỉ cần có không khí thổi qua, ngọn lửa lại một lần nữa bùng lên rực rỡ."

Cô biết, cô muốn người kia.

Rất nhiều năm sau, có thể không ai nhớ được thuở thiếu niên ngây ngô đã động lòng vì điều gì. Nhưng cảm giác tim đập hữu lực trong lồng ngực vào khoảnh khắc đó sẽ mãi khắc sâu trong tâm trí, khó lòng quên được.

Linh hồn hấp dẫn nhau tưởng chừng chỉ xảy ra trong mơ, nay lại trực tiếp khiến cõi lòng rung động. Tất cả chỉ trọn vẹn trong khoảnh khắc anh xuất hiện trước mặt cô.

"Đại tỷ, cậu nhìn gì vậy?" Tiết Giai Kỳ ngó đầu tới, từ phía sau vỗ vai cô một cái: "Đi nào."

Lâm Cam muốn văng tục: "Muốn hù chết tớ hả?"

Tiết Giai Kỳ nhìn lại trong ngõ, chỉ có mỗi con đường kia thôi mà, đâu có gì khác. Thấy tâm tình mềm mại trong mắt Lâm Cam còn chưa tiêu tan, Tiết Giai Kỳ rùng mình một cái: "Không phải cậu bị cái gì quần thần đấy chứ?"

Lâm Cam liếc mắt một cái, đi về phía trước. Tiết Giai Kỳ vội vàng đuổi theo. Đi được ba bước đã có chút hồn hên. Tiết Giai Kỳ vừa chạy tới, liền kéo lấy váy Lâm Cam. Có lẽ bình thường cô có thói quen không để người khác chạm vào quần áo nên Tiết Giai Kỳ buông ra rất nhanh. Lâm Cam chú ý bạn mình đang thờ hồn hên, không chủ động mà đi chạm lại.

Tiết Giai Kỳ cười hi hi: "Tiên nữ nhỏ, cậu đúng là chiều tớ mà!"

Lâm Cam hừ lạnh một tiếng: "Đồ Corgi chân ngắn."

Tiết Giai Kỳ cũng không so đo cô cười nhạo chiều cao của mình. Cô bạn Lâm Cam này, người khác không rõ, không lẽ cô còn không hiểu sao?

Chính là mạnh miệng lòng mềm mà thôi.

Trông gay gắt như thế, nhưng rất dễ mềm lòng.

Cô cười phản bác: "Corgi đáng yêu mà."

Tiết Giai Kỳ vẫn còn lải nhải: "Rốt cuộc lúc này cậu đang nhìn cái gì?"

Lâm Cam dừng lại, nghiêng đầu, chợt đưa tay bưng mặt Tiết Giai Kỳ, xoa xoa hai cái: "Hình như lần này bà đây động lòng thật rồi."

Tiết Giai Kỳ há hốc mồm kinh ngạc.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không biết lúc nào cậu ấy mới nhìn về phía tớ nữa

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Tiết Giai Kỳ đi phía sau, vẫn cảm thấy lời Lâm Cam vừa nói không chân thực. Không phải cô hoài nghi, mà là bất kì người nào ở thành phố Ngu Châu này nghe xong cũng sẽ có phản ứng như vậy.

Lâm Cam..

Thành tích học tập tốt, đánh nhau cũng siêu hạng, vấn đề là lớn lên lại xinh xắn.

Theo lời nói của hội nam sinh, thì Lâm Cam là số một thành phố Ngu Châu. Nhìn từng nét ngũ quan thì bình thường, nhưng tựu chung lại thì rất hài hòa. Chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ dim chết người khác.

Chủ yếu là, rất khó theo đuổi được cô. Thân là bạn, Tiết Giai Kỳ cũng chưa thấy cô yêu đương với ai. Nhưng người này lại nhiều thói hư tật xấu, cũng không dễ theo đuổi, như vậy càng khiến lũ nam sinh nhớ thương. Thế nên Lâm Cam cũng là người được săn đón nhất.

Khi Tiết Giai Kỳ nghe Lâm Cam nói câu vừa rồi, chỉ có kinh ngạc và không thấy vui mừng chút nào.

"Bà cô của tôi, có phải cậu trêu tở không? Cậu thế này, mà còn có người khiến cậu thích sao?"

"Không phải cậu lại gặp Lưu Hân Tĩnh chứ? Cậu ta mỗi ngày đều âm hồn không tiêu tan."

Lâm Cam vừa đẩy cửa lớp học thêm, vừa nghe Tiết Giai Kỳ nói đông nói tây, quay đầu tròn mắt với cô ấy một cái: "Cậu còn nói nữa thì đợi lên uống trà với Trương Cương đi."

Tiết Giai Kỳ lè lưỡi, không lên tiếng nữa.

"Còn nữa, Lưu Hân Tĩnh có bản lĩnh gì chứ? Cậu ta có thể gây khó dễ cho tở sao?"

Tiết Giai Kỳ nghĩ một chút, đúng là không thể có chuyện này. Cho tới giờ chỉ có Lâm Cam khiến người khác thua thiệt, chứ không để người khác khi dễ mình bao giờ.

Lâm Cam thấy cô bạn cười cười, ngoan ngoãn đi theo mình nên cũng mỉm môi cười.

Mới tiến về phía trước, Lâm Cam đã nghe thấy đầu ngõ truyền tới tiếng kêu rên. Tiết Giai Kỳ thấy cô dừng lại, nghi hoặc hỏi: "Sao lại không đi nữa?"

Lâm Cam tiến về phía đầu ngõ, Tiết Giai Kỳ ở phía sau kêu lớn: "Cậu đi đâu vậy? Sắp muộn thật rồi." Lâm Cam vẫn im lặng.

Cô tự ý tiến về phía đó, nhìn thấy học sinh nhỏ đang nằm trên đất, còn có một đám nhóc vây xung quanh.

Một tên nhóc trong đám đó đạp chân vào bụng cậu bé dưới đất, mang vẻ tàn bạo không nên có ở cái tuổi này: "Nói mau, tiền hôm nay đâu?"

Cậu nhóc nằm dưới đất người đầy dấu chân, mặt mũi cũng tối sầm lại. Thanh âm của cậu yếu ớt, khò khè thút thít: "Mấy ngày trước không phải đã đưa các cậu rồi sao?"

"Ha, đã bảo với mày là nộp tiền mỗi ngày rồi mà?"

"Mẹ tôi nói... gần đây tôi tiêu quá nhiều nên không cho nữa..."

Tên nhóc cầm đầu đám người kia nhìn đám người bên cạnh, chân cũng dừng thêm lực: "Nói, có phải mày kể cho mẹ rồi không? Nếu mày kể rồi, hôm nay tao đánh cho mày răng rơi đầy đất."

Cậu nhóc nằm dưới khung hoàng, hai tay ôm chặt lấy đầu: "Không... Tôi chưa nói."

Mấy tên nhóc bên cạnh đồ cặp sách của cậu xuống, không thấy có tiền liền thấp giọng mắng một câu. Nhóc cầm đầu nhìn thấy, đang chuẩn bị dùng sức đá thì Lâm Cam đã ra mặt.

"Sao lại có mấy đứa nhóc lớn mặt thế này? Sao nào? Muốn thu phí bảo kê à?"

Dù sao cũng là một đám nhóc tiểu học, nhìn thấy người lớn hơn, dù là nam hay nữ thì đều sợ hãi. Nhất là Lâm Cam lại khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc, biểu cảm tức giận. Đứa nhóc cầm đầu nhìn Lâm Cam, hung ác tròn mắt lên nhìn cô.

"Chị muốn làm gì?"

Lâm Cam nhìn Tiết Giai Kỳ, ý bảo bạn mình đi đỡ cậu nhóc bị đánh kia.

Sau đó cô đến chỗ cặp sách của cậu bé kia, vừa thu dọn đồ đạc lại vừa nói: "Có thể làm gì đây? Lấy đồ của người khác không phải nên trả lại à? Lại đây, mau trả lại phí bảo kê."

"Tôi thu tiền bảo kê bằng bản lĩnh của mình, dựa vào cái gì mà phải trả lại?" Cậu nhóc vừa nói ra lời này, Lâm Cam lập tức giận quá hóa cười.

Cô bước nhanh qua, đưa tay nhéo tai thằng nhóc đó: "Nghĩ mình giỏi lắm đúng không? Mẹ em không dạy phải yêu quý bạn bè à?"

Tên nhóc bị nhéo tay đến đau liên miêng gào khóc: "Chị học trường Nhất Trung chứ gì? Tôi sẽ mách thầy giáo, chị sẽ bị phạt cho xem!"

Lâm Cam ha một tiếng, cười giễu: "Chị có bản lĩnh nên đánh em, sao có thể gọi là ngược đãi trẻ nhỏ được đây?" Cô đem lời nói của tên nhóc trả lại y hệt.

Thấy tên nhóc đau tới không chịu nổi, Lâm Cam mới buông lỏng tay: "Đưa tiền đây."

"Tiêu hết rồi."

Lâm Cam cắn răng, xua tay: "Sau này còn để chị thấy em bắt nạt bạn học lần nào sẽ nhéo tai em lần đó." Nói xong phúi bụi trên cặp sách của cậu bé bị đánh rồi đưa cho cậu.

"Sau này nếu mấy đứa đó còn bắt nạt em nữa, em phải dùng sức đánh lại bọn chúng. Nếu không đánh lại được thì phải đi mách thầy cô hoặc bố mẹ, hiểu không?"

Cậu bé nhút nhát gật đầu. Lâm Cam thở dài, lấy 100 đồng trong túi mình ra đưa cho cậu: "Đem về trả lại cho mẹ đi, tiện thể kể chuyện mấy đứa nhóc kia bắt nạt em nữa, biết không?"

Nhìn cậu bé gật đầu, Lâm Cam mới cùng Tiết Giai Kỳ trở về.

Thấy Tiết Giai Kỳ chuẩn bị mở miệng, Lâm Cam đành trước: "Được rồi, tớ biết tớ anh minh thần vũ. Nhưng bây giờ không phải lúc khen tớ đâu, cậu chờ Trương Cường phê bình chúng ta thì hơn."

Tiết Giai Kỳ nghe cô nói vậy mà thở dài thườn thượt.

Lúc đẩy cửa vào lớp học thêm, âm thanh giảng bài của thầy giáo ngừng lại, cả lớp đều quay ra nhìn hai người.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là tìm nam sinh vừa nãy. Anh đi vào lớp học thêm xong cũng không thấy ra ngoài, nơi này lại chỉ có một lớp. Chắc chắn là trong phòng học này rồi.

Chỉ cần liếc mắt, Lâm Cam đã nhận ra anh.

Nhờ vào bóng lưng.

Hàng thứ nhất ở chính giữa, đó là người duy nhất không xoay người lại.

Bóng lưng anh thẳng tắp. Cơ bắp dưới lớp sơ mi trắng nhô lên một chút, bả vai thật rộng, đường cong của lưng rất đẹp mắt.

Trong mắt Lâm Cam đều là vui sướng.

Thầy giáo số học trên bục giảng, cũng là thầy chủ nhiệm Trương Cường vừa thấy cách ăn mặc của Lâm Cam, chân mày đã nhíu chặt lại.

"Em đến muộn mà còn cười được." Lời vừa nói ra, tay cũng vỗ trên bàn một cái, quắc mắt lộ ra vẻ không giận mà uy.

"Lâm Cam, em ăn mặc kiểu gì thế này? Một học sinh nên ăn mặc như vậy sao?"

Tất nhiên Lâm Cam không sợ thầy, môi mím một đường, trên mặt vẫn là dáng vẻ tinh ranh: "Thầy Trương, giờ đang là kì nghỉ, em không cần đến trường mà."

Học sinh trong lớp bắt đầu ồn ào, phía dưới có nam sinh huýt sáo, Trương Cường giận đến nổi đập tay xuống bàn: "Vớ vẩn, ngày mai đổi lại ngay."

Lâm Cam từ chối cho ý kiến, môi đỏ mím lại, đuôi mắt đều là vẻ kiêu ngạo.

"Thầy Trương, em có thể về chỗ ngồi rồi chứ?"

Trương Cường không để ý đến cô nữa, giận dùm dùm nói: "Coi như không thấy em." Sau đó tiếp tục xoay người lên giảng bài.

Học sinh bên dưới lại cười ầm lên. Tiết Giai Kỳ đi thẳng xuống hàng ghế cuối cùng. Mắt Lâm Cam lại xoay chuyển, cắn răng một cái rồi dừng lại.

Thôi đi, không nỡ bỏ đứa nhóc kia nên không bắt được sói. Không phải ngồi hàng cuối sẽ càng thiệt sao?

Lâm Cam: "Ngồi ở phía trước đi."

"Hả?" Tiết Giai Kỳ ngậy ngẩn. Hôm nay đại tỷ chưa uống thuốc sao?

Lâm Cam ở phía trước, Tiết Giai Kỳ ở phía sau. Mục tiêu là hai ghế trống bên trái hàng thứ nhất. Chỗ đó hơi chếch bâng, lại gần chỗ thầy giáo nên không ai muốn ngồi.

Cả lớp đều tập trung ánh mắt trên người Lâm Cam.

Hôm nay mặt trời mặt trăng Tây sao?

Không được rồi.

Đại tỷ hàng vạn năm ngồi hàng cuối lại lên ngồi hàng thứ nhất.

Phòng học vốn huyền ảo như ngoài chợ lại vì tiếng bước chân của Lâm Cam mà im lặng. Lâm Cam đi một bước, đếm một bước.

Cô đi từ hàng cuối cùng lên hàng thứ nhất, đi ngang qua sáu cái bàn, mất 12 bước chân. Mười hai bước chân liền có thể đến gần anh. Trên đường đi tới, mỗi bước đều ngập tràn mong đợi.

Thầy số học trên bục giảng liếc cô một cái, tất nhiên cũng không phản ứng. Chỉ cần cô không quấy rối, ngồi đâu thì tùy ý đi.

Ngồi xuống rồi mở sách, Lâm Cam bắt đầu nghe giảng. Sau đó còn hăng hái trả lời những câu hỏi của Trương Cương. Cả lớp đều trở mắt ghen ghét trước biểu hiện này của cô. Tất cả mọi người đều nín thở, ai lại dám mở miệng cơ chứ, ngộ nhờ chọc đến đại tỷ Lâm Cam thì sao?

Vất vả quá mà, đại tỷ người ta đang thể hiện một chút. Ai dám so tài hăng hái với cô đây? Mà chủ yếu vẫn là ít người trả lời được câu hỏi của Trương Cương. Lâm Cam lại là một trong số đó.

Mỗi khi trả lời được một câu, ánh mắt Lâm Cam lại không tự chủ được mà liếc về bên phải. Chỉ cần nhìn một cái, tinh thần lại không an ổn được.

Sao mắt anh có thể đẹp đến thế chứ? Lông mi dài lại dày, lúc chớp mắt trông giống như tấm rèm vậy.

Cô trả lời tổng cộng 15 câu hỏi, cũng nhìn về phía anh 15 lần.

Mỗi lần nhìn qua cô đều phát hiện một điểm mới. Ví dụ như, khi anh nín thở, trông rất thanh tú. Lại ví dụ như, khi anh chăm chú lên bảng, lưng không tự chủ mà thẳng tắp. Anh không giống những nam sinh trong lớp trước đây.

Chỉ có điều...

Lâm Cam xoay bút trên tay, buồn bực nhìn xuống bàn.

Anh chưa từng nghiêng đầu nhìn qua đây.

Trong lòng cô bỗng nảy sinh chút cảm giác thất bại.

Lớp học thêm học một ngày 4 tiết, buổi sáng 2 tiết số học, chiều 2 tiết tiếng Anh. Ngày hôm sau là sáng hai tiết Vật lý, chiều hai tiết Hóa học. Mỗi tiết học kéo dài 1 tiếng rưỡi, trung bình một ngày có 20 phút nghỉ ngơi.

Đến thời gian nghỉ.

Khi Trương Cương nói đến giờ nghỉ, Lâm Cam thấy người bên cạnh đứng lên. Anh đẩy ghế ra, đi về hướng cửa sau.

Tiết Giai Kỳ dùng cùi chỏ chọc vào người Lâm Cam "Đại tỷ, hôm nay cậu lạ lắm nhé."

Sắc mặt Lâm Cam uể oải. Cô còn chưa kịp sang giới thiệu bản thân mà.

Thấy bạn hỏi, cô chỉ thuận miệng đáp: "Thế sao?"

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh nhủ thầm, lầm bầm: "Sao lại không? Cậu nhìn xe, giờ chúng ta đang ngồi đâu? Đồi này tớ chưa từng nghĩ cậu tình nguyện ngồi bàn đầu đây. Trong giờ học cậu còn hăng hái trả lời câu hỏi, trước kia ai đã nói thầy Trương giảng bài không thú vị?" Lúc nói đến câu cuối cùng, cô ấy phải giảm thấp âm điệu xuống.

Lâm Cam đang cầm bút vẽ bậy trong sách bài tập, nghe được lười Tiết Giai Kỳ chỉ thờ dài một tiếng: "Cậu nói xem, biểu hiện trong giờ học của tớ có phải rất sáng giá không?"

Tiết Giai Kỳ không nghe rõ nên "Hả?" một tiếng.

Lâm Cam lầm bầm: "Không phải sao? Không biết lúc nào cậu ấy mới nhìn về phía tớ nữa."

Phía sau có nam sinh rướn người lên: "Những câu hỏi lúc này tôi không nghĩ ra, cậu đều trả lời được hết."

Mắt Lâm Cam sáng lên: "Cậu cảm thấy tôi hiểu hiện rất tốt sao?"

Nam sinh đó gật đầu, cầm bài thi đưa lên: "Thế nên cậu giải thích lại giúp tôi lần nữa, được không?"

Lâm Cam đột nhiên thấy mất hết sức sống, khoát khoát tay: "Cậu tự nghĩ thêm đi, tôi đang bận." Cậu bạn đó lại cắn bút tiếp tục tự nghiên cứu.

Tiết Giai Kỳ nhìn chân mày nhíu chặt của Lâm Cam, lại nghĩ tới trong giờ học cô liên tục nhìn về bên phải, mà bên đó lại có một nam sinh. Nghĩ nghĩ liền hiểu.

"Lâm Cam, không phải cậu thích cậu ta chứ?"

Lâm Cam đang rầu rĩ không biết nên lên tiếng chào hỏi anh thế nào. Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ cô xoắn xuýt như vậy. Trước kia tới giờ muốn gì đều là thắng tay đoạt lấy. Có điều, cô thấy ấn tượng đầu tiên của nam sinh kia với mình không được tốt lắm. Chỉ cần nghĩ đến đây đã thấy buồn phiền rồi.

"Là cậu ấy." Lời Lâm Cam nói như lựu đạn ném vào nước vậy, uy lực bắn ra bốn phía. Đầu Tiết Giai Kỳ nổ ầm một cái.

Lâm Cam xoay người, nhìn thẳng Tiết Giai Kỳ: "Cậu không thấy cậu ấy rất đẹp trai à?"

Tiết Giai Kỳ nghĩ kĩ lại một chút, hình như là rất đẹp trai đi?

Mi thanh mục tú.

Chỉ là, nếu ghép với Lâm Cam... Sao nhìn thế nào cũng thấy không phù hợp.

Lâm Cam hiểu rõ biểu cảm của Tiết Giai Kỳ, trừng mắt với cô ấy một cái: "Biểu cảm của cậu là sao đây?" Giọng cô đầy tức tối.

Tiết Giai Kỳ bật cười thành tiếng, kéo tay trấn an Lâm Cam: "Lần đầu tiên tớ thấy cậu như vậy đấy."

Lâm Cam cũng lắc đầu, cười cười: "Không biết vì sao lại thành thế này." Nói xong ánh mắt cũng phát sáng lấp lánh.

Lâm Cam càng nói càng hăng hái, tay còn ra dấu: "Thấy cậu ấy rồi thì tất cả các nam sinh khác đều không lọt mắt nữa."

"Ài, cậu nghe cũng không hiểu được cảm giác này đâu." Lâm Cam nhắm mắt lại, không thấy sắc mặt thay đổi của Tiết Giai Kỳ.

Tựa như cô đang nhớ lại gì đó, khuôn mặt đầy vui vẻ. Bỗng Lâm Cam cảm thấy hình như Tiết Giai Kỳ đang không ngừng lấy tay lắc người mình.

Cô thấy phiền, mở mắt ra gắt với bạn: "Tớ đang tưởng tượng mà, cậu... lắc cái gì hả?" Giọng nói càng ngày càng nhỏ đi.

Bởi theo tầm mắt của Tiết Giai Kỳ, cô thấy một cặp chân dài đang bước tới.

Chính là đôi chân vừa thẳng vừa dài, tản ra sức hút khiến người ta mê muội.

Nghĩ đến người đang đi tới là ai, lòng Lâm Cam liền lộp bộp vài cái.

Xong đời rồi. Mặt Lâm Cam bắt gặp đồ lên. Mẹ nó, có ai xui xẻo như cô không? Đang ảo tưởng lại bị người ta bắt tại trận. Cảm giác này giống như vạch áo cho người xem lưng vậy.

Hình tượng của cô lại đen thêm một chút rồi. Lâm Cam suy sụp trong nháy mắt. Đang muốn nói gì đó, môi đang mấp máy thì bị ai đó cắt ngang.

"Phiền cậu cho tôi đi nhờ."

Lâm Cam thấy vẻ mặt không biểu cảm của anh, khóe môi cũng là một đường thẳng tắp như cũ. Trong lòng cô không nhịn được mà thở dài.

Dùng một tay kéo băng ghế, nhảy xuống dưới rồi đi về phía trước, tránh ra khỏi lối đi. Động tác thoát nhìn có chút vụng về.

Khóe miệng Tiết Giai Kỳ có chút co rút. Từ trước tới giờ, cô chưa từng nghĩ đại tỷ Lâm Cam lại có hành động như vậy trước mặt nam sinh nào đó.

Đúng là động lòng đến ngốc rồi.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bạn học Chu, tôi ăn cơm cùng cậu được không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Nửa giờ học sau, Lâm Cam không tập trung nghe giảng nữa. Trương Cương lại đưa ra một câu hỏi, thấy cả lớp không có ai trả lời liền có chút bất đắc

đi, âm thầm liếc Lâm Cam một cái.

Không biết đầu óc cô nhóc này lại bay đến nơi nào, thầy lác đầu, biết ngay đứa nhỏ này chỉ nhiệt tình học hành được 3 phút thôi mà.

Lâm Cam bên này không nhận ra Trương Cường đang nhìn mình. Bởi sau giờ nghỉ đến lúc tiếp tục vào tiết, tâm tình cô nhộn nhạo không chịu được, thực ra vì ngượng ngùng nhiều hơn.

Cô thấy cô lại tự bôi nhọ hình tượng của mình rồi, nữ mạo hay khí chất gì đó đều ném sạch.

Vừa rồi cô kéo ghế làm gì không biết? Đúng là đại dột mà.

Cô còn đang nghĩ phải tránh ra một cách tự nhiên như thế nào thì có chuyện mới phát sinh. Trương Cường nhìn cả lớp một vòng, mắt chuyển đến dãy ghế thứ nhất, mở miệng.

"Chu Viễn Quang, em có thể lên giải đề không?"

Trương Cường thấy anh gật đầu, chuẩn bị đứng lên trả lời thì có một bàn tay giơ lên ngăn lại.

"VẬY EM LÊN BẢNG GIẢI ĐỀ XEM."

Lâm Cam thấy đối phương đứng lên, cũng không nhìn được mà đứng phất dậy. Cả lớp đều tập trung ánh mắt ở dãy bàn đầu.

Tiết Giải Kỳ kéo tay trái Lâm Cam, chỉ biết thay bạn mình xấu hổ không thôi.

Hôm nay đại tỷ cũng bất thường quá đi, trước sau không đồng nhất chính là muốn dọa chết người ta.

Trương Cường cau mày: "Em muốn làm gì?"

Lâm Cam: "Em muốn lên giải đề này."

Trương Cường trợn mắt nhìn cô: "Vừa nãy còn không tập trung, lên đây đi." Lâm Cam nghe Trương Cường nói vậy, bèn ngẩng đầu tiến về phía nam sinh đối diện.

Hình như anh chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua cô một chút, sau đó liền không nhìn nữa. Lâm Cam cắn khế môi dưới, theo sau anh lên bục giảng.

Trương Cường thấy hai người đi lên thì nói với cả lớp.

"Các bạn phía dưới cũng tự giải đề đi, thử xem có làm được không, đừng nhìn lên bài giải của người khác."

Sau khi Trương Cường nói lời này, học sinh bên dưới cười rộ lên.

Trên bảng, cả hai người không hẹn mà cùng đưa tay về phía hộp phấn. Ngón tay Lâm Cam chạm nhẹ vào mu bàn tay Chu Viễn Quang.

Ấm áp thật đấy, cảm giác vừa hư vừa ảo.

Trái tim Lâm Cam nảy lên "thình thịch", tế bào toàn thân đều tập trung vào thời điểm chạm tay kia.

Nhưng rất nhanh, Chu Viễn Quang đã thu tay lại. Phấn vốn đang cầm trong tay lại rơi xuống. Lâm Cam thấy động tác này của anh, phản ứng đầu tiên là nhoeo miệng cười.

Hình tượng lạnh lùng của anh đã biến mất, thay vào đó là có chút ngờ nghệch.

Tiết Giải Kỳ ngồi bên dưới liên tục cau mày. Trong lòng cô ấy có chút nóng nảy, chỉ muốn hét lên với Lâm Cam: Bộ dạng đại tỷ của cậu đâu rồi?

Lâm Cam cười xong lại ý thức được có điểm không đúng. Lúc này người này tránh né nhanh như vậy, coi mình như thú dữ sao?

Trong lòng trầm xuống, cô lấy một cây phấn, xoay người, chiếm hơn nửa tấm bảng, chỉ để cho người còn lại 1/3 khoảng trống.

Ai đó phía sau hơi kinh ngạc, đứng sau Lâm Cam không nói một lời.

Lâm Cam nhìn lướt xuống cả lớp, thấy cơ bản ai cũng cúi đầu làm bài, không để ý tình huống trên bảng.

Cô giả vờ đọc đề, ngẩng đầu lẩm bẩm: "Tôi đâu có ăn thịt cậu?" Giọng Lâm Cam nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Có điều với âm lượng này, chắc chắn anh nghe thấy được.

Nực cười, vốn cố ý để anh nghe thấy. Nếu không, lại như vở kịch độc tấu của cô.

Có điều, cô cũng không hy vọng xa vời rằng anh sẽ đáp lại điều gì. Dù sao thì từ sáng tới giờ, anh cũng chưa nhìn cô tới một lần.

Vì vậy khi Lâm Cam nghe thấy giọng nói của người kia, còn tưởng mình bị ảo giác.

"Ăn tôi không ngon." Chu Viễn Quang trầm mặc đáp lại.

Lâm Cam giật mình, "à" một tiếng theo bản năng. Nhưng người bên cạnh lại không để ý đến sự ngạc nhiên của cô, bắt đầu giải đề.

Lâm Cam nhìn sùn mặt anh. Anh hơi khom người, tay phải cầm phấn viết, khóe môi vẫn thẳng tắp như cũ. So sánh một chút sẽ thấy, anh vì nghiêm túc mà ánh mắt tập trung cao độ.

Lâm Cam cười nhẹ, nghiêng người lấy giẻ lau bảng của Trương Cường, lau đi vạch phấn cách trên bảng giữa hai người.

Bảo sao mọi người đều nói đàn ông lúc chăm chỉ, tập trung là có sức hút nhất.

Trong nháy mắt, hôm nay cô rung động vì anh thật nhiều lần.

Thừa dịp này, Lâm Cam trả lời một câu.

"Trông cậu rất ngon miệng (1)."

(1) Bạn Cam khen Quang 美味, từ này nghĩa là mỹ vị, ý chỉ món ăn ngon =))

Cô vẫn nhìn người đang nhứ chặt chân mày giải đề toán, lặp lại câu nói này một lần.

Sau đó còn liếm môi dưới.

"Rất giống Tiramisu, tôi..."

Nói đến nửa câu thì kéo dài âm, giọng điệu mềm mại.

"Tôi thích đồ ngọt nhất."

Ngón tay đang đưa phấn của Chu Viễn Quang dừng lại, "rắc" một tiếng viên phấn bị gãy làm đôi.

Lâm Cam lại cười khúc khích.

Trương Cường đứng ở phía sau bỗng ngẩng đầu, nhìn Lâm Cam.

"Em làm đề nhanh lên, đâu phải gọi em lên chơi? Không làm thì xuống dưới cho thầy."

Lâm Cam lè lưỡi, nhanh chóng cầm phấn giải đề.

Tốt xấu gì đây cũng là cơ hội để thể hiện với Chu Viễn Quang, cô phải nhân cơ hội này cứu vãn hình tượng "học bá" của mình mới được.

Viết được vài chữ, Lâm Cam lại nổi lên ý xấu, lăm bằm

"Ài, đúng là sắc đẹp hại nước hại dân." Nói xong liền nghiêng đầu nhìn Chu Viễn Quang.

Có điều anh... lại như cũ không có phản ứng gì.

Lâm Cam thở dài một tiếng trong lòng, khó chiếm được hoa Cao Lãnh quá mà. Thôi thì chuyên tâm giải đề vậy.

Vì vậy mà Lâm Cam không thấy tai người nào đó đang lặng lẽ ứng đo.

Đi nhiên Chu Viễn Quang giải đề xong trước. Sau khi hai người trở về bàn, Trương Cường lại tiếp tục giảng bài.

Kiểu bài tập này, Lâm Cam làm thường xuyên nên chắc chắn sẽ không sai.

Nhớ lại lúc hai người chạm tay vào nhau, Lâm Cam nhin không được đưa tay lên mũi, dùng sức hít hít một chút.

Tuy lúc mới về bàn, cô đã dùng khăn ướt lau tay, giờ mùi phấn nhân nhật trên tay đã sớm được lau sạch. Có điều trong lòng Lâm Cam cố chấp nghĩ làm vậy có thể cảm nhận được hương vị của Chu Viễn Quang.

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh nhìn thấy động tác của Lâm Cam thì không khỏi muốn ói.

Sau tiết học, Lâm Cam cũng không làm gì khác. Cô đã chủ động tiến một bước rồi, không thể tiếp tục ép người ta quá được. Nếu không đến lúc thu lượm, con cá chắc chắn sẽ chạy mất.

Lớp học thêm buổi sáng đã kết thúc nhưng vẫn còn thừa chút thời gian, Trương Cương ngừng giảng bài, để học sinh tự ngấm lại kiến thức đã học ngày hôm nay.

Lớp học xôn xao, đến lúc này, ai nấy đều đói bụng. Hôm nay là ngày đi học thêm đầu tiên, đã lâu tất cả mới lại đi học nên đều chưa quen.

Nhà Tiết Giai Kỳ gần đây nên buổi trưa phải về ăn cơm.

Cô thu dọn sách vở, quay sang hỏi Lâm Cam: "Trưa cậu đi đâu ăn cơm?"

Lâm Cam không tập trung: "Tùy tiện tìm một quán là được."

Tiết Giai Kỳ thấy cô vẫn xoắn xuýt ở kia, lo lắng hỏi: "Hay cậu về nhà tớ ăn cơm?"

Lâm Cam lắc đầu, nằm nhoài lên bàn: "Cậu nói xem, nếu tớ rủ cậu ấy đi ăn cơm thì có mãnh liệt quá không?"

Tiết Giai Kỳ liếc mắt nhìn Chu Viễn Quang, nhỏ giọng đáp: "Tớ vừa nghe ngóng cho cậu xong, hình như cậu ấy là cháu đằng ngoại của chủ nhiệm lớp mình, cậu đừng đùa quá trớn."

Lâm Cam liếc cô một cái: "Thích cậu ấy đâu phải vì thân phận."

Tiết Giai Kỳ chắc chắn hai tiếng: "Cậu chân thành như thế dọa chết tớ đấy."

Lâm Cam chỉ liếc mắt như đáp lời.

Cô vẫn còn đang lẩn tránh, thầy giáo đã cho tan học rồi.

Học sinh trong lớp như ong vỡ tổ òa ra ngoài, trong mấy giây ngắn ngủi, lớp học chỉ còn lại một nửa.

Trương Cương thu xếp bài giảng xong, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Cháu về nhà ăn cơm à?"

Chu Viễn Quang bỏ bút trong tay xuống, lắc đầu.

"Không có phương tiện đi lại, có lẽ cháu ăn gì gần đây là được. Chú mau về nhà đi."

Lâm Cam lắng nghe lời này thì hơi ngạc nhiên, không nghĩ ai đó có thể nói nhiều như vậy.

Khi anh đang nói, Trương Cương từ trên bục giảng bước xuống: "Cháu mang tiền chứ?"

Chu Viễn Quang "Vâng" một tiếng.

"Vậy chú về nhà đây, có chuyện gì thì gọi điện cho chú."

Chu Viễn Quang ngẩng đầu: "Chú đi đường cẩn thận."

Trước khi Trương Cương ra cửa lại quay đầu nhìn một cái. Cháu ngoại nhà mình đang thờ ơ thu dọn sách vở, còn cô nhóc Lâm Cam kia đột nhiên đứng dậy.

Sợ cô nhóc lại gây ra chuyện gì, Trương Cương đề giọng: "Lâm Cam."

Hình như Lâm Cam không nghĩ thầy sẽ đột nhiên quay lại, người hơi run run.

"Mau dọn sách vở của em đi."

Lâm Cam bừng tỉnh, cười khanh khách: "Thầy Trương, thầy mau về ăn cơm đi, bọn em thu dọn sách vở ngay đây."

Trương Cương lại trừng mắt một cái nhưng cũng không khiến Lâm Cam sợ hãi, thầy lại nhìn Chu Viễn Quang một cái rồi mới ra ngoài.

Lâm Cam đi mũi chân trên nền đất, hướng đến người đang thu dọn sách vở gọi.

"Bạn học Chu."

"Tôi có thể hỏi cậu chuyện này không?"

"..."

Lâm Cam thấy ai đó vẫn im lặng, nuốt nước bọt một cái.

"Trưa cậu đi đâu ăn cơm?"

"Không biết." Chu Viễn Quang trả lời lạnh tanh, dứt khoát.

Sau đó ánh mắt anh vẫn bỏ qua Lâm Cam, không nói thêm gì khác.

Lâm Cam cũng không thấy ngại ngùng, thích một người thì phải chủ động nói ra.

"Buổi trưa tôi ăn cơm cùng cậu được không?" Cô nghĩ gì trong lòng liền biểu đạt ngay.

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam đứng đối diện, lúc nói xong câu này, cô liền cụp mắt, có điều ánh mắt không ngừng di chuyển.

Nốt ruồi đón lệ ngay khóa mắt như lấp lánh, chất chứa mong đợi.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Biết cách tốt nhất để bịt miệng tôi là gì không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Môi mòng khe mở, nói ra hai chữ.

"Không được."

Lúc Lâm Cam ý thức được, Chu Viễn Quang đã rời đi bằng đường cửa sau. Cô thờ dài một tiếng, cũng đoán trước sẽ nhận được câu trả lời này rồi mà.

Sau khi Lâm Cam ra khỏi lớp học thêm, vòng vo ở cửa mấy quán ăn gần đó cũng không thấy bóng dáng Chu Viễn Quang. Cô kinh ngạc trong lòng, không biết ăn một bữa cơm thôi mà anh chạy đi tận đâu.

Không lẽ... là sợ chạm mặt cô sao?

Lâm Cam tùy tiện vào một quán mì, lúc đang ăn vẫn tiếp tục suy nghĩ vấn đề này.

Thật sự sợ bị cô đuổi theo sao? Cô vẫn vừa nhai mì vừa suy nghĩ. Tới lúc ăn đến miếng mì cuối cùng, Lâm Cam vẫn không nghĩ ra vấn đề này.

Bình thường dù cô có ham chơi, nghịch ngợm, nhưng cũng chưa yêu đương bao giờ, chứ đừng nói đến theo đuổi nam sinh.

Nhìn cuộc hôn nhân của bố mẹ Lâm, cô chỉ cảm thấy hôn nhân đúng là nếm mồ tuổi trẻ. Nếm mồ này chôn hai người bọn họ, chôn vùi luôn cả cô.

Tình yêu là cái gì chứ?

Mẹ Lâm đi theo bố Lâm nhiều năm như vậy, từ nghèo hèn đến giàu sang, thứ gì cũng đã kinh qua, vậy mà cuối cùng bố Lâm không phải vẫn thay lòng sao?

Đúng là không đáng tin cậy.

Có điều, cho dù là vậy, cô vẫn luôn mong mỏi được gặp Chu Viễn Quang một lần, rồi lại một lần. Trong lòng liền bị ý nghĩ này làm suy chuyển.

Lâm Cam cúi đầu uống một ngụm nước mì, thỏa mãn thở ra.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ có đồ ăn mới khiến người ta vui vẻ nhất.

Ra khỏi tiệm mì, Lâm Cam rẽ vào cửa hàng bán đồ uống.

"Em uống gì? Vải nước chanh à?" Chị phục vụ rất thân quen với Lâm Cam.

Lâm Cam gật đầu một cái, sau đó như nhớ đến điều gì lại nhanh chóng lắc đầu: "Hai cốc đi ạ."

Chị bán hàng vừa làm nước, lại đưa lưng về phía Lâm Cam nói chuyện.

"Mua cho Tiết Giai Kỳ à?"

Lâm Cam ngồi trên quầy đợi, thờ ơ đáp: "Cậu ấy về nhà ăn cơm rồi ạ."

Chị bán hàng đưa một cốc nước chanh đã xong cho Lâm Cam, xoay người làm một cốc nữa: "Vậy em mua cho ai?"

Lâm Cam cuốn mấy lọn tóc vào đầu ngón tay, trước mắt lại như hiện lên khuôn mặt Chu Viễn Quang.

Cô thấy mình ai oán mở miệng: "Một người lạnh nhạt."

Lâm Cam vừa nói xong đã nghe chị bán hàng nói: "Chào mừng quý khách."

Cô theo bản năng hơi nghiêng đầu, vừa nhìn thấy người kia tay đã run lên, suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Người đang đứng ở cửa kia, vai rộng eo hẹp chân thon dài...

Lâm Cam khóc không ra nước mắt, còn ai ngoài vị cô vừa nhắc tới chứ?

"Bạn học Chu, cậu đến uống nước à?" Lâm Cam run rẩy chào hỏi.

Chu Viễn Quang không để ý tới cô, tự đi về phía quầy gọi một cốc nước chanh.

Lâm Cam mím môi: "Tôi có hai cốc, cho cậu một cốc này." Vốn dĩ cốc này cũng là mua cho anh.

Chu Viễn Quang không nhìn cô, trả lời thẳng thừng: "Không cần."

Lâm Cam nhú mày, lại bị cự tuyệt.

Lâm Cam: "Ngoài 'không cần' ra cậu không còn câu nào khác à?"

Chu Viễn Quang: "Cảm ơn."

Lâm Cam: "..."

Đúng là đậm chất Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang nhận cốc nước chanh chị phục vụ đưa tới, đưa tay trả tiền.

"Thêm một cốc nữa cho cậu ấy." Nói xong cũng chỉ về phía Lâm Cam.

Lâm Cam có chút thụ sủng nhược kinh (1), vội vàng khoát tay.

(1) được sủng ái mà sợ hãi

Lâm Cam: "Không cần, không cần, không cần."

Chu Viễn Quang không để ý tới lời của cô, vẫn để chị phục vụ làm nước.

Sau đó anh nghiêng đầu, tầm mắt chuyển tới người Lâm Cam.

Môi mông lại hé: Ngoài "không cần" ra cậu không còn câu nào khác à?"

Lâm Cam trở mặt, trả lời theo bản năng: "Cảm ơn."

Sau đó hình như cô thấy mắt Chu Viễn Quang cong cong lên một chút.

Nụ cười sáng ngời, đôi mắt lấp lánh mang hơi thở thanh thuần khiến Lâm Cam rung động.

Lâm Cam liếm môi, không nhịn được khen: "Cậu đẹp trai quá."

Chu Viễn Quang nhúm mặt chân mày, miệng lại thẳng tắp một đường. Lâm Cam có chút ảo não. Sao cô lại không quản được miệng mình rồi?

Chị bán hàng làm xong nước chanh, đưa cho Chu Viễn Quang. Chu Viễn Quang nhận lấy rồi cầm lấy ống hút. Lâm Cam thấy đôi tay khớp xương rõ ràng của anh cầm ống hút, cắm vào trong cốc nước chanh. Sau khi làm xong liền đưa cốc nước chanh cho cô.

Lâm Cam nhận lấy theo bản năng.

"Không uống thử à?" Giọng anh trong trẻo, lạnh lùng như mưa tuyết, đánh thẳng vào lòng Lâm Cam.

Đây nhất định là thuốc mê hôn rồi, Lâm Cam nhấp một ngụm. Rõ ràng cũng chỉ là cốc nước chanh như vậy, nhưng vì được Chu Viễn Quang đưa cho nên lại có chút ảm áp.

Cô cắn ống hút, thấp giọng bật cười: "Ngon quá."

Mắt Chu Viễn Quang hơi tối lại: "Ngon là được rồi. Vừa hay có thể..."

Câu nói tiếp theo dừng một chút, giống như đang trầm tư, vừa muốn lại vừa không muốn nói ra.

Lòng hiếu kỳ của Lâm Cam bị gọi lên, trong lòng như bị mèo cào: "Vừa hay gì cơ?" Muốn gấp chết cô hay sao mà còn bỏ lửng?

Chu Viễn Quang dừng một chút: "Vừa hay có thể bịt miệng cậu."

Lâm Cam nghe được tiếng chị bán hàng cười cười, cô lại cảm thấy như bị chậu nước đá rơi xuống.

Có cảm giác lạnh thấu từng con, nhưng trái tim lại như muốn bay lên. Tốt lắm, đúng là Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang nói xong câu này cũng cầm cốc nước chanh lên, trực tiếp xoay người rời đi.

Lâm Cam cắn răng, chạy về phía bóng lưng Chu Viễn Quang mà gọi.

"Bạn học Chu..."

Chu Viễn Quang dừng chân, vốn định đẩy cửa cũng dừng động tác lại. Lâm Cam tùy ý cười, giống như không để ý lời vừa rồi của anh.

Cô cất giọng mềm mại: "Cậu có biết phương pháp tốt nhất để bịt miệng tôi là gì không?"

Chưa đợi người kia có phản ứng, cô đã tiếp lời.

Lâm Cam: "Chính là hôn."

Chu Viễn Quang không quay đầu, vừa nghe đến lời này đã đẩy cửa đi ra. Chẳng qua nhìn đi nhìn lại bóng dáng này, lại giống như đang chạy trốn chết.

Chị bán hàng trong quán cũng không nhận được mà bật cười.

Lâm Cam nhìn chị ấy cười, bĩu môi: "Rất buồn cười sao?"

Chị bán hàng ôm bụng, cười tới mức sắp chảy nước mắt: "Lâm Cam, không nghĩ tôi có nam sinh có thể trị được em."

Lâm Cam thăm thò dài: "Là em trị cậu ấy, được không hả?"

Chị bán hàng lắc đầu một cái, phát tay: "Được rồi, theo chị thấy, không chừng hai đứa có thể thành đôi."

Lâm Cam nghe lời chị ấy nói xong, nổi lên hứng thú: "Sao lại nói vậy?"

"Miệng em ấy lợi hại như vậy, nữ sinh khác cũng không dám trêu vào, chỉ có em không tìm không phôi lao vào thôi."

Lâm Cam trừng chị ấy: "Ý chị nói em mặt dày?"

Chị bán hàng mím môi cười, nhìn Lâm Cam với ánh mắt "em hiểu chị nói gì mà".

"Mau đuổi theo tiểu ca của em đi, tiện lợi nhớ ghé qua chỗ bọn chị."

Lâm Cam lăm bằm một câu: "Ấu trĩ."

Sau đó định đi, nhưng đi được một nửa lại quay đầu.

"Chị, em mượn phòng về sinh một chút nhé?"

"Ừ, em biết ở đâu rồi đấy, đi đi."

Một lúc sau đi ra, Lâm Cam đã tẩy sạch lớp trang điểm trên mặt. Bây giờ lại lộ ra gương mặt thanh tú của nữ sinh, gò má trắng nõn, ngũ quan sinh đẹp. Chỉ có nốt ruồi đốm lệ ở khóe mắt là có phần mê hoặc.

"Sao lại tẩy đi rồi?"

Lâm Cam chép miệng: "Em nghĩ cậu ấy thích kiểu này hơn."

Chị bán hàng cười: "Lần đầu thấy em thay đổi vì người khác, thần kì thật."

Lâm Cam: "Chị lại chê cười rồi, em đi đây."

Trước khi đi, cô còn xé một tờ giấy trên bàn, viết vào mấy chữ rồi dán lên tường.

—

Lúc Lâm Cam trở lại lớp học thêm đã là 1 giờ chiều. Chu Viễn Quang đang nằm ngủ trên bàn, gò má hướng về phía bàn của Lâm Cam.

Các bạn học về nhà ăn cơm trưa vẫn còn chưa tới.

Gò má anh hướng ra phía cửa sổ, rèm cửa chưa kéo lại, ánh sáng chiếu vào có chút nhức mắt. Lâm Cam thấy lông mày anh nhíu lại. Cô thờ dài, nhẹ nhàng đứng dậy ra kéo rèm lại. Khi đã kéo rèm, cả phòng học bỗng chốc tối hơn.

Lâm Cam cũng nhào người lên bàn, mặt hướng về phía Chu Viễn Quang, tỉ mỉ quan sát anh. Đây là lần đầu cô ngắm anh ở khoảng cách gần như vậy.

Anh ngủ rất yên tĩnh, hơi thở đều đặn. Mũi anh so với tưởng tượng của cô còn mỏng hơn nhiều.

Cốc nước chanh đã tan đá, chảy ra trên mặt bàn. Lâm Cam nhìn thấy vậy liền phát hiện diện tích nước đã lan rộng hơn. Trong đó có một chỗ nước sắp ướt áo Chu Viễn Quang.

Lâm Cam nhanh chóng lấy khăn giấy trong cặp sách ra, cũng sợ người kia sẽ tỉnh ngủ nên động tác rất chậm rãi, nhẹ nhàng. Để cốc nước chanh đến góc bàn, cô mới ngồi xuống lần nữa.

Cô cúi người, đầu dựa vào cánh tay, tiếp tục quan sát người đối diện. Da anh trắng nõn, màu môi cũng không giống những nam sinh còn lại. Chính là màu nhàn nhạt, nhưng không phải màu hồng của son.

Lâm Cam để cằm lên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn anh. Cô lại nhớ đến tình tiết trong bộ phim thần tượng. Trong phim, nữ chính nhẹ nhàng nhón chân đến, cảm nhận hơi thở của nam chính.

Cô nữ chính đã nói thế nào nhỉ?

Lâm Cam nhắm mắt lại, tinh tế nhớ lại, mỗi lúc khép lúc mở, thấp giọng.

"Anh vậy mà lại xấu hổ."

Sợi tóc anh mang hương trái cây dịu ngọt.

Khiến lòng tôi như mê như say."

Mở mắt ra lần nữa, Lâm Cam lại nhìn anh. Cô cũng muốn cảm nhận hương vị tuyết tan mát lạnh.

Hơi ẩm của mùa xuân, lại thêm sự nhiệt liệt của ngày hè đang thôi thúc cô. Lâm Cam không nhịn được mà bước về phía hai dãy bàn một bước.

Sau đó cô khom người, cách thiếu niên đang ngủ càng gần.

Chậm chậm cúi xuống một chút.

Chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau.

Bỗng nhiên...

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lúc hôn môi, cậu ấy không thích mùi khói thuốc

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Chu Viễn Quang mở mắt không báo trước. Vào lúc này, thời gian như dừng lại.

Chóp mũi Lâm Cam chỉ cần tiến về phải trước một chút là chạm vào nhau rồi. Lâm Cam nhìn anh trong yên lặng, không kinh ngạc như trong tưởng tượng.

Mắt anh lúc đầu có chút giật mình, bây giờ lại tỉnh táo nhìn Lâm Cam. Có điều, Chu Viễn Quang không nói lời nào, có chút lạnh lẽo.

Lâm Cam bị anh nhìn như vậy cũng thấy quần bách, đứng thẳng người dậy.

"Tôi... Tôi chính là..." Lâm Cam mở miệng, lại không nói được lời nào.

Ánh mắt Chu Viễn Quang vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như đây không phải chuyện liên quan đến anh vậy.

"Tôi đảm bảo, tôi không định trêu chọc cậu đâu." Lâm Cam ha ha hai tiếng ngượng ngùng rồi xoay người, trở về chỗ của mình.

Chu Viễn Quang ngồi thẳng dậy, nghe được hai chữ "trêu chọc" kia, ánh mắt anh sâu thẳm lại.

Anh quay sang nhìn thấy cô vừa nói vừa quay lại chỗ ngồi, đôi môi mấp máy. Không biết cô đã tẩy lớp trang điểm từ khi nào, giờ chỉ còn lại hương vị thiếu nữ thanh thuần. Môi hồng, răng trắng, Chu Viễn Quang không nhịn được nhớ tới dáng vẻ sáng nay của cô.

Yết hầu khẽ động, anh nhẹ nhàng thu lại tầm mắt trên người Lâm Cam.

"Cậu có đang nghe tôi nói không? Đây?"

Lâm Cam không biết Chu Viễn Quang bắt đầu làm bài tập từ lúc nào, ngượng ngùng hỏi một cậu.

"..."

"Vậy tôi ngủ đây."

"..."

"Bạn học Chu, chiều tốt lành."

Lâm Cam nằm trên bàn, chưa từ bỏ ý định chờ anh đáp lại. Sau mấy giây, Chu Viễn Quang quay đầu nhìn về phía lối đi. Anh vốn nghĩ cô không đợi được sẽ ngủ mất. Không ngờ, vừa nghiêng đầu đã thấy cảnh tượng thế này...

Lâm Cam nằm trên mặt bàn, mắt nhìn về phía Chu Viễn Quang. Đầu gác trên cánh tay, nửa mặt vùi dưới cánh tay, chỉ để lộ hai con mắt to tròn.

Cô chỉ yên lặng nhìn anh, ánh mắt ẩn hiện lên vẻ sùng bái. Xuống thêm chút nữa là nốt ruồi đón lệ bên khóe mắt. Ánh mắt đó tựa như chú nai nhỏ, khiến người ta trong lòng ngứa ngáy.

Chu Viễn Quang không tự nhiên ho khan một tiếng, thấp giọng nói.

"Mau ngủ đi, lát nữa vào học rồi."

Lâm Cam nghe được Chu Viễn Quang trả lời thì cười lên, độ cong của khóe môi rất rõ ràng.

Cô nhắm mắt lại, gật đầu: "Bạn học Chu, vậy tôi ngủ đây~" Sau đó lớp học lại tĩnh lặng như cũ.

Lâm Cam vẫn hé mắt, nhìn người bên kia đang chăm chỉ làm bài tập, hoài nghi câu trả lời lúc nãy mình nghe được là nhầm lẫn. Cô âm thầm bĩu môi, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Ý thức dần trôi dạt, trong lòng Lâm Cam vẫn không nhịn được cảm khái: "Lòng người này sâu như biển vậy."

Khiến người ta đoán không ra.

Nhưng trong tình yêu, không phải cũng chú trọng vào đối phương sao? Cô ra chiều, anh đỡ chiều, sau đó vài lần không lẽ không nảy sinh thứ gì? Thịnh

thoảng thua một chút cũng được.

Đã thích rồi, thua trong tay anh một chút cũng không sao.

Lâm Cam bị Tiết Giai Kỳ đánh thức. Cùng lúc đó, thầy giáo tiếng Anh cũng bắt đầu giảng bài.

Đừng thấy Lâm Cam có thành tích ưu tú, thực ra cô dốt đặc tiếng Anh.

Trương Cương từng nhiều lần nhắc nhở cô, chớ để "thiếu hụt", một môn cũng không được. Có thể cô chính là như vậy, thành tích tiếng Anh không sao cải thiện được. Vừa học xong từ đơn đã quên, làm đề cũng sai rất nhiều.

Vào tiết học, Lâm Cam cũng không tập trung nghe giảng được. Không phải cô không muốn nghe, mà do buổi trưa uống nhiều nước chanh quá, bây giờ buồn vệ sinh.

Nín nhịn cả một giờ, lúc thầy giáo tiếng Anh cho nghỉ giải lao, cô mới kéo Tiết Giai Kỳ chạy đến nhà vệ sinh.

Lúc đi ra, Tiết Giai Kỳ mới hỏi: "Trưa cậu ăn gì?"

Lâm Cam vẩy nước trên tay, tiến lại gần Tiết Giai Kỳ, hì hì đáp: "Tình yêu."

Tiết Giai Kỳ không nhịn được chế nhạo cô vài câu.

Lâm Cam nổi hứng tán gẫu, nhưng vì hai người chiều cao sai biệt, Lâm Cam ôm đầu Tiết Giai Kỳ đi về phía trước.

"Kể với cậu một chuyện, trưa nay có chuyện biến quan trọng."

Tiết Giai Kỳ gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

"Bạn học Chu mời tớ uống nước."

"Nói nhanh lên nào, sao lại như vậy?"

"Cậu ấy nói, để bịt miệng tớ."

Bật cười một tiếng, Tiết Giai Kỳ cười thiếu chút nữa tắc thở. Cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ "uống nước" trong miệng Lâm Cam là vì nguyên nhân đó.

"Có gì mà vui vậy?"

Lâm Cam nhún mày, khoanh tay nhìn xuống Tiết Giai Kỳ: "Nếu không thích ai đó, cậu ấy vẫn mời người ta uống nước sao?"

Tiết Giai Kỳ gật đầu một cái.

Lâm Cam khó hiểu: "Cậu chắc chứ?"

"Phải, tớ sẽ mua đồ ăn cho lớp phó học tập để không phải nộp bài này."

"..."

Lâm Cam nghĩ ngợi một chút rồi lại thờ dài.

"Được rồi, dù có hơi ngượng ngùng, nhưng ít nhất cậu ấy nhớ được tớ."

Tiết Giai Kỳ vỗ vai cô khích lệ: "Đại tỷ của tớ, cố lên!"

Lâm Cam cười tròng bạn: "Đã bảo đừng gọi như vậy rồi mà."

Sau đó cô lại nghĩ ra điều gì, hỏi Tiết Giai Kỳ: "Gần đây Lưu Hân Tĩnh lớp bên cạnh không tìm cậu gây chuyện chứ?"

Tiết Giai Kỳ lắc đầu, có chút ngượng ngùng: "Có cậu bên cạnh, cậu ta không dám tới tìm tớ đâu."

Lâm Cam hài lòng gật đầu: "Thế thì tốt. Tớ cũng không muốn khi không có tớ, cậu lại bị bắt nạt."

Tiết Giai Kỳ lè lưỡi: "Cậu yên tâm đi, không ai dám đâu."

Hai người quay về lớp. Trên đường đi gặp phải một đám nam sinh đang đứng ở hành lang gần nhà vệ sinh. Lúc Lâm Cam và Tiết Giai Kỳ đi qua bọn họ

liền bị gọi lại.

Trong nhóm nam sinh này có một người tên Kiều Dục, điển hình của mấy học sinh hư hỏng, là bạn cùng lớp đã theo đuổi Lâm Cam một năm rồi. Có điều, Lâm Cam không đồng ý.

"Hút không?"

Kiều Dục dáng người cao lớn, vì là học sinh học thể dục nên dáng người vạm vỡ. Cậu ta đứng dựa lưng vào vách tường, cánh tay duỗi ra ngăn Lâm Cam lại. Sau đó lấy một điều thuốc trong bao ra đưa về phía Lâm Cam.

Lâm Cam đưa tay đẩy: "Không hút."

Kiều Dục nhú mày, đưa tay trở về, im lặng không nói gì. Lâm Cam kéo Tiết Giai Kỳ tiến về phía trước.

Kiều Dục lại đưa chân ra ngăn cản: "Bây giờ không hút, về sau cũng không hút?"

Khi Kiều Dục nói lời này cũng bắt đầu đứng dậy, tiến về phía Lâm Cam. Lâm Cam đẩy Tiết Giai Kỳ đứng ra sau lưng mình. Sau đó tiến về phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Kiều Dục.

"Liên quan gì đến cậu?"

Kiều Dục hừ một tiếng: "Cậu thấy sao?"

Lâm Cam đáp lại: "Tôi chỉ biết cậu vô duyên vô cớ cản đường tôi."

Kiều Dục liếc mắt: "Sao trước mặt người khác cậu dịu dàng là thế, cứ nói chuyện với tôi lại hung dữ vậy?"

Lâm Cam bị lời nói của cậu ta chọc cười: "Sao những người khác không tìm tới mà mỗi cậu xuất hiện trước mặt tôi?"

Lâm Cam đẩy cậu ta ra, muốn đi về phía trước. Có điều nam nữ khác biệt, cô vẫn không đẩy được.

"Cậu với tên nhóc mới chuyển tới là thế nào? Thực sự thích sao?"

Lâm Cam vén tóc ra sau tai: "Không liên quan tới cậu."

Kiều Dục cười giễu: "Ông đây theo đuổi cậu lâu như thế, cậu nói xem có liên quan không?"

Lâm Cam khoanh tay, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cậu ta: "Tôi cũng đâu ép cậu, lần trước tôi đã từ chối rồi."

Kiều Dục mắng một câu: "Được lắm Lâm Cam, coi như cậu giỏi."

Lâm Cam cười một tiếng: "Kiều Dục, đừng nói hôm nay tôi không nhận thuốc của cậu, trước kia cũng không, sau này lại càng không."

Nói xong cô như nghĩ đến gì đó lại cười, môi đỏ lúc khép lúc mở, nói ra từng chữ đánh vào lòng người: "Tôi cai thuốc vì..."

"Lúc hôn môi, cậu ấy không thích mùi khói thuốc."

Huyết thái dương của Kiều Dục nhảy lên hai cái, nổi lên đầy gân xanh.

Lâm Cam nói xong định rời đi. Vừa mới cùng Tiết Giai Kỳ xoay người, cô đã giật mình.

Chu Viễn Quang đứng ở khúc cua hành lang từ lúc nào. Mặt anh không biểu cảm, mắt chớp một cái nhìn chằm chằm Lâm Cam.

Không ai biết Chu Viễn Quang đã đứng đó bao lâu.

Hết chương 5.

Lời của biên tập: Nay khỏe tay quá làm một lèo 3 chương Tâm Ngừa rồi =)) Tiếp Tâm Ngừa hay sang Thâm Tình Không Đúng Đắn bh hà các cậu:3

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lâm Cam, bỏ tay ra

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Trong lòng Lâm Cam lộp bộp vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng, cổ nén xấu hổ, chạy tới hướng anh đi.

Cô cúi đầu, sợ sệt mở miệng, giọng không có chút sức lực, không biết người vừa khí thế bừng bừng trước mặt Kiều Dục đã biến đâu mất.

"Cậu đi vệ sinh à?"

Chu Viễn Quang không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt gật đầu. Sau đó anh đi lướt qua chỗ Lâm Cam, giống như chưa nghe thấy gì cả, mặt không chút thay đổi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Khi đi qua chỗ Kiều Dục, anh ta thấp giọng mắng một câu. Chu Viễn Quang nhìn cũng không nhìn, chỉ coi anh ta như không tồn tại.

Lâm Cam ở phía sau nường mày, không hổ là người cô đề ý, rất có khuôn phép. Chỉ không biết, anh nghe thấy lời bày tỏ của cô sẽ nghĩ thế nào.

Lâm Cam đau khổ nhếch miệng, chắc là thấy cô rất phiền đi.

Trò về chỗ ngồi, Lâm Cam không nhịn được than thở với Tiết Giai Kỳ.

"Theo đuổi người khác đúng là không dễ dàng gì. Còn phải cân nhắc mình có nhiệt tình quá không, lại càng phải để mình không quá thờ ơ."

Nói xong, Lâm Cam lại than thở: "Chuyện này thật khó khăn."

Tiết Giai Kỳ như có suy nghĩ gật đầu một chút. Tiết tiếp theo, thầy tiếng Anh giảng bài xong thì còn khoảng 30 phút.

"Bây giờ mỗi người các em lấy một tờ giấy ra, chúng ta viết văn luận bằng tiếng Anh luyện tập một chút."

Học sinh trong lớp kêu rên không ngừng, đều nói thầy muốn lấy mạng chúng em.

Lòng Lâm Cam cũng run rẩy. Viết luận bằng tiếng Anh, chỉ bằng giết cô luôn đi.

Tiếng Anh ngược Lâm Cam trăm ngàn lần, cô đối với tiếng Anh lại...

Lâm Cam cắn bút, nghiêng đầu nhìn về phía Chu Viễn Quang. Anh đã bắt đầu viết thoăn thoắt. Khi cúi đầu, tóc đen sẽ rơi xuống, ung dung nhàn hạ.

Chủ đề viết tiếng Anh hôm nay là "Ước mơ". Lâm Cam cắn bút, tựa như nghĩ đến điều gì, cô bắt đầu viết. Có điều khả năng tiếng Anh của cô không tốt, lại lười tra từ điển, một chút từ đơn cũng không nhớ nổi, nên chỉ biết dùng từ ghép âm để thay thế.

Vất vả viết một hồi, cũng coi như có bài miễn cưỡng đem nộp. Đề bài chỉ yêu cầu viết đoạn văn ngắn mà nửa tiếng cô mới nặn xong.

Lâm Cam thu dọn sách vở, lại nhường đường cho Tiết Giai Kỳ đi trước. Có thể thấy cô đang đề ý đến động tác của người bên kia. Cô thấy anh lấy thẻ xe buýt từ trong ba lô ra, cầm trong tay.

Mắt Lâm Cam sáng ngời, gần đây chỉ có một bến xe buýt mà thôi. Thu dọn sách vở thật nhanh, cô phóng vù vù ra ngoài trước Chu Viễn Quang một bước.

Có phải nếu cô đứng ở bến xe buýt trước rồi thì trông sẽ không giống như đang cố tình theo đuổi anh không?

Lâm Cam vừa ra tới cửa thì thấy thời tiết không ổn lắm. Không khí oi bức khiến người ta ngột thở, trời vốn đang xanh trong bỗng mây đen kéo đến.

Hình như trời muốn mưa rồi.

Đến bến xe buýt, Lâm Cam đưa mắt nhìn bảng các tuyến xe. Có điều cô cũng không biết anh ngồi tuyến nào.

Cô đứng chờ ở bến xe buýt năm phút vẫn chưa thấy Chu Viễn Quang đâu.

Người này... sẽ không tới đây sao? Nhờ anh chỉ cầm thẻ xe buýt ra thôi thì sao?

Mây đen trên trời kéo đến càng nhiều phủ kín nửa bầu trời, Lâm Cam có chút chán nản, cả người uể oải.

"Cho tôi đi nhờ một chút." Giọng Chu Viễn Quang trong trẻo lạnh lùng, xuyên qua những người đang đứng chờ xe buýt, đánh thẳng vào lòng Lâm Cam.

Đồng thời lời nói này cũng xua đi mọi nóng nảy của cô.

Cô ngẩng đầu tìm anh trong đám đông. Vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người đã giao nhau. Dáng người anh rất cao, mà cô cũng không thấp chút nào.

Bọn họ cứ như vậy, nhìn nhau qua đám đông.

Chân mày Lâm Cam lúc này vốn còn nhú chặt, giờ cô đã cúi đầu cười rộ lên. Nụ cười sáng rỡ đơn thuần, cô chỉ biết lúc này trong lòng đặc biệt vui vẻ.

Không biết nên dùng lời lẽ nào để miêu tả cảm giác này, chỉ là chờ đợi hồi lâu, cuối cùng người mình trông chờ cũng đến.

Cô nghe thấy mình nói: "Bạn học Chu, trùng hợp quá nhỉ?"

Chu Viễn Quang quét mắt qua cô một cái, chỉ nhàn nhạt gật đầu. Sau đó anh tiến về phía trước hai bước, tầm mắt chuyển tới một chiếc xe buýt đang đến gần.

Lâm Cam cũng không để bụng anh lạnh nhạt, cười hi hi tiến đến bên cạnh.

"Cậu ngồi chuyến này à?"

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, hỏi lại.

"Cậu ngồi chuyến kia?"

Lâm Cam mấp máy môi, tất nhiên cô không thể trả lời trước được. Nếu cô nói ra rồi, anh nhất định sẽ nói khác đi dù hai người có thực sự thuận đường.

Lâm Cam giả vờ ngu ngơ, coi như không nghe thấy, cũng biết anh sẽ không hỏi nữa.

Chu Viễn Quang sao có thể đoán được trong lòng Lâm Cam đang nghĩ gì. Cả ngày nay cô đã bám lấy anh rồi, anh nhất định sẽ không nói tuyến xe buýt cho cô.

Lâm Cam đi đi mũi chân: "Bạn học Chu, có phải cậu rất giỏi tiếng Anh không?"

Chu Viễn Quang cảm quai cặp ba lô, vẫn đứng thẳng tắp, mắt nhìn về hướng xe buýt đi tới: "Bình thường."

Lâm Cam chép miệng: "Chắc không kém như tôi đâu nhỉ?"

Chu Viễn Quang thờ ơ nhìn Lâm Cam một cái: "Thấp của cậu là bao nhiêu?"

Lâm Cam lúng túng: "60 điểm."

Chu Viễn Quang nghe xong số điểm này, khóe miệng hơi co rút.

Lại thấy Lâm Cam đang lấy tay cuốn lộn tóc, vè mặt có chút ngượng ngùng.

Mắt anh lóe lên chút ý cười, có điều rất nhanh đã tan mất.

"Cao đấy chứ? Nếu học ở tiểu học thì đủ yêu cầu rồi."

"..."

Lâm Cam không biết anh đang an ủi hay tổn thương mình nữa.

Lại ngẩng đầu nhìn Chu Viễn An lần nữa, khóe miệng Lâm Cam cũng cong lên, không tự chủ được mà cười. Vừa lúc thấy xe buýt đang tiến đến, mắt Lâm Cam híp lại một chút, thấy anh tiến lên phía trước, chắc đây là tuyến về nhà anh rồi.

Tuyến số 48, mẹ nó chứ, ngược tuyến về nhà cô.

Kệ đi, lần này nhất định phải liều mạng.

Thế nên cô vẫn theo sau Chu Viễn Quang. Lúc lên xe, trên xe đã chật cứng người, khó khăn lắm mới có chỗ đứng. Lâm Cam chật vật mãi mới đi đến đứng bên cạnh Chu Viễn Quang được, nắm lấy tay vịn để đứng vững.

Vừa yên vị thì nghe thấy Chu Viễn Quang cau mày hỏi: "Cậu chắc chắn đây là tuyến xe của cậu chứ?"

Lâm Cam cứng họng, chỉ biết giả ngu: "Đương nhiên."

Chu Viễn Quang nhìn chằm chằm cô một lúc, không lên tiếng nữa. Lâm Cam thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Có điều, cô lại xui xẻo mà nhìn thấy bạn cùng lớp Giới Áo đứng đó không xa. Sao lúc quan trọng này mà lại gặp kia chứ? Trong lòng Lâm Cam chỉ cầu cậu ấy không nhìn thấy mình.

Có điều, đã muộn rồi...

"Lâm Cam!" Giọng Áo nhanh chóng hô to.

Lâm Cam đưa mắt nhìn cậu ta, một sách đúng là một sách mà, không hiểu chuyện gì hết.

Giọng Áo: "Không phải nhà cậu ở phía Nam à? Tuyến 48 đi hướng Bắc đây."

...

Trò vui kết thúc rồi đây.

Lâm Cam tròn mắt nhìn cậu ta, hung hăng nói: "Tôi chuyển nhà rồi."

"Không thể nào. Sáng nay Tiết Giai Kỳ còn nói..."

Lâm Cam hung dữ liếc cậu ta, sau đó không để ý đến nữa.

Run run ngẩng đầu, cô đã thấy Chu Viễn Quang một tay nắm tay vịn, như cười như không nhìn mình. Lâm Cam mắng trong lòng một tiếng, sau đó mới mở miệng.

"Tôi chuyển nhà thật mà."

Chu Viễn Quang đưa mắt nhìn Giọng Áo.

Cậu ta vẫn đang cúi đầu lầm bầm: "Không đúng, sáng nay Tiết Giai Kỳ nói với tôi cậu đi tuyến 36 đến mà."

Tuyến 36 đi về phía Nam.

Lâm Cam mặt đầy hắc tuyến, cuối cùng cô đã được ném trái cái gì gọi là đồng đội ngu như heo.

Không thể giải thích thêm lời nào, cũng không còn mặt mũi nào nhìn người ta, Lâm Cam chỉ biết giả bộ nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt thâm ý của Chu Viễn Quang.

Lâm Cam ép mình nhìn phong cảnh bên ngoài, bỏ lơ ánh mắt trên đỉnh đầu kia.

Bầu trời bên ngoài đen kịt. Gió thổi rất lớn, mưa đã nặng hạt rồi, mặt đất đều ướt cả. Cây lá ven đường bị thổi tới nghiêng đi. Lâm Cam cắn môi dưới, không biết lát nữa mấy giờ mới về đến nhà nữa.

Chủ lái xe đột nhiên phanh lại, có hành khách theo quán tính ngã về phía trước. Lâm Cam vốn đang không tập trung, bị một màn phanh xe này tác động nên cũng chúi về phía trước. Cô bị mọi người xô đi nên không nắm được tay vịn nữa, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt vào bên cạnh.

Lần đầu tiên không nắm được, cô lại tiếp tục dùng sức quờ quạng, cố gắng tìm được thứ gì đó. Sau cùng, Lâm Cam cũng cảm giác như mình nắm được vào áo của một người.

Sau nữa, cô lại cảm giác có một đôi tay đang dùng sức đỡ mình. Khi đứng thẳng lên được, Lâm Cam mới phát hiện người vừa đỡ mình là Chu Viễn Quang.

Một tay anh nắm lấy tay vịn, một tay quàng qua người cô, bọc cô trong vòng tay.

Anh lo người khác sẽ xô phải cô sao?

"Lâm Cam..."

Chu Viễn Quang cắn răng, gọi một tiếng.

Cô chưa lấy lại tinh thần, không kịp đáp trả.

"Bỏ tay ra."

Lâm Cam vẫn không hiểu anh đang nói gì.

Có điều, cô theo tầm mắt của anh nhìn xuống, sau đó mặt liền đỏ bừng.

Vừa nãy khi suýt ngã nhào, cô đã túm lấy người bên cạnh theo bản năng. Cô cho đó là áo của ai đó, không nghĩ tới là là...

Quần của Chu Viễn Quang.

Cô lại đang túm lấy phần quần bao lấy đùi anh, khiến quần bị kéo xuống một chút...

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Điều đẹp đẽ nhất là cùng cậu tránh mưa dưới mái hiên

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Tay Lâm Cam run run, buông ra ngay tức thì.

"Tôi..."

Không biết nên nói gì đây, cô cứ xin lỗi mãi. Cả đoàn người trên xe đều tập trung về nơi này, mặt Chu Viễn Quang nháy mắt đã đen như đất nòi.

Sấm chớp ngoài cửa vẫn rền vang. Mây đen phủ kín cả bầu trời, thỉnh thoảng có tia chớp xé mây mà tới.

Chu Viễn Quang chỉ biết thở dài một cái.

Những người xung quanh không ngừng than vãn vì trời mưa, lát nữa xuống xe sẽ thế nào.

Vừa đúng lúc đó, xe buýt cũng đến một bến nên dừng lại. Lâm Cam lén lút ngẩng đầu liếc sắc mặt Chu Viễn Quang, trong lòng ảo não. Chỉ vì lần túm nhảm này mà cơ hội liều chết xông lên của cô lại biến mất.

Lúc Lâm Cam còn đang suy nghĩ, đã bị kéo tay, đỉnh đầu vang lên giọng nói của ai đó.

"Xuống xe."

Chu Viễn Quang nhàn nhạt nói ra hai chữ, cũng không nghe ra tâm tư trong đó.

Sau đó, Lâm Cam thấy mình đang được anh kéo tay đi ra phía cửa sau. Hai người không che ô, lúc này khi chạy xuống xe đã ướt hơn nữa.

Chu Viễn Quang bước thẳng xuống, kéo Lâm Cam đi tới bên xe buýt đối diện. Lúc băng qua đường, Lâm Cam vẫn bị anh kéo đi, ngẩng đầu lại thấy anh đang cau mày nên không dám mở miệng, thật ra cô đề ô trong ba lô...

Bởi trời mưa nên rất nhiều người trú mưa dưới trạm xe buýt, hai người căn bản không có chỗ đứng. Chu Viễn Quang nhìn một mái hiên chật kín này, chỉ đẩy Lâm Cam vào đó.

Toàn bộ quá trình vẫn không nói lời nào.

Lâm Cam nhìn sắc mặt khó coi của anh, cũng biết mình đã gây họa. Cô chỉ yên lặng mở ba lô, lấy ô ra định che cho Chu Viễn Quang.

Lúc Lâm Cam lấy ô, khóe môi Chu Viễn Quang hơi run rẩy.

Chiều cao của hai người khác biệt, hơn nữa mấy người bên cạnh lại chen lấn nên đợi Lâm Cam bung ô xong, mặt Chu Viễn Quang đã ướt đẫm.

"Xin lỗi, xin lỗi cậu."

Lâm Cam tròn tròn mắt, thấy tóc anh ướt nhẹp, bám sát vào mặt.

Đẹp trai quá là đẹp trai...

Sau đó, cô vội vàng bung ô, ngăn cách Chu Viễn Quang với màn mưa xối xả kia..

Chu Viễn Quang để mặc Lâm Cam che ô cho mình, cũng không để tâm đến ánh mắt kì lạ của những người xung quanh.

Lâm Cam lại nhìn trả mấy người đó.

Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy... Lấy công chuộc tội bao giờ à?

Chu Viễn Quang mở ba lô, lấy khăn giấy bên trong ra, nhẹ nhàng lau nước trên mặt mình. Lâm Cam nhìn động tác của anh, tuy sắc mặt có hơi đen nhưng cũng không mất kiên nhẫn. Mỗi anh mim chặt, ngón tay khớp xương rõ ràng đang cầm khăn giấy lau lau.

Lâm Cam vốn đang tìm đập thành thích, khi thấy Chu Viễn Quang đưa tay trái đến chỗ mình thì càng giật mình.

"Đưa tôi."

"Hả?"

Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tự đưa tay đến lấy.

Lúc đầu đang là Lâm Cam cầm ô, bây giờ đổi thành Chu Viễn Quang cầm ô, chiếc ô được nâng lên cao không ít.

Sau đó tay phải anh duỗi thẳng, tiện đưa tập khăn giấy cho Lâm Cam.

Động tác lạnh lùng, miệng cũng thờ ơ: "Lau đi."

Chờ Chu Viễn Quang thực hiện xong một loạt động tác này, Lâm Cam mới phản ứng lại được.

Lúc Chu Viễn Quang cầm ô che cho Lâm Cam, ánh mắt những người xung quanh mới trở lại bình thường.

Còn có một bác gái cổ ý tán thưởng, gật đầu: "Cậu nhóc, phải làm vậy mới đúng chứ. Sao có thể để bạn gái che ô cho được?"

Chu Viễn Quang: "..."

Anh hơi nghiêng đầu, giả bộ đang chờ xe buýt, không lên tiếng.

Lâm Cam đang cầm khăn giấy lau mặt cũng dừng lại, cô liếc sắc mặt Chu Viễn Quang một chút, thấy anh chỉ tập trung chờ xe nên an tâm hơn.

Sau đó mới quay sang bác bên cạnh, cười hi hi: "Bác à, không có gì đâu, cháu tình nguyện che ô cho cậu ấy."

"..."

Khóe miệng Chu Viễn Quang giật giật, không biết đầu óc Lâm Cam bị hỏng chỗ nào?

Hình như bác gái thực sự cho rằng Chu Viễn Quang không nghe thấy, lại cười ha hả nói tiếp.

"Thiếu niên mà, bác biết chứ. Nhưng cũng không thể chiều bạn trai quá được."

Chu Viễn Quang không nhận được nữa, mắt thấy xe buýt đang tới, thở phào nhẹ nhõm.

"Lâm Cam." Thanh âm lãnh đạm.

"Hả?" Đáp lại là giọng điệu tràn đầy sức sống.

"Xe buýt của cậu tới rồi." Vừa nói vừa đưa ô cho Lâm Cam.

Lâm Cam xoay tay, đẩy ô lại vào trong tay Chu Viễn Quang, sau đó nhanh chóng chạy lên xe.

Chu Viễn Quang nhìn bóng dáng cô chạy lên xe, lông mi khẽ động. Sau khi nhìn lại ô trong tay mình, đầu óc anh ngập tràn câu nói kia của Lâm Cam.

"Để lại ô cho cậu." Giọng nói thiếu nữ ngọt ngào, còn có chút ý cười.

Chu Viễn Quang cúi đầu, nhìn chiếc ô dẫm nước mưa trong tay mình, mi tâm hơi nhíu. Ngẩng đầu nhìn về xe buýt kia, cô gái nhỏ vừa lên xe mặt đã dán vào tấm kính xe vậy vậy.

Khuôn mặt Lâm Cam thật vui vẻ, đến khi xe đi khuất mới không thấy nữa.

Chu Viễn Quang thở ra một tiếng trong lòng, che ô đi về phía bên đối diện. Khi đến gần thùng rác, anh ném chỗ giấy ướt trong tay vào. Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lúc nãy, Chu Viễn Quang không nhận được mà nằng một câu.

"Đồ ngốc."

Có người không biết lúc này khi dán mặt vào kính, còn bị người xung quanh chen lấn đến mức mặt có chút biến dạng...

Trông thật xấu mà.

Vừa nghĩ đến cảnh đó, miệng anh không khỏi cong lên, sau đó bước lên xe về nhà.

Bên này, sau khi Lâm Cam lên xe thì một mực vẫy tay với Chu Viễn Quang. Tới lúc xe rẽ vào khúc cua, cô mới dừng lại.

Đến bên kế tiếp có người xuống xe nên Lâm Cam có ghế ngồi. Đầu cô dán vào tấm kính, không nhìn được mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Nước mưa chảy xuống thành dòng trên kính, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm rền vang. Người trên xe khá đông, cũng rất ồn ào, có người còn than thảm thời tiết thật xấu.

Lâm Cam nhớ lại lúc này, Chu Viễn Quang kéo cô băng qua đường, trong lòng vui vẻ như có hàng loạt bong bóng màu hồng phàn bay lên. Cô lại cảm tạ trận mưa này, đây rõ ràng là ông trời cho cô cơ hội để từ ngày đầu tiên đã được Chu Viễn Quang "đãi ngộ" kéo tay.

Dù tay anh hơi lớn, quá trình sang đường cũng rất trầm mặc, thậm chí còn ần ần tức giận, nhưng Lâm Cam lại thấy trong lòng ngọt ngào như được tặng miếng bánh kem.

"Điều đẹp đẽ nhất không phải là trời mưa, mà là cùng cậu tránh mưa dưới mái hiên."

Quá con mẹ nó ngọt ngào đi...

Lâm Cam dựa đầu vào cửa kính xe, nhớ lại chất giọng trong trẻo, lạnh lùng, không rõ tư vị của ai kia.

"Đưa tôi."

Tại sao anh chỉ nói ra hai chữ thôi mà hấp dẫn đến thế?

Lâm Cam suy nghĩ lung tung, bỗng dừng lại tưởng tượng ra cảnh Chu Viễn Quang mặc áo sơ mi trắng, ngực áo mở mấy cúc, cổ áo là loi. Tóc anh ướt một nửa, thỉnh thoảng còn nhỏ nước, giọt nước rơi xuống xương quai xanh rồi biến mất dưới lớp áo sơ mi.

Có lẽ mấy giọt nước đó còn chảy xuống phần ngực Chu Viễn Quang, khiến áo sơ mi ướt hơi dính vào người, để cảnh xuân bên trong như ần như hiện.

Chỉ nghĩ đến đây rồi, cổ họng hơi động, Lâm Cam không kìm được mà nuốt nước miếng.

Sau đó, cô nhắm mắt lại, trước mắt vẫn hiện lên cảnh tượng như cũ. Chu Viễn Quang vẫn mang bộ dáng vừa rồi, ép cô đến góc phòng.

Đôi môi non mềm của cô bị anh ngậm đến ửng đỏ, sau đó anh kề sát bên tai cô, thổi một hơi khí, cất chất giọng lạnh lạnh.

"Cho tôi (1)."

(1) 给我 ở đây có thể hiểu là "Đưa tôi" như đoạn Quang muốn cầm ô cho Cam, và có thể hiểu là "Cho tôi" như đoạn này Cam mộng xuân trên xe buýt *⇒)* Cho gì thì mn tự hiểu... Vẫn là hai chữ đó nhưng tùy ngữ cảnh mà nghĩa khác nhau.

Thân thể Lâm Cam cũng mềm nhũn. Nghĩ tới đây, trong lòng cô nảy lên.

Lâm Cam mở mắt, nghĩ bụng mình tiêu đời rồi. Cô mê đắm Chu Viễn Quang đến nỗi không quay đầu lại được.

Còn hai bên nữa thì tới nhà mà trong lòng Lâm Cam hơi khản trương. Bến xe buýt cách nhà cô 10 phút đi bộ, nhìn trời mưa như lũ bên ngoài, Lâm Cam hơi buồn bực. Lúc này chỉ nghĩ đề ô lại cho Chu Viễn Quang để anh không bị cảm, mà lại quên mất mình không có ô để về.

Thôi kệ đi, dù sao cảm thì cũng là cô cảm, Chu Viễn Quang không ốm là được rồi.

Lấy điện thoại trong ba lô ra, cô gọi điện về nhà nhưng không có ai bắt máy. Chân mày Lâm Cam nhíu lại thật chặt, khóe miệng cười lạnh một tiếng, như tự giễu chính bản thân mình.

Sau khi xuống xe, Lâm Cam chạy một mạch về nhà.

Sốt thì cứ sốt đi.

Lúc về đến nhà, cả người Lâm Cam ướt đầm, mái tóc xoắn tí mỉ làm sáng nay cũng ngấm mưa, dính lại thành từng cụm, ép vào cổ, vào mặt Lâm Cam.

Cô mở cửa, chạy vào nhà tắm nước nóng. Sau khi xong việc, lại nhận được tin nhắn WeChat của Tiết Giai Kỳ. Đùng hơn là rất rất nhiều tin nhắn.

"Về tới nhà chưa?"

"Sao không nghe điện thoại của tớ?"

"Đại tỷ, không phải cậu bị mấy gã kia đánh đấy chứ?"

"Này! Trả lời tớ đi. Trời mưa to thế này, không để người ta yên tâm gì cả."

"Đại tỷ, đại tỷ, tớ sai rồi, đừng không để ý đến tớ."

"Vừa về đến nhà, đi tắm một chút mà bị cậu khủng bố WeChat." Lâm Cam đáp.

Bên kia nhanh chóng hồi âm.

"Không phải vì tớ lo cho cậu sao? Tớ sợ Kiều Dục đi theo cậu, sau đó nổi lên ác tâm lôi cậu vào bụi cỏ đánh một trận. Có khi chưa hết bức bối, còn tiền đâm hậu sát nữa kia."

Lâm Cam cười mắng, đùa gì vậy?

"???.. Cậu suy nghĩ sâu xa quá nhỉ?"

"Cậu nhớ uống thuốc cảm, đừng để bị ốm."

"Ừ, uống đây."

Lúc nói lời này, Lâm Cam cũng uống hai viên thuốc cảm cùng với vitamin C.

"Sao cậu về muộn thế?"

Lâm Cam đọc được tin nhắn của Tiết Giai Kỳ, trong đầu lại hiện lên đôi môi mỏng của Chu Viễn Quang..

Môi mỏng khẽ mở, nói hai chữ vừa rồi.

"Cho tôi."

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh hùng cứu mỹ nhân chút mà lại tiền mất tật mang

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam thấp giọng cười một tiếng, cảm thấy gò má mình nóng ran, thăm xem thường bản thân si ngốc như vậy. Vỗ nhẹ hai má, cô mới trả lời Tiết Giai Kỳ.

"Giờ tớ chuẩn bị nấu com, ăn xong sẽ đi ngủ."

Có một số việc cô sẽ giữ làm bí mật cho riêng mình. Mà Chu Viễn Quang chính là đóa hoa bí mật nhất trong vườn hoa này của cô.

Tiết Giai Kỳ bên kia bắt đầu nao động. Đừng xem thường Lâm Cam bình thường lông bông, thực ra tài nấu nướng của cô rất khá. Bình thường cô cũng để ý đến việc ăn uống, khi ăn com ở trường cũng vậy.

"Muốn theo cậu ăn chùa uống chùa cả đời, 2333."

Lâm Cam cười một tiếng: "Có thời gian thì đến đây tớ làm cho cậu ăn. Tớ nấu đã, mai gặp."

Thấy Tiết Giai Kỳ trả lời được, Lâm Cam vội đi nấu com. Tự nhiên cô hơi thèm ăn bánh ngọt. Nhắc tới cũng thật buồn cười, Tiết Giai Kỳ từng hỏi cô vì sao lại biết nấu com. Lúc ấy Lâm Cam đã trầm mặc một chút, chỉ qua loa lấy lệ mà không đáp lại.

Có một số việc, con người ta không muốn để người khác biết, ví dụ như chuyện trong gia đình.

Cuối cùng Lâm Cam chỉ nấu cho mình một bát mì trứng gà, đến lúc ăn xong vẫn chưa có ai về nhà. Lâm Cam thấy hơi mệt nên khóa cửa, lên giường đi ngủ.

Ban đêm, cô thấy người mình nóng hầm hập, rõ ràng đã bật điều hòa rồi mà. Lâm Cam đá một nửa chăn ra, sau đó mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Sau đó cô bắt đầu mê man.

Trong giấc mơ, một cô bé chừng 5,6 tuổi đang đứng sau cửa khóc lớn. Trong phòng có đôi vợ chồng cãi vã, thậm chí có thể gọi là đánh nhau. Người chồng đẩy vợ một cái, hùng hổ ra ngoài cửa. Người vợ phía sau khóc thút thít, ánh mắt trống rỗng, còn có kia thống hận.

"Lâm Kiến Quốc, ông có bản lĩnh thì chết ở bên ngoài đi, đừng về nhà này nữa." Thanh âm của người phụ nữ ấy cuồng loạn, như xé gan xé phổi.

Người chồng sắc mặt lạnh lùng vò đầu bứt tai, hừ lạnh một tiếng rồi đập cửa đi.

Một người giận dữ rời đi, một người nằm khóc ti tê trên sàn đất lạnh lẽo. Chỉ còn lại cô bé đang sợ hãi trong căn phòng kia đang run rẩy sau cánh cửa.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lâm Cam dụi mắt, mẹ Lâm đang ngồi cạnh giường. Thấy cô tỉnh lại, mẹ Lâm có chút mừng rỡ.

"Đứa nhỏ này, bị ốm cũng không gọi điện cho mẹ. Mẹ về muộn một chút, vào xem thấy con nằm trên giường mặt đỏ bừng bừng nên rất sợ hãi."

Mẹ Lâm nói một tràng, Lâm Cam thấy hơi nhức đầu nhưng vẫn lắng nghe. Đầu óc mơ mơ màng màng, cổ họng cũng đau, khó trách tối qua cô thấy người như phát hỏa.

"Con sốt à?" Giọng điệu uestoại, khàn khàn như ông lão.

"Không thể thì sao, sốt tới hơn 39 độ."

"Mấy giờ rồi ạ?"

"10 giờ hơn. Phải rồi, sáng bạn con gọi điện đến, mẹ nghe điện thoại hộ, nhân tiện nhờ con bé xin nghỉ giúp con luôn."

Lâm Cam "vâng" một tiếng. Trong đầu vẫn còn hiện lên hình ảnh trong giấc mơ kia, bỗng nhiên cô hỏi một câu.

"Mẹ, lúc bố mẹ cãi vã ở vườn tre ngày đó, mấy ngày bố không về nhà?"

Sắc mặt mẹ Lâm bỗng chốc thay đổi, vừa chán nản còn ánh lên tia tuyệt vọng. Bà vốn định lên tiếng, lại thấy Lâm Cam khẽ lắc đầu, nói: "Mẹ, con muốn ngủ thêm chút nữa."

Môi mẹ Lâm hơi động, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Lâm Cam, môi cũng không có huyết sắc, bà thở dài một tiếng rồi ra ngoài.

Lâm Cam kéo chăn, vùi đầu vào bên trong, mắt vẫn mở lớn nhìn chằm chằm vào bóng tối.

Ba ngày.

Lần đó Lâm Kiến Quốc ba ngày không trở về nhà.

Cô sao có thể không nhớ?

Vào ngày thứ hai, mẹ Lâm gần như suy sụp, bà đã khóc tròn một đêm. Đêm đó, bà đã quên con gái mình còn đang tròn trong góc.

Đến tối ngày thứ hai, bà muốn ra ngoài tìm bố Lâm. Lâm Cam nhìn ánh mắt vô thần, trống rỗng đến dọa người của bà, cô cứ khóc nói mẹ đừng đi. Có điều, mẹ Lâm vẫn để Lâm Cam lại, nói: "Mẹ đi một lúc rồi về."

Đến lúc mẹ Lâm tìm được bố Lâm đưa về nhà, Lâm Cam đã đói đến xỉu. Vì vậy, từ đó về sau, lần nào ăn cơm cô cũng rất ngoan ngoãn, không cần ai đút cơm cũng ăn ngon lành. Đến khi lớn thêm chút nữa, Lâm Cam tự học nấu cơm.

Trong lòng cô, đồ ăn vĩnh viễn là thứ cảm giác an toàn nhất.

Ở lớp học thêm, Tiết Giai Kỳ nhìn ghế trống bên cạnh, đã 8 giờ hơn, hôm nay Lâm Cam đi học muộn quá. Nghĩ một chút, hay là lấy danh nghĩa đi vệ sinh gọi điện cho Lâm Cam xem sao.

Có điều Tiết Giai Kỳ không nghĩ mẹ Lâm lại nghe máy, bà nói Lâm Cam sốt cao, nhờ cô xin thầy giáo cho Lâm Cam nghỉ. Tiết Giai Kỳ thở dài trong lòng, nhắc Lâm Cam ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Sau giờ nghỉ tiết học buổi sáng, như dự đoán, thầy giáo đi tới bên cạnh Tiết Giai Kỳ, gõ bàn: "Sao hôm nay Lâm Cam không đi học?"

Tiết Giai Kỳ: "Em đang định báo với thầy. Sáng nay em gọi điện đến nhà Lâm Cam, mẹ cậu ấy nói cậu ấy bị sốt vì hôm qua dính mưa nên phải ở nhà truyền dịch, nhờ em xin nghỉ giúp cậu ấy ạ."

Thầy Vật lý gật đầu một cái, tỏ ý đã biết.

Chu Viễn Quang ngồi gằn đó vốn đang làm bài tập liền dừng bút. Đến khi nghe Tiết Giai Kỳ nói "dính mưa" và "truyền dịch", anh cau chặt mày.

Đúng là đồ đại ngốc.

Thế mà tự làm mình bị sốt được.

Chu Viễn Quang nhàn nhàn nhìn qua đề luyện tập Vật lý, nhất thời có chút cảm giác phiền não. Sau đó, anh nhanh chóng bỏ qua những cảm giác này, tiếp tục làm bài.

Trong giờ, bầu không khí cả lớp đều trầm mặc, không có ai giơ tay trả lời câu hỏi. Đến lúc ăn cơm trưa, Chu Viễn Quang đeo ba lô ra ngoài, nhìn ghé bên cạnh lối đi đối diện trống không thì dừng chân một chút, sau đó ra ngoài bằng cửa sau.

Trận mưa ngày hôm qua lớn như thế, nhưng hôm nay không lưu lại chút dấu tích nào. Mặt đất không còn dấu vết ẩm ướt của nước mưa, ngày hôm qua chỉ tựa như một giấc mơ.

Hôm nay lại là một ngày nắng.

Khi Chu Viễn Quang đi qua cửa hàng đồ uống, lại bước chân vào. Chị bán hàng nhìn thấy anh, liền nở nụ cười.

"Cậu nhóc đẹp trai, hôm nay lại uống nước chanh chứ?"

Chu Viễn Quang nhàn nhạt gật đầu.

Chị bán hàng quay đầu làm đồ uống, vừa làm vừa nói chuyện phiếm với anh.

"Hôm nay Lâm Cam không bám lấy em à?"

Chu Viễn Quang cúi đầu, biểu cảm nhàn nhạt, không lên tiếng. Sau đó anh tình cờ ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng chuyển tới bức tường, sau đó nhìn không rời mắt. Anh thuận tiện nhìn bên cạnh, ở đó có bức tường ước nguyện. Trên tường có treo một bảng điều ước, ở trên có một tờ giấy màu xanh nhạt ghi một dòng chữ.

Chữ viết trên đó rõ ràng, nhỏ xinh: "Bạn học Chu, mong cậu giúp đỡ bạn gái tương lai nhiều hơn." Tại chỗ ký tên vẽ thêm hình hai học sinh, một là nam, một là nữ. Mặt nam sinh lạnh lùng, môi mím chặt, nữ sinh có một nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt.

Chị bán hàng làm đồ uống xong, xoay người thấy Chu Viễn Quang nhìn chằm chằm tấm bảng đó, cười rộ lên: "Tờ giấy ở giữa là Lâm Cam viết đấy."

Chu Viễn Quang nhận lấy đồ uống, gật đầu tỏ ý đã biết. Sau đó trả tiền rồi rời đi.

Lúc vào tiết học buổi chiều, Tiết Giai Kỳ nhận được tin nhắn trên WeChat.

"Hôm nay bạn học Chu có hỏi thăm tớ không?"

Vừa giấu thầy, Tiết Giai Kỳ vừa lướt tay trên bàn phím, nhanh chóng trả lời.

"Có phải cậu không thương tớ không? Sao vừa nhắn tin đã hỏi cậu ấy có hỏi thăm cậu không. Tớ không biết cậu ấy có nhớ cậu không, nhưng có tớ nhớ cậu này."

Lâm Cam nằm trên giường, nhìn Tiết Corgi gào thét, trong lòng vui vẻ. Cô nhất thời thấy mình bị ốm cũng không tồi.

"Đừng có chọc vào tớ, có tin sau khi khỏi bệnh, tớ kéo cậu lên giường bắt hầu hạ không hả?"

Lúc Tiết Giai Kỳ nhìn thấy tin nhắn của Lâm Cam, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng. Cậu ấy đang ốm sao còn mạnh mẽ thế nhỉ?

"Tớ thấy cậu khỏe lắm rồi, còn muốn lôi tớ lên giường nữa chứ. Cậu không giả vờ ốm chứ hả?"

Vừa đánh xong dòng này, Tiết Giai Kỳ liền thấy ánh mắt của thầy giáo bắn tới. Cô ngượng ngùng cười cười, ném điện thoại vào trong ngăn bàn, không dám ngó ngoáy nữa.

Lúc tan học, Tiết Giai Kỳ mới có thời gian lấy điện thoại ra, mở ra thì thấy tin nhắn thoại.

"Tớ mà còn phải giả ốm? Chẳng là hôm qua lẩn xả anh hùng cứu mỹ nhân, ai biết chỉ một chút như vậy đã ốm sốt. Mai vẫn phải ở nhà truyền dịch nữa. Nguy rồi, không thấy cậu bảo bạn học Chu hỏi thăm tớ, đúng là tiền mất tật mang!"

Vừa ấn vào tin nhắn, giọng nghèn nghẹt của Lâm Cam đã truyền ra, Tiết Giai Kỳ hơi giật mình. Cô không nghĩ tới điện thoại đang mở âm lượng lớn như vậy.

Phản ứng đầu tiên của Tiết Giai Kỳ là quay sang nhìn Chu Viễn Quang. Nếu anh có chút sốt ruột thôi, vậy có nghĩa anh cũng để tâm tới Lâm Cam.

Còn nếu không thì chẳng khác nào cô đang làm hỏng chuyện tốt của Lâm Cam, cô cũng không muốn thành tội đồ của đại tỷ đâu.

Chu Viễn Quang bên kia đang thu dọn sách vở, lúc nghe thấy giọng Lâm Cam, anh hơi xoay người. Chớp mắt một cái nhìn điện thoại di động của Tiết Giai Kỳ.

Khi nghe thấy năm chữ "anh hùng cứu mỹ nhân", Chu Viễn Quang hơi dừng động tác. Đến khi nghe tới mấy chữ "tiền mất tật mang", môi anh hơi giật giật.

Trong lòng Tiết Giai Kỳ nghĩ, chắc cậu ấy không khó chịu đâu nhỉ?

Khi giọng Lâm Cam ngừng lại, Chu Viễn Quang cũng không phản ứng gì nữa, chỉ khoác ba lô lên vai rồi đi.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngựa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạn học Chu, nghe tôi giải thích đã!

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Tiết Giai Kỳ thấy Chu Viễn Quang rời đi, vội vàng kể chuyện lộ tin nhắn thoại cho Lâm Cam. Lâm Cam nằm ở nhà cầm điện thoại di động, cắn môi, không tưởng tượng được Chu Viễn Quang sẽ phản ứng thế nào.

"Cậu ấy phản ứng thế nào?"

Tiết Giai Kỳ cẩn thận nghĩ lại, khái quát bằng một câu đơn giản.

"Cậu ấy lạnh lùng đi lướt qua tớ."

"..."

"Nói cách khác chính là không phản ứng gì."

"Theo như cậu nói, không phản ứng gì là tốt nhất rồi, ít nhất cậu ấy không tức giận vì mấy lời nói kia."

Tiết Giai Kỳ đầu đầy hắc tuyến, tưởng tượng lúc Lâm Cam đang gõ dòng chữ này thì tự cười khúc khích, an ủi chính mình.

"Người ta sao có thể tức giận với cậu? Có tức cũng không đánh mắng được."

"Đánh là thương, mắng là yêu, cậu chẳng biết gì cả."

Không tiếp tục được câu chuyện này nữa rồi. Tiết Giai Kỳ ha ha hai tiếng, kẻ đắm chìm trong tình yêu đúng là ngốc nghếch, lời này ấy thế mà lại thích hợp với đại tỷ vào lúc này.

...

Sau khi tán chuyện với Tiết Giai Kỳ xong, Lâm Cam cũng xuống nhà ăn cơm. Lâm Kiến Quốc vẫn chưa trở lại, trong nhà chỉ có cô cùng mẹ Lâm.

Thấy Lâm Cam đang bị ốm, mẹ Lâm nấu cháo, ăn kết hợp với vài món nữa là thành bữa tối.

"Lớp học thêm hôm qua vẫn ổn chứ?"

Lâm Cam không nghĩ mẹ Lâm đột ngột lên tiếng, dù hơi kinh ngạc nhưng vẫn "vâng" một tiếng.

"Sau khi nghỉ hè con lên lớp 12 rồi, đã nghĩ tới thi trường gì chưa?"

Động tác gấp thức ăn của Lâm Cam dừng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút lại cúi đầu trầm tư, chung quy vẫn là lắc đầu một cái.

Thật ra thì, trước kia cô cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, không để ý đến cả thành tích. Cô cho rằng thi đại học hay không thi đại học tất thảy đều do số mệnh.

Mẹ Lâm thấy biểu cảm của Lâm Cam, liền thở dài: "Sao lại không lên kế hoạch một chút? Có nghĩ đến việc đi du học không?"

"Chắc là không ạ, con chưa nghĩ tới bao giờ, đến lúc đó lại nghĩ." Cô nói xong thì cúi đầu xuống ăn cháo, không nói gì nữa.

Mẹ Lâm nhìn động tác của Lâm Cam, cũng biết cô không thích bàn bạc chuyện này nên không lên tiếng nữa. Lâm Cam ăn com xong chuẩn bị đi rửa bát, mẹ Lâm khoát tay ý bảo cô bỏ bát đĩa ở đó.

"Con đang ốm, lên nghỉ đi, để mẹ rửa."

Lâm Cam cũng không miễn cưỡng, gặt đầu một cái rồi về phòng mình. Ban ngày đã ngủ quá nhiều, nên giờ bị mất ngủ.

Lâm Cam cầm điện thoại di động mở app âm nhạc, chọn ngẫu nhiên một bài. Khi một ca khúc khác phát ra, trong đầu Lâm Cam ngay lập tức nhớ đến Chu Viễn Quang. Màn hình điện thoại hiện lên tên bài hát "Nhịp Tim Rung Động Của Em Khi Yêu Anh".

Khi nghe Trần Khởi Trinh hát đến câu "Anh dựa vào cửa xe, trái tim em kề bên. Chúng ta đi nơi đâu đây?", Lâm Cam đột nhiên hiểu vì sao bài hát lại có tên như thế.

Cô thích Chu Viễn Quang cũng là cảm giác không nói rõ được này, trong lòng có rất nhiều tư vị, rất muốn được biểu lộ ra. Có điều bao ưu phiền đều lưu lại, tuy chặt trời nhưng vẫn phải nén lại ở lồng ngực.

Cảm giác mờ mờ, xen lẫn u mê, lại có chút hương vị tuổi trẻ.

Cô chỉ biết không cần gì đặc biệt cả, hề thấy ba chữ "Chu Viễn Quang" là lòng liền vui vẻ.

Sáng hôm sau, chắc Trương Cương đã sớm biết Lâm Cam bị ốm, không thấy cô đi học cũng không không hỏi. Ngược lại trong lúc nghỉ ngơi, thầy để tay lên bàn, hỏi Chu Viễn Quang hai câu.

"Hai ngày nay thế nào? Thích ứng được không?"

Chu Viễn Quang trả lời "có" một tiếng.

"Cách thức giảng bài của các thầy cô khác thì sao? Có hiểu không?"

"Các thầy cô giảng bài rất dễ hiểu."

"Thế là được rồi, có vấn đề gì khác thì báo chú."

Chu Viễn Quang "vâng", sau đó hai người không nói chuyện nữa.

Buổi chiều, thầy giáo tiếng Anh cho học ngữ pháp trước, tiết hai còn khoảng hơn 20 phút nên thầy trả bài luận hôm trước.

"Bài đã bị xáo rồi, các em không thể tự chữa bài của mình. Hãy đưa bài cho bạn cùng lớp, để xem các bạn có nhìn ra lỗi ngữ pháp của các em không."

Lớp phó học tập để Tiết Giai Kỳ đi phát bài. Cũng không biết có phải cô ấy cố ý không, bài của Lâm Cam lại ở trên bàn Chu Viễn Quang.

Đầu tiên Chu Viễn Quang nhìn thoáng qua một cái, chữ viết rất thanh tú. Anh dịch qua bài văn một lần, khóe miệng hơi giật giật.

Một lời khó tả hết được bài văn này.

Thầy cho đề bài là "Ước mơ".

Lâm Cam vừa vào đề đã trực tiếp nói cô có ước mơ sở hữu một bông hoa thất sắc (hoa có 7 cánh).

Dịch qua đoạn ở dưới, chính là:

Tôi có một giấc mơ, tôi mơ mình có hoa thất sắc trong truyền thuyết. Nếu có hoa thất sắc, tôi sẽ bứt cánh hoa đầu tiên xuống, ước nguyện mình có nhiều tiền. Bứt cánh thứ hai, mong thượng đế giúp tôi trở nên xinh đẹp hơn. Cánh thứ ba, tôi ước mình được ăn nhiều món ăn ngon. Cánh thứ tư, tôi mong thế giới được hòa bình. Cánh thứ năm, mong môn tiếng Anh sẽ đừng khó nữa.

Cánh thứ sáu, ước người ngồi ở hàng ghế đối diện bên kia quay đầu nhìn tôi một cái.

Cánh thứ bảy, cũng là cánh cuối cùng, tôi ước mình lại có được một bông hoa thất sắc khác.

Đúng là chỉ có cô mới có tài viết văn thế này, chưa nói đến khi viết không nhớ được từ đơn, chỉ có thể viết từ ghép âm, thế nhưng thành thạo vẫn viết sai.

Ngữ pháp thì khỏi cần nhắc tới nữa, tất cả chỉ dùng câu đơn, quả nhiên là trình độ tiếng Anh "siêu hạng".

Thấy câu cô viết về cánh thứ sáu của hoa thất sắc, mắt Chu Viễn Quang thêm sâu, bật cười một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn sang phía bàn đối diện kia.

Sau đó nhìn sang ước vọng cuối cùng của cô, Chu Viễn Quang chỉ muốn gõ đầu cô một cái.

Mi tâm anh hơi nhú, đây mà là nguyện vọng gì? Là tham lam mới đúng.

Sắp đến lúc tan học, thầy giáo cho người chữa bài đích thân trả bài cho người viết.

"Bài luận lần này là muốn các em luyện tập một chút. Sau khi tan học, nếu có ngữ pháp nào cần hỏi lại thì gặp thầy."

Chu Viễn Quang nghĩ nghĩ, đem bài của Lâm Cam trả lại cho Tiết Giai Kỳ.

Không nghĩ tới Tiết Giai Kỳ lại nói: "Thầy nói phải đích thân giao cho người viết. Chờ Lâm Cam đi học, cậu lại đưa cho cậu ấy đi."

Nghỉ ở nhà hai ngày, Lâm Cam cũng bị truyền nước hai ngày. Sang ngày thứ ba, nhiệt độ đã giảm xuống, không sốt đi sốt lại nữa. Vì vậy, cô cũng sống chết không muốn nghỉ ở nhà, sáng sớm đã dậy đi học.

Tiết Giai Kỳ nói rằng hai buổi sáng hôm trước, 7 giờ 50 là Chu Viễn Quang tới lớp rồi. Đến bến xe buýt, Lâm Cam xem đồng hồ, mới 7 giờ 30.

Đây là một trong những lần đi học sớm nhất của Lâm Cam, đến sớm hơn lúc trước rất nhiều. Nghĩ Chu Viễn Quang vẫn chưa đến, Lâm Cam đứng ở đây chờ anh.

Sáng sớm, cô cố ý kẹp tóc lên, không trang điểm, mặc váy kiểu nữ sinh. Lâm Cam lấy điện thoại di động ra, lấy màn hình làm gương, mím môi cười. Trên màn hình điện thoại hiện lên cô gái tóc ngắn chấm vai, khuôn mặt lạnh lọi.

Lâm Cam hài lòng hướng về màn hình nhú mày, lẩm bầm.

"Nữ sinh thanh thuần vs nam sinh lạnh lùng, có lên!"

Lúc Chu Viễn Quang chưa xuống xe, từ trên đã nhìn thấy có người nhìn vào màn hình điện thoại chu môi nhưn mày. Sau đó tầm mắt cô chuyển đến xe buýt, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Lúc hai ánh mắt chạm nhau, Chu Viễn Quang cúi đầu.

Cô nhóc này không chỉ tham lam, mà còn... đom đóm nữa.

Lâm Cam thấy xe dừng lại, Chu Viễn Quang không nhanh không chậm xuống xe bằng cửa sau. Lúc đi lướt qua Lâm Cam, anh cũng không có ý định dừng lại, vẫn đi thẳng về phía trước.

Lâm Cam ỉu xiu, tôi là không khí sao? Sao phải giả vờ không nhìn thấy?

Có thể thấy bóng lưng người phía trước, vai rộng eo hẹp. Thiếu niên khí chất lạnh lùng, trong trẻo, vai đeo ba lô, mắt luôn nhìn thẳng về phía trước. Dù Chu Viễn Quang đi lẫn vào một đám đông, chớp mắt Lâm Cam cũng tìm được anh.

Lâm Cam sải bước đuổi theo, lúc chỉ còn cách anh chừng nửa cánh tay, Lâm Cam nhẹ nhàng cảm nhận hương thơm của anh một chút. Cô không tự chủ mà nhắm mắt, hưởng thụ một cách vui vẻ.

Mùi vị kia như tuyết tan mùa hè, như con suối mát lạnh chảy vào lòng người.

Chỉ không ngờ, trong nháy mắt này Chu Viễn Quang đã xoay người lại.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Mặt Chu Viễn Quang không biểu cảm, thấy mặt Lâm Cam hơi nâng lên, mắt khép hờ, lông mi rung rung, khóe miệng hơi mím cười, không biết trong đầu đang nghĩ gì nữa.

Lâm Cam bị thanh âm của anh đánh thức, mau chóng mở mắt. Bị Chu Viễn Quang hỏi mới ngẩn ra, cô không thể nói đang say mê cảm nhận hương thơm của anh được?

Như vậy sẽ bị coi là đồ thần kinh đó...

Lâm Cam hơi ngượng ngùng, cuốn lấy lọn tóc: "Bạn học Chu, mùi hương ở đây rất đặc biệt, rất thơm "

Chu Viễn Quang nghe được lời này thì nhìn bốn phía, sau đó thấy thứ bên cạnh hai người thì ngẩn ra, miễn cưỡng mở miệng.

"Rất thơm sao?"

"Phải, kết hợp với mùi hương trên người cậu hợp lắm."

Lâm Cam liếm môi, cơn gió mùa hè đến vào sáng sớm, không phải kết hợp với mùi hương trên người anh rất thanh mát sao?

Ánh mắt Chu Viễn Quang càng sâu.

Không rõ tại sao, Lâm Cam thấy ánh mắt Chu Viễn Quang nhìn mình, giống như đang nhìn...

Đồ thần kinh.

Chu Viễn Quang chỉ thứ bên cạnh, môi mỏng khẽ mở: "Cậu thực sự thấy rất thơm?"

Lâm Cam nhìn theo tay anh chỉ, nhìn xong lại chỉ muốn tự tát mình một cái.

Bên cạnh hai người là một cái thùng rác, nhìn vào đó còn thấy được cây kem bị ai đó ăn dở, vị ngọt tỏa ra khiến lũ ruồi bầu tới.

"..."

"Khẩu vị của cậu thật nặng."

"..."

Lâm Cam hít sâu một hơi, nhìn biểu cảm không rõ ràng rồi xoay người đi mất của Chu Viễn Quang, cô cắn răng.

Bạn học Chu, nghe tôi giải thích đã!

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cho cậu đặc quyền đó

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam theo sau Chu Viễn Quang vào phòng học. Kiều Dục vốn đang ngồi ở chỗ của mình, hừ lạnh khi thấy Chu Viễn Quang tiến vào. Chu Viễn Quang cũng coi như không nhìn thấy cậu ta, tự ý đi về phía trước.

Kiều Dục: "Vừa sáng ra đã xui xẻo."

Ngược lại, Lâm Cam đi theo Chu Viễn Quang vào, liếc mắt đã thấy biểu cảm thiếu đôn của Kiều Dục.

Kiều Dục thấy Lâm Cam thì mắt sáng lên: "Rốt cuộc cậu cũng đi học lại, khỏi ốm chưa."

Lâm Cam trợn mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó đi về phía trước.

"Chưa khỏi, cậu tránh xa tôi một chút, khỏi lây bệnh cho cậu."

Kiều Dục mạnh mẽ xoay người cô lại: "Lời nói của cậu có thể đừng đầy gai như vậy không?"

Lâm Cam liếc tay cậu ta: "Bỏ tay ra." Kiều Dục vẫn không thả ra.

Lâm Cam cố tránh mãi mà vẫn không thoát được. Đang chuẩn bị đưa chân đạp Kiều Dục, cô lại cân nhắc hình tượng của mình trước mặt Chu Viễn Quang nên dừng động tác.

Đúng lúc đó, Chu Viễn Quang đứng lên xoay người. Lúc đứng lên, băng ghế cũng bị tác động, phát ra tiếng động rất to, cả lớp đều tập trung tới đó.

Âm thanh này cũng khiến Lâm Cam run lên một cái.

Chu Viễn Quang: "Lâm Cam."

Lâm Cam: "Hả?"

Giọng Chu Viễn Quang vừa cất lên, Lâm Cam đã đáp lại thật nhanh.

"..."

Chu Viễn Quang không nghĩ Lâm Cam sẽ đáp lại nhanh như vậy, nghe cô nói "hả" mà lòng hơi hoảng hốt.

Kiều Dục nhìn hai người nói chuyện với nhau thì cánh tay giữ tay Lâm Cam càng dùng sức. Lâm Cam bị đau nhứt mảy một cái, thấp giọng kêu.

Chân mảy Chu Viễn Quang nhứt chặt, không biết đang buồn bực điều gì. Ánh mắt anh nhàn nhàn quét qua tay Kiều Dục, sau đó lại nhìn tay Lâm Cam đang bị cậu ta giữ chặt. Nhưng chỉ cần quét mắt vậy thôi cũng khiến Lâm Cam cảm thấy chỗ tay mình bị giữ như nóng hừng hực.

"Qua lấy bài văn của cậu đi."

Lâm Cam không thấy Tiết Giai Kỳ kể chuyện này, bỗng chốc ngẩn ra. Cô nhanh chóng dùng sức hất tay Kiều Dục ra. Sau đó, chạy thẳng về phía Chu Viễn Quang. Kiều Dục ở phía sau thấp giọng mắng một tiếng.

Đầu tiên, Lâm Cam trở lại chỗ ngồi, để ba lô lên bàn, sau đó ngoẹo đầu nhìn. Chu Viễn Quang bên kia vẫn đang lấy sách vở của mình, Lâm Cam lại nghĩ lời lúc nãy anh nói chẳng qua chỉ là mượn cớ, lòng hơi trầm xuống.

Cô cúi đầu, không nói một lời lấy sách vở từ trong ba lô ra.

"Sao vẫn chưa lại đây?"

Chu Viễn Quang không xoay người, động tác lấy sách vở trên tay cũng không dừng lại, nhưng Lâm Cam biết anh đang nói chuyện với mình.

"O? Không phải già..." Chữ "sao" vẫn chưa nói xong, cô đã thấy Chu Viễn Quang giơ tờ giấy trong tay lên.

Tuy cách một lối đi nhưng Lâm Cam nhìn một cái đã nhận ra, chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống.

Bởi tờ giấy Chu Viễn Quang đang cầm thật giống bài văn cô đã nộp hai ngày trước.

...

Lâm Cam đang tự hỏi tưởng xem hôm đó mình đã viết gì, hình như là viết về hoa thất sắc?

"Ngây ra làm gì?" Lâm Cam nghe giọng Chu Viễn Quang hơi không kiên nhẫn, xịu xuống, từ từ đi đến chỗ anh.

Cái này cũng quá xấu hổ đi, đã viết hươu viết vượn còn để người ta nhìn thấy. Nếu biết thầy giáo tiếng Anh ra chiều này, cô đã già bộ viết về nghề nghiệp rồi. Nào là tình nguyện viên dạy chữ, phóng viên chiến trường, ghé gói hơn là nhà khoa học, họa sĩ. Cho dù là viết về đầu bếp cũng hơn cái hoa thất sắc của mình...

Thời điểm rút bài văn từ tay Chu Viễn Quang, khóe miệng Lâm Cam giật giật mấy lần. Nuốt nước miếng một cái, cô mới làm bầm.

"Bạn học Chu, cậu chữa cái này cũng cẩn thận quá rồi." Lâm Cam không có dũng khí nhìn lại bài văn lần thứ hai, giờ đây trên đó đều là chữ mực đỏ của Chu Viễn Quang.

Gạch rồi gạch, khoanh tròn khoanh tròn, những từ viết bằng từ ghép âm đều bị anh liệt kê. Chu Viễn Quang khẽ nâng đầu, gò má hướng về phía Lâm Cam, khóe môi lại tựa như có độ cong.

"Bài này là cậu tự viết?"

Lâm Cam trợn mắt nhìn anh, mi mắt có chút không vui, người này nghi ngờ mình đi chép bài sao?

"Nói nhảm, không tôi làm thì ai?"

Tuy người hỏi lời kia là Chu Viễn Quang, Lâm Cam trả lời cũng thấy hơi tức giận. Bị người mình thích nghi ngờ nhân phẩm, tâm tình muốn vui cũng không được.

Chu Viễn Quang lại không biết cô đang tức giận, miệng càng cong lên rõ ràng hơn.

"Viết bừa thế này cũng là cậu tự viết?"

Giọng Lâm Cam càng tức giận: "Viết bừa."

Chu Viễn Quang thấp giọng cười khẽ.

Lâm Cam thấy sườn mặt anh quay đi, cúi thấp đầu thật thấp, sau đó có tiếng cười trầm thấp rót vào tai. Giọng anh vốn hơi trầm, khi cười sẽ khàn khàn, giống như tiếng kim loại va vào nhau, phát ra âm thanh dễ nghe.

Lâm Cam thấy tim mình đập lỡ một nhịp.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười như vậy.

Đúng là dụ dỗ người ta phạm tội.

"Hèn chi, vì cậu tự viết nên có lẽ thi cũng được chưa tới 60 điểm."

"..."

Mặt Lâm Cam trắng rồi lại đỏ, đỏ rồi lại trắng, biểu cảm trông rất khó coi. Bị phản hừ một tiếng, cô cầm bài văn trở về chỗ ngồi của mình.

Cô rất không cam lòng.

Chu Viễn Quang, cậu đừng tưởng tôi thích cậu, mà cậu có thể tùy tiện coi thường tôi.

Sau đó, cô cúi đầu thì thấy phần kí tên dưới bài văn.

"Lâm Cam"

"Người chữa bài: Chu Viễn Quang."

Chữ "người chữa bài" cũng có ý viết ở mặt trước, chữ "Lâm" và chữ "Chu" được viết thẳng hàng.

Ba chữ "Chu Viễn Quang" viết rất có lực, lại mang chút đáng vẻ tĩnh lặng, đơn thuần của anh.

Chữ rất đẹp.

Lâm Cam cắn môi, nhìn hai cái tên thẳng hàng với nhau xong thì cười rộ lên, mi mắt cong cong.

Thôi bỏ đi, tôi thích cậu, liền cho cậu chê cười.

Đây là đặc quyền của cậu.

Tôi cho cậu đặc quyền đó, Chu Viễn Quang.

Lúc Tiết Giai Kỳ tới, Lâm Cam đang cầm bài văn kia cười ngây ngô. Cô ngồi vào chỗ, hừ cười một tiếng.

Sau đó giành công trước mặt Lâm Cam: "Thế nào. tớ phát bài văn của cậu cho cậu ấy đấy."

Nói xong còn nhướn mày, mang vẻ kiêu ngạo: "Có phải tớ trợ giúp rất tốt không?"

Lâm Cam chuyển mắt từ bài văn kia tới mặt Tiết Giai Kỳ, sau đó hít sâu một hơi, vừa cười vừa bóp cổ cô ấy: "Giúp đỡ hả?"

Tiết Giai Kỳ cười, đập Lâm Cam hai cái: "Nếu không có tớ, sao cậu có thể ngồi đây cười ngây ngô chứ?"

Hai người đã giảm thấp âm lượng, nhưng vẫn cùng nhau cười rộ lên.

Lâm Cam buông lỏng tay, liếc mắt tới chỗ Tiết Giai Kỳ.

"Đâu phải cậu không biết trình độ tiếng Anh của tớ, đưa cho cậu ấy xem thật mắt mặt."

Tiết Giai Kỳ tròn mắt: "Đại tỷ, cậu không hiểu gì cả."

Nửa câu sau, cô ấy nói thầm bên tai Lâm Cam.

"Nam sinh thích nhất những cô gái ngốc nghếch, nhất là nam sinh yên tĩnh như Chu Viễn Quang, càng ngốc nghếch càng thích. Cậu xem, phim "Tho Ngây" chính là như vậy."

"..."

Lâm Cam hơi trầm mặc, sao cô cảm thấy Tiết Giai Kỳ có chút không đáng tin...

Chu Viễn Quang bị bệnh thần kinh sao? Còn tìm người ngốc mà thích.

Cuối cùng, trước khi vào tiết, Lâm Cam nói với bạn mình.

"Tiết Corgi, tớ thấy sau này cậu xem ít phim thần tượng thôi, xem nhiều ảnh hưởng tới chỉ số thông minh."

Trong lớp, ánh mắt Lâm Cam lại bám dính lấy Chu Viễn Quang. Bỗng nhiên trong đầu lại nhớ tới hôm cô tưởng tượng bị anh ép vào tường. Nghĩ tới máu mũi lại muốn trào ra.

—

Trong giờ học, cô Vật Lý thấy Lâm Cam thì cười: "Lâm Cam, khỏi ốm rồi à?"

Lâm Cam vốn đang nằm nhoài trên bàn, nghĩ xem buổi trưa hẹn Chu Viễn Quang đi ăn cơm thế nào, thỉnh linh bị gọi tên nên sợ hết hồn.

"Ồ, khỏi rồi, khỏi rồi ạ."

"Sao sắc mặt em vẫn xanh xao thế?"

Chu Viễn Quang đang làm bài, nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn một cái, sau đó lại quay về, như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Cam sờ sờ mặt mình, có chút thất kinh: "Thật không ạ?"

Cô Vật Lý gật đầu một cái, lại cười: "Vừa rồi đang ngẩn ngơ, sắc mặt có chút không tốt. Giờ nhìn lại, thấy có tinh thần hơn rồi."

Lâm Cam ngượng ngùng lè lưỡi.

Cô giáo dạy Vật Lý trẻ tuổi, có quan hệ rất tốt với học sinh. Dù Lâm Cam ngày thường có nghịch ngợm, thì trước mặt cô cũng rất nghe lời.

Cô Vật Lý than thở: "Cô nhớ hồi lên lớp 11, mỗi nữ sinh đều mang theo một cái gương nhỏ, ngày nào cũng mang đi, người nào người nấy đều chú ý đến hình tượng của mình. Chỉ cần thấy trên mặt có nốt mụn, là ỉu xiu như em lúc nãy ngay."

Lâm Cam gật đầu, vô cùng đồng tình.

Cô Vật Lý: "Hồi đó cô từng nghe một bài hát thế này trên mạng: Vì sao lâu như vậy vẫn chưa có đối tượng? Còn không phải vì dáng dấp bạn không xinh đẹp sao? Tại sao tỏ tình cậu ấy lại thờ ơ? Còn không phải vì dáng dấp bạn không xinh đẹp sao?"

Các bạn học sau lưng cũng lúi rúi tranh luận về lời bài hát này, chỉ có Lâm Cam, nghiêng đầu nhìn Chu Viễn Quang đang ngồi không nhúc nhích, bĩu môi một cái.

Tại sao tỏ tình cậu ấy lại thờ ơ? Còn không phải vì dáng dấp bạn không xinh đẹp sao?

Cô nghiêng đầu nhìn Tiết Giai Kỳ.

"Tớ có xinh không?" Tiết Giai Kỳ tỉ mỉ nhìn tới hai lần.

Lúc Lâm Cam không cười, sẽ khiến mọi người thấy hơi hơi hột, lạnh lùng nhưng lại rất có ý vị, nhất là nốt ruồi đón lệ nhỏ xinh ở khóe mắt lại càng nổi bật hơn. Khi Lâm Cam cười, người khác sẽ bị thu hút bởi vẻ thanh thuần, đáng yêu.

Nghĩ đến đây, Tiết Giai Kỳ gật đầu khẳng định: "Xinh đến mức tớ muốn quỳ gối trước cậu luôn." Cô ấy vừa nói vừa gật đầu, chứng thực cho câu nói của mình.

Lâm Cam nghe Tiết Giai Kỳ nói vậy, lại cười nói cô ấy ba hoa.

Lại quay sang nhìn Chu Viễn Quang, trong lòng thờ dài một cái.

Nếu đã xinh đẹp, buổi trưa có thể mời cậu ấy ăn cơm không?

Hết chương 10.

Lời của B.: Ở chương trước tớ bị nhầm Kiều Dục là đàn anh nên xưng hô sai T_T Sẽ sửa lại sau nhá

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biết ưu điểm lớn nhất của cậu là gì không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Chưa tới lúc tan học, Lâm Cam đã giục Tiết Giai Kỳ thu dọn đồ đạc, đợi đến lúc thầy cô giáo cho tan lớp, để cô ấy về nhanh một chút.

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh vừa thu dọn đồ đạc, vừa lẩm bẩm.

"Ngày nào cậu cũng vội vã đây tớ đi là ý gì chứ?" Lâm Cam thậm chí còn không nhìn thẳng vào cô, chỉ một mực dùng tầm mắt ở lối đi đối diện.

"Cậu đi đi, tớ chỉ chờ cậu về, như vậy mới có thể yên tâm chờ bạn học Chu ăn cơm cùng."

"Được, được, được, sợ cậu rời đây."

Vừa tan xong, Tiết Giai Kỳ đã vội vàng xách túi đi, để lại không gian lớn cho Lâm Cam. Chu Viễn Quang tính tình khoan thai, làm gì cũng không nóng vội.

Khi cả lớp đã về một nửa, anh vẫn đứng tại chỗ thu dọn đồ đạc.

"Bạn học Chu." Lâm Cam đứng ở lối đi gọi anh.

"Buổi trưa cậu đi đâu ăn cơm?"

Chu Viễn Quang thu dọn sách vở xong, đứng lên, quay đầu nhìn Lâm Cam.

"Không biết."

"Tôi biết chỗ ăn ngon."

"Ừ."

Lâm Cam nhìn vào con người đen láy của anh, miệng hơi cong lên. Có lẽ bởi ánh mắt anh quá tập trung, Lâm Cam luôn cảm thấy ánh mắt này có chút thiêu đốt người.

Lâm Cam cúi đầu, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

"Chiều hôm đó sau khi dầm mưa về, tôi liền bị sốt, hai ngày đều phải truyền nước." Dứt lời còn đưa cổ tay ra cho Chu Viễn Quang xem.

Một cái cổ tay nhỏ gầy trắng nõn hiện ra trước mắt Chu Viễn Quang. Cổ tay Lâm Cam chỉ to bằng nửa cổ tay anh thôi, cảm giác chỉ cần dùng chút lực thì sẽ bẻ gãy ngay. Da thịt cô trắng nõn, nhìn có thể thấy trên đó hiện lên những đường mạch nhỏ màu xanh.

Nhìn xuống chút nữa chính là hai vết kim đâm, dấu vết cực nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Lâm Cam muốn anh biết...

Không phải cô cho anh mượn ô về nhà nên mới phải dầm mưa sao?

Chu Viễn Quang nhàn nhàn nhìn cô một hồi, vốn muốn nói dù cậu có cứng rắn nhét ô vào ngực tôi đi nữa, tôi vẫn bị ướt.

Có điều, thấy sắc mặt còn xanh xao của Lâm Cam, môi cũng hơi nhợt nhạt, lời đến môi Chu Viễn Quang lại không nói ra được.

Thờ dài một cái, anh nói: "Đi thôi."

Hình như Lâm Cam không nghĩ anh sẽ đáp ứng như vậy, liền kích động vui vẻ. Chu Viễn Quang đi phía trước, chân mày nhíu chặt, vốn muốn quay lại trách cô một câu.

"Lâm Cam, cậu yên tĩnh một chút."

Có điều vừa hé miệng, lại tưởng tượng được bộ dạng phía sau của Lâm Cam nên anh không nói gì nữa.

Hai người nói nhau đi bên trong con ngõ.

Trong ngõ không có ai cả, chỉ có hai người bọn họ, thỉnh thoảng trên tường có tiếng mèo kêu. Thiếu niên đi phía trước, thiếu nữ đi phía sau.

Trong con ngõ nhỏ chỉ có bóng hai người, ánh sáng chiếu vào tạo ra hai cái bóng kéo dài. Lâm Cam nhìn bóng lưng thanh tú cao ngất trước mắt, nhẹ giọng lầm bầm một câu.

"Càng ngày càng thích cậu, làm thế nào bây giờ?"

Cô cúi đầu, giọng điệu nhỏ thật nhỏ, lần này không dám có ý nói lớn tiếng để người khác nghe thấy.

Chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng người trước mặt, chân Lâm Cam lại bước nhanh một bước, giẫm lên bóng anh in dưới đất rồi cười.

Bước chân Chu Viễn Quang khá lớn, nhận thấy người phía sau không theo kịp, anh dần thả chậm bước đi. Lâm Cam tất nhiên không cảm nhận được điều này, cô dồn mọi sự tập trung vào bóng lưng anh mất rồi.

Anh đi một bước, cô giẫm lên một bước, nhân tiện cảm thán, sao đến bóng lưng người này cũng đẹp như vậy?

Một bước giẫm lên lại hơi oán hận trong lòng, cậu dám câu dẫn tôi này. Sau đó Lâm Cam nở nụ cười hài lòng, nụ cười ấy thật trong sáng biết bao.

Mấy phút sau, người phía trước đột nhiên xoay người. Lâm Cam bị bất ngờ đang thực hiện động tác giẫm lên bóng anh.

Cô dè dặt thu chân lại, sau đó cười lúng túng: "Bạn học Chu, sao đột nhiên dừng lại thế?"

Tầm mắt Chu Viễn Quang nhàn nhạt liếc qua đôi chân đang thu về của Lâm Cam, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ nhẹ nhàng mở miệng: "Đến rồi."

Lâm Cam nhìn lên, đây chính là chỗ hai hôm trước cô ăn mì mà?

Gọi hai bát mì thịt bò xong, hai người ngồi đối diện nhau. Lâm Cam vẫn nhìn chằm chằm vào bàn, mở miệng: "Bạn học Chu, sao cậu biết quán này ăn ngon?"

Chu Viễn Quang nhìn hoa văn trên mặt bàn, nhớ lại hôm đó anh đang ngồi ở bàn trong góc thì nghe thấy tiếng cô gọi đồ ăn.

Đương nhiên, anh không nghĩ sẽ chào hỏi nên không lên tiếng, còn cố tình chờ cô đi xong mới ra ngoài.

Không ngờ hai người lại đụng nhau ở quán ăn này.

Không biết giải thích thế nào, hôm đó Chu Viễn Quang còn nghĩ đúng là "oan gia ngõ hẹp".

"Trông tiện nghi." Thanh âm đều đều.

"Bạn học Chu, cậu thật hài hước."

Sau khi nói lời này lại tới phiên Lâm Cam trầm mặc, cô ngượng ngùng cười, bầu không khí hơi bế tắc.

Như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Lâm Cam mở miệng: "Bạn học Chu, nếu chúng ta đã có giao tình che chung ô, về sau cậu đừng gọi tôi là Lâm Cam nữa, xa lạ lắm."

Huyệt thái dương hơi nảy lên, anh hít một hơi sâu, sửa lời cô.

"Đó là vì chỉ có một cái ô."

Lâm Cam cười hắc hắc, phát tay tỏ ý không thêm đề tài.

"Chúng ta không thảo luận quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Đúng rồi, cậu có thể gọi nữ danh của tôi."

"..."

"À, cậu vẫn chưa biết nữ danh của tôi đúng không? Ở nhà mẹ gọi tôi là "Tiểu Tâm Can."

Chu Viễn Quang hít một hơi, Tiểu Tâm Can là cái gì? Nhìn lúm đồng tiền như hoa của người đối diện, anh bỏ lại ba chữ.

"Cậu có bệnh."

"Cậu... thật thông minh. Bạn học Chu, sao cậu biết tôi vẫn chưa hết cảm?"

Chu Viễn Quang nhú lông mày, môi mỏng khẽ mở.

"Tôi thấy cậu không phải bị cảm, mà là đầu óc có vấn đề."

"Woa, bạn học Chu, sao cậu có thể thông minh đến thế? Tôi giấu vô cùng kĩ, bình thường trông không đến nỗi, sao cậu vẫn nhìn ra? Tôi kể cậu nghe nhé..."

Lâm Cam cố dùng thanh âm một chút, đảo mắt nhìn người xung quanh một vòng sau đó mới mở miệng.

"Trước kia tôi thường xuyên bị người khác nói đầu óc có vấn đề, sau đó tôi đánh họ một trận, nên không ai dám nói nữa."

"..." Chu Viễn Quang chỉ có thể ha ha hai tiếng trong lòng.

Lúc Lâm Cam nói lời này, trong lòng cũng thờ dài một cái. Gần đây làm bạn với ai đó thật khó khăn, nói chuyện phiếm thôi cũng muốn khóc. Theo đuổi ai đó đã khó, theo đuổi nam sinh lại càng khó, theo đuổi nam sinh lạnh lùng lại càng khó hơn.

Khó khăn đến mức mỗi ngày cô phải thay đổi kế hoạch, khó khăn đến mức cũng đồng tình với người ta rằng đầu óc mình có vấn đề.

Nếu sau này Chu Viễn Quang thích một người đầu óc có vấn đề như mình, vậy đầu óc anh cũng tuyệt đối có vấn đề!

Lâm Cam tự đi về phía quầy, gọi hai chai Fanta. Chu Viễn Quang không nhìn cô, định đưa tay lấy mở chai trên bàn, không nghĩ tới bị Lâm Cam chặn lại.

"Bạn học Chu, để tôi." Lâm Cam vừa nói vừa mạnh tay mở chai.

Chu Viễn Quang mím môi. Anh đột nhiên cảm thấy, có lẽ câu cô vừa nói "đánh cho người mắng tôi đầu óc có vấn đề một trận" là sự thật.

Mì được bê lên. Sợi mì vàng óng, nước súp được làm từ củ cải trắng thơm phức, phía trên còn có thịt bò, thêm vài lát ớt đỏ, lại thêm rau thơm xanh, tất cả những màu sắc này kết hợp với nhau thật đẹp mắt.

Lâm Cam đã đói từ lâu rồi, có điều thấy Chu Viễn Quang chưa động đũa, cô cũng không dám ăn như hổ đói.

"Bạn học Chu, sao cậu không ăn?"

Chu Viễn Quang nhìn bộ dạng nuốt nước miếng thèm ăn của cô, nói: "Không cần để ý đến tôi, cậu ăn trước đi."

Lâm Cam nhìn về mặt "không biết xuống tay từ đâu" của anh, ngó người.

"Có phải cậu không thích ăn mì không?"

Chu Viễn Quang không lên tiếng, cầm đũa kẹp một sợi mì, bắt đầu ăn.

Lâm Cam nhìn dáng vẻ ăn mì của anh, chân mày nhú lại.

Nói thế nào đây?

Tư thế của anh rất hoàn hảo, thậm chí vài động tác thôi cũng khiến Lâm Cam vui vẻ nửa ngày. Có điều, nhìn thế nào cũng thấy không ngon miệng.

"Nếu cậu không thích ăn mì, chúng ta đi ăn cái khác. Tôi còn biết rất nhiều quán ăn ngon."

Chu Viễn Quang ngẩng đầu, thanh âm lãnh đạm: "Có rau thơm."

Lâm Cam ngăn ra: "Cậu không thích ăn rau thơm?"

Chu Viễn Quang gật đầu nhẹ. Lâm Cam nhìn dáng vẻ không tự nhiên của anh, đột nhiên mím môi cười.

Nghĩ tới điều gì, Lâm Cam một đũa vớt đi toàn bộ rau thơm trong bát mì của Chu Viễn Quang, bỏ sang bát mình. Một loạt động tác này thực hiện nhanh gọn, Chu Viễn Quang có chút không kịp phản ứng.

Chu Viễn Quang liếc mắt thật nhanh, sau đó cúi đầu. Cô ấy không ngại ăn đồ từ bát của mình sao?

Lâm Cam nhanh chóng ăn hết nửa bát mì, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Chu Viễn Quang. Anh ăn rất từ tốn, bát mì chưa voi đi bao nhiêu.

Lâm Cam cắn ống hút, chân mày hơi nhíu: "Bạn học Chu, cậu giảm cân sao? Ăn ít như mèo vậy."

Tay cầm đĩa của Chu Viễn Quang dừng một chút. Nghe thấy lời này của Lâm Cam, anh dừng lại mấy giây sau đó mới nhìn cô.

Con người Chu Viễn Quang sâu thẳm, Lâm Cam nhìn mà không hiểu ý trong đó, sau cùng người này lại nói ra một câu khiến Lâm Cam càng không hiểu.

"Không phải ai ăn cơm cũng có thể nhanh gọn như cậu." Giọng anh rất bình tĩnh, thanh âm không lớn, Lâm Cam loáng thoáng cảm nhận được vài phần nặng nề trong đó.

Cô nhíu mày, giống như giận dỗi mà mở miệng: "Bạn học Chu, cậu đang nói tôi là thùng cơm sao?"

Lời cô vừa nói ra, khóe miệng Chu Viễn Quang đã cong cong.

"Biết ưu điểm lớn nhất của cậu là gì không?"

"Là gì?" Lâm Cam nghe Chu Viễn Quang nói như thế trong lòng có chút mong đợi, lặng lẽ nín thở chờ câu trả lời.

"Rất tự biết mình."

Sắc mặt Lâm Cam đen như đất nòi.

Thật mất công bà đây mong đợi, thế mà lại bị chê cười.

Vốn còn định nói gì đó, Lâm Cam vừa ngẩng đầu thì đập vào mắt chính là khóe miệng giương lên của Chu Viễn Quang.

Trong lòng lại thở dài.

Thôi bỏ đi, coi như hy sinh vì sắc đẹp. Hơn nữa, dù sao Chu Viễn Quang cũng cười rồi, không giống bầu không khí ngột ngạt lúc nãy.

Hết chương 11.

Lời của B.: Sr mọi người, tớ đã trở lại sau cơn bạo bệnh và đóng deadline TxT

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: "Theo đuổi" cậu còn không phải vì thích...

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Sau khi ăn cơm xong, hai người trở về.

Đi ngang qua cửa hàng đồ uống, Lâm Cam đi sai bước dài về phía trước để đuổi kịp nhịp chân Chu Viễn Quang.

"Bạn học Chu, tôi mời cậu uống nước."

Chu Viễn Quang không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm chân mình dưới lòng đường.

"Không cần."

Lâm Cam bấu môi, cự tuyệt cũng dứt khoát quá đi.

"Vậy mời cậu ăn cốc kem nhé?"

"Không cần."

"Vậy cậu muốn ăn gì?"

Chu Viễn Quang đột nhiên dừng bước, bắt đắc dĩ liếc Lâm Cam một cái.

"Tôi không muốn ăn gì cả."

Lâm Cam nhìn sắc mặt âm đạm của anh, vừa rồi cũng không thấy anh ăn mấy. Bình thường trong giờ học lại càng không thấy anh ăn gì hết.

"Bạn học Chu, không phải cậu bị chứng chán ăn chứ? Sao có thể không ăn gì được? Vừa rồi cậu cũng ăn ít lắm."

Sắc mặt Chu Viễn Quang có chút thay đổi, dù thay đổi này rất nhỏ nhưng Lâm Cam vẫn nắm bắt được như cũ. Anh liếc Lâm Cam một cái, không lên tiếng mà chỉ đi về phía trước.

Lâm Cam đi theo sau lưng anh, lại cảm thấy mình nói sai rồi.

Vừa rồi trong quán mì, cô cũng nói đùa hỏi anh giảm cân sao, vừa rồi lại hỏi anh có chứng chán ăn hả, sắc mặt Chu Viễn Quang có gì không đúng cho lắm..

Nếu là bình thường, với tính cách của anh nhất định phản ứng lại sẽ là lạnh lùng. Nói không chừng sẽ dùng con mắt lạnh tanh kia liếc một cái lãnh đạm. Sau đó môi mông khê mở, nói ra câu: "Lo chuyện bao đồng."

Mà vừa rồi anh lại không nói gì.

Nghĩ vậy, nỗi lo trong lòng Lâm Cam lại tăng thêm. Anh không quen ăn cơm ở gần trường học hay căn bản không hề muốn ăn cơm?

Lâm Cam mím môi, sau này cô sẽ mang cơm trưa đi cho bạn học Chu, nói không chừng anh sẽ thích ăn.

Nghĩ vậy rồi, tâm tình Lâm Cam tốt hơn nhiều.

Lâm Cam hướng mắt về phía bóng dáng phía trước, muốn bắt được ai đó thì phải thu phục được dạ dày của người đó trước.

Bạn học Chu, chờ tiếp chiêu đi.

Tình yêu là cái gì chứ? Đúng là không nên mang tâm tình thiếu nữ quá lớn!

Có điều như vậy Lâm Cam lại cảm thấy hình như mình suy nghĩ nhiều rồi. Bây giờ cô đang ở trong trạng thái "không thoải mái vì bị Chu Viễn Quang lạnh nhạt".

Suy nghĩ ngược xuôi một lúc, tới khi bừng tỉnh Lâm Cam đã cách Chu Viễn Quang một đoạn xa. Cô vội vàng chạy về phía trước hai bước.

Chu Viễn Quang vẫn một mực đi về phía trước, anh có thể cảm nhận được người phía sau không đuổi theo nữa. Không biết vì xao động trong lòng, vì thời tiết nóng nực, hay vì lời Lâm Cam nói lúc này, trong ngực nghẹn một hơi bức bối, bước chân Chu Viễn Quang càng không chậm lại, vẫn tiến về phía trước.

Cuối cùng, sau khi anh nghe thấy tiếng bước chân phía sau đang tăng dần nhịp độ, một chút lại một chút chạy nhanh hơn thì chân mày không nhin được mà nhíu lại. Trong thời tiết nóng nực này mà còn chạy nhanh như thế, không biết sẽ dễ bị cảm nắng hay sao...

Một lúc sau, vai anh bị người ta vỗ nhẹ một cái. Chu Viễn Quang nghiêng đầu theo bản năng, đối mặt chính là khuôn mặt tươi cười, tràn đầy nét thanh xuân, thiếu nữ đơn thuần đang cười lộ ra hàm răng trắng bóng, đôi môi cong lên rõ ràng.

Chu Viễn Quang thản nhiên nhìn một cái, sau đó tầm mắt rời khỏi mặt cô. Có thể vì bị gọi đột ngột, chân mày Chu Viễn Quang đang nhíu chặt lại như giãn ra mấy phần.

"Bạn học Chu, cậu đi nhanh như vậy làm gì? Suyt chút nữa tôi không đuổi kịp cậu rồi." Lâm Cam vừa nói vừa cười hi hi đi bên cạnh Chu Viễn Quang, chỉ cách anh 50cm mà thôi.

Các bác sĩ tâm lý đã nói, khoảng cách 45 đến 120cm vừa có thể khiến người ta có cảm giác rung động, vừa có thể cảm nhận được hơi thở thân mật của nhau. Lâm Cam rất hài lòng với khoảng cách bằng nửa cánh tay này giữa hai người.

Dĩ nhiên, sau này nếu có thể thân mật hơn nữa, cô cũng sẽ không cự tuyệt.

"Đuổi theo tôi làm gì?" Chu Viễn Quang vô thức nhắc lại từ cô dùng rồi hỏi lại. Có điều lời vừa nói ra miệng, anh lập tức thấy hối hận. Lời này nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Đúng như dự đoán, anh thấy Lâm Cam nở nụ cười giảo hoạt, sau đó kéo dài giọng mà hỏi: "Bạn học Chu, cậu nói tôi đuổi theo cậu làm gì nhỉ?" Giọng cô vui vẻ lại giảo hoạt. Bầu không khí đột nhiên có chút ý vị.

Nhất là khi Lâm Cam cố ý nhấn mạnh mấy chữ "Tôi "đuổi" theo cậu." *

* Ở đây dùng từ 追 (truy): có thể hiểu là đuổi theo hoặc theo đuổi tùy ngữ cảnh. Bạn Cam đang ghẹo bạn Quang =))

Chu Viễn Quang quyết định giữ im lặng.

Lâm Cam thấy anh không tiếp lời thì cũng không so đo, lại tự nhiên nghĩ. Đúng là phí lời, nếu Chu Viễn Quang trả lời thì chính cô sẽ hoài nghi người trước mặt là Chu Viễn Quang giả.

"Đuổi theo cậu còn không phải vì thích..." Lâm Cam cố ý cao giọng, lại kéo dài âm điệu.

Lỗi tai Chu Viễn Quang hơi đỏ lên, anh nhíu chân mày, cúi đầu nhìn về phía Lâm Cam trầm giọng: "Nói bậy gì đó?"

Anh còn chưa dứt lời, Lâm Cam đã tiếp tục bổ sung nốt nửa câu mình chưa nói ra.

"... cùng cậu xây dựng Trung Quốc xã hội chủ nghĩa mới sao?"

"..."

Đuổi theo cậu còn không phải vì thích cùng cậu xây dựng Trung Quốc xã hội chủ nghĩa mới sao?

...

Sắc mặt Chu Viễn Quang lạnh tanh. Chỉ có vành tai đỏ ửng vẫn chưa nhạt đi như muốn tố cáo, nhìn thế nào cũng thấy không có sức thuyết phục.

Lâm Cam nhìn miệng anh lại thẳng tắp một đường, người cũng không nói gì mà đi về phía trước thì nghĩ mình tiêu đời rồi.

Cô vừa làm gì đây? Trêu chọc nam thần sao?

Miệng cô sao có thể bi ối như vậy chứ?

Có lẽ bây giờ bạn học Chu vẫn tưởng lúc này cô định bày tỏ với anh, giờ chắc đang thấy bị "hớ" đây.

Ai... Lòng thiếu niên này như kim đáy bể vậy.

Lâm Cam thở dài trong lòng một cái. Bạn học Chu, nếu cậu muốn nghe tỏ tình, sao không nói sớm một chút?

Tôi cũng sẽ không... phạm lỗi ngu ngốc như thế.

Hay là tôi xoay chuyển 180 độ, bây giờ lại bày tỏ được không?

Lâm Cam liếc mắt thấy mặt anh đen lại nên cũng không dám lên tiếng. Xem tình huống bây giờ dường như anh đang tức giận.

Nếu bây giờ bày tỏ, có lẽ Chu Viễn Quang sẽ cảm thấy cô đang trêu chọc anh. Kết quả sau đó cô có thể tưởng tượng được, nhất định sẽ bị cự tuyệt tới cùng.

Lâm Cam mím môi, hay là nhìn lại đã.

Giờ học buổi chiều, ngay cả một cái liếc mắt Chu Viễn Quang cũng không nhìn cô. Mỗi khi Lâm Cam nhìn sang, anh cũng không quay đầu lại.

Trong giờ nghỉ, Tiết Giai Kỳ nhỏ giọng hỏi: "Ánh mắt cậu như muốn xuyên thủng người ta vậy?"

Lâm Cam nhào người lên bàn, thở dài.

"Ánh mắt tớ rõ ràng như vậy, chắc cậu ấy biết tớ đang nhìn cậu ấy chứ? Vậy mà vẫn không quay đầu nhìn một cái."

Khăng định là đang tức giận.

Tiết Giai Kỳ bật cười một tiếng: "Không phải cậu lại trêu người ta chứ?"

"Tớ chỉ đi ăn cơm trưa cùng cậu ấy thôi."

Tiết Giai Kỳ nhướn mi, sau đó nhìn Chu Viễn Quang cách đó không xa, tiến tới nói thầm vào tai Lâm Cam.

"Không phải cậu tranh miếng thịt trong bát cậu ấy chứ?" Không phải Tiết Giai Kỳ chưa từng chứng kiến chấp niệm của Lâm Cam đối với đồ ăn.

Lâm Cam trừng mắt cô ấy một cái: "Tớ không có tiền đồ như vậy sao? Tớ giống cậu chắc?"

Tiết Giai Kỳ nghe được thì bĩu môi.

"Nghiêm trọng hơn so với cậu nghĩ nhiều."

"Hà?" Tiết Giai Kỳ thấy khó tin.

Sau đó Lâm Cam kể chuyện "Xây dựng Trung Quốc xã hội chủ nghĩa mới", Tiết Giai Kỳ cười đến chảy nước mắt.

"Đại tỷ, cậu theo đuổi người ta cũng độc thật." Nói xong lại tiếp tục cười.

Lâm Cam đang muốn đáp lại thì cảm thấy sau lưng có ánh mắt bắn tới. Cô quay đầu lại thì thấy đôi mắt lạnh nhạt của Chu Viễn Quang đang nhìn mình chằm chằm. Lúc hai người đối mắt, Chu Viễn Quang lại quay đầu trở về.

Một màn này đương nhiên không tránh được ánh mắt của Tiết Giai Kỳ, cô ấy ở một bên vừa cười vừa lẩm bẩm: "Tiêu đời rồi, ánh mắt của bạn học Chu chính là tức giận."

Trong lòng Lâm Cam không vui nổi, cô cảm thấy con đường hái hoa Cao Lãnh lại xa thêm một chút rồi.

Tiết Giai Kỳ đẩy Lâm Cam một cái, muốn đi ra ngoài.

"Sao vậy?"

"Tớ đi vệ sinh, cậu đi cùng không?"

Lâm Cam khoát tay, về mặt uể oải: "Không đi đâu, cậu đi nhanh chút, lát nữa lại học rồi."

Tiết Giai Kỳ ừ một tiếng.

Lúc gần kết thúc giờ nghỉ, Lâm Cam đột nhiên nhận được tin nhắn, cô liếc mắt nhìn một cái rồi vội chạy ra ngoài.

"Học sinh bây giờ không xin nghỉ đã ra ngoài, đúng là không coi ai ra gì." Thầy giáo nhìn bóng lưng Lâm Cam biến mất ở cửa phòng học, oán trách một câu.

Có điều, bình thường học sinh này đã không tập trung, giờ có thể tới lớp học thêm đã khiến các thầy các cô trong lớp giật mình rồi.

Kệ con bé đi vậy.

Chu Viễn Quang nhìn hàng ghế phía đối diện trống không cũng không có biểu hiện gì. Anh thờ ơ nhìn về phía sau, nam sinh tên Kiều Dục kia cũng không có ở đó.

Anh cúi đầu, xoay xoay chiếc bút trên tay.

Có chút phiền muộn trong lòng.

—

Lớp học đang học được một nửa, thầy giáo đột nhiên nhận được điện thoại nên khoát khoát tay, tỏ ý cả lớp yên lặng một chút.

"Thầy mới nhận được điện thoại, hôm nay chúng ta học tới đây thôi. Giờ các em chuẩn bị về nhà đi."

Không biết phía sau ai hỏi một câu: "Thầy ơi, có phải bộ giáo dục hỏi đến việc học thêm không?"

Thầy giáo trên bục cười mắng một câu: "Em thì biết nhiều rồi. Các em đừng chần chừ nữa, mau thu dọn đồ đạc rồi về nhà."

Học sinh trong lớp bắt đầu thu dọn sách vở, cũng không vội vã gì.

Điểm thi đua ở các trường tại Ngụ Châu rất gắt gao. Vì vậy các trường trung học có cùng thực lực khác trong thành phố đều để mắt tới nhất cử nhất động của nhau. Lớp học thêm cho đến giờ đều là lên dạy lên học. Chỉ cần có học sinh đi học thêm thì nhất định sẽ bị tố cáo với phía trên.

Chỉ là lo lắng bị trường khác vượt thành tích mà thôi. Chuyện này ai ai cũng biết rõ, vì vậy bây giờ học sinh trong lớp cũng không vội vã, ngược lại mặt mày không che giấu nổi nỗi vui sướng.

P phía sau còn có học sinh không thích học hành nhỏ giọng lẩm bẩm: "Năng lực hành động của trường nào tệ thật, khó trách không vượt mặt được trường chúng ta. Báo hại ông đây mãi mong ở lớp mấy ngày đợi người tố cáo."

"Ai... Lát nữa trên đường có người hỏi các em tới khu này làm gì, các em sẽ nói thế nào?"

"Đi dạo phố."

"Gần đây có lớp học thêm sao?"

"Không có."

"Nếu hỏi vấn đề nào khó trả lời thì nói thế nào?"

"Không biết."

Thầy giáo trên bảng thờ phào nhẹ nhõm với câu trả lời của bọn họ, khoát tay cho học sinh ra về.

Hết chương 12.

Lời của B.: Nhờ chị Hamilk giới thiệu mà hôm nay đông vui quá, cảm ơn chị nhiều ạ <3 Tặng mọi người chương mới nhé, cảm ơn mọi người đã ủng hộ tớ xD

Đề cử đạo: Tâm Ngừa mới có ít chương nên trong lúc chờ đợi các cậu có thể đọc *Thâm Tinh Không Đứng Đắn* trong nhà tớ nè, cũng đáng yêu lắm luôn =>) À ý tớ là nam chính đáng yêu:>"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sao lại đánh vào mặt? Bà đây còn muốn tìm bạn trai!

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Chu Viễn Quang lấy ba lô, trong khoảnh khắc định xoay người lại nhìn về bàn ở phía đối diện, sau đó anh dừng lại.

Học sinh trong lớp đã lục tục ra về, phòng học không còn ai cả. Điều hòa vẫn chưa tắt, gió lạnh thổi tới khiến trang sách của người nào đó lật tới lật lui.

Chu Viễn Quang đứng tại chỗ một lúc, trong lòng thờ dài, nghiêng đầu nói với thầy giáo đang sửa soạn đồ đạc.

"Hay là thầy về trước đi, để em khóa cửa cho."

Thầy giáo trên bục giảng suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được, chìa khóa đây. Khóa xong em giao lại cho thầy Trương Cường là được."

Chu Viễn Quang gật đầu, có lẽ thầy giáo này cũng biết quan hệ của anh với thầy Trương Cường.

Đợi đến lúc thầy ra khỏi lớp, Chu Viễn Quang tắt điều hòa. Sau đó anh đứng chần chừ mãi ở bàn của Lâm Cam, hay là cứ kệ nhỉ?

Trên bàn cô chỉ có một quyển sách, ba lô trong ngăn bàn cũng không có thêm chút đồ đạc nào.

"Nhìn qua đã thấy không phải tới để học." Chu Viễn Quang nghĩ trong lòng, sau đó vẫn cất sách vào ba lô cho Lâm Cam. Tiếp đó anh lại nhìn sang chỗ Tiết Giai Kỳ, cô ấy cũng không hơn Lâm Cam là bao, anh tiếp tục nhét sách vở của Tiết Giai Kỳ vào rồi cầm cả hai chiếc ba lô đi.

Đeo ba lô của mình trên vai, mỗi tay lại cầm ba lô của Lâm Cam và Tiết Giai Kỳ, Chu Viễn Quang đưa một tay khóa cửa lớp rồi đi ra ngoài.

Hai người đều vội vã rời đi, có lẽ là có việc gấp nên chỉ ở quanh đây thôi. Chu Viễn Quang định chờ ở đầu ngõ.

Nhưng vừa đi tới đầu ngõ anh lại nghe thấy bạn học đi gần đó nói chuyện với nhau: "Tớ vừa thấy Lâm Cam đi vào ngõ gần đây, theo sao còn có mấy nữ sinh khác nữa. Đây là muốn gây chuyện sao?"

"Suyt, đừng nói bậy, đó là chuyện của bọn họ, không tới lượt chúng ta đoán mò."

"Sợ gì chứ? Cậu không ở đây thì có gì phải sợ? Hơn nữa, nghe bạn cùng lớp Lâm Cam nói cậu ấy giỏi vô cùng."

"Giỏi sao? Cậu từng thấy học sinh nào vừa giỏi đánh nhau vừa biết hút thuốc chưa?"

...

Hai người đó trò chuyện xong thì đi xa.

Mỉ tâm Chu Viễn Quang hơi nhú lại, cúi đầu nhìn hai chiếc ba lô đang đeo trên vai mình, nhắc chân đi về phía ngõ kế bên.

Chu Viễn Quang biết hai người kia ở trong con ngõ đó.

Không phải mấy con ngõ chật hẹp thường là chỗ đánh hội đồng sao? Trong mắt Chu Viễn Quang lóe lên tia giễu cợt cùng chán ghét.

Con ngõ vòng vèo, lượn quanh tới mấy vòng. Khi đi tới góc cua khuất gần tới tận cùng con ngõ, Chu Viễn Quang dừng chân lại. Anh dựa vào vách tường, khoanh tay trước ngực, tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, sau đó lại nhìn về phía trong một chút.

Hai bên đang đứng đối đầu nhau.

Lâm Cam đứng bên cạnh Tiết Giai Kỳ, phía sau còn có ba, bốn nữ sinh khác. Bên đối diện cũng có một nữ sinh cầm đầu, cùng với năm, sáu nữ sinh sóng vai phía sau.

Nữ sinh đứng giữa kia vóc dáng cũng cùng tầm với Lâm Cam, lớn lên không tệ chút nào. Có điều trên mặt trang điểm quá đậm, như sợ người khác không nhận ra vậy. Nhìn qua chỉ có thể loáng thoáng nhận ra ngời quan lúc chưa trang điểm.

"Chân Ngắn, nói xem chuyện vừa rồi là thế nào?"

Tiết Giai Kỳ mím môi, khóc thút thít: "Tớ đi nhà vệ sinh, sau đó định đi mua đồ uống, không ngờ lại đụng mặt Lưu Hân Tĩnh. Cậu ta nói tớ cản trở cậu ta mua đồ, tớ nói không phải, sau đó..."

Vừa nói cô ấy vừa quay mặt ra, trên mặt hiện lên một dấu tay.

Biểu cảm trên mặt Lâm Cam vốn không thay đổi gì, tới lúc nhìn thấy dấu tay trên mặt Tiết Giai Kỳ mới nghiêng rằng: "Nói tiếp."

Tiết Giai Kỳ không để ý tới đám nữ sinh trước mặt, tiếp tục nói: "Sau đó tớ định đi nhưng Lưu Hân Tĩnh chặn lại, con ném đồ uống tớ vừa mua rồi nói nếu cậu không tới..."

Tới đây, Lưu Hân Tĩnh hừ lạnh một tiếng, trên mặt đầy vẻ giễu cợt.

"Dừng lại." Lâm Cam ra dấu tay, chặn lời Tiết Giai Kỳ.

Sau đó cô liếc mắt nhìn Lưu Hân Tĩnh, ánh mắt không có chút cảm tình nào. Tiếp theo lại hướng về phía Tiết Giai Kỳ: "Cậu nói cậu ta đánh cậu, sau đó cậu muốn rời đi?"

Lúc nhắc đến đây, Lâm Cam đưa tay chỉ Lưu Hân Tĩnh. Tiết Giai Kỳ ngập ngừng gật đầu.

"Tớ đã nói với cậu thế nào?"

"Hả...?"

"Cậu có thấy mình làm sai không?"

Tiết Giai Kỳ lắc đầu.

"Cậu thấy mình làm đúng, phải không?"

Tiết Giai Kỳ vẫn lắc đầu.

"Có phải cậu ta ra tay trước không?"

Lần này Tiết Giai Kỳ gật đầu.

Lâm Cam cười nhạo một tiếng, đưa tay sờ mặt Tiết Giai Kỳ.

"Trước kia tớ nói với cậu thế nào?" Cô vừa nói vừa đi về phía trước hai bước, giọng điệu thờ ơ. Trong con ngõ yên tĩnh có nhiều người như vậy, nhưng lại chỉ có thanh âm của Lâm Cam vang lên.

"Nếu cậu cảm thấy mình không làm sai, đối phương lại ra tay trước, vậy thì cậu phải..."

Cô nhìn thẳng về phía Lâm Hân Tĩnh mà gần từng chữ.

"Đánh - trả - cho - tớ." Lúc nói xong câu này cô cười lên.

Chu Viễn Quang đứng bên ngoài nghe, giọng cười của cô lúc này rất khác lúc đối diện với anh. Tiếng cười mang chút quỷ quái, nhàn nhạt mà lạnh lùng, khiến người nghe có cảm giác mờ mịt.

"Còn ngờ ra đó làm gì? Tiến lên đánh trả đi, xảy ra chuyện tớ gánh cho cậu." Lâm Cam nói xong lời này liền tỏ ý muốn Tiết Giai Kỳ tiến lên.

Tiết Giai Kỳ nhìn cô một cái, trong lòng dao động, bước chân cũng ngập ngừng, sống chết không chịu bước về phía trước.

Lâm Cam cười nhạo một tiếng: "Nếu sợ thì để tớ giúp cậu. Họ đã tìm tới tận nơi rồi, cậu còn không có tiền đồ như thế?"

Lời vừa dứt sắc mặt Lâm Cam đã thay đổi, ánh mắt đều là vẻ sắc lạnh. Lời nói ra thì chậm rãi nhưng ra tay rất nhanh.

"Bốp" một cái, người bên ngoài cũng có thể nghe thấy rõ, Lâm Cam đã tát một cái vào mặt Lưu Hân Tĩnh.

"Cái tát này trả lại thay cho Tiết Giai Kỳ."

"Lâm Cam, con mẹ nó..." Vừa nói Lưu Hân Tĩnh vừa vung tay về phía Lâm Cam.

Lâm Cam nhúm mày, tay duỗi ra, dùng sức bắt được tay Lưu Hân Tĩnh: "Lưu Hân Tĩnh, tôi nhớ đã từng nói với cậu rồi, tôi rất không thích người khác lời mẹ tôi ra mắng chửi."

Sau đó cô dùng lực đẩy một cái, khiến Lưu Hân Tĩnh ngã người về phía đám nữ sinh phía sau. Phui tay, Lâm Cam cũng không nhìn về phía sau, chỉ kéo Tiết Giai Kỳ lùi lại.

"Mấy người lên đây hết đi."

Lưu Hân Tĩnh tức tới đỏ mặt.

Hai bên bắt đầu giao chiến.

Lưu Hân Tĩnh định túm lấy tóc Lâm Cam liền bị cô nhìn ra. Vì tài nghệ của Lâm Cam, chẳng mấy chốc, khoảng ngõ này đã bị cô nháo loạn một trận.

Lúc đánh nhau không chú ý, chỉ lo trừng phạt Lưu Hân Tĩnh nên suýt chút nữa Lâm Cam bị người khác cào bị thương.

Sau khi tránh được, Lâm Cam tức giận: "Sao lại đánh vào mặt? Bà đây còn muốn tìm bạn trai!"

Cùng lúc đó lại nghĩ tới gương mặt Chu Viễn Quang, Lâm Cam càng thêm tức giận. Nếu mặt mũi bị hủy rồi, bạn học Chu nhất định sẽ chê mình.

Chu Viễn Quang dựa vào vách tường ở đầu ngõ từ đầu tới cuối khuôn mặt không có biểu tình gì. Tới khi nghe được lời này của Lâm Cam, miệng anh có chút co rút.

Lâm Cam lại đưa tay ra, vung lên thật cao, giống như muốn giáng xuống một cái tát mạnh. Lưu Hân Tĩnh ở trước mặt nhắm chặt mắt. Lâm Cam cười nhẹ một tiếng, hạ tay xuống chỉ còn cách mặt Lưu Hân Tĩnh một khoảng. Sau đó cô buông tay, Lưu Hân Tĩnh thấy vậy thì đẩy Lâm Cam rồi đứng lên.

Lâm Cam cũng không để ý, phui tay một cái rồi nhìn về phía Lưu Hân Tĩnh: "Biết vì sao tôi không đánh cậu không?"

Môi Lưu Hân Tĩnh giật giật, đang chuẩn bị nói gì đó thì bị Lâm Cam chặn dứt: "Không phải cậu nghĩ tôi thích Kiều Dục đấy chứ?"

Lâm Cam ha một tiếng: "Lưu Hân Tĩnh, nếu cậu thích cậu ta thì lại đó mà theo đuổi. Đừng ngày ngày đến trước mặt tôi tìm cảm giác tồn tại nữa. Tôi không thích cậu ta, cũng không quyến rũ cậu ta."

Nghĩ đến Kiều Dục, Lâm Cam đột nhiên cảm thấy giận dữ.

Lưu Hân Tĩnh thấy Lâm Cam nhắc tới Kiều Dục, trong mắt đầy vẻ giễu cợt: "Nếu cậu không quyến rũ cậu ấy, cậu ấy có thể theo đuổi cậu lâu như vậy sao?"

Lâm Cam cũng lười tiếp loại người không có đầu óc này: "Tôi vừa mới nói rồi, cái tát kia là thay mặt Tiết Giai Kỳ trả lại cho cậu. Cậu nên suy nghĩ cho kĩ trước khi bắt nạt người của tôi."

Lưu Hân Tĩnh thấp giọng mắng một tiếng, mặt căng lên đỏ bừng. Lâm Cam nghĩ, cậu ta như vậy không phải vì ngượng ngùng, có lẽ vì thấy mặt mặt nên mới nổi cáu như vậy.

Lâm Cam lôi Tiết Giai Kỳ chuẩn bị đi, cân nhắc rồi nghiêng đầu nói một câu.

"Lưu Hân Tĩnh, không có ai trời sinh đã kiêu ngạo hơn người, cậu đừng cậy mạnh mà phán xét hay bắt nạt người khác. Vì thế tôi cũng không đánh cậu thêm nữa, cậu đang hoàng một chút cho tôi. Nếu còn ngăm ngăm bắt nạt Tiết Giai Kỳ nữa, đừng mong tôi lại tha cho cậu."

Cô nói xong thì dứt khoát đưa Tiết Giai Kỳ đi về phía đầu ngõ. Cũng không nhìn tới Lưu Hân Tĩnh đang nghiêng răng, ánh mắt tóe lửa tới dọa người ở phía sau.

Sắp tới đầu ngõ, ngoài Tiết Giai Kỳ, Lâm Cam nói với mấy nữ sinh khác.

"Hôm nay vất vả rồi, phiền các cậu tới giúp tôi một tay."

Mấy nữ sinh còn lại đều cười thoải mái: "Không có gì, không phải do bọn tôi hợp ý nghĩa khí của cậu hay sao?"

Lâm Cam cười mắng vài câu rồi tạm biệt mấy cô ấy.

Sau cùng chỉ còn lại cô và Tiết Giai Kỳ.

Nhìn biểu cảm như tức phụ bị khi dễ của Tiết Giai Kỳ, Lâm Cam có chút không chịu nổi: "Ngày nào cậu cũng ở cạnh đại gia như tớ đây, sao bị người khác bắt nạt vẫn sợ sệt như thế?"

Tiết Giai Kỳ bĩu môi, sau đó mắt tỏa sáng ngẩng đầu nhìn Lâm Cam "Đại tỷ, vừa rồi cậu dùng mảnh chết người, ài, người ta muốn theo cậu cả đời."

Lâm Cam mắng cô ấy một câu, sau đó nắm cầm Tiết Giai Kỳ, xem dấu tay trên mặt cô ấy. Tới giờ vẫn hằn rõ thế này, chắc lúc ấy đau lắm?

"Đưa cậu đi trạm y tế bôi thuốc."

Tiết Giai Kỳ ngoan ngoãn theo sau cô.

"Có phải Lưu Hân Tinh còn nói gì cậu không?"

"Chê tớ lùn." Giọng điệu tủi thân.

Lâm Cam liếc mắt: "Miệng thật ti tiện, cậu ta cũng chỉ cao hơn một mét sáu. Đừng buồn, dù gọi cậu là Corgi, nhưng trong mắt tớ, cậu là đáng yêu nhất."

Lâm Cam còn đang định an ủi vài câu nữa, quay đầu lại đã thấy Tiết Giai Kỳ cười hi hi.

Lâm Cam: "... Năng lực tự chữa lành của cậu cũng mạnh quá."

Khi ra đến đầu ngõ, hai người thấy ba lô được để ở trong góc. Hai chiếc ba lô dựa vào tường, để thẳng hàng nhau rất chỉnh tề.

Tiết Giai Kỳ á một tiếng: "Sao ba lô của chúng ta lại ở đây?"

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bạn học Chu sẽ liên lạc với mình!

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam cúi đầu nhìn. Hình như người đó lo ba lô sẽ bị bẩn nên còn lót tờ giấy nháp ở phía dưới.

Ba lô một nửa ngoài chỗ sáng, một nửa trong bóng tối. Ánh sáng đó chiếu tới có chút nhức mắt, cũng yên lặng không tiếng động khiến người ta hoảng hốt.

Lâm Cam đi tới, đưa ba lô của Tiết Giai Kỳ cho cô ấy, sau đó tự cầm ba lô của mình lên ôm vào ngực.

Tờ giấy nháp kia đã dính bụi đất, trời cũng bắt đầu tối đi, mặt giấy cũng trở nên mờ mịt. Tờ giấy nháp dính trên mặt đất kia kín chữ viết nháp của ai đó.

Không cần nhìn chữ viết, Lâm Cam cũng biết ai đã tới đây.

Cô bảo Tiết Giai Kỳ tới trạm y tế trước, sau đó đi mua thuốc tiêu viêm. Tiết Giai Kỳ nghiêng đầu nhìn Lâm Cam thì thấy cô cắn môi, hai tay cầm ba lô, chân đá viên sỏi trên nền đất.

Lâm Cam không nói tiếng nào, hoàn toàn khác với bộ dạng cười đùa hoạt bát lúc này.

"Này." Tiết Giai Kỳ gọi một tiếng.

"Sao?" Lâm Cam buồn buồn cúi gằm mặt xuống đất.

"Cậu không vui." Đây không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

Lâm Cam xoay người nhìn Tiết Giai Kỳ: "Cậu là chó nhỏ à? Sao lại biết?"

Hốc mắt Tiết Giai Kỳ hơi đỏ, nhỏ giọng nói: "Phải, tớ chính là chó nhỏ. Vì vậy cậu mới giấu chuyện không vui trong lòng, không nói cho tớ biết."

Lâm Cam hơi khom người nhìn thẳng cô ấy, thấy nước mắt tụ thành đoàn trong mắt Tiết Giai Kỳ thì hơi bối rối.

"Không được khóc, khóc nữa sẽ đánh cậu." Nói xong còn giả vờ đưa nắm đấm tới, giả giọng hung ác: "Tớ rất hung dữ đấy."

Lời nói ra lập tức khiến Tiết Giai Kỳ bật cười. Lâm Cam nhìn cô ấy, ánh mắt dần trở nên mềm mại.

Cô đưa tay xoa đầu Tiết Giai Kỳ, sợi tóc cô ấy mềm mại cọ vào lòng bàn tay Lâm Cam, cô không nhịn được cảm thán: "Corgi, cậu quá bé nhỏ." Bé nhỏ tới mức khiến người khác không đành lòng thấy cậu bị bắt nạt.

Tiết Giai Kỳ vừa khóc vừa cười, gạt tay Lâm Cam xuống: "Sao lại không vui?"

Cô ấy ngược mắt nhìn Lâm Cam, trong mắt đều là nghiêm túc cùng thuần khiết. Lâm Cam mím môi, xoay người sang chỗ khác rồi tiến về phía trước, không nhìn ánh mắt Tiết Giai Kỳ nữa.

Cô đá viên sỏi trước mắt, hành động như tùy ý, lúc mở miệng cũng cố mang vẻ thờ ơ: "Cặp sách là do Chu Viễn Quang đem tới."

"Hả?" Tiết Giai Kỳ không nghĩ tới điều này.

"Cậu đang lo lắng à?" Tiết Giai Kỳ nhìn bóng lưng Lâm Cam rồi đuổi theo.

Lâm Cam một mực cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm viên sỏi dưới chân. Nhìn một màn này, Tiết Giai Kỳ biết, cô đang cố gắng kiềm chế bản thân.

Lâm Cam mím môi, trong lòng như có tảng đá đè nặng. Lời muốn nói ra miệng cần gắng sức rất nhiều, nếu không nói ra lại không cách nào hít thở được.

"Hơi hơi... lo lắng cậu ấy sẽ xem thường tớ. Tớ chưa từng thích ai, không biết như thế này có gọi là thích không. Cậu ấy chỉ cần cười một cái, tớ sẽ vui tới mấy ngày. Tớ rất để ý cái nhìn của cậu ấy về mình. Có lúc chỉ muốn mình đơn thuần như tuyết trắng, có thể không chút bụi bặm mà đối mặt với cậu ấy."

Lâm Cam nói đứt quãng, nhưng Tiết Giai Kỳ vẫn hiểu được: "Ưu tư như vậy là chuyện bình thường, đó là người cậu thích mà."

Cô ấy đưa tay kéo tay Lâm Cam: "Cậu rất giỏi mà, rất cừ. Người khác đánh giá như vậy vì không hiểu rõ cậu thôi."

Lúc Tiết Giai Kỳ nói lời này, ánh hoàng hôn vẫn còn le lói, dường như mắt Lâm Cam cũng hơi ươn ướt.

"Cậu nói xem, mấy hôm trước tớ vẫn còn ngượng ngùng theo đuổi người ta, hôm nay lại bị bắt gặp đang đánh nhau, thành tích tiếng Anh cũng không tốt, trong lòng bạn học Chu nhất định đã nghĩ tới 180 kẻ chuẩn khỏi tớ rồi."

Đây vốn là lời ăn năn tự nhìn nhận bản thân của Lâm Cam, Tiết Giai Kỳ cũng định an ủi cô mấy câu, nhưng nghe tới "180 kẻ chuẩn" kia, cô lại không nhịn được mà cười ra tiếng.

Tâm trạng Lâm Cam đang sa sút lại thấy Tiết Giai Kỳ cười rộ lên thì cũng vui lây, tự mình cũng không nhịn được mà cười: "Tớ thám như thế cậu còn cười?" Vừa nói còn giả bộ cù Tiết Giai Kỳ.

Hai người một trước một sau vừa cười vừa đến trạm y tế rồi đi mua thuốc tiêu viêm. Lâm Cam bôi thuốc cho cô ấy xong, hai người mới ra ngoài.

Tiết Giai Kỳ cúi đầu xem điện thoại di động, sau đó muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn Lâm Cam mấy lần: "Đại tỷ, có tin này không biết có nên nói với cậu hay không."

Lâm Cam vỗ nhẹ vào đầu cô ấy, liếc mắt: "Nói."

"Thầy giáo nhấn tin báo đạo này bộ giáo dục kiểm tra các lớp học thêm rất nghiêm, vì vậy lớp học thêm bị hủy bỏ rồi."

Tiết Giai Kỳ nói lời này xong, chân mày Lâm Cam nhíu chặt lại.

Cô thấp giọng mắng một câu: "Bộ giáo dục không phải hay chậm trễ sao? Chỗ cần kiểm thì không kiểm, giờ người ta học thì lại kiểm tra cái gì."

"..."

Tiết Giai Kỳ nín cười, khóe miệng không nhịn được co rút. Cậu đâu có lo chuyện học, cậu lo không có cách để theo đuổi bạn học Chu mới đúng!

Lâm Cam vỗ gáy Tiết Giai Kỳ một cái, con ngươi cũng đảo qua đảo lại mấy lần, sau đó nhướn mi: "Corgi nhỏ, mau về nhà đi, tớ cũng phải về đây."

Cô nói xong liền quay người đi, chỉ còn Tiết Giai Kỳ hướng về phía bóng lưng Lâm Cam gọi: "Này, cậu lại có quý kẻ gì vậy?"

"Tiên nhân tự nhiên sẽ có diệu kế." Giọng Lâm Cam truyền lại theo gió, hướng về phía Tiết Giai Kỳ.

Lúc Lâm Cam trở về, trong nhà cũng chỉ có mẹ Lâm.

Mẹ Lâm làm hai món ăn cho bữa tối, Lâm Cam cũng tùy ý ăn một chút, sau đó nói với mẹ Lâm rằng từ mai không cần tới lớp học thêm nữa rồi lên gác.

Cô lẩn qua lộn lại trên giường.

Bây giờ không tới lớp học thêm nữa, cô cũng không có phương thức liên lạc với bạn học Chu. Cô cũng thật lạ, không hỏi bạn học Chu đang học trường nào mà chỉ biết anh là cháu thầy Trương Cương.

Hai chân Lâm Cam kẹp vào chăn, lăn từ đầu giường tới cuối giường.

Thật ra trong lòng cô đã có cách, có điều nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô thật không muốn đi tới nước này.

Trong lòng cứ xoắn xuýt rồi lại xoắn xuýt, cuối cùng Lâm Cam thở dài một hơi. Xem thử đồng hồ, giờ này đã không còn sớm nữa.

Thôi vậy, nếu như ngày mai ý định này vẫn không lắng xuống thì chỉ có thể thực hiện thôi.

Hôm sau Lâm Cam dậy từ sớm, đi xuống nhà.

"Tối hôm qua ngủ không ngon sao?" Mẹ Lâm chỉ vào vành mắt thâm quầng của cô.

Lâm Cam buồn bã gật đầu, tối qua trong lòng nghĩ tới nghĩ lui như vậy, sao có thể ngủ ngon chứ.

"Lát nữa lại ngủ thêm đi, dù sao cũng được nghỉ mà."

Lâm Cam cắn bánh bao, thở dài: "Thà đi học còn hơn."

Ấn sáng xong cô lại trở về phòng, cầm điện thoại di động mãi cuối cùng cũng nhấn nút gọi.

Tín hiệu chờ vang lên rất lâu, đầu bên kia mới bắt máy: "A lô? Ai vậy?"

Lâm Cam hít một hơi thật sâu: "Thầy Trương Cương ạ, em là Lâm Cam."

Đầu điện thoại bên kia hỏi: "Lâm Cam à, có chuyện gì không?"

Sau đó còn có tiếng loáng thoáng: "Viễn Quang, giúp chú lấy dao gọt hoa quả lại đây."

Tìm Lâm Cam như vọt tới cổ họng, cô nghĩ đời này mình chưa từng khẩn trương như vậy.

"Thầy, em muốn hỏi một chút... Thầy có cách thức liên lạc với bạn Chu Viễn Quang không ạ? Lần trước trời mưa em cho bạn ấy mượn ô, tối giờ bạn ấy vẫn chưa trả lại em. Em vốn cũng không vội, nhưng vì có thể bọn em chỉ học chung lớp học thêm thôi nên..."

Lâm Cam nhắm hai mắt, căn bản cũng không biết mình đã nói những gì. Sau lại nghĩ có lẽ Chu Viễn Quang ở đầu bên kia cũng nghe thấy những lời này, trong lòng ra sức gào thét.

Cúp điện thoại xong, tay Lâm Cam cầm điện thoại vẫn còn run.

Thầy Trương Cương nói thế nào?

"Được, thầy biết rồi, thầy sẽ bảo bạn học Chu liên lạc lại với em."

...

Lâm Cam cong môi cười rồi ngã xuống giường ôm chăn, chỉ muốn kêu "a a a a" mà thôi.

Mẹ ơi! Bạn học Chu sẽ liên lạc với mình!

Hết chương 14.

Lời của tác giả:

Chu Viễn Quang: Mau cho tôi lên sàn, nếu không Corgi kia sẽ cướp người đi mất.

Tiểu Tâm Can: Tiểu ca ca, chờ cậu đấy.

Chiếp Chiếp: Chương sau nhất định sẽ đề cập lên sàn, dù sao đây cũng là chuyện về cậu...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không ghét cậu

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Cúp điện thoại, Trương Cương nhận lấy dao từ tay Chu Viễn Quang, sau đó bắt đầu bỏ dưa hấu.

"Vừa rồi Lâm Cam gọi điện nói cháu vẫn còn giữ ô mơn của em ấy từ lần trước."

Chu Viễn Quang đứng bên cạnh "vâng" một tiếng.

"Tìm thời gian trả lại ô cho cô nhóc đi, lát nữa ăn cơm xong chú cho cháu số điện thoại."

Chu Viễn Quang ngẩng đầu nhìn Trương Cương, yên lặng trong chốc lát rồi mới gật đầu.

Lâm Cam cúp điện thoại xong vẫn nằm lì trên giường. Cô cũng không có ý định buông điện thoại trong tay ra.

Chờ rồi lại chờ, thế rồi cô ngủ lúc nào không hay. Lúc tỉnh lại, bầu trời bên ngoài hơi âm u.

Lâm Cam vẫn còn mê mang buồn ngủ, liếc mắt nhìn sắc trời hoàng hôn bên ngoài, sau đó chuyển tầm mắt tới điện thoại di động. Thấy góc bên trái điện thoại có đèn nhấp màu cam, tim cô cũng không tự chủ mà đập thình thịch.

Trong miệng cô liên tục lẩm nhẩm: "Không phải 10086, không phải 10086." Sau đó đưa tay mở khóa màn hình. *

*10086 là số của tổng đài

Màn hình điện thoại chốc lát đã sáng lên, Lâm Cam theo bản năng nhắm mắt lại. Hít sâu một hơi, cô mới hé mắt, ngừng thờ xem tin nhắn. Thấy tin nhắn gửi đến là một chuỗi số dài mà không phải số tổng đài, Lâm Cam mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc nào cậu lấy ô?"

Lâm Cam đưa điện thoại lên trước mắt, nhìn đi nhìn lại mấy chữ này, sau đó "a" một tiếng rồi bắt đầu lăn lộn trên giường.

Trong đầu cô chỉ còn lại một ý nghĩ, bạn học Chu gửi tin nhắn cho mình!

Đợi tâm tình kích động lắng xuống, Lâm Cam mới ngồi thẳng dậy.

Thời gian tin nhắn được gửi đến là ba giờ hơn, bây giờ đã hơn năm giờ rồi. Lâm Cam cau mày, bạn học Chu sẽ không nghĩ là mình cố tình không trả lời tin nhắn chứ?

Lúc đầu cô định nhắn tin lại cho Chu Viễn Quang, nhưng sau một hồi suy nghĩ, Lâm Cam thấy thêm bạn bè trên WeChat vẫn an toàn hơn.

Cô copy số điện thoại kia, sau đó mở WeChat ra dán vào khung tìm kiếm. Rất nhanh sau đó, trên màn hình xuất hiện một cái ava. Ảnh trên đó là một bức tranh phong cảnh, núi non cao xa, mây trời bông bênh, hồ nước phản chiếu núi non hùng vĩ.

Trên đỉnh núi là tuyết lạnh phủ dày, Lâm Cam nhìn cái ava này nở cười si ngốc.

Bạn học Chu này, ánh mắt cũng tốt lắm.

Nhìn một cái đã biết là hoa Cao Lãnh rồi.

Nghĩ như vậy, Lâm Cam nhấn vào phần "Thêm vào danh bạ", sau đó cong môi cười.

"Bạn phải gửi lời mời rồi chờ đối phương hồi đáp."

Lâm Cam nghĩ một chút rồi gõ bốn chữ: "Tiểu Tâm Can nhĩ".

"Hãy gửi tin nhắn cho bạn của bạn."

Lâm Cam nghiêng đầu cười, mau chóng đánh ba chữ "Bạn học Chu", sau đó nhấn gửi.

Mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện khung chat.

Bạn học Chu: "Tôi đồng ý lời mời kết bạn của bạn, từ giờ chúng ta có thể bắt đầu nói chuyện."

Dù Lâm Cam biết đây là tin nhắn của hệ thống gửi đến, nhưng nhìn khung chat trước mắt vẫn không khỏi xuân tâm rạo rực.

"Bạn học Chu, là tôi đây."

Lúc Lâm Cam gửi tới dòng tin nhắn này, trên màn hình cũng biểu thị dòng chữ "Đối phương đang nhập tin nhắn".

Dòng chữ này hiện đi hiện lại tới mấy lần, lòng Lâm Cam cũng theo đó mà lên xuống không thôi.

"Tôi biết."

"Hi hi, bạn học Chu, điện thoại tôi hết tiền nên không gửi tin nhắn được. May mà nhà có wifi nên mới add được WeChat của cậu."

"Ừ."

Lâm Cam bĩu môi, lạnh lùng quá vậy? Minh gửi qua một đoạn dài thế mà chỉ đáp lại một chữ "Ừ".

Ừ cái đầu cậu.

Tiếp theo Chu Viễn Quang thấy nửa ngày đối phương vẫn không nói gì nên hỏi: "Bao giờ cậu lấy ô?"

Gõ xong dòng tin nhắn này, anh để điện thoại di động xuống, lật trang sách trong tay.

Điện thoại phát ra tiếng tin nhắn WeChat, anh cầm điện thoại lên nhìn.

Có hai tin nhắn mới.

"Ngày mai được không?"

"Muốn gặp cậu sớm một chút."

Lâm Cam gửi xong hai tin nhắn này trong lòng thấp thỏm không thôi. Lâm Cam ơi là Lâm Cam, mày cũng trực tiếp quá rồi, tiết tháo lại chút nào.

"... Mai không được."

Lâm Cam đọc được dòng tin nhắn này thì bĩu môi.

"Bạn học Chu, cậu lại cự tuyệt tôi lần nữa."

"..."

"Ngày mai báo sẽ đưa tin "Vì sao thiếu nữ như hoa khóc tới chết ở nhà? Nguyên nhân chính là... bị thiếu niên độc miệng làm tổn thương"."

"..."

"Ài, cuộc sống đúng là khó khăn, thích phải một người vô tình."

"... Nói bậy gì đó?"

Lâm Cam dứt khoát gửi tin nhắn: "Không nói lại cậu, nhưng vẫn thích cậu."

"... Lâm Cam."

"Woa, bạn học Chu, cậu gọi tên tôi!"

"..."

Lâm Cam nghĩ nghĩ một chút, cô vẫn chưa buông bỏ được chuyện hôm qua: "Bạn học Chu, hôm qua cậu đem ba lô đến cho bọn tôi à?"

"Ừ."

"Chuyện đó... Mỗi lần tôi đánh nhau đều có nguyên nhân. Hôm qua là vì... cậu ta bắt nạt người khác trước."

Cô gửi một dòng tin nhắn như vậy, nhìn một hồi vẫn không thấy bên kia có phản ứng, con người hơi âm thầm

"Ừ."

"Vì thế cậu "ừ" tức là không ghét tôi?"

"..."

"Cậu gửi "..." tức là vẫn ghét tôi rồi." Lâm Cam cong môi, muốn nói nhưng lại không dám nói, sợ anh thấy phiền.

Sợ anh ghét mình đông dài như vậy.

Cô chịu ảnh hưởng từ anh quá lớn, chỉ cần một hoạt động nhỏ hay một câu nói của anh thôi, cô cũng sẽ cân nhắc trong lòng tới nửa ngày.

Chỉ cần có điều gì mang hơi hướng tốt đẹp, cô sẽ vui vẻ cả một ngày. Nhưng chỉ cần anh cau mày một cái, cô sẽ lo lắng có phải anh không thoải mái hay khó chịu không.

Lâm Cam gửi đến một icon khóc lóc.

Trong đầu Chu Viễn Quang tới giờ vẫn còn nhớ câu nói ngày hôm qua của cô: "Không có ai trời sinh kiêu ngạo hơn người, đừng cậy mạnh mà phán xét hay bắt nạt người khác."

Lúc cô nói những lời này, biểu cảm nhẹ nhàng lãnh đạm, nhưng thể hiện được nguyên tắc của mình. Cô không hề xem thường người kia, mà ngược lại gần như đang nói lí lẽ với cô ấy.

Mắt Chu Viễn Quang khép hờ, lông mi nhẹ nhàng chớp hai cái. Nhìn icon khóc lóc trên màn hình kia, không hiểu sao trong đầu anh lại tự động nhớ đến khuôn mặt Lâm Cam.

Nếu như cô khóc thật, nước mắt nhất định sẽ rơi không ngừng, nói không chừng còn cần môi không nói lời nào. Nước mắt như sẽ theo khóe mắt, lăn qua nốt ruồi nhỏ kia rồi lặng lẽ rơi xuống đất.

Nghĩ tới đây, anh thở dài một hơi rồi trả lời.

"Không ghét cậu."

Lúc Lâm Cam đọc được những chữ này, cảm thấy bản thân như sống lại.

"Vậy mai gặp được không?"

"Mai không được."

"Cậu nhẫn tâm cự tuyệt thanh niên tốt một lòng muốn xây dựng đất nước!"

"... Sáng mai tôi có việc."

"Cậu sẽ không lừa tôi chứ?"

"..."

"Cho cậu biết, buổi sáng tôi xinh đẹp hơn buổi chiều, thật đấy."

"..."

"Ha ha, đùa cậu thế thôi. Vậy chiều mai nhé?"

"Ừ."

Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang đồng ý, thành thạo hẹn địa điểm gặp mặt ngày mai.

Chu Viễn Quang để điện thoại xuống, sách cũng không đọc được nữa. Sáng mai anh có việc thật, không hề lừa Lâm Cam.

Hết chương 15.

Lời của tác giả: Không nói lại cậu, nhưng vẫn thích cậu.

Bày tỏ thẳng thắn nhất, không có tác dụng cũng đừng đánh tôi. Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cậu mắng thế nào nghe cũng như cưng chiều

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Hôm sau, trời vừa sáng.

Hôm qua trời vẫn rất nóng, nhưng đến chiều và đêm gió không biết từ đâu nổi lên. Sáng nay nhiệt độ đã hạ xuống nhiều. Có điều trời vẫn hơi âm u, không khí khá oi bức, khó chịu.

Chu Viễn Quang đi ra cửa.

Ra ngoài, anh gọi một chiếc taxi, lúc sắp đi còn lấy hai lon coca lạnh trong tủ theo. Xe taxi đi hơn nửa tiếng, vòng vèo một hồi rồi cũng tới ngoại ô.

"Chú à, chú có thể chờ cháu ở đây một chút không? Cháu vào một chút rồi sẽ ra." Lúc sắp xuống xe, Chu Viễn Quang vừa gửi tiền vừa hỏi ý chú lái xe.

Chú lái xe nhìn tiết trời hôm nay, có thể sẽ mưa bất cứ lúc nào: "Được, vậy cháu nhanh lên nhé. Chú chờ cháu."

Chu Viễn Quang nói cảm ơn, gật đầu một cái rồi đẩy cửa xuống xe.

Con đường dọc theo thân núi mở ra một lối nhỏ quanh co hướng lên trên, càng đi lên càng hiu quạnh.

Chu Viễn Quang liếc nhìn chữ khắc trên cửa đá "Nghĩa trang tưởng niệm Ngũ Châu", ánh mắt âm thầm.

Hai lon coca bỏ vào túi toát ra hơi lạnh, cách một lớp quần áo mang cho người ta cảm giác lạnh run người.

Anh nhắc chân đi về phía trước.

Đi bộ khoảng 10 phút, phía trước xuất hiện một bia mộ. Chu Viễn Quang hơi khom người, phui hoa cỏ mọc um tùm trên bia mộ, sau đó mới đứng dậy.

Trên bia mộ có tấm hình của một cậu nhóc. Gương mặt cậu tròn trịa, vì đang cười mà mắt hí thành một đường, đáng người mập mạp.

"Trần Tịch, tớ tới rồi."

Lúc Chu Viễn Quang nói lời này, trời nổi lên trận gió, thổi tới khiến cánh tay áo anh phồng lên, lời nói theo đó cũng hơi mơ hồ.

"Tớ qua mơ thấy cậu nói muốn uống coca, còn phải là coca lạnh. Cậu nói trời nóng thật bức bối, nếu được uống một ngụm coca lạnh nhất định sẽ rất sáng khoái."

Nói đến đoạn sau, giọng Chu Viễn Quang trầm trầm "Vì vậy tớ mang đến cho cậu đây."

Chu Viễn Quang nói xong, một tay lấy lon coca trong túi ra, đợi một chút rồi mới bật nắp. Nhưng vì đi đường lác lác nên bọt khí bên trong vẫn lập tức trào lên, ào ra ngoài theo thân lon mà chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng, sau đó lại mở lon còn lại, nhưng không rót ra.

"Tớ không uống đâu, cho cậu hết đây. Món đồ này uống vào khiến cả người không thoải mái, mấy ngày rồi tớ không uống." Nói xong câu này Chu Viễn Quang cũng trầm mặt, gió vốn thổi nhẹ nhẹ cũng bắt đầu mạnh hơn.

Trời càng ngày càng oi bức.

Chu Viễn Quang đứng trước bia mộ, nghiêng đầu nhìn chằm chằm tấm hình trên đó.

"Tớ đây muốn kể cho cậu một chuyện."

"Tớ gặp một cô nhóc, cậu ấy không giống những bạn nữ khác chút nào. Cả ngày lúc nào cũng ríu rít như chim non, vừa đom đống lại thích cười, còn đánh nhau nữa." Chu Viễn Quang thấp giọng kể, sau đó cười khẽ một tiếng.

"Có điều, đánh đúng lắm."

"Cậu biết cậu ấy nói gì không?" Trong đầu anh dần hiện lên bộ dáng của Lâm Cam.

"Cậu ấy nói, không có ai trời sinh đã kiêu ngạo hơn người, đừng cậy mạnh mà phán xét hay bắt nạt người khác."

Lâm Cam còn hay cong cong đôi mắt, miệng cười tươi, gọi anh "bạn học Chu", nốt ruồi đốm lệ ở khóe mắt khiến người ta ngây dại.

Chu Viễn Quang thu mắt, nhướn chân mày: "Cậu xem tính tình cậu ấy như vậy, sao có thể nói ra những lời đó?" Những lời khiến người khác phải tâm phục khẩu phục.

Cuối cùng, Chu Viễn Quang nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu cậu gặp được, nhất định sẽ thích cậu ấy."

Gió theo đó cũng ngừng thổi, thật giống như nụ cười thiếu niên trên di ảnh đang mở rộng vòng tay ôm lấy thiếu niên đang kể chuyện.

...

"A Quang?" Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi, Chu Viễn Quang quay người lại.

"Cháu tới đây à?"

Chu Viễn Quang nhìn người đến, đó là người phụ nữ ngoài 40 tuổi, mẹ của Trần Tịch.

Anh gọi một tiếng dì.

Mẹ Trần nhìn lướt qua lon coca bên chân Chu Viễn Quang, dừng một chút, nụ cười cũng ngưng trên mặt, thanh âm nghẹn ngào: "Vội tới đưa coca cho Trần Tịch của chúng ta sao?"

Chu Viễn Quang trầm mặc gật đầu một cái.

"Thật may, còn có cháu... nhớ tới nó." Mẹ Trần buông hoa trong ngực xuống, hướng mắt về phía Chu Viễn Quang.

"Trên thế giới này nó cũng chỉ có một người bạn tốt là cháu thôi."

Cổ họng Chu Viễn Quang động hai cái, nhưng không lên tiếng.

Mẹ Trần lau nước mắt rồi xoay người, cười: "Càng ngày cháu lớn lên càng thanh tú, không giống tiểu quý nhà chúng ta, vẫn là bộ dạng này."

Bà vừa nói vừa giả bộ mân mân ảnh Trần Tịch, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, giống như đang vỗ về vậy.

Chu Viễn Quang cũng theo đó mà cổ kéo khóe miệng, nhưng nụ cười này hết sức gượng gạo.

Chu Viễn Quang đợi một lát, sau đó tạm biệt mẹ Trần, chuẩn bị rời đi: "Dì, vậy cháu đi trước đây, bác lái xe vẫn đợi cháu ở phía dưới."

Mẹ Trần xoay người, gật đầu một cái. Bà nhìn bóng lưng Chu Viễn Quang đang xuống núi, bóng lưng dần dần biến mất.

Đứa nhỏ này gầy quá.

Trong đầu bà liền nhớ tới lúc Trần Tịch sắp ra đi, cậu bé nói: "Mẹ, từ mai con không tìm A Quang chơi nữa."

...

"A Quang."

Chu Viễn Quang nghe thấy tiếng gọi của mẹ Trần thì quay người.

"Đứa nhỏ này, nhớ ăn nhiều cơm, cháu gầy quá."

Chu Viễn Quang cong môi, gật đầu nhẹ tới mức khó thấy, sau đó giơ tay vẫy về hướng mẹ Trần rồi rời đi.

Đợi tới khi bóng dáng Chu Viễn Quang đi khuất, mẹ Trần mới nghiêng đầu nhìn di ảnh của Trần Tịch, cậu vẫn mang dáng vẻ mập mạp, cười híp mắt kia.

Bà thờ dài một tiếng, giọng trầm về tang thương.

Có những người chỉ có thể dừng ở một nơi, còn có những người chỉ có thể mang gánh nặng mà bước về phía trước.

Số mạng đã định trước đau thương, nửa đêm tỉnh lại sẽ thấy trong lòng trống rỗng.

Đây là vận mệnh, ai cũng khó vượt qua.

Ai cũng phải gánh vác lấy nó mà bước tiếp.

Lâm Cam ăn cơm trưa xong, liền chuẩn bị đi ra ngoài. Cô đã hẹn với Chu Viễn Quang ở công viên lớn nhất thành phố.

Vốn Chu Viễn Quang tới là để trả ô, nhưng Lâm Cam cũng không quá để ý tới chuyện đó. Cô chẳng qua tìm một lý do cho bạn học Chu thôi, thực chất trong lòng lại chỉ muốn gặp anh.

Nếu không tới lớp học thêm nữa, cô phải hỏi bạn học Chu học trường nào, nếu không sau khi đi học lại sẽ không có cách thức liên lạc.

Anh học giỏi như vậy, chắc chắn bình thường cũng không sử dụng điện thoại di động nhiều. Nghĩ thấy khó khăn đầy rẫy, Lâm Cam thở dài một hơi.

Hai người hẹn gặp lúc 3 giờ chiều.

Lúc Lâm Cam đến, liếc mắt đã thấy Chu Viễn Quang. Anh đứng ở trước cổng công viên, giữa một đám người qua lại, nhưng chỉ cần liếc mắt cô đã thấy được anh.

Dáng người anh cao ngất, đứng thẳng tắp, môi hơi cong, cả người tản mạn khí chất trong trẻo, lạnh lùng.

Tay trái anh cầm ô, tay phải hơi cong, hình như đang giữ món đồ gì trong ngực. Lâm Cam xuống xe buýt, chạy thật nhanh tới chỗ anh.

"Bạn học Chu." Vừa chạy còn vừa vẫy tay.

Vui quá hóa buồn.

Mấy người xung quanh kêu lên một tiếng, Lâm Cam vì chạy quá nhanh, suýt chút nữa đã vấp vào vật trên đường mà ngã.

Lâm Cam "a" một tiếng, người đảo đảo mấy lần mới đứng vững được.

Ngẩng đầu lên đã thấy Chu Viễn Quang đi từ phía cổng công viên tới chỗ cô.

"Bạn học Chu..."

Lâm Cam lên tiếng, biểu cảm trên mặt hơi thẹn thùng, này cũng mất mặt quá rồi.

Chu Viễn Quang nhún chân mày, mắng nhẹ một câu: "Lỗi mắng."

Lâm Cam cười hì hì, cô đứng thẳng dậy, trong mắt đều là ý cười.

"Bạn học Chu, cậu mắng tôi như vậy là có ý gì, nghe sao cũng thấy như cưng chiều."

Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn bộ dạng không đường hoàng của cô, đưa ô ra.

Lâm Cam nhận lại ô, sau đó theo bản năng nhìn lên.

"Ồ, là đồng phục trường Nhất Trung?"

Hết chương 16.

Lời của B.: *khoe* Người ta có áo mới kìa các mẹ ơi!3 Tâm Ngựa trước nhé, mai tới bù 2 chương Thâm Tình

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngựa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sau này Tâm Can nhi sẽ bảo vệ nụ cười của cậu

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam vừa nói vừa nhìn tỉ mỉ.

Đồng phục mang hai màu đen trắng xen lẫn nhau, nằm bên tay phải là huy hiệu trường vuông vức.

Cô cố nhin xuống suy đoán của mình, nuốt nước miếng: "Đúng là đồng phục Nhất Trung trường tôi sao?"

Lúc Lâm Cam hỏi câu này, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn Chu Viễn Quang, con người mang những đốm nhỏ sáng lấp lánh.

Mắt Chu Viễn Quang thoáng qua ý cười: "Ừ." Chu Viễn Quang trả lời một câu này thật nhẹ nhàng, thế nhưng lòng Lâm Cam đã sớm náo loạn.

Cô vênh môi cười si ngốc.

"Bạn học Chu, cậu thực sự thực sự thực sự muốn chuyển tới Nhất Trung sao?"

Liên tiếp mấy chữ "thực sự", nhưng Lâm Cam vẫn sợ nghe phải câu trả lời mình không mong muốn.

Miệng Chu Viễn Quang vênh lên, vất áo khoác đồng phục lên cánh tay, ánh mắt nhìn Lâm Cam chăm chăm, hạ thấp giọng, khàn khàn: "Tai cậu không có vấn đề."

"Thật không thật không thật không?"

Lâm Cam kêu một tiếng, lấy tay vẽ ra vòng tròn lớn: "Thật như vậy sao?" Vì quá hưng phấn cũng như nóng lòng muốn được chứng thực, cô bám chặt cánh tay Chu Viễn Quang.

Thấy người xung quanh nhìn về phía này, nhưng Lâm Cam vẫn như cũ chỉ nhìn anh.

Chu Viễn Quang thấy có chút không tự nhiên, ho nhẹ: "Lâm Cam."

"Ừ?"

"Cậu bỏ tay ra trước đã."

Lâm Cam bị anh nhìn rồi gọi tên, sau đó cũng nhìn theo ánh mắt anh thấy tay mình đang bám lấy cánh tay Chu Viễn Quang, trong nháy mắt mặt đỏ bừng.

Cô... lại chiếm tiện nghi bạn học Chu rồi.

Trông anh vốn gầy mà giờ được sờ qua, xúc cảm cho cô biết cánh tay này rất có lực. Lâm Cam ngượng ngùng buông tay. Tuy nhiên, tay có thể buông ngay nhưng cảm giác trong lòng vẫn chưa lắng xuống.

Cô sờ một chút sau đó mới thu tay về. Rồi lại sờ như chưa có chuyện gì xảy ra, mắt nhìn chăm chăm mũi chân mình.

...

Chu Viễn Quang nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu trước mặt mình. Ánh mắt cô đảo qua đảo lại, nhìn một chút đã thấy không đứng đắn. Miệng cô cong lên, còn phát ra tiếng cười nhỏ. Lỗ tai Lâm Cam cũng đỏ lên, nhìn thế nào cũng thấy như sợ tội bỏ trốn còn giả ngốc.

Chu Viễn Quang cười giễu: "Bị tai trộm chuông."

Lâm Cam từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lay động không xác định. Tai nghe thấy lời Chu Viễn Quang nói mới nhìn lên thì đụng phải tầm mắt anh.

Chu Viễn Quang không biểu cảm gì nhiều, Lâm Cam cũng thấy anh vẫn thong dong. Nhưng bị anh nhìn chăm chăm như vậy, mặt Lâm Cam vẫn nóng bừng bừng.

Cô liếm môi, thấy anh mím môi mới nhỏ giọng gọi: "Bạn học Chu."

Chu Viễn Quang nghe thấy cô gọi, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

"Để cảm ơn cậu mang ô tới, tôi mời cậu ăn gì nhé?" Lúc cô nói xong lời này, thấy Chu Viễn Quang suy tư thì hơi cắn môi.

Lâm Cam thấy có chút không chịu nổi, cổ họng khẽ động. Cô nuốt nước bọt một ngụm, khiến người ta lúng túng.

Mắt Chu Viễn Quang cong lên, mang ý cười: "... Không cần."

Bị cự tuyệt, đáy mắt Lâm Cam hiện lên chút chật vật, nghiêng đầu: "Vậy chúc mừng cậu chuyển trường?"

"..."

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam: "Việc này có gì đáng chúc mừng?"

Lâm Cam cười hi hi, ngoắc ngoắc tay với Chu Viễn Quang, ý bảo anh cúi người xuống. Chu Viễn Quang nhìn nụ cười sáng ngời của cô, người cũng không tự chủ mà ghé lại.

"Mừng cậu đến bên tôi." Giọng thiếu nữ ngọt ngào, mềm mại mang theo hơi ấm thổi vào tai Chu Viễn Quang.

Lời này khiến anh giật mình.

Lâm Cam nói xong cũng tự giác đứng thẳng người. Cô nghiêng đầu, mắt cong lên như mảnh trăng lưỡi liềm, cười đến híp mắt, không hề ngần ngại nhìn Chu Viễn Quang.

Ánh mắt này mang nhiệt lượng lại thuần túy.

Tim Chu Viễn Quang như đập lỡ một nhịp.

Vậy mà anh hơi nhếch miệng, nhìn xuống Lâm Cam, cuối cùng nói: "Lý do này không đủ."

Lâm Cam bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: "Tình cảm và sự nghiệp đời này của tôi đều đem ra làm lý do, vậy mà còn không đủ?"

"..."

Nghĩ đến điều gì đó, Lâm Cam lại thần thần bí bí lại gần anh.

"Bạn học Chu, hôm trước cậu thấy tôi đánh nhau chứ?"

Chu Viễn Quang liếc cô: "Đánh nhau rất vinh quang sao?"

Lâm Cam cầm đuôi tóc mình, ngón tay cuộn lấy lọn tóc, trầm mặc lắc đầu. Sau đó lại nhanh chóng ngẩng đầu nói với Chu Viễn Quang: "Vì cậu ta đánh Tiết Giai Kỳ trước nên tôi mới động thủ."

Chu Viễn Quang nhìn sâu vào mắt cô, sau đó "ừ" một tiếng.

Thấy khuôn mặt hơi tức giận và ánh mắt âm ỉ của Lâm Cam, lòng anh cũng như trùng xuống, sau đó lần đầu tiên Chu Viễn Quang nói một câu hơi "tối nghĩa".

"Cậu làm đúng." Giọng nhàn nhạt, nghe ra lại như trấn an ai đó.

Lâm Cam nghe Chu Viễn Quang nói vậy thì ánh mắt sáng rỡ: "Bạn học Chu, cậu đang khen tôi!"

"..."

"Này có phải vì cậu bắt đầu thích tôi rồi không?"

"... Lại nói bậy gì đó?"

Lâm Cam cười hi hi, không thèm để bụng tới lời phủ nhận của Chu Viễn Quang.

Có điều cô không còn về lọn tóc nữa mà hất ra sau, nghiêm túc mở miệng: "Bạn học Chu, cậu phải tin tôi. Tôi là người tốt."

Có thể do đáng vẻ quá nghiêm túc của cô, Chu Viễn Quang nhìn lại thấy hơi buồn cười, môi cong lên, cười khẽ một tiếng.

"Bạn học Chu, tôi nói chuyện buồn cười lắm sao?"

Chu Viễn Quang yên lặng lắc đầu.

Chỗ hai người đứng vừa vịn có máy bán nước tự động, bên trong có đủ các loại nước uống. Chu Viễn Quang dừng lại, lấy tiền trong túi ra mua hai chai nước suối, một chai trong đó cho Lâm Cam.

Một loại động tác này diễn ra thành thực, nhanh chóng, tới khi chai nước kia được đưa tới trước mặt, Lâm Cam mới kịp phản ứng.

"Bạn học Chu, cậu mời tôi uống nước sao?"

"Ừ."

"Tại sao?"

"Vi cậu là người tốt."

"..."

Miệng Chu Viễn Quang cong lên.

Lâm Cam mở nắp, uống một ngụm. Nước mát lạnh khiến người ta thoải mái, lại thấy anh đang cười nên cũng cười theo.

"Bạn học Chu, cậu cười lên rất đẹp. Cậu phải cười nhiều vào."

Chu Viễn Quang nghe cô nói lời này lại cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Những tích tụ khi sáng đi thăm Trần Tịch như được những lời riu rít của cô đánh tan. Chính anh cũng không phát hiện, mình đã thả lỏng từ lúc nào. Hiện giờ, Chu Viễn Quang đột nhiên thấy cả người nhẹ nhõm.

Lâm Cam nói xong câu đó lại thấy Chu Viễn Quang cười lên, lộ hàm răng trắng bóc, mi mắt cũng cong cong.

Lòng cô ầm ầm vài tiếng, cuối cùng cũng được thể nghiệm cái gì gọi là "nụ cười tỏa nắng".

Cô nhìn chằm chằm vào môi Chu Viễn Quang, nơi đó như chứa lời nguyện vậ. Trong đầu không tự chủ nhớ tới hai chữ "Cho tôi" kia.

Hết như bị ma quỷ ám

—

Hai người cứ như vậy đi tới bến xe buýt.

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam sang bến xe đối diện trước.

Xe tới.

Lâm Cam vẫn chìm đắm trong sự thật "Bạn học Chu chuyển trường", "Bạn học Chu mua nước cho mình", cùng với "Bạn học Chu cười thật đẹp". Tới khi nhận ra thì bản thân đã lên xe buýt từ lúc nào.

Cô vẫy tay với bóng dáng Chu Viễn Quang sắp biến mất ở phía xa, sau đó nghĩ tới điều gì lại gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Chu Viễn Quang nghe thấy tiếng tin nhắn WeChat thì mở ra.

"Bạn học Chu, hay là sau này cậu đừng cười như lúc này."

"Quá phạm quy rồi!"

"Sau này Tâm Can nhi sẽ bảo vệ nụ cười của cậu."

Đọc đến câu cuối cùng, Chu Viễn Quang lại không nhịn được mà bật cười. Anh nhìn về hướng xe buýt vừa rời đi, lòng thầm nghĩ.

Đồ ngốc.

Hết chương 17.

Lời của B.: Chương này Quang cười nhiều dữ, thấy miệng hộ =)

À, tớ định đảo bộ Thực Cốt | Tình Yêu Nguy Hiểm cơ mà có nhà làm rồi, tiếc quá là tiếc T_T Bộ đấy khá hay đó mn nhớ đọc nha. Tớ đi tìm hồ mới đây huhu *vẫn tiếc...*

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Bạn học Chu, cậu mặc đồng phục siêu cấp đẹp

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Trường Nhất Trung quy định khối 12 tựu trường ngày 15 tháng 8, so với khối 11 sớm hơn nửa tháng. Đương nhiên làm vậy là để học sinh bước vào trạng thái học tập.

Thời gian Lâm Cam gặp Chu Viễn Quang đã từ nửa tháng trước. Trong khoảng thời gian đó, cô vẫn một mực nhắn tin WeChat nói chuyện phiếm với anh, nhưng anh rất kiệm lời.

Ví dụ như:

Lâm Cam: "Bạn học Chu, hôm nay thời tiết đẹp quá, đi dạo nhé?"

Bạn học Chu: "... Học bài."

Lại ví dụ như:

Lâm Cam: "Bạn học Chu, cậu đang làm gì?"

Bạn học Chu: "Đọc sách."

Lại ví dụ tiếp như:

Lâm Cam: "Bạn học Chu, sắp khai giảng rồi, tôi vui quá."

Bạn học Chu: "..."

Lâm Cam: "Vì có thể được gặp cậu."

Bạn học Chu: "... Học bài."

Lâm Cam: "Bạn học Chu, cậu... có phải cậu không làm quen bạn gái không?"

Bạn học Chu: "?"

Lâm Cam: "Tôi thấy học tập chính là bạn gái cậu."

Bạn học Chu: "..."

Vì vậy, trong nửa tháng này Lâm Cam cũng không hẹn gặp được bạn học Chu.

Nếu có điều gì khác biệt, chính là trước ngày tựu trường, Lâm Cam sắp đi ngủ lại bị tiếng tin nhắn WeChat làm tỉnh.

Bạn học Chu: "Ngày mai gặp."

Lâm Cam nhìn mấy chữ này không rời mắt, đếm qua đếm lại nhiều lần.

Ba chữ, cộng thêm một dấu chấm phù hợp. Ba chữ thôi nhưng Lâm Cam thấy mình như trúng một triệu vậy.

Quá hưng phấn dẫn đến việc cả đêm cô không chợp mắt chút nào, thao thức tới khi trời sáng.

Lớp 11 vốn có 4 lớp trọng điểm, nhưng nhà trường thống nhất lớp 12 chỉ chia thành 2 lớp trọng điểm.

Vì vậy sáng sớm hôm sau, Lâm Cam hẹn Tiết Giai Kỳ cùng đi xem danh sách phân lớp.

"Bên này, bên này." Khi cô tới cổng trường, Tiết Giai Kỳ đã chờ ở đó. Hai người gặp nhau, sau đó đi thẳng tới bảng thông báo.

"Cậu nói xem, liệu năm nay tớ có bị ra khỏi lớp không?" Thành tích thi cuối kì của Tiết Giai Kỳ không tốt, mà lần chia lớp này đa phần quyết định dựa trên điểm thi cuối kì.

Lâm Cam an ủi cô ấy: "Yên tâm đi, thầy biết trình độ của cậu mà."

Thành tích của Tiết Giai Kỳ mặc dù không xuất sắc, nhưng cũng không có môn nào quá tệ. Vì vậy thành tích học tập vẫn xếp vào hạng trung.

Rất nhiều học sinh chen chúc trước bảng thông báo.

Có người thờ dãi từ trong bước ra, có người cười vui vẻ với bạn bên cạnh, có bạn gái lại chạy từ trong đám đông ra ngoài.

Tiết Giai Kỳ kịp thời chen vào chỗ trống đó.

Lâm Cam đứng bên ngoài, nhìn dáng vẻ Tiết Giai Kỳ chen vào trong thì không khỏi buồn cười.

Không lâu sau, cô ấy đi ra, Tiết Giai Kỳ cười tươi, nói với Lâm Cam: "Chung lớp rồi."

Lâm Cam cũng cười theo.

Tiết Giai Kỳ xòe bàn tay, nói với Lâm Cam: "Thầy Trương Cường chủ nhiệm lớp 1, thầy Nhậm Phong chủ nhiệm lớp 2, tớ với cậu cùng học lớp 1."

Lâm Cam liếc cô ấy một cái: "Không có...?"

Tiết Giai Kỳ đang quạt gió cho mình, một bên trả lời: "Không có."

Lâm Cam liếc mắt cô ấy một cái: "Chắc chắn không có?"

Tiết Giai Kỳ gãi tai, nhướn mày, giọng không xác định: "Không có... chứ?"

Lâm Cam không nhìn cô ấy nữa, tự xen vào giữa đám học sinh. Thấy cô tới, người xung quanh tự động nhường đường.

Điều này khiến Tiết Giai Kỳ oán thăm: "Sao tớ phải chen tới nghẹt thở, Lâm Cam lại được nhường."

...

Bảng thông báo dán tổng cộng hai tờ giấy. Một tờ là danh sách lớp tự nhiên, một tờ là lớp xã hội.

Lâm Cam đi về phía tờ giấy đầu tiên, trên danh sách lớp do thầy Trương Cường chủ nhiệm không có tên của ai đó.

Lòng Lâm Cam chìm xuống mấy phần.

Cô cẩn mồi, nhìn sang tờ danh sách thứ hai, cuối cùng cũng thấy tên anh. Ba chữ "Chu Viễn Quang" ở hàng dưới cùng trong danh sách lớp 2.

Lòng Lâm Cam như rơi xuống vực, miệng thấp giọng mắng một câu. Tiết Giai Kỳ thấy phản ứng của cô thì hiểu ra.

Hai ngày trước Lâm Cam từng kể với cô chuyện Chu Viễn Quang chuyển tới Nhất Trung.

"Bạn học Chu không học ở lớp 1 à?"

Chân mày Lâm Cam nhăn lại, đi về phía khu phòng học.

"Tớ không hỏi cậu ấy có học lớp kia không, vì cậu ấy là cháu ngoại thầy Trương Cường, tớ nghĩ cậu ấy nhất định sẽ theo thầy."

Tiết Giai Kỳ đi theo phía sau: "Có thể thầy Trương Cường thấy Chu Viễn Quang theo thầy ấy không... ồ ồ ồ. Dù sao ai cũng biết quan hệ của hai người họ mà."

Lâm Cam buồn bực đi về phía trước, không lên tiếng.

Tiết Giai Kỳ: "Đừng buồn, dù sao hai lớp cũng gần nhau, có thể gặp mặt mỗi ngày."

Lâm Cam thở dài, thần sắc ảm đạm: "Phải, ít nhất so với lúc trước cậu ấy học trường khác thì vẫn tốt hơn nhiều." Vừa nghĩ thế, tâm tình cô dường như cũng tốt hơn.

Hai người lại lần nữa hướng về phía khu phòng học.

Khu phòng học của Nhất Trung rất nổi tiếng, bởi nó cực kỳ... xấu. Tòa nhà này có hình tứ phương, chỉ có một cửa, gồm sáu tầng, ở đây gần như chứa tất cả các lớp học.

Khu giữa tòa nhà xây mở, học sinh thường đứng ở hành lang ngắm trời ngắm đất.

Ngay khi tan học, số lượng lớn học sinh sẽ ủa ra khỏi cửa, trông giống như đang thoát khỏi nhà tù vậy.

Nghĩ đến độ khấn trương của lớp 12, nhà trường để khối 12 ở tầng một và tầng hai.

Lâm Cam học lớp 12-1 ở tầng hai, bên cạnh là lớp 12-2, ở giữa hai lớp là cửa cầu thang.

Đến cửa lớp 1, Lâm Cam để Tiết Giai Kỳ vào chiếm chỗ còn mình thì đi về phía trước. Cô nhìn vào trong lớp 2 thấy không có thầy.

Sau đó mới yên tâm nhìn từ đầu hàng ghế về phía sau, sau đó tầm mắt cố định tại một nơi. Chu Viễn Quang ngồi gần cửa sổ, ở trong góc của hàng ghế cuối.

Lâm Cam tiếp tục bước về phía trước, đi qua hai cửa sổ thủy tinh mới tới được phía sau. Dù mặc đồng phục học sinh Nhất Trung, hơi rộng một chút nhưng không ảnh hưởng tới dáng vẻ của Chu Viễn Quang.

Người anh hơi cúi về phía bàn, thỉnh thoảng cắn môi, ngón tay cũng gõ xuống bàn như đang suy nghĩ.

Lâm Cam khom người, ti lên ô cửa kính nhìn anh.

Có vẻ như hành động của Lâm Cam che mắt ánh sáng, bóng cô in lên cuốn sách. Động tác đưa bút của Chu Viễn Quang dừng lại.

Anh nghiêng đầu, đối mắt với Lâm Cam.

Lâm Cam cong môi cười, sau đó chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo anh đi ra.

Lúc Chu Viễn Quang đi ra, Lâm Cam đã đứng ở cửa chờ anh. Học sinh tới lớp thấy Lâm Cam cũng lấy làm lạ.

Ngày tựu trường đầu tiên đã muốn hóa thành thiêu thân rồi sao?

"Bạn học Chu, lâu rồi không gặp."

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng.

Lâm Cam liếm môi: "Sao cậu không học lớp thầy Trương Cường?"

Chu Viễn Quang nghe rõ cô hỏi như vậy, con người lóe lên không rõ ý vị: "Quan hệ quá thân thiết, không tốt cho thầy ấy."

Lâm Cam như nghĩ điều gì, sau đó mới gạt đầu một cái, vì vậy nên anh mới vào lớp 2.

"Đã quen chưa?" Lâm Cam chỉ chỉ phòng học.

Chu Viễn Quang không trả lời, đột nhiên duỗi tay, hướng về phía trán Lâm Cam.

Lâm Cam kinh ngạc đứng tại chỗ, không dám động đậy.

Chu Viễn Quang vươn tay tới trước trán cô, còn 2cm nữa thì dừng lại. Tay anh ở ngay trước mắt Lâm Cam, cô hít một hơi thật sâu.

Gần quá rồi.

"Ở đây có vết." Có lẽ do ti trán lên cửa kính mà thành.

Chu Viễn Quang quan sát biểu cảm như ngừng thở của cô, miệng hơi cong lên rồi nói vậy.

Lâm Cam bị lời nói của anh làm giật mình, mau chóng đưa tay sờ trán.

Cô quá kích động nên "bóp" một cái tự vỗ vào trán, tay cũng không không chế lực.

"Đau quá."

Khóe miệng Chu Viễn Quang động hai cái, thật ra anh thấy hơi buồn cười.

Nhưng lúc thấy cô đáng thương xoa xoa trán, đôi mắt long lanh ngược lên nhìn mình, nước mắt như ứa như hiện lại khiến lòng Chu Viễn Quang mềm nhũn.

Ngón tay anh khẽ nhúc nhích, có dấu hiệu đưa về phía trước.

"Lâm Cam?" Giọng Tiết Giai Kỳ vang lên.

Ngón tay ai đó dừng lại, nắm chặt sau đó xuôi xuống bên người.

Tiết Giai Kỳ kéo cửa sổ ra gọi một tiếng, sau đó áy náy nhìn Chu Viễn Quang.

Cô ấy làm khẩu hình miệng: "Thầy tới rồi."

Lâm Cam nhìn xuống dưới thì thấy thầy Trương Cường đang chuẩn bị lên cầu thang.

Lâm Cam một bên che trán, một bên rom róm nước mắt mở miệng: "Bạn học Chu, tôi phải về lớp đây, lát nữa lại tìm cậu."

Đến cửa lớp mình, cô vẫn không quên quay về phía Chu Viễn Quang nói: "Bạn học Chu, cậu mặc đồng phục siêu cấp đẹp."

...

Chu Viễn Quang nhìn cô vào phòng học, nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi lại không nhận được nhủ mày.

Người này, vừa mở miệng đã khiến người ta thấy...

Ngọt ngào.

Anh lắc đầu một cái thật nhẹ rồi đi vào phòng học. Lúc này ngón tay thiếu chút nữa đã chạm vào trán cô rồi.

Nghĩ tới đáng về u oán của cô, chắc là... đau lắm đây.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Miệng chê nhưng thân thể lại thành thật

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam vừa mới trở lại chỗ ngồi, thầy Trương Cương đã đi vào theo.

Thầy phát biểu những chủ đề đã quá đỗi quen thuộc với học sinh: "Các em nghỉ vui vẻ chứ, nửa tháng không gặp, mỗi người đều tròn trịa lên không ít."

Trương Cương chống hai tay lên bàn, lên tiếng chào cả lớp.

Các nữ sinh nghe vậy thì nhỏ giọng than vãn.

Lâm Cam cầm cốc nước uống một ngụm.

"Đầu tiên, chào mừng các em, đồng thời cũng chúc mừng các em đã đến với lớp 12-1. Bởi để có mặt trong lớp này, thành tích của các em cũng rất xuất sắc. Nhưng đồng thời, điều đó cũng nhắc nhở các em rằng những ngày tiếp theo sẽ phải đối mặt với áp lực và việc học rất nặng."

Đại đa số học sinh trong lớp đều dừng động tác. Mắt Lâm Cam trầm xuống.

"Khi tiến vào lớp học này, các em đã là học sinh lớp 12, vì vậy các em nên ý thức được gánh nặng cùng trách nhiệm của mình. Mau thu lại lười biếng, thái độ học không tập trung cho thầy. Thầy hy vọng thông qua một năm học tập này, mỗi học sinh các em sẽ dốc toàn lực để thi đại học một cách hoàn hảo nhất để không phải hối tiếc."

Lúc thầy Trương Cương nói câu này thì nhìn Lâm Cam một cái.

Cô không tiếng động bĩu môi. Em biết, em biết em lười, còn học không tập trung, được chưa?

Thầy Trương Cương ngẩng lên vừa vặn nhìn thấy động tác bĩu môi của Lâm Cam: "Không cần đối nghịch với thầy."

Lâm Cam: "..."

Thầy Trương Cương cầm phấn viết trong tay, viết số ngày đếm ngược tới ngày thi đại học ở góc phía trên bên phải bảng đen.

"Hãy nhớ kĩ thời gian rồi nghỉ xem các em học vì điều gì. Vì bố mẹ? Vì tương lai? Hay vì gia đình? Rốt cuộc, các em học cũng vì chính bản thân mình."

Thầy Trương Cương nói câu sau cùng xong lại nghiêm túc đứng lên: "Các em nghe rõ không?"

"Nghe rõ."

Tiếng học sinh trong lớp cộng lại vẫn không lớn bằng tiếng thầy Trương Cương.

Lâm Cam suy nghĩ một chút, lúc này cũng giống như lúc thi vào cấp 2, mỗi thầy giáo đều hỏi các em học tập vì điều gì?

Cô cúi đầu, tay không tự chủ mà viết linh tinh.

Thầy Trương Cường nhíu mày, nâng cao âm lượng: "Cả lớp nghe rõ không?"

Nói rõ từng chữ một.

"Nghe rõ!" Học sinh đồng thanh đáp trả.

Có lẽ khi ngồi trong lớp học rồi các bạn học sinh mới có cảm giác mình đã lên lớp 12, cùng với việc thấm nhuần những vấn đề thầy Trương Cường đặt ra, sau đó là hưởng ứng việc đã vào cuối cấp.

Dù bạn có chuẩn bị hay chưa thì việc này vẫn xảy ra.

"Tốt lắm, thời gian tiếp theo chúng ta sẽ phát sách giáo khoa, bây giờ sẽ phát cho các em. Mỗi người hãy định ra thời gian biểu cho mình, ghi lại những việc phải làm, đó mới là khởi đầu tốt nhất."

Học sinh đứng xếp hàng theo thứ tự để lấy sách.

Lâm Cam đã sớm không muốn nghe thầy Trương Cường nói, lại thấy Tiết Giai Kỳ cẩn thận ghi lại từng lời thầy nói thì thấy buồn cười.

Cô gõ nhẹ đầu cô ấy: "Cậu ghi lại trích dẫn à?"

Tiết Giai Kỳ đáp: "Đây đều là lời vàng ngọc của chủ nhiệm."

Lâm Cam cười nhạo: "Cậu nghe thầy ấy không bằng nghe tớ."

Tiết Giai Kỳ chống cằm nhìn cô. Lâm Cam ý bảo cô ấy đến gần, đợi lúc Tiết Giai Kỳ đưa mặt qua mới mở miệng.

Lâm Cam: "Cố gắng cũng được, nhưng nếu không cố gắng thì sẽ không biết chữ tuyệt vọng viết thế nào."

"..."

Tiết Giai Kỳ cắn răng trừng cô: "Giống cậu với môn tiếng Anh sao?"

Lâm Cam: "..."

Trên đời này vẫn còn nhiều người tương ái tương sát.

Đến lượt Lâm Cam cùng Tiết Giai Kỳ lên lấy sách giáo khoa, Lâm Cam đứng dậy thuận tiện cầm tờ nháp vo lại, ném vào thùng rác.

Nếu có người nhìn vào hành động của cô lúc này, sẽ mơ hồ thấy được trên giấy có mấy chữ.

"Xa cách."

"Quang."

Nhận sách xong, Lâm Cam vẫn đợi để tan học.

Giữa các tiết học lớp khác vẫn được nghỉ ngơi, nhưng với lớp 1, Trương Cường không cho nghỉ nên học sinh trong lớp cũng không dám động.

Bút trong tay Lâm Cam cứ đảo qua đảo lại không yên.

Tiết Giai Kỳ thấp giọng: "Sao vậy?"

Lâm Cam lật sách hai cái, luôn cảm thấy không thể tập trung được.

"Tớ bảo bạn học Chu chờ, lát nữa sẽ đi tìm cậu ấy, nhưng mãi mà không được nghỉ."

Cô vừa nói xong thì thầy Trương Cường trên bảng quay lại.

...

Hay rồi, lại bị bắt nói chuyện riêng.

Cả lớp học một đường tới tiết tự học buổi tối, thầy Trương Cường mới cho lớp tan học.

Tiết Giải Kỳ vừa nghe thấy tiếng chuông đã vọt đi vệ sinh. Lâm Cam cũng vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Mới ra cửa, tầm mắt đã dừng lại.

Phía trước cửa cầu thang của trường Nhất Trung đều có một cái sân trời. Sân trời hình cung, là chỗ học sinh thường ra nói chuyện phiếm. Dù tất cả mọi người đều mặc đồng phục học sinh nhưng Lâm Cam liếc mắt một cái đã nhận ra Chu Viễn Quang đang đứng ở sân trời kia.

Bóng lưng dong dong yên lặng, bởi dáng người anh quá cao mà trông như "hạc giữa bầy gà". Anh để hai tay gác lên ban công, người hơi khom, mắt nhìn về phía đối diện.

Có thể vì khí chất lạnh lùng hoặc vì gương mặt miễn cưỡng của anh mà bên cạnh Chu Viễn Quang không có ai khác.

Có điều, đứng gần anh là một nhóm mấy học sinh nữ. Lâm Cam vừa đi đến đã nghe một nữ sinh lên tiếng: "Đây là ai vậy?"

"Dáng dấp đẹp quá." Lời này vừa nói ra, mấy nữ sinh khác cũng cười rộ lên.

"Hình như là học sinh mới tới của lớp 2."

"Học sinh chuyển trường?"

"Ài, không biết cậu ấy có bạn gái chưa."

"Tớ đi xin phượng thức liên lạc cho các cậu nhé?" Một đám nữ sinh bắt đầu ồn ào, đây nữ sinh nói câu kia về phía trước.

Lâm Cam bước nhanh về phía trước hai bước, nhanh chân tới bên cạnh Chu Viễn Quang. Thấy vậy, mấy nữ sinh xuân tâm nhộn nhạo vừa nãy không dám động đậy nữa.

Lâm Cam và Chu Viễn Quang vừa vặn trông rất hợp đôi.

Cô cũng để tay lên ban công, đầu tiên liếc nhìn nữ sinh vừa rồi một cái, sau đó quay mặt đối diện với Chu Viễn Quang.

"Này."

"..."

"Bạn học Chu, cậu ra sớm vậy?"

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam, tầm mắt chuyển qua trán cô, nhàn nhạt nhìn một hồi rồi nói: "Hắn lên trán rồi."

Bị anh nhắc nhở như vậy, Lâm Cam lập tức nhớ đến chuyện ㊗️ buổi chiều, mặt hơi ửng đỏ.

May mắn thay đèn trong hành lang cũng không quá sáng, ánh đèn mờ nhạt khiến người khác không thấy rõ được sắc mặt cô.

"Bạn học Chu, lớp cậu tan trước à? Trương Cường chết..."

Lâm Cam đang nói nửa câu "Trương Cường chết tiết" thì nghĩ đến điều gì đó nên vội im lặng. Chút nữa thì quên mối quan hệ của người này với Trương Cường.

Chu Viễn Quang nhìn bộ dạng sợ hãi vì nói sai, còn giả bộ tự đánh vào miệng mình của Lâm Cam thì cười giễu một tiếng.

"Đều do thầy Trương không cho lớp tôi tan học."

Chu Viễn Quang xoay người lại, tầm mắt chuyển qua mặt Lâm Cam.

Vốn định nghe cô nói chuyện nhưng ánh mắt lại không tự chủ tập trung tới nốt ruồi đốm lệ ở khóe mắt kia.

"Không phải giờ nghỉ nào cậu cũng ra chờ tôi đấy chứ?"

Chu Viễn Quang không chút dấu vết thu hồi tầm mắt, lại nhìn tòa nhà đối diện lần nữa, sau đó chậm rãi trả lời: "Không ra."

Lâm Cam bĩu môi: "Ừ..."

Uổng công mong đợi rồi.

Cô vẫn chưa yên lòng, không để ý anh có nghe hay không, chỉ mãi giải thích: "Trong giờ học tôi lo cậu ra ngoài chờ nên cả tiết không tập trung. Thì ra tôi uống công nhọc lòng..."

Lâm Cam thao thao bất tuyệt nói hết điều trong lòng.

"Lâm Cam." Giọng Chu Viễn Quang hơi lạnh, trầm thấp đi vào tai người ta.

"Hả?"

"Đi học phải tập trung."

"..."

Lâm Cam đầu môi thì phát hiện đám nữ sinh vừa rồi vẫn chưa rời đi. Tất cả đều đang để mắt tới bóng lưng Chu Viễn Quang.

Lâm Cam không vui, lẩm bầm một tiếng: "Nhìn gì vậy? Bạn học Chu sớm muộn cũng trở thành người của tôi. Đúng không, bạn học Chu?"

Chu Viễn Quang không trả lời, có điều ánh mắt nhìn về phía Lâm Cam, con ngươi thoáng qua ý cười nhàn nhạt.

"Đúng rồi, bạn học Chu, cậu học ngoại trú hay nội trú?"

"Ngoại trú." Chu Viễn Quang ho nhẹ một tiếng.

"Ài... Tôi lại nội trú." Nhà Lâm Cam cách trường quá xa, từ đầu tới giờ vẫn là nội trú.

Có điều dù nhà có ở gần nhưng lại lạnh lẽo như vậy, cô trở về cũng không vui vẻ nổi.

"Tôi còn muốn hỏi cậu sau khi tan tiết tự học có thể cùng nhau học tập không..."

Nói đến hai chữ "học tập", giọng cô không tự chủ mà nhỏ dần, cũng hơi chột dạ.

Miệng Chu Viễn Quang không nhịn được cong lên.

"Tôi ở khu phòng đối diện trường, ở gần nên về muộn được."

Sau đó anh nhìn về phía Lâm Cam, thanh âm nhàn nhạt khiến lòng người mơ hồ.

"Cậu... có thể tới tìm tôi cùng... học tập." Hai chữ "học tập" bị anh nhấn mạnh đến khó hiểu.

Lâm Cam không rõ tại sao hai chữ này được anh nói lên lại mang cảm giác quyến rũ như vậy. Càng nghĩ càng không khống chế được, cả gò má lẫn lỗ tai Lâm Cam đều đỏ một mảng.

Tiết học lại sắp bắt đầu, học sinh xung quanh đều trở về các lớp. Chu Viễn Quang xoay người, nhìn xuống Lâm Cam: "Tôi về lớp đây."

Lâm Cam không dám nhìn anh, như cũ thẹn thùng "ừ" một tiếng, để anh về lớp trước.

Trước khi đi, Chu Viễn Quang quay đầu nhìn về phía cô.

Không biết trong đầu cô đang nghĩ gì mà một mực cúi gằm mặt, bước từng bước về phía lớp học, lỗ tai vẫn hồng hồng.

Chu Viễn Quang nhướn mày, đi vào trong lớp.

Cô gái nhỏ thật buồn cười.

...

Lâm Cam trở về chỗ ngồi, gương mặt vẫn còn đỏ lại cười si ngốc. Phản ứng này khiến Tiết Giai Kỳ giật mình.

"Cậu ra ngoài một chuyến sao về lại như trúng xuân được vậy?"

Lâm Cam trừng mắt nhìn cô ấy: "Cậu biết gì chứ? Bạn học Chu nói buổi tối tớ có thể học cùng cậu ấy."

Tiết Giai Kỳ kinh ngạc: "Buổi tối? Hai cậu học cái gì?"

"... Chính là sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối." Lâm Cam liếc mắt.

Tiết Giai Kỳ vỗ đầu mình một cái, sau đó mới nhớ ra: "Đúng rồi, lúc nãy tớ đi vệ sinh nghe được mấy nữ sinh lớp bên cạnh nhắc tới bạn học Chu."

"Nhắc tới chuyện gì?"

"Nói cậu ấy lớn lên đáng đáp đẹp, còn học ở lớp 2, nhất định là học bá."

Lâm Cam cười giễu, khoát tay: "Coi trọng người của tớ, coi như các cậu ấy có mắt."

Tiết Giai Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu: "Bạn học Chu cũng thật là, biết rõ mình được nhiều người thích mà giờ nghỉ hai tiết học vẫn ra ngoài đứng."

Lâm Cam "ơ" một tiếng: "Cậu nói gì?"

"Mấy nữ sinh đó nói giờ nghỉ giữa hai tiết học bạn học Chu đều đứng bên ngoài."

...

Lâm Cam thuận tay mở sách ra che mặt, khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên, sau đó cong cong đến lợi hại.

Cô cắn môi cười ngốc nghếch.

Không phải nói giờ nghỉ không ra ngoài sao?

Miệng chề nhưng thân thể lại thành thật.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vậy bây giờ cậu quản tôi hả?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lúc Lâm Cam đi học, vẫn một mực nghĩ thi vào trường đại học để làm gì.

Cô nghiêng đầu nhìn Tiết Giai Kỳ không ngừng chăm chỉ bên cạnh, cô ấy đang nghiêm túc làm bài tập toán học. Sau lại nhìn bạn bàn trên khom người, vùi đầu vào bàn học, cô thở dài rồi cũng lấy sách vở ra.

Cô luôn không có kế hoạch gì với việc thi vào đại học, bạn học khác sẽ chọn thành phố, khoa để học sau này hoặc trường đại học. Còn cô chỉ muốn mau mau qua quãng thời gian này.

Bút ở tay xoay xoay, không biết bạn học Chu nghĩ thế nào nhỉ? Có anh học lớp 12 ở đây, cô thấy thời gian dường như chậm lại một chút.

Lâm Cam bắt đầu yên tĩnh làm đề, thôi thì cứ cố gắng có thành tích cao một chút, sau này sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Dù là cô chọn anh, hay cô bị anh chọn đi nữa.

...

Nhà Tiết Giai Kỳ gần trường nên cô ấy đi bộ tới.

"Buổi tối cậu về ký túc xá cẩn thận một chút."

Lâm Cam nhanh chóng dọn sách vở, lại bị Tiết Giai Kỳ gọi lại.

"Sao vậy?"

"Nghe nói năm nay Lưu Hân Tinh cũng ở lại ký túc xá, cậu ta bị phân tới lớp 9, hình như học cùng Kiều Dục."

Mí mắt Lâm Cam cũng không mở, chỉ nói: "Cậu ta có bản lĩnh thì tới đi."

Tiết Giai Kỳ nhìn Lâm Cam, miệng than thở: "Muốn nói với cậu một chút thôi, chắc chắn cậu ta vẫn để bụng chuyện lần trước, tớ chỉ sợ một mình cậu..."

Lâm Cam thấy Tiết Giai Kỳ nói xong thì miệng cong lên, đưa tay đến véo mặt cô ấy: "Không sao, tớ có chừng mực."

Mặt Tiết Giai Kỳ phúng phính dòn lại thành một đoàn, đáng yêu muốn chết.

"Cậu ấy, ít đi nghe tin đồn đi. Người ta được phân tới lớp nào cũng không liên quan tới chúng ta." Lâm Cam nói xong thì buông tay.

Tiết Giai Kỳ xoa xoa má rồi gật đầu.

"Mau dọn dẹp sách vở, chắc mẹ cậu đang mong cậu về đấy." Lâm Cam nói xong câu này cũng vác cặp sách chạy nhanh ra ngoài.

"Cậu chậm chút đi."

Lâm Cam khoát tay vẫy vẫy cô ấy: "Chậm thì người sẽ chạy mất."

Lúc Lâm Cam đi ra, chủ nhiệm lớp Chu Viễn Quang vẫn còn ở trong lớp. Cô cũng không tiện đường đường chính chính mà đi vào tìm người. Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Viễn Quang đi học, cô không thể bỏ quên hình tượng của anh được.

Lâm Cam ôm ba lô chờ bên ngoài.

Vì Chu Viễn Quang ngồi gần cửa nên có thể thấy Lâm Cam đang đứng ngoài. Lâm Cam ôm ba lô trước mặt, mắt cong cong nhìn anh cười.

Còn dùng khẩu hình miệng nói.

"Tôi"

"Chờ"

"Cậu"

Dù không biết anh có hiểu không.

Chu Viễn Quang không mặn không nhạt nhìn Lâm Cam, sau đó cúi đầu bắt đầu làm tiếp việc trên tay.

Lâm Cam ôm ba lô đứng ngoài chờ anh, người đi tới đi lui nhìn cô, cô cũng không ngại. Cô đi mũi giày trên nền đất, nhằm chán giết thời gian. Chợt ngẩng đầu lên, Lâm Cam bỗng thấy căng thẳng. Thầy Trương Cương đang từ phòng làm việc đi lại đây.

Lâm Cam vừa định cúi đầu, giả bộ không thấy thì bị thầy gọi lại: "Tan lớp rồi em vẫn đứng đây làm gì?"

Hai tay Lâm Cam không tự chủ ôm chặt lấy ba lô. Cô đâu thể nói em đang chờ cháu thầy để nói chuyện yêu đương được...

Tay phải nâng lên một chút, cô chỉ bừa: "Em chờ bạn, đợi một chút rồi về kí túc xá."

Thầy Trương Cương cũng không nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi tiến vào lớp 2.

Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang qua ô cửa thủy tinh kia thì thấy miệng anh đang cong lên. Anh liếc Lâm Cam một cái, sau đó xoay người nhìn thầy Trương Cương vừa mới bước vào.

Lâm Cam bĩu môi.

Có lẽ thầy Trương Cương đang hỏi Chu Viễn Quang đã quen với môi trường mới chưa, chỉ nói với anh vài câu, tiếp đó trò chuyện thêm với chủ nhiệm lớp 2 rồi ra ngoài.

Thấy Lâm Cam vẫn còn đứng tại chỗ, thầy nhướn mày: "Bạn em vẫn chưa ra à? Có thời gian đứng đây chờ không bằng ngồi trong lớp làm thêm bài tập tiếng Anh đi. Lớp 12 rồi sao vẫn không biết lo lắng."

"..."

Lâm Cam dẫu môi, không tình nguyện cúi đầu, buồn bực gật gật. Vì vậy cô cũng bỏ lỡ động tác trong phòng học của Chu Viễn Quang. Anh đang đứng thu dọn sách vở, mà cách lớp cửa kính vẫn chứng kiến được một màn này, khóe miệng lộ ý cười.

Thầy Trương Cương nói xong liền đi, không phí thời gian xem phản ứng của cô. Chu Viễn Quang cũng theo sau thầy mà bước ra khỏi lớp, vừa ra tới đã đi xuống cầu thang.

Lâm Cam đá mũi giày xuống đất hai cái, cầm ba lô chạy đến bên cạnh Chu Viễn Quang.

"Chú trách cậu?" Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam buồn buồn không vui, không ngẩng lên nói chuyện nên mở lời trước.

"Chú" ở đây chính là chỉ thầy Trương Cường.

Thở dài một tiếng, thấy cô vẫn cúi đầu yên lặng, anh lại nói tiếp: "Chú ấy vì tốt cho cậu thôi."

Chu Viễn Quang vẫn chưa nói dứt câu, người bên cạnh đã cười tới ngốc. Tiếng cười như nghẽn lại, như thể cô đang kịch liệt nín lại vậy.

Chu Viễn Quang nhìn qua, cô nhóc nào đó đang cắn môi cố nín cười, đập vào mắt anh chính là khuôn mặt đỏ bừng.

"Bạn học Chu, vừa rồi cậu đang an ủi tôi sao?"

"..."

Chu Viễn Quang không để ý tới cô nữa, đeo ba lô đi xuống.

Anh nghĩ cô bị mắng tới tức giận, đâu nghĩ được cô đang một bụng toàn ý nghĩ xấu xa chứ.

Thiệt anh còn lo cô cắn hỏng môi...

Lâm Cam vội vàng đuổi theo. Cô nghiêng người nhìn anh, giọng nói đông đầy ý cười.

"Bạn học Chu, vừa rồi cậu đang an ủi tôi!"

Chu Viễn Quang không nhìn cô.

Lâm Cam cong môi hừ một tiếng: "Vừa nãy bị đại nhân nhà cậu khó dễ, giờ cậu cũng không để ý đến tôi."

"..."

"Có điều nghĩ kĩ lại, chúng ta vẫn chưa chính thức yêu đương mà đã gặp gia trưởng, tiến triển cũng nhanh quá đi."

"..."

Lâm Cam nói xong thì nhìn Chu Viễn Quang, anh đang một mực cúi đầu đi xuống cầu thang, không biết có để mấy lời này vào trong lòng không.

"Bạn học Chu, tôi bảo này..."

"Lâm Cam!" Chu Viễn Quang thấp giọng quát nhỏ.

"Hả?" Lâm Cam kinh ngạc, không rõ tại sao đột nhiên giọng anh lại nghiêm túc như thế.

"Xuống cầu thang phải chú ý bậc thang!" Chu Viễn Quang vừa nói, tay cũng kéo cô lại khiến người cô đứng thẳng, không nghiêng ngả nữa.

Chỉ kéo một chút vậy thôi, sau đó anh buông lỏng tay.

Lâm Cam lại như bị đóng đinh tại chỗ, không động đậy nữa. Mọi tế bào trong cơ thể lúc này đều tập trung vào chỗ bị Chu Viễn Quang kéo kia. Màng da thịt đó nóng hằm hập, cả cánh tay đều như tê dại. Lâm Cam nhìn chỗ vừa bị anh kéo rồi cười rộ lên.

Chu Viễn Quang quay lại thấy Lâm Cam đang cười ngớ ngẩn, không rõ tại sao trên mặt cũng nóng lên.

Anh không nhìn cô nữa, tự ý đi về phía trước.

Lâm Cam nhìn anh dần đi xa, lại vội vội vàng vàng thu lại nụ cười ngốc của mình rồi đuổi theo.

"Bạn học Chu, vậy sau này tự học buổi tối xong tôi tới tìm cậu học tiếng Anh nhé."

"Ừ."

"Bạn học Chu, tôi về cậu có xem điện thoại không?"

Thấy Lâm Cam nói lời này, chân Chu Viễn Quang dừng lại, không rõ ý tứ mà nhìn Lâm Cam.

"Không xem."

Lâm Cam thở dài: "Nếu buổi tối tôi có câu hỏi thì làm thế nào? Không phải cậu nói giúp tôi học tiếng Anh à?" Cô nói xong thì đáng thương nhìn Chu Viễn Quang.

"... Có câu hỏi thì ghi lại, hôm sau lại hỏi tôi."

"Ý cậu là ban ngày cũng có thể tìm cậu?"

Chu Viễn Quang thu mắt, cảm thấy như mình vừa tự đào hố rồi. Cô nhóc trước mặt đang dương dương tự đắc, một mực chờ anh nhảy vào.

...

Thở dài một cái trong lòng, anh cúi xuống nhìn Lâm Cam, biểu tình nghiêm túc, vẻ mặt cũng lãnh đạm: "Có thể tới tìm tôi. Có điều..."

Lâm Cam nghe được nửa câu đầu thì cong mí mắt, nghe được đoạn sau mặt lại đổi sắc, đen đi mấy phần: "Có điều gì?"

Ánh mắt Chu Viễn Quang hết sức nghiêm túc: "Có điều cậu đi học phải học cho tốt, sau giờ học phải làm bài. Nếu sau kì thi tiếng Anh còn không tiến bộ, tôi cũng không quản cậu nữa."

"Tôi cũng không quản cậu nữa." Rõ ràng lúc Chu Viễn Quang nói lời này, sắc mặt ngưng trọng, không hề đùa giỡn với Lâm Cam. Nhưng cũng chính lời này lại khiến lòng Lâm Cam ngọt ngào.

Cô cười với Chu Viễn Quang: "Vậy bây giờ cậu đang quản tôi hả?"

Chu Viễn Quang nhìn lướt qua Lâm Cam. Mắt anh có chút hẹp dài, con ngươi trắng đen rõ ràng, hiện giờ đôi mắt ấy đang nhìn Lâm Cam chăm chăm, cô đột nhiên cảm thấy quanh thân anh sinh ra loại cảm giác "không thể khinh nhờn".

Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn ba lô Lâm Cam đang cầm, đầu ngón tay trên đó không ngừng động đậy. Ngón tay cái đang bấm vào ngón trỏ, hai mắt cô cũng đang nhìn anh, không hề nhận ra hành động vô thức của bản thân.

Cô đang hồi hộp.

Biết được điều này khiến ánh mắt Chu Viễn Quang nhu hòa đi nhiều, miệng nhàn nhạt "ừ" một câu.

Sau đó anh thấy Lâm Cam cười thật tươi.

...

"Vậy bây giờ cậu đang quản tôi hả?"

"Ừ."

Chỉ một câu khẳng định ngắn gọn như vậy, lại khiến Lâm Cam vui vẻ tới không biết trời đất gì nữa. Cái từ "quản" này khiến giữa hai người sinh ra rất nhiều quan hệ không rõ.

Lời nói ra cũng mang theo vài phần lưu luyến không rõ. Lâm Cam cong môi cười, chạm mắt với Chu Viễn Quang.

"Bạn học Chu, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không để cậu bỏ mặc tôi."

"..."

Chu Viễn Quang không tiếp lời cô.

Lâm Cam lại cười hi hi giải thích: "Vì lần sau nhất định tôi sẽ tiến bộ, dù sao cậu cũng lợi hại như vậy mà."

Chu Viễn Quang đeo ba lô đi về phía trước. Ra khỏi tòa phòng học, xa xa có ánh đèn cao áp của trường. Hai người bước vào con đường tối.

Chu Viễn Quang hơi cong môi, im lặng mở miệng: "Quý nịnh bợ."

Kí túc xá rất gần cửa trường học. Từ tòa phòng học rẽ vào bên trái chính là kí túc xá của Nhất Trung. Điều này cũng đồng nghĩa với việc khi tới giao lộ này, cô và Chu Viễn Quang phải tách ra.

Càng đi về phía trước bước chân lại nhỏ hơn.

Phí lời, còn không phải vì ở bên cạnh bạn học Chu chưa đủ đã phải tách ra sao? Lâm Cam than thở trong lòng, cảm thấy nhìn anh bao nhiêu cũng không đủ.

Chu Viễn Quang nhận thấy khoảng cách giữa mình và Lâm Cam ngày một xa, nghi hoặc quay đầu nhìn cô. Lâm Cam thấy mặt anh thân nhiên, lại thấy tâm tư mình thật xấu xa.

Mới vừa nãy thôi cô chỉ muốn bỏ Chu Viễn Quang vào ba lô mà mang đi.

Hai người cứ trầm mặc đi về phía trước như vậy. Đèn đường phía trước rất cao, ánh đèn cũng sáng rõ. Hai người bọn họ mau chóng đi từ chỗ tối tới chỗ

sáng.

Mọi tâm tư vào lúc này đều được phóng đại, không có chỗ che giấu.

Chu Viễn Quang xoay người nhìn Lâm Cam đang cau mày, anh nói: "Tôi đi đây."

Lâm Cam đầu môi: "Lão hòa thượng niệm kinh, tôi không nghe thấy gì hết."

"..."

Mặt Chu Viễn Quang đầy hắc tuyến.

Lúc này trời nổi một trận gió, khiến lá cây bên đường bay xào xạc.

Lâm Cam bị ánh mắt im lặng của Chu Viễn Quang nhìn tới mức cả người không tự nhiên. Nhưng cô vẫn muốn ở cạnh anh thêm chút nữa nên nhắm mắt nói bừa: "Bạn học Chu, cậu mau nhìn kia."

Chu Viễn Quang cũng nhìn theo động tác của cô, nhìn lên bầu trời đêm. Tối nay trời hơi thấp, từng đám mây nhàn nhạt không đồng nhất trôi lững lờ.

Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam mãi không nói lời nào, lại nhìn xuống cô. Lâm Cam nghĩ hoài nghĩ hoài, không hiểu sao lại bật ra: "Bạn học Chu, mau giữ chặt tôi. Trời hôm nay kì dị quá, có lẽ tôi sẽ xuyên không."

"... Ngu ngốc."

Miệng Chu Viễn Quang không nhin được mà cong lên một độ cong đẹp mắt, trong mắt đều là vẻ bất đắc dĩ. Sau đó tiếng cười trầm thấp của anh xông vào tai Lâm Cam.

Tay Lâm Cam vốn đang bám lấy cánh tay Chu Viễn Quang, hiện giờ nghe thấy tiếng cười trêu chọc của anh lại lập tức buông tay.

"Con mẹ nó, thật cứng chiều."

"..."

"Bạn học Chu, cậu đây là muốn... trộm tim tôi."

"... Không cho phép nói bậy." Chu Viễn Quang khẽ mắng Lâm Cam.

Lâm Cam chớp chớp mắt, miệng cong lên: "Tôi sai rồi."

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, xoay người: "Tôi đi đây."

Lâm Cam vẫy tay theo bóng lưng anh: "Bạn học Chu, ngày mai gặp."

Cô vốn không nghĩ được bạn học Chu đáp lại, nhưng vừa nói xong lại thấy Chu Viễn Quang nghiêng đầu, vậy mà cũng vẫy tay với cô.

"Ừ, mai gặp."

Giọng anh không lớn không nhỏ, vừa đủ để Lâm Cam nghe thấy.

Kí túc xá trường Nhất Trung chia làm hai loại. Một là phòng sáu người, một loại khác là phòng hai người. Phòng hai người ở tầng 1, tất nhiên tiền thuê cũng đắt hơn.

Năm lớp 10 và 11 Lâm Cam đều ở phòng 6 người. Năm nay vì cân nhắc tới chuyện học nên chuyển sang phòng hai người. Cô vẫn chưa biết bạn cùng phòng mình là ai.

Tìm được số phòng, cô đẩy cửa đi vào.

Cảnh tượng bên trong khiến Lâm Cam giật mình, không thể tin nên dụi mắt lần nữa nhìn cho kĩ.

"Không cần dụi, tớ đây." Tiết Giai Kỳ đang lau bàn, thấy Lâm Cam đẩy cửa vào xong đang giật mình thì cười rộ lên.

"Sao cậu lại ở đây?" Lâm Cam kích động sau đó chạy tới vỗ mặt Tiết Giai Kỳ.

"Tớ ở nội trú."

"Sao không nói cho tớ biết?"

"Cho cậu ngạc nhiên vui về chút!"

"Sợ là không vui nổi, tôi còn sợ cậu bò lên giường tớ đó."

"Đại tỷ nói đúng lắm. Nó tỳ nội trú chính là đặc biệt tới làm ám giường cho người."

Lâm Cam muốn hung hăng véo má cô ấy, nỗ lực nhiều lần không được, chỉ đành bật cười.

"Lúc ở phòng học cậu còn bảo tớ phải cẩn thận Lưu Hân Tĩnh... Diễn cũng thật quá đấy."

Tiết Giai Kỳ cong mắt cười cười, cầm giẻ lau trong tay lau bàn: "Chuyện Lưu Hân Tĩnh vẫn phải nói. Tớ chỉ gạt cậu thêm chút thôi, thế nào, có phải rất vui mừng không?"

Lâm Cam ném ba lô lên giường, lấy giẻ lau trong tay Tiết Giai Kỳ, bắt đầu lau bàn.

"Chắc chắn cậu đi làm chuyện xấu với bạn học Chu rồi, đi chậm như thế, tớ ở lại chờ cậu mãi."

Lâm Cam vừa lau bàn vừa cười: "Đó là bí mật."

Hai người dọn dẹp phòng hồi lâu, lúc xong việc đã là 10 rưỡi. Hai chiếc giường đơn được kê hai bên, ở giữa là một chiếc bàn dùng chung.

Tiết Giai Kỳ còn kích động hơn cả Lâm Cam. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô ấy ở nội trú, cảm giác rất mới mẻ. Một phần khác vì cô ấy chơi với Lâm Cam lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu hai người ngủ chung trong một căn phòng.

"Không ngủ được à?" Lâm Cam nghe thấy Tiết Giai Kỳ lăn qua lộn lại trên giường.

"Cậu không thấy nóng à?" Dù kí túc xá có bật điều hòa nhưng nhiệt độ không khí vẫn khá cao.

Đột nhiên Tiết Giai Kỳ chen lên giường cùng Lâm Cam, không gian bỗng trở nên chật hẹp: "Giống như nằm mơ vậy."

Lâm Cam đặt hai tay sau gáy, ngẩn người nhìn trần nhà: "Mơ đẹp không?"

Tiết Giai Kỳ lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Lâm Cam cười: "Đồ ngốc."

"Đôi lúc tớ cảm thấy mỗi người chúng ta đều như đang ở trong mơ, mỗi người đều có kịch bản dành cho riêng mình, quỹ đạo cuộc sống cũng như vận mệnh được an bài. Vì vậy dù chúng ta có phản kháng hay cố gắng thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là món quà thượng đế đã định sẵn từ đầu mà thôi."

Lâm Cam nằm nghiêng, thấy mắt Tiết Giai Kỳ nhìn vô định, ánh mắt có chút mê mang.

Không phải nói giống như mơ sao, Lâm Cam đá cô ấy một cái: "Vừa tớ đã mê sảng gì vậy?"

Tiết Giai Kỳ tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn Lâm Cam: "Cậu nói chúng ta có lên đại học được không?"

Lâm Cam nghĩ một chút: "Có thể, cao đẳng cũng là đại học mà."

Tiết Giai Kỳ: "..."

Lâm Cam đột nhiên nhớ lại về mặt hồi tở của Chu Viễn Quang. Cô nhủ mày, nghiêm túc dặn mình nhất định phải học tập thật tốt. Lúc anh nói lời này xong môi mím lại thẳng tắp một đường. Bộ dạng đó khiến Lâm Cam thấy mình như được anh kéo đi, bị ánh mắt anh hấp dẫn mà mê mang.

Cũng giống như khi bị người khác để ý vậy, bạn không còn là một cá thể tồn tại trong suốt nữa. Mà có người lo lắng bạn sẽ làm đường, có người lo lắng cho tương lai của bạn.

Hành động của bạn trong mắt anh ấy sẽ bị phóng đại, người đó cũng sẽ không tránh bạn như gặp quỷ, cũng không cưỡng ép muốn bạn thay đổi, mà chỉ dần tìm hiểu mọi mặt của bạn. Bất kể là thói quen tốt hay xấu, anh ấy cũng sẽ để ý tới. Một mặt đề cao ưu điểm, mặt khác cũng sẽ uốn nắn những khuyết điểm của bạn.

Nếu bạn có chuyện buồn, anh ấy cũng không đi đâu khác, dù lãnh đạm nhưng lại vụng về an ủi bạn.

Lâm Cam mím môi, vừa nghĩ vậy lại thấy như mình càng ngày càng thích Chu Viễn Quang.

Nghĩ tới đây, cô nhìn thẳng vào Tiết Giai Kỳ, khẳng định gật đầu một cái, giọng nói tràn đầy khí thế: "Chúng ta đều sẽ ổn thôi."

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh thở dài, gật đầu một cái.

Lâm Cam đẩy nhẹ cô ấy: "Mau lên đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm."

...

Sau khi Tết Giai Kỳ trở về giường, Lâm Cam nhìn trần nhà tới gần người.

22:59.

Cô mở WeChat ra, căn môi do dự, không biết bạn học Chu đã ngủ chưa.

Lâm Cam nhìn khung chat, gõ chữ vào rồi lại xóa đi. Cứ gõ lại xóa đi tới mấy lần.

Sau đó dứt khoát gửi tới: "Đại huynh đệ, ngủ chưa?"

Đợi một lúc lâu bên kia vẫn không có động tĩnh gì. Lâm Cam bĩu môi, người này đúng là không động vào điện thoại thật.

Thu lại biểu cảm, cô định đi ngủ.

—

Bên này, Chu Viễn Quang vừa tắm xong, đẩy cửa vào thì thấy mẹ Chu đang ở trong phòng.

"Mẹ?"

Mẹ Chu nấu canh xong để lên bàn, xoay người cầm khăn bông cho Chu Viễn Quang.

"Hâm canh cho con đây, đợi lát nữa uống đi."

Chu Viễn Quang vừa lau tóc vừa nhăn mày: "Con không uống, sau này tới mẹ đừng nấu, lại mệt thêm."

"Con lên lớp 12 rồi, tôi không ăn cơm thì sao được? Không đủ dinh dưỡng sẽ khiến bố mẹ lo lắng."

Chu Viễn Quang chuyển trường tới Nhất Trung, bố mẹ Chu cũng thuê nhà gần trường để anh tiện đi lại.

Bố Chu từ phòng khách đẩy cửa vào: "Mẹ cố ý nấu cho con, không để cho bố chút nào. Con vậy mà không cảm kích."

Mẹ Chu tròn mắt với bố Chu: "Anh vào đây làm gì?"

Bố Chu cười tủm tỉm kéo mẹ Chu ra ngoài: "Anh ghen, em còn chưa nấu cho anh đây."

Nói xong lại đẩy mẹ Chu ra ngoài, một bên nhìn Chu Viễn Quang: "Là đàn ông con trai thì uống canh đi."

...

Sau đó cửa phòng đóng lại.

Chu Viễn Quang vẫn nghe được tiếng hai người dẫn vật nhau.

"Trong nồi còn canh đây, anh thích thì tự lấy đi."

"Không phải nấu cho con trai à? Để lại cho nó đi."

"Có phải anh chê em nấu canh không ngon không?"

"Đâu có, vợ đại nhân biết rõ mà, anh một lòng trung thành, không có ý chê em."

"Ba hoa..."

Chu Viễn Quang nhìn bát canh trên bàn, do dự một lúc cũng cầm bát lên uống một ngụm. Vừa uống xong thì không nhịn được phun ra. Tái nấu nướng của mẹ cũng thật là...

Cũng khó cho bố Chu ăn mỗi ngày mà vẫn trái lương tâm khen ngon.

Chu Viễn Quang định mở sách ra xem lại từ đơn rồi đi ngủ. Vừa mở ra lại nghe tiếng tin nhắn WeChat vang lên.

Màn hình điện thoại sáng lên, anh nhấn vào.

Lâm Cam: "Đại huynh đệ, ngủ chưa?"

Chu Viễn Quang cầm điện thoại, hơi giật mình. Anh không biết phải trả lời cô như thế nào, vì vậy trong nháy mắt lại ngần ra.

Chu Viễn Quang nhú mồm, ngón tay gõ chữ: "Ngủ mau." rồi gửi đi. Sau đó lại mở sách xem từ đơn.

Điện thoại Lâm Cam vừa khóa màn hình lại sáng lên.

Chu Viễn Quang: "Ngủ mau."

Lâm Cam không nhìn được cong miệng cười. Không phải nói không đựng đến điện thoại sao?

Lâm Cam: "Bạn học Chu, cậu đang làm gì vậy?"

Chu Viễn Quang: "Học từ đơn."

Lâm Cam: "... Học bá quả nhiên là học bá orz, quá chăm chỉ." *

*orz là icon quỳ.

Chu Viễn Quang: "23:05 rồi, ngủ mau."

Lâm Cam: "Bạn học Chu, mai mấy giờ cậu tới trường?"

Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam hỏi câu này, cũng đoán được ý tứ của cô. Vốn định không trả lời, tầm mắt đã chuyển qua cột từ đơn, nhưng không hiểu tại sao lại học không vào.

Vì thế anh lại mở khung chat ra lần nữa.

"Sáu giờ."

Lâm Cam nhận được câu trả lời từ Chu Viễn Quang thì hài lòng.

"Ngày mai gặp, bạn học Chu."

"Ngủ mau."

"Ngủ ngon, nhớ mơ đẹp (trong mơ tốt nhất nên có tôi)."

"... Ngủ mau."

Lâm Cam bĩu môi, lại nói "ngủ mau" nữa.

Cậu là đồng hồ báo thức của tôi sao?

Có điều nghĩ lại một chút thì không phải nhắc mình đi ngủ để sáng sớm mai gặp nhau ở trường sao? Còn không phải là đồng hồ báo thức của mình?

Lâm Cam ôm chăn lăn lộn trên giường, cắn môi cười ngốc nghếch, sau đó sửa lại tên của Chu Viễn Quang.

Từ giờ không để là "Bạn Học Chu" nữa, mà sẽ là "Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ".

Bên này, Chu Viễn Quang không thấy Lâm Cam nói gì nữa nên đặt điện thoại sang một bên. Anh lại lần nữa học từ đơn.

Miệng không nhìn được mà nói nhỏ: "Có cậu ở đó còn không phải là ác mộng sao?" Nói xong lại cười giễu một tiếng.

Hôm sau, 5 rưỡi Lâm Cam đã bò dậy từ giường.

Thầy Trương Cương yêu cầu 6 giờ 20 phải vào lớp. Cô phải có mặt ở cổng trường lúc 6 giờ để gặp Chu Viễn Quang.

Nhắc tới cũng lạ, trước khi quen Chu Viễn Quang, cô chưa bao giờ nghĩ có ngày mình lại khát khao đi học thêm như vậy. Cũng chưa từng nghĩ đến có ngày mình lại dậy sớm đến thế.

Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ ngủ tới sưng mắt.

Cô đánh răng, rửa mặt xong Tiết Giai Kỳ mới tỉnh: "Cậu dậy sớm như thế làm gì?"

Lâm Cam soạn sách vở, giả vờ liếc nhìn thời gian, vội vội vàng vàng ra ngoài.

"Tôi ôm cây đợi thỏ, cậu mau dậy đi, lát nữa sẽ muộn đấy."

Vừa ra tới cửa kí túc xá, nhìn về phía cổng trường đã thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó. Lâm Cam nhanh chóng lùi ba lô chạy về phía trước.

"Chào buổi sáng, Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ."

Chu Viễn Quang liếc Lâm Cam một cái, giọng hơi khàn khàn: "Cậu gọi gì đó?"

Gọi anh bằng biệt danh mình đặt mà chưa giải thích, Lâm Cam hơi chột dạ: "Chính là đồng hồ báo thức gọi tôi dậy."

Chu Viễn Quang không nhìn Lâm Cam nữa, không tiếng động đi về phía trước. Lâm Cam theo sau Chu Viễn Quang, hai người cùng hướng về phía phòng học.

"Bạn học Chu, tối qua ngủ có ngon không?"

"Ừ."

"Tối qua có học được từ đơn không?"

"... Ừ."

Đọc đường đều là những câu hỏi vô tận, không dinh dưỡng của Lâm Cam.

"Bạn học Chu, cậu..." Lời vẫn chưa nói hết, Chu Viễn Quang đã dừng lại nhìn cô.

"Lâm Cam."

Giọng anh vốn hơi khàn khàn, giờ lại thấp giọng gọi Lâm Cam, giọng nói nhẹ nhàng như gió thổi qua rừng trúc vậy, khiến Lâm Cam thất thần.

"Hả?"

"Không cần nói lung tung."

"..."

Lúc Chu Viễn Quang nói lời này xong, lại nhìn Lâm Cam thấp hơn mình, con ngươi lóe lên tia bất đắc dĩ, sau đó ánh mắt chuyển thành sâu thẳm. Nói xong lại xoay người đi lên cầu thang.

Lâm Cam ho khan một cái: "Vậy bạn học Chu, tối qua cậu có nằm mơ không?"

Chu Viễn Quang: "..."

Anh biết cô muốn hỏi, tối qua có mơ thấy cô hay không?

Anh không trả lời.

Lâm Cam vẫn ở phía sau, nhăm mắt theo đuôi.

Đầu cô đang nghĩ anh nói "không cần nói lung tung", trong lòng có chút không thoải mái xen lẫn lúng túng. Lâm Cam chun mũi, nhẹ nhàng hướng về phía bóng dáng anh hừ một tiếng. Âm thanh này vừa vãn khiến người phía trước nghe được.

Dĩ nhiên Chu Viễn Quang nghe thấy tiếng hừ bất mãn của "đuôi nhỏ" phía sau.

Anh nghĩ có lẽ lúc này chỉ cần nghiêng đầu là có thể thấy bộ dáng giương nanh múa vuốt của cô. Chu Viễn Quang nghĩ đến điều này, miệng không nhịn được lại cong lên.

Lên đến cửa cầu thang có thể nghe thấy tiếng học sinh trong lớp đọc sách. Tới bậc thang cuối cùng, Chu Viễn Quang dừng bước, xoay người lại.

Anh chờ Lâm Cam đi lên.

Lâm Cam vừa vịn cầu thang vừa đi lên. Thấy Chu Viễn Quang dừng, cô cũng theo đó mà dừng lại.

Cô đứng thấp hơn anh hai bậc thang, ngẩng đầu nhìn: "Bạn học Chu, sao không đi nữa?"

Lâm Cam hơi nghi ngờ.

Chu Viễn Quang lấy ba lô, đưa tới trước mặt mình, một tay đỡ ba lô, một tay mở khóa.

"Chia tay."

Lâm Cam nghe lời, đưa hai tay ra. Dù không rõ ý của anh nhưng vẫn làm theo.

Tầm mắt Chu Viễn Quang dừng trên tay Lâm Cam, nhìn nhìn một chút.

Cầu thang của trường học làm bằng gỗ, lớp sơn phía trên ít nhiều đã bị tróc ra. Vừa rồi Lâm Cam lại vịn vào lan can, bây giờ lòng bàn tay bị những mảnh sơn nhỏ dính vào.

Cô tự nhiên cũng thấy lòng bàn tay mình bị bẩn. Dưới ánh mắt chăm chú của Chu Viễn Quang, Lâm Cam bỗng cảm nhận được nỗi xấu hổ không tên.

Cô nhanh chóng thu tay về, hai tay vỗ vỗ vài cái.

Chu Viễn Quang ý vị không rõ mà nhìn động tác này của cô, sau lại mở miệng: "Xoay người lại."

Ánh mắt Lâm Cam đều là nghi ngờ đáng thương. Chu Viễn Quang nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo cô xoay người.

Lâm Cam làm theo.

Chu Viễn Quang đi xuống một bậc thang, miệng nói nhỏ: "Còn biết xấu hổ sao?"

Cô gái nhỏ nghe được câu này thì lỗ tai đỏ lên, tay cũng không biết làm thế nào đành buông thông xuống.

Chu Viễn Quang chứng kiến động tác nhỏ này của cô thì cười nhẹ.

Anh đang đứng đối diện với cặp sách của Lâm Cam, bỗng ba lô bị anh mở ra.

Lâm Cam vừa muốn xoay người đã bị anh thấp giọng ngăn lại: "Đừng động đây."

Sau đó, Lâm Cam cảm thấy hình như ai đó thả đồ vào ba lô mình.

"Được rồi, vào lớp đi." Giọng Chu Viễn Quang vang lên, đồng thời âm thanh kéo ba lô cũng vang lên.

Lâm Cam xoay người lại: "Bạn học Chu, bên trong là gì vậy?"

Chu Viễn Quang đi về phía lớp 2, miệng nói: "Mẹ tôi nhét vào quá nhiều đồ, rất nặng, cậu cầm đi."

Anh nói xong cũng không quay đầu nhìn Lâm Cam mà đi thẳng vào lớp. Lâm Cam mím môi, đi về phía phòng học của mình.

Vào tới chỗ ngồi, lòng hiếu kỳ trong cô lại dâng lên. Trước hết Lâm Cam để ba lô xuống, mở khóa ra.

Bên trong bất ngờ lại là một hộp sữa tươi và một cái bánh mì.

Những thứ này... nặng sao?

Hơn nữa anh cũng đeo từ cổng trường tới phòng học, giờ còn chê nặng.

Lâm Cam bĩu môi.

Hết chương 20.

Lời của tác giả: Viết chương này lại khiến tôi hoài niệm về thời trung học. Ngọt tới rùng mình.

Lời của B.: Tác giả hoài niệm nên khoe tay hay sao ấy, chương dài gấp 3 lần. Tặng mọi người hơn 7000 chữ ngọt ê răng >w<

À, này tớ mới thấy có trang đăng lại cả *Thâm Tinh* lẫn *Tâm Ngựa*, tớ không định đặt pass hay gì cơ mà nếu có đem đi có thể dẫn link tới nhà tớ hay ghi rõ nguồn được không T_T Hoặc là, nếu có đem đi thì hãy chờ tớ beta lại toàn bộ đã được không T_T Này vô đọc thấy các cậu mang đi y nguyên, có mấy chỗ typo tớ chưa kịp sửa luôn, ngại đã mạn T_T

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngựa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Có biết tôi sẽ lo lắng không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Không biết năm ngoái thầy giáo của Nhất Trung đi đâu học tập kinh nghiệm, dù sao thì sau khi trở lại, trường học có thêm quy định sáng sớm nhất định phải đọc sách.

Thứ Ba, thứ Năm, thứ Bảy đọc sách Ngũ văn. Thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu là tiếng Anh, Chủ Nhật học tự chọn. Cứ ba tuần lại nghỉ hai ngày, đây là quy định từ lớp 10, mãi mãi không thay đổi.

Lâm Cam vừa buông sách xuống đã cảm nhận được tầm mắt của thầy Trương Cường. Nhớ tới việc thầy quy định không được ăn uống trong lớp, cô vừa mở sách vừa nghĩ xấu xa.

Nếu thầy Trương Cường thực sự thu bánh mì của cô, thì cũng chính là thu đồ của nhà mình.

Cô không mất mát gì cả.

Nghĩ tới đây, Lâm Cam cười đến khó hiểu.

Có điều, chỉ tiếc công bạn học Chu "ban thưởng" cho mình thôi. Bỏ đi, không nỡ để bị thu, hay là dùng tính mạng bảo vệ nó đi vậy.

"Á, yêu quái!" Tiết Giai Kỳ từ cửa đi vào đã thấy bộ dạng cười ngớ ngẩn của Lâm Cam.

Một tiếng cảm thán này thành công dọa hồn vía Lâm Cam bay tán loạn. Cầm sách Ngũ văn trên tay, cô mắng Tiết Giai Kỳ: "Corgi, sáng ra cậu đã phát bệnh hả?"

Tiết Giai Kỳ cười xấu xa: "Thái Thượng Lão Quân tuân mệnh tới trừ yêu! Kẻ ngu ngốc mau thôi lui!"

"... Cậu có ý xấu."

Tiết Giai Kỳ cũng lấy sách ra, nhướn mi nhìn Lâm Cam: "Trước mắt mọi người, lại giữa thanh thiên bạch nhật, cậu và bạn học Chu làm gì ở cầu thang vậy? Thế mà lại bị tớ nhìn thấy."

Lâm Cam liếc xéo cô ấy: "Không có gì."

"Không có gì? Tớ đợi dưới cửa cầu thang 2, 3 phút hai người mới đi, còn nói là không có gì?"

Lâm Cam không đáp lại.

Tiết Giai Kỳ chắc chắn hai tiếng: "Cậu xem cậu cười ngốc như thế, nói không có gì quỷ mới tin."

Lâm Cam nghĩ đến đáng về không được tự nhiên của Chu Viễn Quang, không nhịn được mím môi cười.

"Bạn học Chu cho tớ bánh mì và sữa tươi."

"Vậy..." Mặt Tiết Giai Kỳ ngạc nhiên mừng rỡ, lời chuẩn bị nói ra khỏi miệng lại bị chặn đứt.

"Vậy cái gì mà vậy, sao không đọc sách mà lại nói chuyện phiếm?"

Lâm Cam ngẩng đầu lên, thầy Trương Cường không biết đã đứng sau hai người từ lúc nào. Tiết Giai Kỳ ho nhẹ một tiếng, mau chóng giả vờ cúi đầu xem sách.

Thầy Trương Cường nhìn hai người, sau đó chỉ vào sách của Lâm Cam: "Cần thầy giúp em không?"

"Dạ?" Lâm Cam không hiểu.

Ánh mắt của các học sinh xung quanh cũng hướng tới, sau đó mọi người đều cười vang.

Tiết Giai Kỳ yên lặng thò tay ra, xoay sách trên tay Lâm Cam lại.

"..."

Lâm Cam mím môi, bịt tai trộm chuông giả vờ đang học thuộc lòng.

"Lâm Cam, ra ngoài đọc." Thầy Trương Cường chỉ ra hành lang.

Lâm Cam cầm sách giáo khoa đứng trong hành lang, cố gắng đọc sách. Vì đã vào lớp 12 nên phải ôn tập lại tất cả các kiến thức từ đầu. Lớp 10 thì chỉ cần học thuộc lòng là ổn cả.

Đọc được một trang cô lại liếc mắt sang phía lớp 2. Không biết bạn học Chu đang học cái gì. Cô yên lặng dịch sang phía lớp 2 mấy bước.

Thầy Trương Cường đứng ở cửa nhìn sang, Lâm Cam dừng lại.

"Giun đất không có móng vuốt sắc bén nhưng cơ thể lại dẻo dai, chúng thường ăn đất, uống nước sông, chăm chỉ..." Lâm Cam dựa vào hành lang, lớn tiếng đọc đoạn văn.

"Két" một tiếng, cô nghe thấy cửa sổ lớp 2 bị người ta đẩy ra. Sau đó lại thấy nửa gò má Chu Viễn Quang lộ ra, sách cũng hướng ra ngoài cửa sổ.

Âm thanh nhàn nhạt mau chóng trôi tới lỗ tai Lâm Cam: "Âm thanh day dứt vang lên như oán như hận, lại như kẻ lẻ, dư âm cứ vang vọng mãi..."

Lâm Cam lật một trang sách, sau đó cũng lớn tiếng học thuộc lòng: "Điều mùa ở khe suối bí mật kia như giọt lệ cô đơn của người quả phụ..."

"..."

Chu Viễn Quang hơi nghiêng đầu, liếc Lâm Cam. Anh quét mắt nhìn cô một vòng, dù không lên tiếng nhưng Lâm Cam hiểu được ánh mắt này.

Anh đang hỏi vì sao cô đứng bên ngoài.

Lâm Cam đánh mắt về phía thầy Trương Cường đang đứng ở cửa, sau đó bĩu môi.

Chu Viễn Quang biết được thì không mặn không nhạt nhìn Lâm Cam một cái. Sau đó cao giọng: "Cua có sáu chân hai càng, nó không đi được trên đường ngoắt ngoáy..."

Lâm Cam: "..."

Đây không phải tiếp nối câu kia của mình sao? Cô bĩu môi, không phải đang chê mình không đủ chuyên tâm chứ?

Lâm Cam đang chuẩn bị nói gì, cửa đã bị ai đó đóng lại. Đồng thời, cánh tay xinh đẹp đang cầm sách cũng biến mất trước mắt Lâm Cam.

...

Giới lắm Đồng Hồ Báo Thức nhỏ, dám kiêu ngạo với tôi.

Lâm Cam biết anh vì tốt cho mình, nhắc nhở mình phải chăm chỉ nên không so đo nữa. Sau đó cô một mực đọc sách văn.

6 giờ 50 giờ đọc sách kết thúc, lúc này, thầy Trương Cường mới gọi Lâm Cam về lớp. Tiết Giai Kỳ cùng nữ sinh bàn bên cạnh đi canteen ăn sáng.

Lâm Cam cầm sữa tươi cùng bánh mì sang lớp 2 tìm Chu Viễn Quang. Cô đứng ngoài nhìn thử, anh không có trong đó.

Không biết đi đâu rồi.

Cô cầm đồ ăn sáng trở về chỗ của mình, cẩn thận mở bánh mì ra cắn một miếng. Rõ ràng chỉ là bánh mì thông thường nhưng với Lâm Cam lại mang một hương vị khác.

Uống một ngụm sữa tươi vẫn chưa đủ, cô lại vui vẻ uống thêm một ngụm nữa.

Mẹ ơi, sao sữa tươi bạn học Chu cho cũng ngon vậy?

...

Ăn sáng xong cô lại đứng ở cửa cầu thang chờ bạn học Chu. Lúc này các học sinh khác cũng lục tục trở về.

Xa xa thấy Chu Viễn Quang đi vào cửa tòa phòng học, Lâm Cam nhanh như chớp chạy lại.

"Bạn học Chu."

Nghe được tiếng gọi, Chu Viễn Quang ngẩng đầu thì thấy Lâm Cam như mũi tên vọt về phía mình.

Chân mày anh cau lại.

Lúc còn cách anh một bước, Lâm Cam cười hi hi dừng lại.

Anh lại thấp giọng mắng: "Lại không có dáng vẻ con gái." Chu Viễn Quang liếc cô rồi đi về phía trước.

Miệng Lâm Cam mau chóng xụ xuống. Trong lòng thấy tủi thân, không phải vì thấy anh nên mới vui vẻ như thế sao? Vội vội vàng vàng chạy xuống, giờ còn bị mắng nữa.

Nhìn anh đi phía trước, chân mày nhíu lại, biểu cảm nghiêm túc, không biết trong lòng đang nghĩ thế nào về mình đây.

Cô không đi.

Chỉ nhìn anh lên cầu thang, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Thích một người, khản trương thích một người... Cuối cùng lại bị người ta mắng. Cảm giác này khiến cổ họng Lâm Cam hơi động, miệng hừ hừ, chân dùng mũi giày đá sỏi trên mặt đất.

Có lẽ bạn học Chu thấy những việc cô làm vì anh là đương nhiên, càng về sau lại thấy cô nhảy nhót như hề có chút nực cười.

Cảm giác này quá tệ hại.

Cô xoay người, chạy về phía quầy đồ ăn vặt của trường, mua bánh mì và sữa tươi, trả tiền xong thì chạy trở về.

Lâm Cam mới chạy về từ quầy đồ ăn vặt thì thấy Chu Viễn Quang đang đứng ở cửa.

"Trả lại cậu."

Lâm Cam đem hai món đồ nhét vào ngực Chu Viễn Quang.

"..."

Sau khi nhét đồ vào ngực anh xong liền xoay người muốn chạy, có điều lại bị người phía sau kéo tay áo.

"Chạy cái gì?"

Chu Viễn Quang thấp giọng hỏi, vòng đến phía trước rồi nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Cam.

Lâm Cam yên lặng không nói, chỉ nín thở thành một đường.

"Hốc mắt cũng đỏ nữa, vừa rồi không phải vẫn tốt sao?"

Anh hỏi, Lâm Cam lại muốn đi, nhưng bị Chu Viễn Quang kéo trở lại.

Chu Viễn Quang: "Không nói rõ ràng thì đừng đi."

Lâm Cam vốn không phải người kiêu cách. Chẳng qua vừa rồi đang tràn đầy nhiệt huyết lại bị anh tạt một gáo nước lạnh. Lạnh tới thấu tim.

Sau đó đột nhiên không chấp nhận được việc gì.

Thích một người sẽ để ý cái nhìn của người đó với mình. Chỉ cần một chữ, một câu, hay chỉ là một ánh mắt của anh cũng khiến cô suy nghĩ thiệt hơn tới trăm ngàn lần.

Nếu được người đó nhận định sẽ hết sức vui mừng.

Nếu bị phủ nhận, sẽ thấy mất mát không thôi.

Vì sáng nay được Chu Viễn Quang cho đồ ăn sáng, trong lòng cô vẫn luôn nghĩ "Cậu ấy đối với mình có chút khác biệt". Có điều sau khi ăn xong bữa sáng, mọi chuyện trước đó lại như một giấc mơ.

Khi tỉnh lại khỏi giấc mơ mới nhận ra mọi chuyện đều là ảo giác của chính mình.

Chu Viễn Quang lại nhìn hai món đồ trong ngực, sau đó không dấu vết chuyển tầm mắt.

"Lâm Cam." Lần này giọng mang mấy phần bất đắc dĩ.

Lâm Cam hít mũi một cái, nhắm mắt, cắn răng mở miệng, lời nói ra cũng có cảm giác muốn ói: "Cậu nói tôi không có dáng vẻ con gái, tôi..."

Câu tiếp theo Lâm Cam không nói được nữa.

Bị Chu Viễn Quang nhìn chăm chú, quẩn bách trong lòng cô lại càng lớn thêm, bàn tay nắm chặt tới nổi gân xanh.

"Cậu thế nào?"

Môi Chu Viễn Quang cũng mím thành một đường, hỏi Lâm Cam.

Lâm Cam mở to mắt, xụ miệng nhìn Chu Viễn Quang: "Tôi khó chịu... Cậu lại nghĩ tôi như vậy."

Con ngươi Chu Viễn Quang lóe lên, Lâm Cam nghe tiếng anh thở dài: "Xin lỗi..."

Lâm Cam nghe anh xin lỗi lại cúi đầu, không quay đi ngay nhưng cũng không đáp lại.

"Tôi nói với cậu rất nhiều thứ. Đi bộ không được hấp tấp, phải nhìn đường, nhưng cậu không nghe. Xuống cầu thang cũng vậy, cậu chưa nhìn bậc thang bao giờ. Vừa rồi còn chạy nhanh như thế, có biết tôi..."

Lâm Cam nghe Chu Viễn Quang bắt đầu mở miệng, đầu lại từ từ ngẩng lên. Chu Viễn Quang thấy mặt cô giãn ra, lộ chút vui vẻ thì miệng cũng dần cong lên.

Câu "có biết tôi sẽ lo lắng không?" cũng mắc lại trong cổ họng.

Mắt Lâm Cam sáng lấp lánh, mong đợi hỏi: "Biết gì cơ?"

Chu Viễn Quang ôm hai món đồ trong ngực, cụp mắt xuống, không đối diện với Lâm Cam.

Cổ họng hơi động, lại nói: "Có biết người khác sẽ lo lắng cho cậu không?"

Lâm Cam bước về phía trước một bước, mắt cong cong: "Người khác là ai?"

Chu Viễn Quang mím môi, nhìn khuôn mặt thả lỏng của Lâm Cam, con ngươi anh cũng mang ý cười.

"Bố mẹ cậu."

"... Ha."

Ánh mắt Chu Viễn Quang nhu hòa, đưa đồ vật trong ngực cho cô gái nhỏ lần nữa.

Giọng nói lại có ý tỏ ra hung dữ, gọi cô: "Lâm Cam."

"Hà?"

"Còn trả lại đồ nữa, về sau đừng nói chuyện với tôi."

Lâm Cam ôm đồ không trả lại, miệng không tự chủ mà cong lên.

Không nói lời nào thì thôi, còn cường mua cường bán nữa.

Hừ.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Có phải cậu bắt đầu thích tôi rồi không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Tiếng chuông mau chóng vang lên. Hai người cũng chạy vào tòa phòng học.

Lúc sắp tới cửa cầu thang, Chu Viễn Quang đột nhiên nghiêng đầu gọi.

"Lâm Cam."

Lâm Cam vốn chuẩn bị rẽ vào khúc cua, nghe anh gọi thì quay lại.

"Nhớ tập trung nghe giảng."

"Ừ." Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang, mắt cong cong như vầng trăng nhỏ.

"Bạn học Chu, tôi sẽ nghe lời."

Chu Viễn Quang cong môi, vẫy tay rồi vào lớp.

Có thể gần đây việc tiếp cận bạn học Chu tiến triển rất thuận lợi, Lâm Cam thấy mình nghe giảng cũng nghiêm túc hơn nhiều, cả người tràn đầy sức lực.

Trong lúc nghe giảng, các bạn học khác vẫn xin ra ngoài đi vệ sinh, chỉ có Lâm Cam ngồi yên bất động trên ghế.

"Làm gì vậy?" Bạn học bàn trước, Giới Áo cầm giấy nháp của cô lên xem. Nhìn Lâm Cam viết một đồng từ đơn tiếng Anh lên đó thì cười cười.

"Thấy cảnh cậu học từ đơn vẫn lạ quá đi?"

Lâm Cam trừng mắt cậu ấy: "Cậu đừng tưởng cậu là lớp phó học tập thì tôi không dám đánh."

Giới Áo cười ngượng ngùng, đem đề bài trong tay tới trước mặt Lâm Cam: "Đừng mà, cậu là đại tỷ, xem giúp tôi bài này đi?"

Lâm Cam nhận lấy bài thi rồi xem: "Ngày nào cậu cũng tìm đến mấy đề bài kì quái."

"... Rốt cuộc cậu có giải được không?"

"Phí lời, chờ tôi giải được rồi nói."

Lâm Cam vừa chuẩn bị vui đầu vào giải đề thì bên ngoài có người kêu lên: "Lâm Cam, Tiết Giai Kỳ bị Lưu Hân Tĩnh chặn ở nhà vệ sinh. Cậu mau đi xem đi."

Cô nhanh chóng đập ghế ra, tiện tay trả đề cho Giới Áo sau đó chạy đi.

Nhà vệ sinh của Nhất Trung cũng rất khác biệt, tất cả đều trắng tinh, nhìn từ ngoài trông rất hiện đại. Có điều không ai biết thiết kế bên trong rất ác liệt. Nhà vệ sinh nữ ở tầng 1, nhà vệ sinh nam ở tầng 2. Lâm Cam tự ý đi vào trong, vào tới phòng vệ sinh nhỏ bên trong mới thấy một đám người.

Lưu Hân Tĩnh đang ôm tay trước ngực, tựa vào cửa.

"Nhóc chân ngán, còn không ra đi? Vào muộn không sợ Trương Cương đuổi ra khỏi lớp à? Tôi cũng là muốn tốt cho cậu đấy."

Mẹ nó, Lâm Cam thấp giọng mắng một tiếng.

"Lưu Hân Tĩnh, để cho cậu mặt mũi cậu không cần đúng không? Lần trước tôi nói gì?"

Tiết Giai Kỳ bên trong nghe thấy giọng Lâm Cam thì gọi một tiếng. Lâm Cam tức giận "ừ": "Cậu lại không có tiền đồ, ra đi."

Tiết Giai Kỳ mở cửa đi ra. Lâm Cam nhìn cô ấy một cái, mắt đều đỏ cả lên rồi. Cả người ướt đẫm, tóc còn nhỏ nước, vừa nhìn đã thấy là bị người ta dội nước vào.

Lâm Cam liếc mắt nhìn cái xô trong góc, cũng ướt đẫm, giới xong bị người ta ném ở đó.

"Đi, ra cửa hứng nước cho tót."

Lâm Cam nhìn thoáng qua Tiết Giai Kỳ, mắt cô ấy vẫn đỏ, nhìn về phía cô chảy nước mắt.

"Nhìn gì? Đi mau."

Tiết Giai Kỳ lấy xô đi hứng nước.

Nhân lúc Tiết Giai Kỳ ra ngoài, Lâm Cam lạnh lùng nhìn Lưu Hân Tĩnh.

"Mẹ cậu nên đặt tên cậu là Bạch Hạt (cà rốt) đi, tôi thấy cậu chính là kiểu người luôn cay mạnh bất nạt yếu."

Lưu Hân Tĩnh không đứng so vai nữa, tiến tới trước mặt Lâm Cam. Cô ta nhỏ một ngụm nước miếng xuống đất: "Thật con mẹ nó ghê tởm, tôi chính là không ưa nổi dáng vẻ này của cậu".

Nói xong cũng bắt đầu động tay động chân.

Lâm Cam vốn tới một mình, ba bốn nữ sinh kia lại xông lên cùng lúc, cô có chút không kịp ứng phó. Một tay cô kéo tóc Lưu Hân Tĩnh, một bên tránh mấy cú đánh lên.

"A, đau quá... Đồ khốn, Lâm Cam, cậu con mẹ nó nghĩ mình là ai? Ngày nào cũng ra vẻ cao cao tại thượng, bố cậu không phải đang đòi ly dị mẹ cậu đấy sao...". Lưu Hân Tĩnh không nghĩ vừa tiến lên đã bị Lâm Cam túm tóc, da đầu bị kéo tới tê dại.

Một chuỗi lời nói không hay ho lọt vào tai, Lâm Cam nghe thấy thì híp mắt, trên tay cũng thêm lực, da đầu Lưu Hân Tĩnh bị kéo tới phát run, tiếp tục nói bậy: "A! Con mẹ nó..."

Lời của Lưu Hân Tĩnh khiến lòng Lâm Cam sinh ra dư vị khác thường, nhưng cụ thể là cảm giác gì thì không nói rõ được, cũng không nghĩ ra. Vừa vặn lúc này Tiết Giai Kỳ xách nửa xô nước trở lại, Lâm Cam đẩy Lưu Hân Tĩnh, kéo cô ta vào phòng vệ sinh.

"Ầm" một tiếng đóng cửa nhà vệ sinh lại, Lâm Cam liếc mắt mấy nữ sinh khác, số còn lại cũng bất động.

"Còn không cút đi."

Mấy nữ sinh liếc nhau, mỗi người môi giật giật, bảo nhau đi. Chỉ còn lại Lưu Hân Tĩnh kêu rên bên trong.

"Ừm ừm ừm" mấy tiếng, Lâm Hân Tĩnh đập vào cánh cửa.

Lâm Cam chốt lại, không cho cô ta đi ra.

"Corgi."

"Hà?"

"Ngớ ra đấy làm gì, đổ nước vào cho tó."

Tiết Giai Kỳ xách xô, chỉ đứng bất động.

"Vừa rồi cậu còn bị bắt nạt thảm như thế, giờ còn chần chừ cái gì?" Lúc Lâm Cam nói lời này, mắt cũng nhìn qua Tiết Giai Kỳ, quần áo trên người cô ấy còn chưa khô, tay áo ướt sạch, dính cả vào người.

Tiết Giai Kỳ nắm xô trong tay, nắm thật chặt, sau đó lại nói lỏng ra. Lâm Cam cũng không làm gì, chỉ chờ cô ấy quyết định.

Thật ra, Tiết Giai Kỳ đã có thù với Lưu Hân Tĩnh từ lâu. Từ khi cô chơi với Tiết Giai Kỳ đến nay vẫn không giải thích được điều này. Nếu muốn Lâm Cam dùng lời để tả, thì chỉ có thể trách đầu óc Lưu Hân Tĩnh không bình thường.

Xích mích giữa nữ sinh đều từ chuyện nhỏ mà thành. Năm lớp 10, Lâm Cam, Tiết Giai Kỳ, Lưu Hân Tĩnh và Kiều Dục học chung một lớp. Lúc đó Lâm Cam và Tiết Giai Kỳ vẫn chưa chơi với nhau.

Hàng ngày Lâm Cam cũng không có mặt đầy đủ trong lớp để nghe giảng, thường xuyên bỏ học. Tiết Giai Kỳ lại là học sinh tiêu biểu, thường xuyên thu bài tập của các bạn đem nộp cho thầy giáo.

Thầy Ngữ Văn cũng coi cô như trợ lý nhỏ chuyên giúp đỡ các thầy. Cô ấy lại làm việc nghiêm túc, đương nhiên sẽ bị một nhóm học sinh khác không ưa. Cảm đầu nhóm này chính là Lưu Hân Tĩnh, không giao bài tập thì cũng thôi, trong giờ học còn làm ngược lại với những người khác. Quan trọng hơn là, sau đó phạm là chuyện gì cô ta cũng đổ lên đầu Tiết Giai Kỳ.

Ví dụ nếu Tiết Giai Kỳ muốn thu bài tập, Lưu Hân Tĩnh sẽ trợn trắng mắt lái nhai: "Đúng là vớ vẩn, thực sự cho rằng mình là đại biểu học tập hay sao."

Lại ví dụ như chuyện này, từng chuyện từng chuyện cứ tích lũy lại, xích mích của nữ sinh trước nay đều như vậy. Đầu tiên là như có như không đâm chọc nhau, sau là công khai không vừa mắt. Lúc đầu chỉ là đối nghịch nhỏ, về sau sẽ đối nghịch trên mọi phương diện. Tới khi sóng gió nổi lên, hai bên đều nổi giận.

Hôm đó, Lâm Cam đang bò ra bàn nghỉ trưa. Sau đó đột nhiên trong lớp không ngừng xôn xao.

Tiết Giai Kỳ ngồi phía trước cô, Lưu Hân Tĩnh ngồi phía sau. Lâm Cam đang nằm thì thấy hàng ghế phía trước có người đứng lên, sau đó tiếng ghế rơi xuống đất vọng lại. Lâm Cam bò từ bàn dậy, chân mày nhíu chặt.

Tiết Giai Kỳ phồng mặt tới bờ bưng, trên tay cầm mẫu phấn, cắn răng nhìn thẳng Lưu Hân Tĩnh.

"Có ý kiến sao? Ngày nào cũng phá đám tôi."

Lưu Hân Tĩnh vẫn ngồi tại chỗ, trong miệng không biết đang nói cái gì. Lâm Cam liếc mắt nhìn qua, thấy trên bàn có một đồng phấn vụn. Bụi phấn cũng dính vào ngón tay cô ta.

"Ha, có phải ngày ngày đại biểu học tập bị ảo tưởng không? Cho là người khác nhàn rỗi có thời gian phản ứng cậu ta." Lưu Hân Tĩnh nhìn chăm chăm viên phấn trên tay mình, không mặn không nhạt phản bác lại.

"Cậu..."

Lâm Cam ngẩng đầu nhìn, vóc dáng Tiết Giai Kỳ bé nhỏ, đứng ở đó khiến bản thân càng mất khí thế. Căn bản cô ấy không phải người thích gây rối, giờ bị người ta nói hai câu mặt đã đỏ bừng.

Sau đó chỉ biết đá vào băng ghế rồi chạy ra ngoài.

Những học sinh khác trong lớp chứng kiến một màn này cũng không nhúc nhích. Hình ảnh Tiết Giai Kỳ chỉ một mực cắn răng muốn động mà không dám động, các bạn học khác cũng tro mắt làm ngơ bất tri bất giác đi vào lòng Lâm Cam.

Lâm Cam nhìn lướt qua, mấy nữ sinh bình thường hay chơi cùng Tiết Giai Kỳ cũng một mực cúi đầu, chứ đừng nói tới đi theo.

Cô chớp mắt, vẻ mặt càng lạnh nhạt, cười nhạt một tiếng. Sau đó đột nhiên đứng lên đi tới bàn của Lưu Hân Tĩnh, cầm lấy đồng phấn kia ném vào người cô ta. Ném xong, Lâm Cam đẩy cửa đuổi theo Tiết Giai Kỳ.

À, hình như lúc đó cô còn nói với Lưu Hân Tĩnh: "Ngày nào cũng chỉ biết bắt nạt người khác."

Tóm lại, hai người đã kết thù như vậy.

Cùng lúc đó, Lâm Cam đuổi theo Tiết Giai Kỳ ra ngoài, tình bạn của hai người cũng vì vậy mà nảy sinh. Khi duyên phận tới, bạn sẽ không thể lí giải được.

Tới mãi sau này Tiết Giai Kỳ hỏi Lâm Cam vì sao lại giúp mình, lúc đầu Lâm Cam trầm mặc, sau đó mở miệng.

"Corgi, cậu quá nhỏ."

"..."

Thật ra Tiết Giai Kỳ không hề biết, nhiều đêm sau này, Lâm Cam cũng suy nghĩ, sau đó cô đưa ra được một đáp án.

Cô cảm thấy nếu lúc đó mình không đứng ra, bên cạnh cô vĩnh viễn sẽ không có sự hiện diện của Tiết Giai Kỳ sau này. Mà nếu như vậy, cô sẽ mãi mãi bị bóng tối lạnh lùng vây quanh, chạy thế nào cũng không thoát.

Tiết Giai Kỳ nhìn Lâm Cam, biểu cảm của cô nhàn nhạt. Loại ánh mắt này khiến cô ấy không thoải mái, không đồng tình, cũng không xem thường.

Cô ấy cảm thấy chuyện xưa như ulla về, cắn răng, cầm xô lên. "Rào" một tiếng, sau đó là tiếng mắng của Lâm Cam.

Tiết Giai Kỳ mở to mắt, chỉ biết ㄟ.

Thì ra cô ấy ước lượng độ cao của cửa sai, xô nước không hất được vào thì thôi, ngược lại đổ hết lên người Lâm Cam. Nhìn Lâm Cam và mình đều ướt nướt, toàn thân nhỏ nước, Tiết Giai Kỳ vênh môi, không biết phải làm sao.

Lâm Cam nhìn dáng vẻ của cô ấy, giả vờ trợn mắt lên, sau đó lại cười xòa: "Corgi, này coi như cậu luyện tập đi."

Lâm Cam nhìn Tiết Giai Kỳ, tầm mắt liếc về phía cửa, mở miệng: "Có hất nước nữa không?"

Tiết Giai Kỳ xách xô do dự không quyết định được.

Lâm Cam thờ dãi: "Biết ngay cái tính này của cậu mà."

Tiết Giai Kỳ bị Lâm Cam nói vậy thì xúc động, lại hơi ngượng ngùng.

Lâm Cam lắc đầu, cũng không tức giận: "Được rồi, dù sao sau này tớ cũng ở bên cạnh cậu."

Lúc nói câu này cô có ý cao giọng, để Lưu Hân Tĩnh bên trong nghe được.

...

Hai người mặc kệ Lưu Hân Tĩnh. Hai tiết tiếp theo là giờ Ngữ văn, thầy Trương Cương không có ở đây, thầy dạy tiết này cũng không quá để ý đến học sinh.

Vì thế Lâm Cam đem theo Tiết Giai Kỳ cùng chạy, hai người về kí túc xá thay quần áo. Chính trang nửa ngày xong thì cũng tới giờ ăn trưa.

Hai người đi về phía canteen.

Vừa vào cửa, Lâm Cam đã thấy Chu Viễn Quang đang ăn cơm. Ngồi đối diện là một người phụ nữ trông có mấy phần giống anh. Lâm Cam liếc môi, tiến triển cũng lớn quá, vừa mới tựu trường đã gặp gia trưởng..

Chu Viễn Quang dường như cảm nhận được ánh mắt nào đó bắn tới, ngẩng đầu lên. Vừa nhìn lên đã chạm mắt với Lâm Cam.

Trên mặt Lâm Cam tràn đầy tươi cười, vẫy tay chào hỏi anh, miệng cũng yên lặng gọi: "Bạn học Chu."

Chu Viễn Quang nhìn cô mím môi cười, cúi đầu ăn cơm tiếp.

Lâm Cam bĩu môi, người này lại không để ý tới cô.

Lúc ăn cơm, cô cùng Tiết Giai Kỳ ngồi phía trước Chu Viễn Quang. Cô cầm đũa lên, cố ý mở miệng: "Corgi, cậu biết không?"

"Hả?"

Tiết Giai Kỳ đang đói, bỏ bao nhiêu cơm vào miệng, mãi sau mới trả lời Lâm Cam.

"Có người sáng nay vẫn để ý cậu, buổi trưa gặp lại đã thành người xa lạ." Lúc Lâm Cam nói lời này, âm lượng cố ý tăng lên mấy phần.

Chu Viễn Quang ngồi sau nghe được hết, động tác cầm đũa hơi dừng lại.

Tiết Giai Kỳ lựa cơm, ngậy thơ ngẩng đầu: "Cậu nói vậy không phải là muốn làm thân rồi lấy đồ ăn của tớ chứ?"

Sau đó vừa nói vừa che đĩa thức ăn, liều mạng lắc đầu: "Tớ chỉ có hai miếng thịt! Thế mà cậu cũng muốn!"

"..."

Lâm Cam đỡ trán, cô mơ hồ nghe thấy cười phía sau cười một tiếng.

Bị Tiết Giai Kỳ làm ghen hờn, cô chỉ có thể oán hận liếc mắt, bắt đầu ăn cơm. Hai người ăn nhanh chóng rồi đi ngay. Giờ là lúc nào chứ, mặt mũi cũng bị vớt sạch rồi.

Hai người vừa đi, mẹ Chu liền cười rộ lên. Nhìn con trai mặt lạnh nhà mình khoe miệng chứa ý cười, lại cảm thấy kì lạ không thôi.

Bà không nhận được đùa giỡn: "Nữ sinh ở trường học bây giờ đều thú vị như vậy?"

Chu Viễn Quang ngẩng đầu nhìn mẹ Chu, thấy ánh mắt dạt dào hứng thú của mẹ, miệng anh đang cong lên lại trở về thành một đường thẳng.

"Cậu ấy thú vị sao?"

Mẹ Chu thấy con trai mình cố tỏ ra lạnh nhạt thì buồn cười, nhướn mi: "Mẹ còn chưa nói là cô nhóc nào đâu, con đã "cậu ấy" nào thế?"

"..."

Chu Viễn Quang không nói thêm gì nữa, chuyên tâm vui đầu vào ăn cơm. Trên mặt mẹ Chu đều là tươi cười, hồi tưởng lại năm xưa: "Thời còn đi học năm đó, lúc mẹ theo đuổi bố con..."

"Mẹ." Chu Viễn Quang bất đắc dĩ ngẩng đầu gọi một tiếng, cắt đứt dòng hồi tưởng của mẹ Chu.

"Hả?"

"Con no rồi."

"Đưa nhóc này, con mới ăn một chút thôi mà. Cơ thể là tiền vốn, ngày nào cũng ăn như mèo vậy, hai cô nhóc vừa rồi còn ăn nhiều hơn con."

"... Con về phòng học đây."

"Mang theo trái cây đi."

Chu Viễn Quang nghĩ một chút, sau đó vẫn cầm về.

Trở lại tòa phòng học đã thấy Lâm Cam đang đứng ở sân trời tầng 2. Anh liếc nhìn hộp trái cây trong tay mình, mi tâm hơi nhú.

Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang đi lên cầu thang, chạy xuống như đón tiếp: "Bạn học Chu, cậu ăn xong rồi."

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng: "Sáng nay cũng là mẹ cậu đưa đồ ăn sao?"

"Ừ."

Lâm Cam nhìn anh đi về phía trước, miệng lầm bầm: "Mẹ cậu đưa cả cơm trưa, cậu còn mang bánh mì làm gì?"

Chu Viễn Quang dừng bước, không dám lập tức quay đầu nhìn cô.

Lâm Cam thấy anh cứng ngắc thì đắc ý lè lưỡi.

Đứng im mấy giây, Chu Viễn Quang mới quay lại: "Mẹ lo tôi ăn không no."

"..."

"Không được à?"

Lâm Cam thấy anh nhàn nhạt liếc mắt mình một cái. Vẻ mặt kia chính là bộ dạng lãnh đạm lại kiêu ngạo, linh hồn cô cũng bị vẻ mặt này của anh câu đi rồi.

Cô không ngừng gật đầu, mắt cười híp thành một đường.

"Được được được, là cậu thì cái gì cũng được."

"..."

Chu Viễn Quang nhìn vẻ nịnh nọt của cô, lỗ tai lặng lẽ đỏ lên. Sao phải nói câu "là cậu thì cái gì cũng được" chứ.

Anh mím môi, đưa hộp hoa quả trong tay cho Lâm Cam. Bất ngờ nhận được quà khiến Lâm Cam hơi sửng sốt.

Chu Viễn Quang cup mắt, mở miệng: "Cho cậu ăn."

"Vì sao?" Lâm Cam đột nhiên bật ra.

"Cậu lấy đâu ra... nhiều tại sao như vậy?"

Lâm Cam bĩu môi, tiếp đó lại mở miệng, giọng điệu không sợ chết.

"Bạn học Chu, sáng cậu cho tôi bánh mì, trưa cho trái cây, có phải cậu bắt đầu thích tôi rồi không?" Lâm Cam nói xong thì cắn môi, mong đợi nhìn về Chu Viễn Quang.

"..."

Ánh mắt thiếu nữ nóng bỏng lại lảng lạng chăm chú, khiến yết hầu Chu Viễn Quang không tự chủ mà hơi động.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ái muội.

Hết chương 22.

Vờ kịch nhỏ:

Lâm Cam cười gian: Bạn học Chu, trong lòng tôi, cậu là nhất!"

Chu Viễn Quang mím môi: "Cậu không thử sao biết?"

Lâm Cam uống sữa tươi buổi sáng, cố tỏ ra mê muội: "Đồ cậu đưa cũng là nhất."

Chu Viễn Quang:...)

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tôi công cậu

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam thò đầu ra trước mặt anh, mắt nhìn anh chăm chú, không cho trốn tránh.

Chu Viễn Quang đưa tay đẩy mặt cô ra, không ngẩng lên, trách nhỏ: "Nói bậy gì đó?"

Miệng Lâm Cam vểnh lên, trong lòng oán thăm: Kiều ngạo, còn chết không chịu thừa nhận.

"Vậy thì vì sao?"

"Mang nhiều quá."

Dù Lâm Cam hỏi thế nào, Chu Viễn Quang vẫn thà chết không nhận.

Lâm Cam lắc đầu, cố than thở: "Bạn học Chu, da mặt cậu quá mỏng. Cậu phải học theo tôi này, thích thì lớn tiếng nói ra. Nào, nói theo tôi..."

"Lâm Cam!" Chu Viễn Quang đột nhiên lên giọng, gọi cô.

Lâm Cam đương nhiên đáp lại giòn tan: "Ừ?"

"Tôi về lớp đây." Chu Viễn Quang nói xong cũng không nhìn Lâm Cam mà đi thẳng.

"..."

Lâm Cam nhìn bước chân anh vội vã, nhìn thế nào cũng giống như chạy mất dạng, cô cong môi cười.

Nhìn hộp trái cây trong tay mình, mở ra xem thì thấy bên trong là cherry đỏ tươi sáng lấp lánh, quả nào cũng căng bóng, đầy đặn như mã não.

Quan trọng nhất là chỗ cherry này được xếp thành hình trái tim.

Lâm Cam lấy một quả cho vào miệng, vị ngọt trong miệng lan cả tới tâm can.

Cô cười nhẹ, Đồng Hồ Báo Thức nhỏ này chính là khẩu thị tâm phi, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.

Không biết tất cả những người đang yêu trên thế gian có vui vẻ hay không, nhưng với Lâm Cam, từ khi gặp Chu Viễn Quang, cô thấy mỗi ngày với mình đều ngọt ngào hơn là đau khổ.

Cô lúc nào cũng mong đợi từng phút từng giây được ở bên anh, cơ thể sẽ sản sinh thêm nhiều dopamine. *

*Dopamine là một trong 4 hormone hạnh phúc. Nó mang lại niềm vui và cảm giác hài lòng tức thời, khiến con người muốn có được nó nhiều hơn. Quá trình này sinh mong muốn đạt được và nỗ lực đi đến hoàn thành mục tiêu đề ra sẽ làm tăng sự hài lòng, tức lượng dopamine trong ta. Vì vậy con người có xu hướng muốn đạt được nhiều thành tựu, hoàn thành càng nhiều mục tiêu thì mức độ thỏa mãn càng tăng cao. (nguồn: Internet)

Mãi đến buổi tối, sau lớp tự học tối Lâm Cam mới có cơ hội nói chuyện với Chu Viễn Quang.

Khi bước vào lớp 12, cuộc sống của các học sinh bắt đầu bước vào thời kì phức tạp.

Mọi người đều nói học tập chia làm 3 trạng thái. Đầu tiên, thụ động tiếp thu, thứ hai, biến kiến thức thành của mình, thứ ba, làm chủ kiến thức."

Lâm Cam thấy hiện tại mình đang ở giai đoạn thứ hai. Còn tiếng Anh thì... chắc là giai đoạn thứ nhất.

Giờ tự học buổi tối kết thúc, cô mang theo sách tiếng Anh sang lớp 2 tìm Chu Viễn Quang.

Đa số học sinh đều trở về kí túc xá, số nhỏ còn lại vẫn nán lại lớp, hăng hái học hành. Lâm Cam thấy hình như Chu Viễn Quang đang làm đề, nên tự ý đi vào, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh.

Tới khi cô bước tới trước mặt, anh mới nhận ra.

"Đang làm gì vậy?"

Chu Viễn Quang giờ quyển sách bìa tím lên.

Lâm Cam trề môi: "Sách tổng hợp đề thi thử?" **

** sách này là 五三, chuyên dùng cho học sinh lớp 12 ôn thi đại học ở Trung Quốc.

"Ừ."

Sau đó Chu Viễn Quang nhìn sách giáo khoa trong tay cô, hỏi: "Cậu mua chưa?"

Lâm Cam lắc đầu.

Chu Viễn Quang cầm lấy sách giáo khoa trong tay cô: "Ở lớp học thêm tôi được kiểm nghiệm trình độ tiếng Anh của cậu rồi."

Nói xong còn ý vị thâm trường nhìn Lâm Cam một cái.

Lâm Cam nhớ lại bài văn tiếng Anh mình viết trước đó, tay đưa lên sờ sờ mũi, che giấu lúng túng.

"Đại khái là không biết tí từ đơn nào, mất gốc."

"... Ai nói tôi mất gốc?"

Chu Viễn Quang nhàn nhàn nhìn cô: "Ừ, tôi nói sai rồi."

Lâm Cam cười buồn buồn, chờ anh khen ngợi.

Chu Viễn Quang: "Cậu là trình độ mẫu giáo."

"..."

Chu Viễn Quang nhìn cô cắn môi, bị anh nói gò má đỏ ửng lên, lỗ tai cũng ngượng ngùng.

Anh cong miệng: "Vì vậy nhiệm vụ ở giai đoạn đầu của cậu là học từ đơn mỗi ngày. Trước bắt đầu từ sách giáo khoa, mỗi ngày học 20 đến 30 từ đơn."

Lâm Cam thấy mình tìm tới đây học tập chính là cá trên thớt, để người ta tha hồ mổ xẻ. Rõ ràng là bị chính rồi.

Cô ai oán nhìn Chu Viễn Quang: "Bạn học Chu, cho chút đường sống đi."

Chu Viễn Quang không nhìn ánh mắt đáng thương của cô, cứng rắn: "Tôi cho cậu đường sống, thi đại học có cho cậu đường sống không?"

Bộ dạng dạy dỗ của anh như vậy, nhìn thế nào cũng giống thầy Trương Cương như đúc.

Lâm Cam không nhịn được lẩm bẩm: "Ban ngày nghe chủ nhiệm dạy dỗ, tối đến tới cháu ngoại chủ nhiệm dạy dỗ."

Chu Viễn Quang: "..."

Lâm Cam cười, thuận thế nhìn lướt qua quyển đề mẫu đang mở trên bàn. Thoáng nhìn một chút, con ngươi bỗng ánh lên vẻ giáo hoạt.

"Bạn học Chu, đây là từ gì?"

Chu Viễn Quang cúi đầu nhìn chỗ cô chỉ, mím môi, trầm mặc nhìn về phía Lâm Cam.

Lâm Cam mặt dày vô tội: "Cậu cũng không biết à?"

"..."

"Vậy để tôi đi hỏi nam sinh trước mặt kia." Vừa nói, Lâm Cam còn giả bộ đi tới vỗ vai nam sinh kia.

Lâm Cam vẫn chưa tới trước mặt người kia, Chu Viễn Quang đã lên tiếng.

"Girlfriend."

"À? Có nghĩa là gì?"

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam: "Bạn gái."

"Ồ."

Sau đó Lâm Cam che miệng cười.

Chu Viễn Quang liếc cô, thấy cô thực hiện được quỹ kế mà cười gian, nên trực tiếp không để ý tới cô nữa.

Lâm Cam thấy anh lại quay về làm đề, lẽ lẽ lười, không quấy rầy anh, cũng tự mình học từ đơn.

Khoảng 15 phút sau, Chu Viễn Quang bắt đầu thu dọn sách vở, hai người chuẩn bị đi. Lâm Cam cầm ba lô đứng lên, hỏi Chu Viễn Quang

"Bạn học Chu, mỗi ngày cậu đều có thể về muộn thế này à?"

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng.

Vừa nghĩ tới việc sau này mỗi tối đều có thể ở cạnh bạn học Chu một lúc lâu, Lâm Cam thật muốn kêu gào, ôm ba lô kích động nhảy lên.

Sau đó "ầm" một tiếng, bàn bên cạnh bị xô ra. Theo sau chính là tiếng kêu đau của Lâm Cam, cô nhảy lên, đầu gối cũng đụng vào bàn.

Đau quá, cảm giác đầu tiên ập đến là đau đón mãnh liệt, nước mắt Lâm Cam trào ra. Cô cúi đầu nhìn qua đầu gối mình, bị rách một vết lớn, bên cạnh còn có máu ứ đọng, khiến người ta nhìn mà sợ.

Lâm Cam đau đến mức không nói được tiếng nào, nước mắt từng giọt yên lặng rơi xuống. Hai mắt ngấn lệ đang mông lung, cô lại thấy một cánh tay thon dài, khớp xương rõ ràng vươn tới: "Đứng lên được không?"

Lâm Cam cắn môi lắc đầu.

Chu Viễn Quang thấy đầu gối cô vẫn còn chảy máu, môi cũng cắn tới trắng bệch thì nhú chặt chân mày.

Anh nhìn về phía chân bàn, thấy trên đó lộ ra một cái đinh nhọn.

"Lên đây."

Sau tiếng nói, Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang ngồi xuống, đưa lưng về phía mình. Chưa kịp hỏi người này muốn làm gì, giọng anh đã vang lên.

"Tôi công cậu."

Bạn học trong lớp 2 nghe được tiếng động cũng nghiêng đầu qua nhìn.

Chu Viễn Quang coi như không phát hiện, vẫn ngồi đó. Giống như được vẫy gọi, Lâm Cam từ từ nhào người lên lưng Chu Viễn Quang. Sau đó hai tay anh nâng chân cô, chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi phòng học.

"Biết phòng y tế ở đâu không?"

Lâm Cam "ừ": "Ngược hướng với cửa trường, ở sau kí túc xá nam."

Chu Viễn Quang đáp lại, sau đó không nói gì nữa.

Rõ ràng vết thương vẫn còn đó, nhưng Lâm Cam lại cảm thấy đau đón hình như dịu đi rồi. Cô không nghĩ tới mình trong họa có phúc, có thể nằm trên lưng Chu Viễn Quang.

Lưng anh rộng rãi, bình thường chỉ khiến người ta thấy thanh tú, giờ lại đem lại cảm giác an toàn cho Lâm Cam. Chu Viễn Quang đi rất nhanh, bước chân cũng lớn, nhưng đồng thời cũng nhẹ nhàng, cẩn thận không để tay chạm vào vết thương trên đầu gối Lâm Cam.

Đến cửa cầu thang, Lâm Cam không nhận được vòng tay ôm cổ Chu Viễn Quang. Vì hai người đang rất gần nhau, Lâm Cam thấy người Chu Viễn Quang hơi cứng lại.

Lâm Cam cố ý dí sát vào tai Chu Viễn Quang, giọng có chút tủi thân: "Đầu gối tôi đau quá."

Lúc cô nói hai chữ "đầu gối", dường như có dòng khí nhỏ phả vào cổ Chu Viễn Quang.

Tay Chu Viễn Quang hơi run, Lâm Cam kêu đau một tiếng, anh vừa đụng vào vết thương của cô.

Đau đón là thật, nhất là ở đầu gối, chỉ cần chạm vào sẽ đau kịch liệt.

Nước mắt Lâm Cam cứ giọt lớn giọt bé rơi xuống lưng áo Chu Viễn Quang. Cảm giác này như bị bông vậy, người Chu Viễn Quang không tự chủ run lên. Nghe thấy tiếng thút thút bên tai, môi anh hơi động, trầm mặc mở miệng.

"Xin lỗi." Giọng anh buồn buồn, còn hơi luống cuống.

"Cậu... có lỗi gì đâu." Lâm Cam lấy tay dụi mắt, một bên vẫn thút thít.

"Không cần thận trọng phải vết thương của cậu." Chu Viễn Quang mở miệng có chút khó khăn.

Lâm Cam lắc đầu, âm thanh tắc nghẽn: "Tôi mới phải... cảm ơn cậu đưa tôi đi."

Chu Viễn Quang không lên tiếng nữa, chỉ cẩn thận điều chỉnh lại tư thế, để Lâm Cam thoải mái hơn một chút.

Lâm Cam đứng lúc này lại thấy một khe hở giữa hai người, liếc mắt nhìn đầu gối của mình, lại khóc đến lợi hại. Xung quanh máu đọng tím bầm, đầu gối cũng sưng lên. Bên cạnh đó còn vết máu đã khô kết lại, dính lên vết thương, trông rất thảm.

"Sao vậy?"

Chu Viễn Quang bị Lâm Cam dọa một trận, nghiêng đầu hỏi. Có điều bước chân không dừng lại, hướng đến phòng y tế.

Thật ra trừ lúc đột nhiên đụng phải bàn, nước mắt không tự chủ được trào ra thì về sau, Lâm Cam vốn không muốn khóc. Có điều, chứng kiến Chu Viễn Quang dịu dàng như vậy, đầu mũi Lâm Cam lại cay cay, trong lòng cũng mềm nhũn, nước mắt lại không nghe lời mà rơi xuống.

Từ khi còn nhỏ, mẹ Lâm vì chú ý đến chuyện của bố Lâm nên chú ý dành cho Lâm Cam rất ít ỏi, chỉ số tồn tại của cô luôn là thấp nhất, dù cô có cố gắng đến thế nào.

Khi còn bé bị ngã đập đầu, bên cạnh cô cũng không có ai, chỉ có thể tự đứng dậy phủi mông. Có lẽ đột nhiên được người khác quan tâm, mười mấy năm tủi thân tích tụ không tiếng động bộc phát.

Lâm Cam khóc cả một đường, chân mày Chu Viễn Quang cũng không buông lỏng. Hai người may mắn đến được phòng y tế, không có chuyện xấu gì xảy ra nữa.

Bác sĩ vừa thấy tình cảnh này, mau chạy lại bảo Chu Viễn Quang đặt Lâm Cam lên giường bệnh. Bác sĩ nhìn qua vết thương đáng sợ, mau chóng xử lý vết thương.

Lúc này nằm trên lưng anh, cảm thấy Chu Viễn Quang không nhìn được mình nên Lâm Cam mới khóc không kiêng kị. Giờ cô phải nhịn đau không khóc. Khóc rồi nhất định mặt mũi sẽ ươn đẫm, mắt cũng sưng húp, rất xấu.

Không dám nhìn vào đầu gối của mình, Lâm Cam chỉ có thể gắng gượng cắn môi.

Chu Viễn Quang không ngừng ưu tư, thấy cô cắn môi tới sắp bật máu, lại thở dài trong lòng.

"Lâm Cam"

Giọng điệu cũng mang vài phần an ủi cùng dịu dàng, không nghe kỹ sẽ không thấy được. Ít nhất Lâm Cam đang chỉ nghĩ được tới vết thương, đơn thuần trả lời lại.

"Ừ?"

"Thả lỏng, đừng cắn môi."

Anh nhìn cũng thấy đau.

Lâm Cam nghe anh nói xong, kinh ngạc buông lỏng môi.

Bác sĩ đang khử trùng, rửa sạch vết thương, miếng bông vừa chạm vào, Lâm Cam đã hít một hơi, biểu cảm đau đớn.

Trong lòng Lâm Cam không ngừng tự nhủ phải nhịn, phải nhịn, nhất định không thể khóc. Bạn học Chu vẫn còn đứng cạnh đấy, khóc sẽ xấu lắm, nhất định phải nhịn.

Nhẫn.

Nhịn.

A!

...

Cuối cùng Lâm Cam vẫn òa khóc. Không nhịn nổi nữa, bác sĩ rửa vết thương sao lại đau như thế?

Bác sĩ vừa xử lý vết thương vừa cau mày: "Vết thương này khá sâu, sao lại bị vậy?"

Thấy tình trạng bây giờ của cô nhóc, bác sĩ trực tiếp hỏi Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang bị tiếng khóc của Lâm Cam náo loạn, thấy nước mắt cô không ngừng tuôn xuống, quả táo trên cổ cũng lăn lộn, khó khăn mở miệng.

"Cậu ấy va vào bàn, trên đó lại có đinh nên bị rách đầu gối."

Nói xong anh lại liếm môi khô khốc, thấy cô gái nhỏ vẫn còn khóc, lại tiếp: "Hay là chú nhẹ tay một chút, trông cậu ấy đau quá."

Bác sĩ lắc đầu: "Không nhẹ tay được, phải rửa sạch vết thương mới được. Còn bị đinh đâm vào, lát nữa chú kiểm tra xem có nghiêm trọng không, mai phải đi bệnh viện tiêm phòng uốn ván đấy."

Lâm Cam nghe thấy thì khóc càng to hơn. Cô sao lại thế này? Đúng là vui quá hóa buồn. Quan trọng nhất là không biết Đồng Hồ Báo Thức nhỏ có chê mình mịt ướt không, phiền chán quá tôi lại không chờ mình nữa.

Hình như cứ gặp Chu Viễn Quang là cô đổ bệnh, đầu tiên phải chuyển nước, hôm nay lại bị đinh đâm.

Túi thân muốn chết.

Nếu anh thật sự không để ý tới cô, lúc đó cô sẽ khóc không biết trời đất gì nữa.

Nước mắt ngân ngấn ngừng đầu nhìn Chu Viễn Quang, không nghĩ tới anh cũng đang cau mày nhìn cô. Không rõ tại sao, lòng Lâm Cam lại hơi hoảng loạn.

Miệng cô xịu xuống, thút thít mở miệng: "Bạn học Chu, có phải cậu khác tôi không?"

"..."

Bác sĩ nhìn hai người cũng cười rộ lên: "Cô gái nhỏ nói chuyện thú vị lắm." Sau đó cầm túi bông đứng lên.

"Vết thương không nghiêm trọng như bề ngoài, nhưng để đề phòng ngày mai nhớ đi bệnh viện tiêm phòng uốn ván, nhớ phải đi tiêm trong vòng 24 giờ." Lời này là nói với Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau đó anh quay ra xem Lâm Cam, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Môi hơi động, anh hỏi: "Giờ đi bệnh viện?"

Lâm Cam lắc đầu: "Bạn học Chu, tôi mai cậu vẫn dạy tôi học tiếng Anh chứ?"

"..."

Chu Viễn Quang không nghĩ cô gái nhỏ vẫn bám khoản chuyện này trong lòng, nghe cô hỏi xong thì cười rộ lên.

Anh chưa kịp trả lời, giọng túi thân của Lâm Cam lại vang lên.

"Tôi bị thương thế này, có phải cậu sẽ chê tôi phiền không?"

"..."

"Tôi không chê cậu khác tôi, cậu cũng không được chê tôi khóc xấu xí." Lâm Cam nói một hơi.

Chu Viễn Quang siết chặt tay: "... Không chê cậu."

Ba chữ vang lên, giọng lạnh lạnh mang điểm bất đắc dĩ. Lâm Cam nghe xong thì ngẩn ra, không biết nói gì nữa.

Sau đó cô lại nghe Chu Viễn Quang nói: "Quý lỗi mắng."

"..."

"Nói cậu mấy lần mà không chịu nghe lời."

Hết chương 23.

Vờ kịch nhỏ:

Lâm Cam: "Hôm nay bị bạn học Chu đẹp trai đụng vào đầu gối bị thương, cầu mọi người bình luận mới lành được."

Chu Viễn Quang liếc mắt: "Cậu còn muốn ôm ôm hôn hôn đến bao giờ?"

Lâm Cam liếm môi: "Dù bây giờ tôi còn nhỏ, nhưng nếu cậu muốn hôn, tôi vẫn miễn cưỡng chấp nhận."

Chu Viễn Quang: "..."

*Lời của B.: Các cậu có đọc Dur Âm Tình Yêu bên nhà bạn/chị Ai không, tớ mới chán chán nằm đọc lại một lượt, yêu thế chứ T_T Thích từ tên nhân vật thích đi... Chung Ngôn Thanh vs Qua Giai Hi huhu, mê muội quá đi mất =))

Tớ mới nhảy hố Bí Mật Nơi Góc Tối nhà c Quin... mê muội lần nữa~~ Chu thiếu~~~

À với, lâu không có chương mới Thâm Tình tại chương sau toàn nói chuyện phá bỏ di dòi, không thấy Cảnh đâu ;_ ; Tớ lết mấy ngày rồi =)) Ai cho tí động lực đi...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lâm Cam, còn nói nữa tôi ném cậu xuống

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam bị ba chữ "quỷ lỗi mẫn" khiến cả người không được tự nhiên. Lời như vậy được anh nói ra, nghe thế nào cũng thấy cứng chiều.

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam thật sâu, vì giọng trầm thấp mà hơi khàn: "Không phải trước đó đã đồng ý dạy cậu tiếng Anh rồi à?"

Lâm Cam ngẩn ra, hướng về phía Chu Viễn Quang cười cười, giọng nói cũng không còn mấy phần tui thân lúc nãy.

"Hi hi, sợ câu quên, nhắc nhở một chút."

"..."

Chu Viễn Quang nhìn cô gái nhỏ đối diện mình, trong lòng chấn động. Không rõ tại sao nỗi buồn của cô tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Mới vừa nãy còn như cơn mưa tối trời, bây giờ đã như mặt trời rực rỡ trong nắng mai.

"Vậy bây giờ chúng ta đi chứ?" Chu Viễn Quang không đáp lại câu nói kia, chỉ nhìn đầu gối Lâm Cam, không cần nói rõ cũng hiểu được.

"Không sao, bác sĩ nói tiêm trong vòng 24 giờ là được, chờ mai xin nghỉ tôi sẽ đi tiêm phòng uốn ván." Lâm Cam nói xong thì nhìn bác sĩ, ý bảo ông cứu nguy.

Bác sĩ thấy ánh mắt Lâm Cam, tiếp lời: "Phải, tiêm trong 24 giờ là được."

Sau đó Lâm Cam lại dùng ánh mắt ướt đầm kia nhìn Chu Viễn Quang.

...

Chu Viễn Quang thỏa hiệp.

Anh nhìn ánh mắt ướt đầm đó, lời cự tuyệt không nói ra được.

Khóc mất cô vẫn còn vương nước mắt, anh lo chỉ cần nói một câu, nước mắt sẽ thi nhau rơi xuống.

Lâm Cam không để Chu Viễn Quang đỡ mà tự đi. Đầu gối cô không co lên được, chỉ có thể giữ thẳng tắp, đùi phải không dám dùng sức nên đi rất chậm, tư thế cũng có chút khó coi.

"Bạn học Chu, cậu có thể đi lên trước tôi không?"

Chu Viễn Quang đang đi bên cạnh cô, nghe được thì ngẩn ra, không hiểu tình hình. Lâm Cam thuận miệng bịa ra lí do.

"Trắng sáng quá, cậu đi trước chắn cho tôi."

"..."

Sau đó cô cảm giác có bóng người vượt lên phía trước, lại nghe thấy âm thanh nhàn nhạt của Chu Viễn Quang vang lên: "Lên đi."

Lâm Cam nhìn xuống bên dưới, thì thấy anh đã khụy chân xuống.

"Không cần cồng."

"Mau lên đi."

"Không cần... thật mà."

Lời còn chưa nói xong, Lâm Cam đã cảm nhận được Chu Viễn Quang đứng lên, đi về phía mình.

Chợt thấy cơ thể bị nhấc bổng, cô kêu lên một tiếng. Lâm Cam bị Chu Viễn Quang "ôm kiểu công chúa".

"Bạn học Chu, tư thế này... xấu hổ quá đi?"

Miệng Lâm Cam bắt đầu nói bậy, vì sợ là một phần, nhiều hơn là kích động, lời nói ra cũng không trôi chảy.

Chu Viễn Quang không để ý tới cô, tự đi về phía trước.

"Sao lại ôm tôi?"

Ánh mắt Chu Viễn Quang nhàn nhạt, cúi đầu nhìn cô, mặt không biểu cảm.

"Cậu bảo không cần cồng."

"..."

Lâm Cam nghĩ một chút, cô nói không cần cồng, vậy anh sẽ ôm.

Hoa Cao Lãnh cung chiều như vậy, cô không hái hoa chẳng phải sẽ có lỗi với mình sao. Dù phòng y tế không có người và vì mình bị thương thật, nhưng tư thế thân mật thế này vẫn thật con mẹ nó xấu hổ.

A a a a a.

Lâm Cam không nhìn được bụng kín mặt. Vì vậy, cô không thấy miệng Chu Viễn Quang cong cong. Có điều anh chỉ cười nhẹ thôi, trước khi Lâm Cam buông tay, miệng anh đã trở lại thành một đường thẳng.

Từ góc độ Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang chếch lên trên một chút, có thể thấy rõ đường cong trên khuôn mặt, cằm cổ thon dài, cùng với trái táo trên cổ anh. Đường cong của xương hàm lưu loát, môi hơi mỏng dường như cong lên.

Lại nghĩ tới tư thế của anh, một tay đỡ lưng cô, một tay vòng qua cẳng thân, Lâm Cam thấy toàn thân như biến thành nước.

"Bạn học Chu, cậu thấy tôi nặng không?"

"..."

"Bạn học Chu, cậu thấy tim tôi đập nhanh không?"

"..."

"Bạn học Chu, cậu thật con mẹ nó đẹp trai, tôi..."

Nửa câu "thích cậu muốn chết" phía sau còn chưa kịp nói ra, đã bị người ta lạnh lùng cắt đứt.

"Lâm Cam."

"Hả..."

"Còn nói nữa, tôi ném cậu xuống."

Câu nói này thành công khiến Lâm Cam sợ hãi, duỗi tay vòng qua cổ Chu Viễn Quang, tư thái không sợ chết.

Cũng vì động tác này mà khoảng cách giữa hai người lại thu hẹp thêm, Chu Viễn Quang thậm chí có thể cảm nhận được tiếng hít thở của người trong ngực phả lên mình.

"Buông tay."

Lâm Cam cảm thấy hai chữ này bị Chu Viễn Quang nghiền răng mà thành, cô run một cái, hai tay lại ôm chặt hơn.

"Không buông."

"Buông tay."

"Nói lỏng ra sẽ ngã."

"Lâm Cam, cậu là con gái mà..."

Chu Viễn Quang cắn răng, cúi đầu nhìn cô, con ngươi sâu thẳm.

"Vậy cậu coi tôi là con trai được rồi." Dù sao cô có chết cũng không buông tay.

"..."

"Cậu nghĩ cậu bế tôi rồi thì có thể dễ dàng thả xuống?"

"..."

"Bạn học Chu, cậu quá ngây thơ rồi."

Tay Lâm Cam tiếp tục siết chặt, quyết định không buông ra, dương dương đắc ý.

Cô vừa nói xong cũng cảm thấy đôi tay vốn đang đỡ eo mình nói lỏng.

"A..."

Lâm Cam kêu một tiếng, cảm nhận bản thân sắp rơi xuống lại bị người bế lên. Lần này chính là bị dọa sợ chưa kịp hoàn hồn.

"Có người bắt nạt nữ sinh như vậy sao?" Lâm Cam trừng mắt nhìn Chu Viễn Quang, uất hận lên tiếng.

"Không phải cậu là con trai à?"

"Cậu sẽ ôm con trai?"

"..."

Lâm Cam nhìn dáng vẻ không thốt ra lời của Chu Viễn Quang thì bật cười.

"Không sao, bạn học Chu, ít người cãi thắng tôi lắm, cậu không cần buồn phiền."

Chu Viễn Quang đề lại ý nghĩ muốn ném cô xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Có điều, người trong ngực vẫn không ngừng lắc nhai.

"Sau này có ai ghét cậu, cứ tìm tôi, tôi xử lý người đó. Ai ghét cậu, tôi ghét người đó."

"..."

"Cái này giống như câu 'Đại tỷ ở trên, cậu ở dưới', hiểu không? Sau này trên cậu đều có người."

Chu Viễn Quang nghe thấy hết những lời này, con ngươi nhìn Lâm Cam thoáng qua tia không rõ tư vị.

"Ồ trên?"

Lâm Cam cười, nốt ruồi đón lệ dưới ánh đèn như tỏa sáng.

"Phải."

Chu Viễn Quang bật cười một tiếng, Lâm Cam không hiểu lắm.

"Đại tỷ." Chu Viễn Quang gọi một tiếng này khiến Lâm Cam ngẩn ra, sau đó hơi ngượng ngùng.

"Bạn học Chu, cậu không cần thức thối như vậy."

"Đến rồi."

Nhân lúc Lâm Cam còn sững sờ, Chu Viễn Quang đã thả cô xuống. Lâm Cam quay đầu nhìn, đây vẫn chưa phải cổng kí túc xá mà.

Lâm Cam bấu môi xoay người thì bị Chu Viễn Quang gọi lại.

Dáng điệu vui vẻ của Lâm Cam lại treo lên.

"Bạn học Chu, có phải tôi chưa kịp đi, cậu đã không nhớ rồi không?"

"..."

Chu Viễn Quang không trả lời cô, mà mở ba lô ra lấy đồ đưa cho Lâm Cam. Lâm Cam nhìn thì thấy là sách tổng hợp đề thi thử tiếng Anh.

...

"Trò về nhớ học từ đơn, làm đề."

Lâm Cam uất hận nhận lấy sách, xấu hổ cắn răng quay đầu.

"Này."

Lâm Cam đưa lưng về phía Chu Viễn Quang bấu môi, giọng buồn buồn: "Sao?"

"Mai nhớ tới bệnh viện tiêm phòng uốn ván." Giọng Chu Viễn Quang từ phía sau truyền tới.

Lâm Cam thấy anh nói câu này như quan tâm, khóe miệng lại cong lên: "Ừ."

Gió thổi một hơi, những lời này dường như đi vào lòng người ta.

—

Lúc Lâm Cam khập khiễng vào kí túc xá, Tiết Giai Kỳ suýt nữa tưởng mình bị ảo giác.

"Vì sao vậy?"

Lâm Cam đau đến nhe răng, ngoẹo đầu nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ là gánh nặng ngọt ngào."

Tiết Giai Kỳ nghe nguyên nhân và hậu quả xong, thờ dãi: "Sao hôm nay cả hai chúng ta đều đen đui như vậy?"

Lúc Lâm Cam nằm lên giường, không cẩn thận cong đầu gối, đau tới mức hít một ngụm khí lạnh.

"Đầu gối đau đến muốn mạng luôn rồi."

Tiết Giai Kỳ thấy nhiệt độ điều hòa hơi thấp, tiện tay kéo chăn cho Lâm Cam.

"Tôi nay cậu ngủ cẩn thận chút, đừng để động đến vết thương, ngày mai tớ đi bệnh viện với cậu."

"Ừ."

Tiết Giai Kỳ nghĩ đến điều gì, cẩn thận dò hỏi: "Cậu... muốn xin nghỉ về nhà không?"

Lâm Cam kéo chăn che mặt, để người khác không thấy biểu cảm của mình, quả quyết: "Không về."

Nói xong cũng trầm mặc, không khí trong phòng như đông lại, sau đó cô lại chậm rãi mở miệng: "Không về, tớ về cũng không có ích gì. Bọn họ có thể đau thay tớ sao?"

Nghe cô nói lời này, trong lòng Tiết Giai Kỳ chỉ thấy chua xót. Cô đưa tay kéo chăn của Lâm Cam xuống, trêu chọc: "Không về thì không về, đừng có che, ngộp thở bây giờ."

Lâm Cam vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo cô ấy nằm xuống, sau đó duỗi tay tắt đèn.

Cả phòng rơi vào bóng tối, chỉ có vài ánh đèn le lói từ cửa sổ chiếu vào, dù mơ hồ nhưng vẫn đủ chiếu lên hai bóng người đang nằm trên giường.

—

Lâm Cam vậy mà không ngủ được, trong đầu lại nhớ đến lời của Lưu Hán Tĩnh: "Cậu con mẹ nó nghĩ mình là ai? Ngày nào cũng ra về coi thường người khác, bố cậu không phải đang đòi ly dị mẹ cậu đấy sao..."

Lăn qua lộn lại một hồi, Lâm Cam cũng không nghĩ ra được.

Chuyện của bố Lâm và mẹ Lâm cô chỉ kể cho Tiết Giai Kỳ nghe. Tuy trên đời không có bức tường nào không lọt gió, nhưng nghe Lưu Hân Tĩnh nói ra lời như vậy, nghe thế nào cũng không xuôi tai.

Nghĩ tới đầu đầu, cô vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

Không phải sợ người khác biết chuyện nhà mình, thật ra Lâm Cam không cảm thấy ly hôn là chuyện gì đáng thẹn.

Hợp thì ở, không hợp thì tan.

Có thể nào cũng tốt hơn việc mẹ Lâm ngày ngày cầm cự, bố Lâm hàng ngày không trở về nhà. Dù sao, ngôi nhà đó đâu còn chút ấm áp nào?

Tiết Giai Kỳ nằm nghiêng, đưa lưng về phía Lâm Cam.

Dù tiếng động rất nhỏ, nhưng căn phòng đang yên tĩnh nên âm thanh bị phóng đại gấp mấy lần.

"Tớ đau thay cậu."

Nửa phút sau, Tiết Giai Kỳ nghe thấy Lâm Cam thở dài, lẩm bầm một câu "đồ ngốc."

Lúc Lâm Cam nói lời này với Tiết Giai Kỳ, miệng không nhin được mà cong lên trong màn đêm.

Nhớ tới lời Chu Viễn Quang vừa nói tới nay, trong lòng vừa mềm mại, vừa chua xót. Cô đột nhiên muốn cảm ơn vì đầu gối bị thương, như vậy mới giúp cô nếm trải việc người khác đau lòng thay.

Cảm giác này thật tốt.

Một khi có được sẽ không muốn buông tay, thậm chí bắt đầu sợ hãi, lo thiệt lo mất.

Lâm Cam mím môi, cố ý nắn một câu: "Không mượn cậu đau lòng bà đây, về sau tớ là người trong tay bạn học Chu rồi."

"..."

Hết chương 24.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Chu Viễn Quang: "Sợ trắng sáng quá là thế nào?"

Lâm Cam sờ mũi, cười hi hi: "Đầu gối người ta bị thương, đi bộ xấu quá mà."

Chu Viễn Quang: "Bình thường cậu có chỗ nào đẹp à?"

Lâm Cam: "... Đúng là đồ phụ tình, vẫn chưa bên nhau mà cậu đã ghét bỏ tôi. Sau cậu còn trách nữa, tôi sẽ bỏ chạy."

Chu Viễn Quang nhàn nhạt nhìn cô: "Dám chạy đánh gãy chân."

Lâm Cam: "...????"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đi cùng tôi không?

Buổi sáng, lúc Chu Viễn Quang tới trường vẫn là 6 giờ như cũ. Anh đứng ở cửa mấy phút, người nên xuất hiện vẫn không thấy đâu.

Nam sinh cùng lớp cũng đi học, vừa thấy anh đứng ở cổng trường đã gọi đi cùng. Chu Viễn Quang mím môi, nhìn về phía kí túc xá rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay. Sắp muộn giờ học rồi, không rõ tại sao ai đó vẫn chưa ra.

Không lẽ không đợi mình?

Anh nghiêng đầu nói với nam sinh kia: “Cậu đi trước đi, tôi đợi người.”

Sự thật chứng minh, Chu Viễn Quang đợi thêm mấy phút vẫn không thấy bóng dáng ai kia. Lâm Cam còn đang chìm sâu trong giấc mộng không biết một màn này.

Có lẽ tối qua suy nghĩ quá nhiều, một ngày này cô cười cười khóc khóc, ưu tư cũng lên xuống không thôi. Tối qua Lâm Cam ngủ cùng Tiết Giai Kỳ rất ngon, lúc tỉnh dậy đã là 6 giờ hơn.

Tối lúc Tiết Giai Kỳ kéo ‘người bị thương tới tàn phế’ là Lâm Cam tới lớp, hai người bị thầy Trương Cường cản lại.

“Sao đi học muộn thế?”

Đương nhiên không thể nói là ngủ quên, Lâm Cam cố ý để thầy Trương Cường nhìn thấy đầu gối mình: “Đầu gối em bị thương, phải đi chậm.”

Câu nói này khiến thầy Trương Cường tức cười: “Em đi mất một thế kỉ?”

Lâm Cam cau mày: “Cũng không dài đến vậy.”

Thầy Trương Cường phát tay để Tiết Giai Kỳ vào lớp trước. Sau lại nhìn vết thương của Lâm Cam “Sao lại bị thương?”

“Trên bàn có đinh, em vô tình đụng phải.”

“Lâm Cam, thầy phải nói em thế nào mới được đây. Lớp 12 rồi, không thể xốc nổi nữa, đừng hủy hoại tương lai tươi đẹp của mình, không thể sống không có lí tưởng như 2 năm trước được. Em nên hiểu rõ điều này.”

Lâm Cam “vâng” một tiếng.

Thật ra, đa số thời gian thầy Trương Cường đều nghiêm mặt, thỉnh thoảng lại thích dài dòng. Nhưng Lâm Cam biết, là thầy giáo, thầy đã cho cô quá nhiều không gian tự do rồi.

Cuối năm lớp 10, lời thầy Trương Cường nói cô đều nhớ: “Lâm Cam, em giống như một cốc nước, chưa có hình thù. Cho em chứa đồ vật gì, em sẽ trở thành hình dạng của đồ vật đó, có điều thầy hy vọng tới một ngày em có thể tự lựa chọn món đồ đó cho riêng mình. Sau này còn rất nhiều việc em phải trải qua.”

Lâm Cam cảm ơn, cô có thể cảm nhận được ước vọng muốn đồng cảm cùng học sinh của thầy Trương Cường.

Lời muốn xin nghỉ lại chậm chạp không nói thành câu.

“Còn có việc gì à? Áp dụng không phải tính cách của em.”

Lâm Cam ngượng ngùng xoa gáy: “Thầy, hôm nay em phải đến bệnh viện tiêm phòng uốn ván.”

Thầy Trương Cường gật đầu: “Được, giờ nghỉ trưa đi đi.”

“...”

Lâm Cam cảm thấy lời vừa rồi của thầy Trương Cường là cố ý dụ dỗ mình mềm lòng. Nhưng vừa định xin nghỉ, bản tính thầy giáo trong người lại nổi lên. May thay thầy cũng không cự tuyệt, giờ nghỉ trưa cô sẽ đi tiêm.

Gật đầu một cái, thầy Trương Cường để Lâm Cam đi vào lớp.

Hết giờ đọc buổi sáng, Tiết Giai Kỳ chạy nhanh như một làn khói đi mua đồ ăn sáng cho hai người. Lâm Cam vừa nằm xuống bàn chuẩn bị ngủ, lại nghe có tiếng gõ vào cửa sổ bên cạnh mình.

Cô ngẩng đầu xem là ai, vì quá buồn ngủ nên chỉ hé một mắt, một mắt vẫn nhắm. Trong lúc mông lung, hình như cô nhìn thấy Chu Viễn Quang. Ý nghĩ này khiến Lâm Cam thanh tỉnh. Xoa xoa mắt mình, cô không tin được mà nhìn sang.

Không phải cậu ấy nên đi ăn sáng à?

Chu Viễn Quang lại gõ vào cửa kính, ý bảo cô mở cửa ra một chút. Lâm Cam chậm rãi đứng lên, vì đầu gối bị thương nên không dám tùy tiện.

Mở cửa sổ ra, Lâm Cam vẫn còn đắm chìm trong ngạc nhiên cùng mừng rỡ “là cậu ấy”.

“Bạn học Chu, cậu không đi ăn sáng à?”

Chu Viễn Quang đuổi cánh tay, thả bánh mì và sữa tươi lên bàn Lâm Cam.

“Bây giờ đi.”

Lâm Cam cầm sữa tươi trên bàn lên, mi mắt cong cong: “Đi nhanh đi, đừng để mẹ cậu chờ.”

Chu Viễn Quang liếc cô một cái sắc lẹm, biểu cảm quanh quẽ, môi mỏng khẽ mở: “Sao sáng nay không thấy cậu?”

Lâm Cam vỗ đầu mình, chột bưng tỉnh.

Cô áy náy mở miệng: “Xin lỗi bạn học Chu, sáng nay tôi ngủ quên. Còn đi học muộn nữa, bị chủ nhiệm lớp mắng.”

Chu Viễn Quang liếc nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt cô, biểu cảm lúc này của Lâm Cam lại càng thêm đậm, đáng yêu. Cô hòng Chu Viễn Quang hơi động, nhưng lời trách mắng lại không nói ra được.

Anh rũ mắt, cúi đầu, không nhìn Lâm Cam nữa, sau đó khàn giọng mở miệng: “Lâm Cam, sau này đã hẹn rồi, không được phép nuốt lời.”

Anh còn muốn nói: Nếu không thấy cậu, tôi sẽ lo lắng. Trong nháy mắt không thấy cậu kia, trong đầu tôi sẽ sinh ra nhiều suy đoán, tốt có xấu có. Cậu có thể tiết kiệm cho tâm tư tôi một chút không?

Nhưng vì tính hướng nội cá nhân, những lời nói lộ liễu như vậy chỉ dừng ở đầu môi, cuối cùng vẫn xấu hổ nuốt vào.

Lâm Cam nhìn anh vắng lặng, cảm giác áy náy lại càng dâng lên. Cô cắn môi “ừ” một tiếng, sau đó nghĩ đến điều gì lại nói.

“Bạn học Chu, vậy cậu thì sao? Sau này...”

Nửa câu sau chưa kịp nói ra, Chu Viễn Quang đã cắt đứt lời cô. Lâm Cam thấy anh ngẩng đầu, mắt nhìn chằm chằm về phía bàn, gần từng chữ một.

“Đã đồng ý với cậu rồi, dù cho bị leo cây, cũng là leo cây đi gặp cậu.”

Ngón tay Lâm Cam rũ xuống bên người, một bên cười khanh khách. Mấy chữ “Leo cây đi gặp cậu” này đã đánh thẳng vào lòng cô, cả người run rẩy, đầu cũng vì vài chữ này mà âm ỉ vang dội.

“Hôm nay nhớ đi bệnh viện, lát ăn đồ ăn sáng đi, tôi đến canteen đây.”

Lâm Cam phồng mắt, quai hàm căng ra giống con ếch nhỏ, gật đầu một cái. Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn cô, đột nhiên đuổi cánh tay, các đầu ngón tay khum lại thành nửa vòng tròn, bóp hai bên má Lâm Cam. Anh chỉ dùng chút lực đã khiến má cô khô phực như cũ.

Theo động tác của anh, miệng cô “phù” một tiếng, khí trong miệng lọt hết ra ngoài. Mấy người bạn trong lớp nhìn về phía bọn họ, lỗ tai hai người đều lặng lẽ hồng lên.

Lâm Cam chưa hoàn hồn, đã nghe Chu Viễn Quang cười khê: “Hôm nay tiêm đừng khóc.”

“...”

Lâm Cam trừng anh: “Mau đi ăn cơm của cậu đi, tôi còn lâu mới khóc.”

Chu Viễn Quang ý vị thâm trường liếc cô một cái: “Tốt nhất là không khóc, không biết tới qua ai nước mắt tèm lem.”

“...”

Chu Viễn Quang chỉ đồ ăn trên bàn: “Nhớ ăn, tôi đi đây.”

“Ừ.”

Lúc Tiết Giai Kỳ trở lại, thấy Lâm Cam đang uống sữa tươi.

Cô áy thờ dài: “Ài, vẫn bị người ta nhanh chân giành trước. Bạn học Chu đưa à?”

Lâm Cam thỏa mãn cắn một miếng bánh mì: “Bạn trai tương lai của tớ mua.”

Tiết Giai Kỳ cắn bánh trong tay, cười giễu, uất hận nói: “Người ngược cậu đáng ra không nên có đồ ăn.”

Lâm Cam cười híp mắt nhìn cô ấy: “Corgi, cậu thừa nhận thân phận của mình rồi đấy à?”

Tiết Giai Kỳ: “...”

Cầu sao? Thế mà cô lại tự chui đầu vào rọ!

Ở canteen, trong cái nhìn chăm chú của mẹ Chu, Chu Viễn Quang ăn ba miếng đồ ăn sáng rồi buông đũa.

“Ăn nhanh như thế làm gì? Thời gian sát như vậy sao? Chẳng nhẽ thầy giáo không ăn cơm?”

Chu Viễn Quang lau miệng, đứng lên: “Con nhớ ra còn bài tập chưa làm.”

Mẹ Chu lộ ánh mắt hoài nghi: “Đứa nhỏ này, chẳng qua con không muốn ăn cơm, lại lừa mẹ chứ gì?”

Chu Viễn Quang lắc đầu, tiến về phía trước.

Trở về phòng học, Chu Viễn Quang tới văn phòng của thầy lấy búa. Bạn cùng bàn không hiểu: “Cậu cầm cái này làm gì?”

Chu Viễn Quang ý bảo cậu ấy đứng dậy, chỉ đầu đinh to bằng ngón tay cho cậu ấy nhìn. Bạn cùng bàn sợ hết hồn: “Ai ui, tôi cũng không chú ý đến cái này. Cậu đưa búa cho tôi, tôi đập đầu đinh vào.”

Chu Viễn Quang nghĩ nghĩ rồi đưa búa cho cậu ấy.

Bạn cùng bàn dùng búa đập vài cái, bẻ cong chiếc đinh: “Tôi đi trả búa cho thầy.”

Chu Viễn Quang gật đầu.

Sau khi bạn cùng bàn đi, anh nhìn lướt qua cái đinh, nó vẫn chưa hoàn toàn cong vào, chân mày Chu Viễn Quang nhíu lại. Anh cầm khăn giấy và băng nhựa bọc đinh lại, có lẽ nếu sau ai lỡ đụng vào cũng sẽ không bị thương nữa. Sau đó chân mày Chu Viễn Quang mới giãn ra.

Buổi trưa Lâm Cam tới bệnh viện cùng Tiết Giai Kỳ. Hai người ngồi xe buýt, vừa xuống cổng trường đã vừa vặn gặp Kiều Dục từ bên ngoài trở về.

“Chân cậu sao vậy?”

Lâm Cam không để ý đến cậu ta, đi thẳng về phía trước với Tiết Giai Kỳ.

“Nghe nói hôm qua cậu đánh nhau với Lưu Hân Tĩnh.”

Lâm Cam không dừng chân: “Kiều Dục, cậu có thể đừng âm ỉ như vậy không?”

Kiều Dục rất to con, đứng chắn trước mặt hai người, chỉ cần muốn chặn lại thì không ai đi qua được. Lâm Cam bây giờ đúng là không làm gì được cậu ta.

“Không nghĩ là cậu ta đánh cậu thành thế này?”

Lâm Cam cười giễu: “Cậu ta có khả năng này?” Tiết Giai Kỳ đi bên cạnh cũng cười lên.

Kiều Dục hơi mất tự nhiên: “Là tôi nói lung tung.”

Cô dừng lại nhìn cậu ta, Kiều Dục cười một tiếng trầm thấp.

Lâm Cam thở dài: “Kiều Dục, cậu và Lưu Hân Tĩnh ngày ngày ồn ào thế nào, tôi không quan tâm, có thể đừng để cậu ta đổ hết chuyện lên đầu tôi không?”

Kiều Dục nhìn cô chăm chú: “Vậy tôi và cậu thành một đôi đi, tôi chắc chắn sẽ không để cậu ta làm phiền cậu.”

“Cậu!” Kiều Dục nói câu này xong, Lâm Cam tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Nói cậu chơi bời lêu lổng không sai mà, bà đây có người trong lòng rồi, cậu đi chỗ khác chơi đi. Đây là lần cuối tôi hòa nhã khuyên cậu, có sức lực làm mấy việc này, chi bằng học cho tốt đi.”

“Ai ui, không nghĩ còn có thể nghe cậu giảng đạo đây.” Kiều Dục bắt lấy cánh tay Lâm Cam, không cho cô đi. Tiết Giai Kỳ cau mày kéo tay Kiều Dục ra, lại bị cậu ta đẩy một cái, suýt chút nữa ngã về phía sau. May mà cô có thể tự ổn định được.

Lúc Lâm Cam muốn mở miệng mắng cậu ta, một cánh tay đã chen vào giữa hai người, hơi dùng lực tách họ ra. Chu Viễn Quang cau mày, kéo Lâm Cam về bên mình: “Không sao chứ?”

Lâm vừa thấy anh, trong lòng lập tức vui vẻ: “Tôi không sao.” Nói xong lại xoay hai cái, tỏ vẻ mình không sao, bị Chu Viễn Quang chặn lại.

Kiều Dục thấy người tới, sắc mặt đen đi mấy phần: “Sao lại là cậu?”

Chu Viễn Quang lạnh mặt, liếc cậu ta một cái nhưng không phản ứng lại.

Anh nghiêng đầu nhìn Lâm Cam: “Chúng ta đi thôi.”

Kiều Dục tiến về phía trước một bước, chặn ba người: “Cậu là ai, dựa vào gì mà đi cùng cậu?”

Chu Viễn Quang không lên tiếng, tự mình xoay người về phía Lâm Cam, anh vừa mở miệng, Lâm Cam thấy đầu gối mình như trúng một phát đạn, khiến cô phải quỳ sụp xuống trước Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ.

Chu Viễn Quang đưa tay về phía cô, mở miệng: “Đi cùng tôi không?”

Hết chương 25.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Lâm Cam: “Mai không phải ngày thi tiếng Anh cấp 4 và cấp 6 của sinh viên đại học sao?”

Chu Viễn Quang: “Học dốt tiếng Anh mà còn biết cái này?”

Lâm Cam vênh mặt: “Ít xem thường tôi đi, tôi thế nhưng... rất ưu tú đấy.”

Chu Viễn Quang cười giễu, cuộn cuốn sách trong tay lại, gõ vào đầu Lâm Cam “bốp” một cái.

Lâm Cam ôm đầu: “Sao lại đánh tôi?”

Chu Viễn Quang: “Cuối bài sau có đề thi đấy, cậu tự cầu nhiều phúc đi.”

Lâm cam: “... Nương tay chút đi, lão Thiết.” *

* Ý chỉ Chu Viễn Quang nghiêm khắc, cứng rắn.

Chu Viễn Quang liếc cô một cái.

Lâm Cam: “... Nương tay chút đi, bạn trai”

Chu Viễn Quang cong miệng: “Ngoan.”

Ngày mai đi thi không phải sợ, Thu Thu cổ vũ mọi người. (tác giả tự xưng là 啾啾 – jiūjiū)

Chu học phách: Chỉ cần bình luận chương này, dù là ngày mai hay thi đại học cũng ‘so easy’.

Mất Thu Thu sáng rực: “Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ quảng cáo giỏi ghê.”

Lâm Cam: “Đúng vậy, sau này phải gọi là Chu Cẩm Lý rồi.” (Tên này ý chỉ người nói lời văn hoa.)

Lời của B.: Tác giả nhắc đến mới nhớ, tiện thể, chúc các em thi tốt nghiệp và chuẩn bị thi đại học thi tốt nha:3 Chứ tớ mất khái niệm thời gian rồi ==))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bạn học Chu, cậu là chất xúc tác của tôi

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam nhìn tay Chu Viễn Quang đưa tới, đột nhiên thấy lòng bàn tay mình đỏ mề hôi. Cô khăn trương nuốt nước miếng, nhẹ nhàng cọ tay vào đồng phục rồi mới cẩn thận nắm lấy tay Chu Viễn Quang.

Có trời mới biết, lúc đánh nhau hay thậm chí đi thi cô cũng không khăn trương như vậy.

Kiều Dục nhìn phản ứng của cô, không kiềm chế được nữa phải bỏ đi.

Tiết Giai Kỳ cười quan sát biểu cảm của hai người, sau đó nháy mắt với Lâm Cam.

"Lâm Cam, tớ về lớp trước nhé." Nói xong không đợi hai người đáp lại đã chạy đi.

Chỉ còn lại hai người nhìn nhau.

Sau đó Chu Viễn Quang buông lỏng tay Lâm Cam, đổi thành đỡ cánh tay cô, từ từ đi về phía trước.

"Bạn học Chu, sao cậu cũng tới?"

"Tôi đi vệ sinh, tiện đường tản bộ."

"..."

Lâm Cam mắng trong lòng một câu, nhưng cũng không vạch trần anh.

Nhà vệ sinh cách phòng học 108 ngàn dặm, nếu không phải người này tới đây chờ mình, cô...

Sau này cô mang họ giống anh.

Hắc hắc.

Sắp đến giờ học, Lâm Cam tăng tốc độ, sợ về lớp muộn sẽ liên lụy tới Chu Viễn Quang.

"Đi nhanh thế làm gì?" Chu Viễn Quang cảm nhận được cô có ý gia tăng nhịp bước, quả trách nhẹ.

"Đầu gối không đau à?"

Lâm Cam nhún vai: "Không phải sợ cậu đi cùng tôi sẽ vào lớp muộn sao?"

Chu Viễn Quang cau mày: "Cứ đi từ từ, không vào muộn đâu."

Lâm Cam "ừ" một tiếng, chân cũng đi chậm lại.

Đến cửa cầu thang, hai người tách ra.

Vì đầu gối Lâm Cam vô cớ bị thương, khi nghỉ giữa giờ nếu không có việc gì cần thiết, cô sẽ không đi qua đi lại. Sau lại bắt đầu nghe lời Chu Viễn Quang, mỗi ngày học một ít từ đơn. Buổi tối Lâm Cam vẫn đi tìm Chu Viễn Quang học tập như cũ, sau đó hai người cùng nhau về kí túc xá.

Tối cùng ngày hôm đó, Lâm Cam phát hiện cái đình kia đã bị xử lý.

Mặt Lâm Cam đầy ý cười: "Bạn học Chu, đây không phải là cậu làm chứ?"

Chu Viễn Quang cười giễu, cúi đầu thu dọn sách vở, giọng điệu lãnh đạm: "Bạn ngồi cùng bàn tôi sợ bị đình đâm nên tự bọc vào."

Lâm Cam thất vọng tràn trề: "Bạn ngồi cùng bàn cậu cũng tri kỉ quá đi."

"..."

Môi Chu Viễn Quang hơi động, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời. Lâm Cam đi chậm rãi, tỏ ý đoạn đường về kí túc xá thật dài.

Chu Viễn Quang tạm thời đổi lộ trình học tập thành kiểm tra, chính là kiểm tra từ đơn Lâm Cam học được vào ban ngày. Mấy ngày đầu, Lâm Cam chỉ biết lấp bắp. Sau đó, Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang đen mặt.

Hôm sau, Chu Viễn Quang rốt cuộc không nhịn được nữa: "Hết tuần sau sẽ thi hai ngày, từ đơn của cậu như vậy, môn tiếng Anh sao khỏi sắc được?"

Lần đầu tiên Lâm Cam thấy anh tức giận như thế.

"Tôi không nhớ được mà."

"Không nhớ được, hay học không đủ chăm?"

Lâm Cam hơi chột dạ cúi đầu, không dám nói tiếp. Dù cô dành thời gian để học từ đơn, nhưng việc đó cũng chỉ như "hước chảy mây trôi", không làm thế

nào để chăm chỉ được.

Chu Viễn Quang thở dài: "Còn nhớ cậu hứa gì với tôi không?"

Lâm Cam buồn buồn gật đầu.

Từ sau hôm đó, Lâm Cam bắt đầu nghiêm túc học từ đơn. Ban ngày dường như cũng không gặp Chu Viễn Quang. Ngoài việc này, mỗi sáng trên bàn cô vẫn có bữa sáng như cũ. Đến tối, Lâm Cam ngày nào cũng hoàn thành được nhiệm vụ học từ đơn.

Chu Viễn Quang thấy cô dương dương đắc ý, cái đuôi nhỏ chưa gì đã vênh lên, không nhịn được muốn đập tắt: "Mới học được vài từ, có gì mà đắc ý."

"Mỗi ngày tôi đều học 30 từ, sớm muộn cũng đuổi kịp cậu."

"Ừ, tôi chờ cậu."

Lâm Cam cười hi hi: "Bạn học Chu, cậu học giỏi tiếng Anh như thế, rốt cuộc thuộc được bao nhiêu từ đơn?"

Chu Viễn Quang nghiêng đầu suy nghĩ: "Thi vào đại học yêu cầu biết ít nhất 4000 từ đơn, chắc là đều biết cả."

"..."

Lâm Cam lầm bầm: "Không để mặt mũi cho người ta."

Chu Viễn Quang không nhịn được cong miệng cười.

Mỗi ngày qua đi, số lượng từ đơn trong từ điển của Lâm Cam tăng dần, đầu gối cô cũng dần đóng vảy.

Cuối cùng đã tới ngày thi cơ sở đầu tiên.

Thi xong môn Số học, đa số học sinh trong lớp đều ừ ừ, Lâm Cam lại an tâm ôn tập cho môn Ngữ văn thi vào hôm sau.

Giới Áo thấy cô bình tĩnh ngồi đó, tò mò hỏi: "Đại tỷ, thi Số học thế nào?"

Lâm Cam lật xem sách, không ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp: "Vẫn là đơn giản."

Giới Áo nở nụ cười: "Biết ngay tôi và cậu là người đồng đạo mà."

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh là đại biểu học tra, nghe được cuộc đối thoại của hai người thì rùng mình.*

学渣 - học tra: chỉ những người học kém.

Quả nhiên, người phàm như cô không thể hiểu được câu chuyện của mấy học thần.

Đến ngày thứ hai, sau khi thi xong môn tiếng Anh, Lâm Cam mới buông bỏ được tảng đá trong lòng. Lần này thi tiếng Anh đều là cơ bản, không có gì quá khó khăn. Trước kia tiếng Anh của cô quá kém, không nhận ra nhiều từ đơn. Hai tuần lễ gần đây đã học được phần lớn từ đơn trong quyển đề thi thử, Lâm Cam nghĩ mình có thể mong đợi một chút.

Nói không chừng lần này có thể đạt yêu cầu.

Vì chỉ là thi cơ sở, buổi tối hôm thi xong, các thầy giáo đã chấm bài thi ngay. Ngày hôm sau, bài thi được trả về cho các học sinh. Lúc trả bài thi Số học, cả lớp đầy tiếng kêu rên, chỉ có số ít học sinh được trên 90 điểm.

Giới Áo liếc nhìn 130 điểm của mình, sau đó nghiêng đầu nhìn Lâm Cam.

Lâm Cam đang đắm mình trong đau buồn vì "tiếng Anh 89 điểm", sau đó lại nghe thấy bạn học trả bài thi hét lên kinh hãi.

"Mẹ kiếp, đại tỷ, cậu có thể không biết xấu hổ như vậy không? Số học 135 điểm, bài lần này khó như thế! Cậu còn là người không!"

Lâm Cam cúi đầu nhìn 89 điểm tiếng Anh của mình, không có chút hứng thú, cũng không để ý bị Giới Áo lấy bài thi Số học.

Tiết Giai Kỳ liếc 78 điểm Số học của mình, cảm thấy Lâm Cam đúng là làm trái ý trời.

Không biết trong đầu người này có gì nữa.

Lâm Cam đối chiếu đáp án tiếng Anh, mặt vốn đang nhăn nhó đột nhiên hưng phấn.

Cô vỗ vào cánh tay Tiết Giai Kỳ: "Corgi, cậu mau tới xem, câu này là đáp án D đúng không? Sao cô giáo lại chấm nhầm cho tớ?"

Tiết Giai Kỳ nhìn thử, đáp án đúng là D.

Lâm Cam thấy Tiết Giai Kỳ khẳng định thì vui vẻ quên trời đất, được cộng thêm 1,5 điểm nữa, cô sẽ đạt yêu cầu.

Sau đó cô cầm bài thi chạy về phía phòng làm việc của các thầy cô.

Bên này, Chu Viễn Quang đang giúp thầy Số học lớp mình thống kê số điểm cao thấp.

Thầy giáo Số học lớp Chu Viễn Quang nhìn danh sách, cười trêu thầy Trương Cường: "Thầy Trương, thầy cũng được đấy chứ, bài thi Số học khó như vậy mà Lâm Cam lớp thầy với Chu Viễn Quang lớp tôi thi được 135 điểm, thầy dạy cũng tốt lắm."

Thầy Trương Cường nhìn thành tích của Chu Viễn Quang, tất cả các môn điểm rất đều, lần này nhất định có thể đứng thứ nhất toàn khối.

Thầy giáo Số học lớp 2 lại nói: "Nhưng bài thi của Lâm Cam hơi đáng tiếc, nếu không phải em ấy quên không làm một câu thì bài thi lần này đã được 140 điểm, cô nhóc này đúng là thông minh."

Chu Viễn Quang đứng bên cạnh nghe được lời này, con ngươi lóe lên ý cười.

Ngược lại thầy Trương Cường khoát tay: "Thầy ấy, đừng tăng bốc em học sinh này. Lâm Cam này làm tôi tức chết, điểm tiếng Anh tới bây giờ vẫn không đạt tiêu chuẩn, học lệch tới lợi hại."

Giáo viên dạy tiếng Anh lớp Lâm Cam cũng có mặt ở đây, nghe thầy Trương Cường nói vậy thì cười: "Thầy Trương, không thể nói như vậy được. Tôi thấy chỉ 2 tuần mà cô nhóc học thêm được rất nhiều từ đơn, lúc trước chỉ thi được 60 điểm, lần này được 89 điểm, sau cố gắng thêm chút nữa là đạt yêu cầu. Chúng ta phải khích lệ một chút, em ấy là nhân tài đấy."

"89 điểm không phải là không đạt yêu cầu sao? Hơn nữa, lần này là đề thi cơ bản, cô nhìn xem có bao nhiêu học sinh được trên 120 điểm?"

Thầy Trương Cường ngoài miệng thì phủ nhận, nhưng Chu Viễn Quang có thể thấy chủ nhà mình mặt mũi từ đầu tới cuối đều mang ý cười.

Trong lúc văn phòng đang thảo luận sôi nổi, nhân vật trung tâm của đề tài đã tới cửa.

Cô gõ cửa hai cái như đánh tiếng.

Thầy giáo thấy cô đứng ngoài cửa thì cười lắc đầu: "Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến."

Thầy Trương Cường nói "vào đi", Lâm Cam liền đẩy cửa đi vào.

Chu Viễn Quang ngồi góc trong cũng nhìn lướt qua cô một vòng, nhưng hình như cô không thấy anh, chỉ một mực cầm bài thi của mình chạy tới chỗ cô giáo tiếng Anh.

"Cô ơi." Lâm Cam gọi một tiếng giòn tan.

"Sao vậy?"

"Cô ơi, cô nhìn xem có phải chấm sai cho em rồi không? Em chọn đáp án D, cô phê em chọn sai."

Cô vừa nói xong, mọi người trong phòng đã nở nụ cười.

Thầy giáo dạy Số học lớp 2 nói: "Đây là Lâm Cam đấy à? Số học thi không tệ."

Tầm mắt Lâm Cam tự nhiên chuyển tới chỗ phát ra tiếng nói, lần này cô đã nhìn thấy Chu Viễn Quang. Anh cũng vừa vịn nhìn về phía này, hai người đối mắt với nhau.

Mắt Lâm Cam sáng lên, miệng cũng cong cong. Không rõ tại sao, được khen trước mặt Chu Viễn Quang khiến Lâm Cam thấy hơi xấu hổ. Cô ngượng ngừng sờ gáy, đỏ mặt, sau đó "vâng" một tiếng với thầy giáo dạy Số học của lớp 2.

Thầy giáo Số học kia thấy cô như vậy cũng cười: "Cô nhóc còn xấu hổ nữa, không giống lời mọi người nói chút nào."

Chu Viễn Quang nghe thấy hai chữ "xấu hổ" này, nhất thời cười ra tiếng.

Lâm Cam xấu hổ?

Chẳng qua có lúc hơi ngốc... dễ thương thôi.

Lâm Cam vĩnh viễn nghiêng đầu nhìn cô mình: "Cô, cộng thêm 1,5 điểm nữa là em đạt yêu cầu."

Cô vừa nói ra lời này, các thầy trong phòng làm việc lại cười càng lớn. Lâm Cam không rõ cuộc nói chuyện trước đó của họ, tất nhiên không thấy lời này của mình có gì buồn cười.

Chỉ thấy cô giáo tiếng Anh nhìn xuống bài thi, gật đầu nói: "Đúng là chăm nhàm rồi."

Cô ấy nhìn về phía thầy Trương Cường, tươi cười trên mặt vẫn không thối lui, mở miệng: "Thầy Trương, vậy là lần này em ấy đạt yêu cầu rồi nhé."

Thầy Trương Cường phát tay: "Chỉ là đạt tiêu chuẩn thôi, Lâm Cam em cười cái gì há, đúng là không có tiền đồ. Lần này đề thi quá đơn giản, lần sau không lên được 100 điểm, xem thầy có xử lý em không?"

Lâm Cam vô tội lè lưỡi, mọi người trong phòng lại cười rộ lên.

Lúc Lâm Cam được sửa điểm xong, gần rời đi lại bị cô giáo dạy tiếng Anh hỏi: "Lâm Cam, em học ai vậy? Có tác dụng lắm, từ sau phải chăm chỉ học từ đơn nhé."

Lâm Cam giả bộ thờ ơ, nhìn lướt qua cả văn phòng, ánh mắt cong cong như mảnh trăng nhỏ, vừa cười vừa nói: "Cô, có những thời điểm hoặc giai đoạn nào đó, sẽ có những điều trở thành chất xúc tác thúc đẩy chúng ta tiến về phía trước."

Còn nửa câu chôn trong lòng vẫn chưa nói: Bạn học Chu, cậu là chất xúc tác của tôi.

Thầy Trương Cường nghe cô nói đạo lý to lớn, cười trêu: "Lần sau đừng thụt lùi là được, mau trở về học đi."

Lâm Cam "vâng" một tiếng, vừa đi ra ngoài vừa liếc trộm Chu Viễn Quang.

Vì cách khá xa, Lâm Cam không biết mình có nhìn nhầm không.

Không biết từ lúc nào tại Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ đã đỏ một mảng lớn như vậy.

Hết chương 26.

* Lời của tác giả:

Vỡ kịch nhỏ:

Thu Thu: "Tâm Can Nhi, thật hâm mộ điểm tiếng Anh của cậu đạt tiêu chuẩn."

Lâm Cam: "Có gì đáng hâm mộ, lần sau bà đây muốn thi được 130 điểm!"

Chu Viễn Quang: Ngoan, gió lớn quá rồi, đừng mơ mộng cao xa." *Ý Quang là Cam đừng chém gió quá =))*

*Lời của B.: Số phận hẩm hiu, cứ vừa mê mê bộ convert nào, đọc xong tự nhủ "mình sẽ edit bộ này, mình sẽ edit bộ này" thì y như rằng hôm sau search ra một nhà đang làm/_ Tiện thể, đề cử cho cả nhà bộ "Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Anh Ấy" - Tường Mục Đồng mà tớ vừa phát hiện bị vuột mất khỏi tầm tay =>)) Truyện thuộc thể loại quân nhân, thanh mai trúc mã. Đọc truyện này xong chỉ muốn có anh trai và một dàn harem là các anh hàng xóm, trong này quân nhân everywhere xong anh nào cũng ngẫu cũng soái, tên lại còn hay huhu Có ai bị mê tên hay giống tớ không =>)) Truyện dài 93 chương nhưng đọc không nhàm đâu, sùng, ngọt, dễ đọc, tớ cũng hay ngại đọc dài mà đọc vèo cái hết hơn nửa truyện rồi ấy.

Tác giả này viết nhiều bộ, cũng khá hay nhưng được dịch thì mới có bộ này thôi, truyện cũng được dân mạng Trung Quốc đề cử lắm nhé, nên đọc, nhất là các bạn mê thể loại quân nhân xD Tớ thấy nhà làm bộ này tới chương 7 hay 8 gì đó, mọi người thích thì vào ủng hộ cho chị chủ nhà có động lực nhé~ Ôi lạc đề quá rồi, chuyên mục PR dạo xin kết thúc tại đây:">

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cậu có thể đưa tôi đi trốn không?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Sau buổi tự học buổi tối, Lâm Cam chuẩn bị sang lớp 2 tìm Chu Viễn Quang nhưng ra cửa đã thấy anh đứng ở sân trời.

Cô khom lưng, đi nhẹ nhàng từng bước tới gần, sau đó vỗ nhẹ vào lưng anh. Chu Viễn Quang hoàn toàn không có dấu hiệu giật mình như dự liệu, chỉ quay đầu thần nhiên nhìn cô.

Lâm Cam cười tươi: "Cậu vậy mà không biết sợ."

Chu Viễn Quang nhìn cô, trong con ngươi lóe lên ý cười giảo hoạt. Sau đó anh tiến về phía trước, lúc sắp kề sát người Lâm Cam, miệng hừ nhẹ một tiếng "hửm?"

Lâm Cam che ngực lùi về phía sau, cả người run lên.

...

"Đột nhiên tiến lại đây, cậu muốn dọa chết tôi."

Chu Viễn Quang cực kỳ hài lòng với phản ứng của cô, miệng cong lên. Lâm Cam thấy đây là lần đầu tiên Chu Viễn Quang thoải mái biểu lộ tâm tình như vậy.

"Bạn học Chu, hôm nay cậu trúng số độc đắc à? Vui vẻ như vậy?"

Chu Viễn Quang hiếm khi cười lại mở miệng: "Không mua xổ số, nhưng có thể ra công trường thử mua một tấm."

"Hả?"

"Học tra tiếng Anh như cậu có thể cải từ hồi sinh, nói không chừng vận khí của tôi không tệ."

Chỉ nói một câu Lâm Cam đã hiểu.

"Bạn học Chu, lần này tôi tiến bộ lớn như vậy, cậu có thưởng gì không?" Lâm Cam vênh môi, lúc nói chuyện nụ cười lại càng tươi hơn, mắt vẫn nhìn Chu Viễn Quang chăm chú, khuôn mặt tinh quái.

Chu Viễn Quang liếc nhìn cô, bộ dạng này của Lâm Cam càng giống cái đuôi mèo lắc qua lắc lại, khiến lòng người ta mềm nhũn.

Thấy cô đầy mong đợi nhìn mình, Chu Viễn Quang kim lòng không động mà gật đầu.

Lâm Cam vừa thấy đã kích động tới mức nhảy căng lên: "Có thật sao?"

Lần này Chu Viễn Quang khẳng định gật đầu.

"Là gì vậy?"

Sau đó Lâm Cam nghe giọng nói dịu dàng của anh vang lên: "Cậu nhắm mắt lại."

Lâm Cam nghe lời này xong, trong mắt đều là không tưởng tượng được. Mẹ của con ơi, tiến triển thế này cũng nhanh quá đi?

Nắm mắt... thì sẽ hôn sao?

Bạn học Chu... muốn hôn mình?

Lâm Cam nhìn anh cười tùm tùm với mình, lòng lại đỏ ửng ửng. Cô nhìn môi mọng của Chu Viễn Quang xong không nhịn được nuốt nước miếng. Tưởng tượng đến cảnh kế tiếp, miệng Lâm Cam bất giác cong lên.

Sau đó cô nhắm mắt, lòng đầy mong chờ: "Bạn học Chu, tôi nhắm xong rồi."

Chu Viễn Quang nhìn lông mi cô cong cong, rung rung nhẹ trước không khí, lại tưởng tượng lát nữa sẽ thấy biểu cảm giận dữ của cô thì không nhịn được mà bật cười.

"Nhắm mắt xong thật chưa?" Chu Viễn Quang đột nhiên khàn giọng hỏi.

"Rồi." Lâm Cam trả lời.

"Vậy tôi tới đây." Giọng Chu Viễn Quang mang ý cười.

"... Ừ." Thò trắng nhỏ, mau sà vào lòng chị đi nào.

"Ai!" Lâm Cam mắt rom róm, vừa che trán vừa lên án mạnh mẽ: "Bạn học Chu, cậu làm gì vậy?"

Ai có thể cho cô biết tại sao hôn môi lại biến thành gõ trán không? Trên phim không phải đều như thế à? Thì ra phim ảnh trên truyền hình đều lừa người.

Đau quá đi mắt.

Chu Viễn Quang thấy ánh mắt tố cáo của Lâm Cam, trong lòng thở dài, không chừng mình dùng sức quá lớn. Vẫn chưa thu tay về, anh tự ý giương ra, lòng bàn tay áp lên trán Lâm Cam, xoay vòng như xoa nhẹ.

Lâm Cam đang bẹp miệng lại cười ngay được: "Bạn học Chu, lần sau tôi không cần khen thưởng như vậy đâu."

Chu Viễn Quang vốn đang áy náy, thấy Lâm Cam ngẩng đầu lên nói với mình như vậy thì thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cô gái nhỏ bị thiệt cũng không để ý chút nào.

Thật tốt.

Nhưng anh vẫn muốn cười.

—

Trải qua chuyện trước đó, Chu Viễn Quang không dám trêu chọc cô nữa. Cô nói gì anh đều an tĩnh lắng nghe.

"Bạn học Chu, ngày mai có buổi động viên khối 12, thành tích lần này của cậu tốt như thế, cậu sẽ lên phát biểu chứ?"

"Ừ."

"Đại lão đúng là đại lão, ra tay một cái đã hạ gục mấy kẻ phạm tặc bọn tôi. Càng ngày càng thích cậu."

"..."

"Sao không nói chuyện?"

"Lâm Cam, cậu... có thể đừng lúc nào cũng nhắc tới chuyện đó không?"

Lâm Cam liếc thấy anh lúc này miệng lưỡi không bén nhọn, tai cũng đỏ lên. Cô cố tỏ vẻ không hiểu: "Chuyện gì?"

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, im lặng mở miệng: "Cậu biết."

"Tôi không biết." Lâm Cam cười hi hi.

"Cậu thích... thích tôi."

Chu Viễn Quang thấy nói ra những lời này thật xấu hổ, mở miệng đã ấp a ấp úng.

"Hả, cậu thích tôi?"

Lâm Cam cố ý lặp lại, sau đó cười híp mắt thấy mặt Chu Viễn Quang đỏ bừng.

"Tôi cũng thích cậu, bạn học Chu."

"..."

Chu Viễn Quang phát hiện đa số trường hợp ở cùng Lâm Cam, anh đều không khiêu chiến được da mặt dày của cô.

Đi cả quãng đường đều là kịch bản của Lâm Cam, vì vậy anh lựa chọn im lặng.

"Sao không nói lời nào?" Lâm Cam ngoẹo đầu nhìn anh.

Chu Viễn Quang nhìn thật sâu vào mắt cô, mở miệng: "Cậu xem ghi chép lịch sử 'Chuyện Linh Hồn' chưa?"

Lâm Cam lắc đầu.

Trong đó có câu nói thế này: "Im lặng là điều thiết yếu, im lặng có thể biểu đạt những điều ngôn ngữ hữu hình không diễn giải được. Giống như những lớp sóng vậy, càng đi xuống càng cảm nhận được độ sâu của nước. Nước dung nạp sóng, nước và sóng mãi mãi là một thể."

Cảm nhận được Lâm Cam đang nhìn mình, ánh mắt Chu Viễn Quang trở nên nhu hòa. Lâm Cam với mình là nước hay là sóng, anh đã sớm không nói được. Có lẽ cũng không cần giải thích rõ. Dù sao, nước và sóng nguyên bản vẫn là một thể.

Đây là số mệnh ghi định từ khoảnh khắc họ gặp mặt kia.

—

Hai người bắt tri bắt giác đi tới ngã rẽ. Chu Viễn Quang dừng bước chân, lại nhìn về phía Lâm Cam: "Ngày mai gặp."

Lâm Cam hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ tiếc nuối: "Bạn học Chu, cậu là nữ sinh thì tốt."

"..."

"Như vậy cậu có thể về kí túc xá nữ với tôi."

"..."

Chu Viễn Quang nghĩ nếp nhăn trên não của Lâm Cam quả nhiên không giống với người bình thường.

Lâm Cam lại như nhớ đến điều gì, cô liếm môi: "Được rồi, hay cậu cứ là nam sinh đi. Dù sao khuynh hướng của tôi cũng bình thường."

"... Trong đầu mỗi ngày đều nghĩ gì không biết." Chu Viễn Quang mắng cô một câu.

"Tôi về nhớ học từ đơn."

"Biết rồi."

Chu Viễn Quang nhìn cô ủ rũ cúi đầu, trả lời uể oải, lại không nhìn được cong môi cười.

Thật muốn mai gặp mà.

Buổi động viên khối 12 của Nhất Trung được ấn định tổ chức vào trước ngày nghỉ. Sau khi kết thúc sẽ có hai ngày nghỉ, sau đó cùng tựu trường vào tháng 9 với khối 11.

Đa số đề thi cơ sở lần này đều đơn giản nên không đã kích tới tinh thần của học sinh. Trong hội trường, học sinh nhốn nháo. Những vị lãnh đạo của nhà trường đều ngồi ở hàng ghế danh dự.

Lớp 1 và lớp 2 ngồi theo thứ tự, Lâm Cam nhìn sang lại không thấy Chu Viễn Quang. Nghĩ tới việc anh sẽ lên phát biểu, Lâm Cam mau chóng nhìn về phía hàng ghế danh dự. Quả nhiên đã thấy bóng dáng anh. Anh mặc đồng phục học sinh, ngồi vị trí đầu tiên bên trái hàng ghế danh dự.

Chu Viễn Quang ngồi thẳng tắp, đầu cúi thấp, dường như đang xem bản thảo phát biểu trên tay. Mái của thiếu niên hơi che đi đôi mắt, khiến người ta không nhìn ra biểu cảm.

Lâm Cam nghe được những nữ sinh xung quanh trò chuyện.

"Đó là học sinh chuyển trường của lớp 2 à? Lần này đứng thứ nhất sao?"

"Vậy nên mới được vào lớp 2, trông rất lợi hại."

"Tôi thấy dáng dấp cũng đẹp mắt, không giống một con mọt sách chỉ biết học hành."

...

Tiết Giải Kỳ ngồi bên cạnh hiển nhiên cũng nghe thấy những lời bàn tán về Chu Viễn Quang.

Cô ấy đưa tay tới chọc Lâm Cam, đầu nghiêng sang chỉ Chu Viễn Quang: "Không trách được, giữa mấy thầy lãnh đạo bụng bự đầu hói, bạn học Chu nhà cậu không nổi bật cũng khó. Trách không được mấy nữ sinh khác mơ ước."

Lâm Cam nghe được lời tán thưởng của Corgi, trong lòng dâng lên cảm giác kiêu ngạo: "Không xem là người của ai."

Nói xong lại hướng mắt về phía sân khấu.

Lâm Cam không nhanh không chậm nhìn lên, bắt gặp Chu Viễn Quang ngẩng đầu, ánh mắt như đang tìm kiếm điều gì. Lâm Cam đột nhiên gio tay, ý bảo Chu Viễn Quang mình đang ở chỗ này.

Lúc hai người chạm tầm mắt, Chu Viễn Quang cười nhẹ một cái. Vì cách nhau khá xa, Lâm Cam không biết có phải mình gặp ảo giác không.

Sau đó có nữ sinh nói: "Cậu thấy không, nam sinh kia hướng về phía chúng ta cười kìa!"

Không sai, đúng là anh đã cười.

Không rõ tại sao, tình huống này khiến lòng thiếu nữ của Lâm Cam sống dậy. Cô "a" một tiếng, cúi đầu ôm đầu gối rồi cười lên.

Loại tình tiết "trong 10 triệu ánh mắt, tôi chỉ thấy cậu" sau đó khẽ mỉm cười này, Lâm Cam có nằm mơ cũng không nghĩ mình sẽ phản kích như vậy.

Dù sao, hình tượng của cô không phải đại tỷ mặt lạnh lòng càng lạnh sao?

Trong lúc vui đùa xuống đầu gối, cô đã bỏ lỡ phản ứng của Chu Viễn Quang. Anh lắc đầu bật cười, sao đột nhiên gần đây cô dễ bị xấu hổ vậy?

...

Buổi động viên này về cơ bản cũng giống như những gì anh chị khóa trước từng kể. Chịu đựng các thầy cô lãnh đạo phát biểu xong, sau đó tới lượt học sinh đại biểu là Chu Viễn Quang lên phát biểu.

Lâm Cam nhìn anh tự nhiên, phát biểu thành thạo, chỉ đứng ở đó đã trở thành tiêu điểm của toàn trường. Giọng anh qua micro không quá giống chất giọng bình thường.

"Chào mọi người, tôi là Chu Viễn Quang của lớp 12-2, tôi rất vinh hạnh khi được đại diện..." Dù là lời mở đầu khuôn mẫu nhưng vì xuất phát từ miệng anh, Lâm Cam lại cảm thấy thật hay.

Màn phát biểu kết thúc, Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang bước xuống từ bục. Mục cuối cùng là khen ngợi 50 học sinh có thành tích tiến bộ. Vì điểm thi tiếng Anh lần này của Lâm Cam cao hơn nên thứ tự được cải thiện, cô đứng thứ 6.

Học phách cách lớp nghiêng đầu nhìn Lâm Cam, thấp giọng hỏi: "Lâm Cam, nghe nói cậu tăng 30 điểm tiếng Anh? Mới đi học được mấy ngày chứ."

Lâm Cam cười: "Vì cơ bản của tôi quá kém, 60 lên 90 điểm còn được, từ 90 lên 120 điểm sẽ không dễ như vậy."

"Bảo sao gần đây giờ nghỉ không thấy cậu ra ngoài, đều ở lớp học từ đơn à?"

"Ừ, gần như vậy." Lâm Cam vừa nói vừa hướng mắt về phía sân trường.

Chu Viễn Quang đang vòng lại, đi về hướng bên này. Vừa lúc anh đang đánh mắt tới đây, Lâm Cam vẫy tay, ý bảo anh ra đây ngồi.

"Gần đây cậu an tĩnh như vậy, mọi người cũng không quen."

Lâm Cam vẫn chú ý động tác của Chu Viễn Quang nhờ dư quang, một bên trả lời: "Sao nào? Đã lớp 12 rồi, các cậu còn muốn thấy tôi gây chuyện?"

Có thể vì giọng nói của cô toát lên sự đùa giỡn, người đối diện không nhịn được bật cười: "Là bá vương một cõi, không gây chuyện không phải phong cách của cậu."

Mấy học sinh khác quen biết cô cũng gật đầu.

"Không phải sao? Mọi người đều đoán cậu sắp ngọt ngào không chịu được, chuẩn bị gây ra việc gì lớn lắm."

"..."

Lâm Cam thấy bạn mình nói như vậy, mồ hôi lạnh cũng ứa ra.

"Đừng đoán mò, tôi chỉ cảm thấy gây chuyện không có ý nghĩa."

"Ý cậu là gì?"

Lâm Cam liếc mắt thấy Chu Viễn Quang đang tiến tới, hình như chỉ còn cách chỗ cô 2 ghế. Anh khom người, cẩn thận đi đến chỗ cô.

Đột nhiên Lâm Cam nhớ tới lần đầu tiên thấy anh, nhìn một cái đã thấy anh thân cao 1m85, vai rộng eo hẹp, là dáng người tam giác tiêu chuẩn. Khuôn mặt đẹp, người đầy khí chất. Máu chốt là đôi môi mỏng, trong suốt như thạch trái cây. Đôi môi khẽ hé mở đã câu hồn Lâm Cam.

Quý thần xui khiến, đầu óc không kịp khống chế, Lâm Cam thốt lên: "Vì có 'ánh nắng' rồi."

Nói xong lỗ tai cũng đỏ cả lên.

Mấy bạn học xung quanh lại không hiểu lắm. Ngược lại Tiết Giai Kỳ bên cạnh đoán được ý nghĩa của từ "ánh nắng" này nên rầu rĩ cười cười.

Chỉ còn cách 2 bước, Chu Viễn Quang mờ hồ nghe tiếng cô nói chuyện với mọi người.

"Gây chuyện không có ý nghĩa."

"Ý cậu là gì?"

"Vì có 'ánh nắng' rồi." *

* Cam trả lời 日光 - [rìguāng] là ánh nắng, chơi chữ với tên 远光 - [yuǎnguāng]: Viễn Quang.

...

Anh dõi mắt nhìn thấy lỗ tai của cô đỏ lên như muốn rỉ máu, nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt vừa vận hướng về phía mình cũng đang hồng lên.

Nghĩ tới lời to gan của người này, Chu Viễn Quang thấy máu huyết toàn thân đều xông lên đại não. Quả táo ở cổ hơi động, không khí xung quanh như ngừng lại.

Chu Viễn Quang đột nhiên thấy miệng khô lưỡi đắng. Khi chỉ còn cách Lâm Cam 2 bước, anh chợt nhấc chân xoay người rời đi.

...

Thật ra Lâm Cam vẫn một mực chú ý đến động tác của Chu Viễn Quang. Lúc anh xoay người, Lâm Cam thấy lòng mình như rơi xuống.

Nhưng tới lúc thấy đôi tai đỏ ửng của anh, cô đã hiểu. Chắc hẳn người này đã nghe thấy những điều cô nói.

Nhất định là... thấy xấu hổ.

—

Buổi động viên vừa kết thúc, Lâm Cam đã nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Phí lời, đương nhiên là nhanh chân chạy tới cửa chặn bạn học Chu rồi. Ít nhất... phải cứu vãn hình tượng "thuần khiết" của cô trong mắt anh một chút.

Chu Viễn Quang vừa ra đã thấy cô đứng ở cửa, vốn dĩ sẽ chạm ánh mắt cô nhưng lại kiên quyết không nhìn. Lâm Cam nhìn về mặt anh thì biết người này nhất định đang tức giận.

Cô cũng không ngại anh lãnh đạm, cười hi hi tiến lên: "Bạn học Chu, lớp cậu nhiều bài tập không?"

Không có tiếng trả lời, Lâm Cam bĩu môi.

"Bạn học Chu, lớp tôi bị giao 10 đề thi liền! Tôi cảm thấy mình làm không xong nổi."

Vẫn không có người trả lời như cũ.

Lâm Cam thầm than một tiếng "quỷ hẹp hòi". Xấu hổ cái gì chứ? Cùng lắm thì để anh nói lại một chút.

"Nếu cậu không nói chuyện, tôi sẽ không làm đề thi tiếng Anh, đi chép đáp án luôn."

Sắc mặt Chu Viễn Quang vẫn còn lạnh lùng, nhưng bước chân đã dừng lại.

"Cậu dám." Lời từ miệng anh phát ra lạnh như băng.

Lâm Cam thấy anh trả lời mình thì mặt mày hớn hớn. Cô cười như hoa hải đường nở rộ, khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn.

"Hi hi, tôi không dám, không dám." Giọng điệu nịnh nọt này khiến Chu Viễn Quang không thể làm gì.

"..."

Mắt thấy sắp đến cổng trường học, Chu Viễn Quang thở dài, dừng bước.

"Lâm Cam."

Lâm Cam vốn đi theo sau anh, không nghĩ anh dừng lại đột ngột như vậy, suýt chút nữa đã đâm vào.

"Hả?"

"Học tập là chuyện của cậu, không thể vì giận dỗi mà không làm bài được."

Chu Viễn Quang cụp mắt, nửa câu sau vẫn chưa nói ra: Càng không thể dùng để ỷ hiếp tôi. Vì quan tâm nên muốn cậu trở nên tốt hơn. Nhưng cậu không thể nắm "cái xương sườn mềm" này để kích tôi được. Cậu biết rõ rằng mỗi lần tôi đều... cam tâm tình nguyện nhận thua.

Lâm Cam "ừ" một tiếng.

"Tôi biết rồi. Bạn học Chu, mai chúng ta tới thư viện thành phố làm bài tập không?"

"Không đi."

"Vì sao?"

"Phải ra cửa, nóng."

"..."

Lâm Cam nhận được câu trả lời của anh thì ưỡ oài ra về. Chu Viễn Quang thấy bóng lưng lên xe buýt của cô thì cong môi cười.

Bên này, lúc Lâm Cam chỉ còn cách nhà 50 mét thì nghe thấy tiếng xe của bố Lâm.

Lâm Cam híp mắt, đứng ở giữa đường, đưa tay ngăn ông ấy lại: "Bố, hôm nay bố mới về, giờ lại muốn đi đâu?"

Lâm Kiến Quốc hạ cửa kính xe xuống, Lâm Cam đã sợ hết hồn. Có lẽ đã gần 2 tháng cô không gặp bố. Trên trán ông có dấu máu, trông như bị thứ gì đập vào. Bộ âu phục nhàu nát, cả vạt không biết đã mất tích ở nơi nào.

Đây là đánh lộn với mẹ Lâm sao?

Lâm Kiến Quốc nhìn Lâm Cam, gọi một tiếng "Tâm Can Nhi."

Lâm Cam nhìn qua bố mình: "Bố, bố vừa trở về đã gây chuyện sao?"

Lâm Kiến Quốc trách móc: "Mẹ con là kẻ điên. Nếu không phải đi lâu như vậy chưa gặp con, bố cũng sẽ không trở về!"

Lâm Cam nhìn người mang thân phận "người cha" này thốt ra những lời vô ý, ánh mắt cô lạnh đi.

"Một bàn tay không vỗ thành tiếng, mẹ cũng sai nhưng bố cũng không phải không có lỗi."

Bố Lâm nghi hoặc nhìn con gái, trong mắt đều là vẻ không chịu được: "Không phải con ở nhà bị mẹ tẩy não đấy chứ? Bố còn đang định đưa con ra ngoài ăn cơm. Thật là xui xẻo."

Ông vừa nói xong đã đưa tay đóng cửa kính xe lại: "Con về xem người mẹ tốt của mình đi."

Tiếng nói vừa dứt, tiếng xe gầm thét cũng vang lên cuốn theo bụi mù. Chỉ còn Lâm Cam đứng giữa màn bụi nhìn theo bóng xe của bố mình.

Tâm Can Nhi sao? Cô là tâm can của ai chứ?

Đúng là mĩa mai.

Lâm Cam đẩy cửa vào, mẹ Lâm đang nằm trên sàn nhà. Khuôn mặt bà vốn được trang điểm tỉ mỉ, giờ phút này đã nhem nhuốc, tóc dính bết lên mặt.

Lòng Lâm Cam lộp bộp vài tiếng, cô sợ hết hồn: "Đây là thế nào? Sao hai người lại đánh lộn?"

Mặt mẹ Lâm không có biểu cảm gì, hai mắt vô hồn, tĩnh mịch chỉ nhìn trần nhà chằm chằm.

Miệng bà không ngừng lẩm bẩm: "Ông ta đã khinh người, bây giờ còn vũ phu. Mẹ chịu bao cực nhọc, cay đắng đi theo ông ta, bây giờ thì tốt rồi, còn biết ra ngoài tìm tình mới. Quân súc sinh! Có giỏi thì đừng về nhà nữa!"

Lâm Cam đỡ mẹ Lâm ngồi dậy, kéo bà tới ngồi trên ghế sofa sau đó đi rót cốc nước. Từ nhỏ tới lớn, Lâm Cam đã nghe lời nói kia của mẹ Lâm không biết bao nhiêu lần.

Lâm Cam nghĩ người đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Lâm Kiến Quốc bội tình bạc nghĩa đúng là sai, nhưng mẹ Lâm cứ chết cũng không chịu buông như vậy không phải biện pháp tốt. Lâm Cam nhìn bộ dạng nhếch nhác của mẹ mình lúc này, lòng như bị dao đâm trúng.

Cô nắm lấy tay mẹ Lâm, để bà nhìn vào mắt mình, lời nói mang tia khẩn cầu: "Mẹ, chúng ta tách ra khỏi ông ấy được không? Sau này con kiếm tiền nuôi mẹ. Nếu thực sự không được, mẹ hãy đi tìm người tốt hơn. Chúng ta đừng liều mạng như vậy nữa, được không..."

Một tiếng "bốp" thanh thúy vang lên, mẹ Lâm cho Lâm Cam một cái bạt tai.

Mẹ Lâm cắn răng, hốc mắt đỏ bừng, con người từng lớn, miệng lại cười giễu. Lâm Cam nhìn bộ dạng này của bà, trong lòng lạnh đi mấy phần.

"Đồ không có lương tâm, lại dám thay bố mình nói chuyện này. Muốn li hôn? Nói cho ông ta biết, chờ kiếp sau đi! Có chết mẹ cũng phải kéo theo ông ta..."

Gương mặt Lâm Cam tái nhợt, một bên mặt vẫn in hằn dấu tay. Ngón tay cô giật giật, trong phút chốc không biết nói gì cho phải.

Đây là một vòng xoáy không đáy, là nút thắt chết. Sớm muộn cũng có một ngày, tất cả mọi người đều bị vòng xoáy này nuốt trọn.

Lâm Cam đi vào phòng bếp nấu 2 bát mì, cô múc ra một bát đặt trước mặt mẹ Lâm. Một bát còn lại, cô chỉ ăn hai gấp rồi buông đũa đi lên gác.

Lâm Cam lấy đề thi ra bắt đầu làm.

Mười đề thi mà cô nói không phải giả. Đầu tiên cô mở đề thi số học ra, đây là đề bài không thể quen thuộc hơn, nhưng lúc này Lâm Cam không thể chọn được đáp án chính xác.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Cam dừng bút.

Âm thanh của mẹ Lâm truyền tới từ sau cửa: "Lâm Can Nhi, vừa rồi là mẹ không đúng. Mẹ không nên đánh con, lúc đó mẹ hơi kích động."

Lại là những lời đó.

Đánh một cái rồi lại cho một quả táo ngọt. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, một lần rồi lại một lần.

Lâm Cam lãnh đạm nhìn giấy nháp trong tay mình, cô niết tay vào mép giấy, sau đó xé rách toàn bộ.

"Mẹ về phòng đi, con tắm rửa xong sẽ đi ngủ."

"Vậy con tắm xong đi ngủ sớm một chút, mẹ xuống nhà đây."

Lâm Cam không đáp lại bà, khoảng 2 giây sau, cô đã nghe thấy tiếng bước chân xuống nhà của mẹ Lâm.

Lâm Cam bực bội ném bút xuống, sau đó chạy vào nhà vệ sinh. Hình ảnh trong gương khiến Lâm Cam thất thần. Mái tóc ngắn tới mang tai vào lúc nghỉ hè giờ đã dài đến đầu vai. Môi cô khô khốc, trắng bệch và bị bong da. Hai bên mặt dường như không cân xứng, một bên sưng lên đỏ bừng.

Lâm Cam đưa tay chạm thử thì đau tới hít khí lạnh.

Cô lại nhìn lần nữa, không biết nơi đuôi mắt kia đã ánh lên giọt nước từ bao giờ.

Lâm Cam lấy điện thoại ra, mở WeChat xem đoạn chat với "Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ". Từng giọt nước mắt rơi xuống màn hình điện thoại làm nhòe cả chữ.

Vào khoảnh khắc bất lực, cô sẽ không tìm được nhớ tới những ám áp nhỏ bé kia.

"Bạn học Chu, cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Cam khó khăn đánh ra mấy chữ này, vừa gửi đi thì thấy màn hình hiện lên dòng chữ "đối phương đang nhập tin nhắn".

"Làm bài tập."

"Cậu có thể đưa tôi đi trốn không?"

"Sao?"

Lâm Cam chưa kịp trả lời, Chu Viễn Quang đã gửi tới tin nhắn tiếp theo.

"Cậu sao vậy?"

Lâm Cam lau nước trên màn hình.

"Tôi một nơi không có buồn đau."

Hết chương 27.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Chu Viễn Quang: Cậu muốn chạy trốn tới đâu?"

Lâm Cam: "Nơi không ai biết tôi và cậu."

Chu Viễn Quang nhủ mày, thả bài tập trong tay xuống, sau đó mở miệng như dụ dỗ: "Ngoan, mau nhào vào lòng tôi."

Lời của B: 6000 chữ ngọt đến tiểu đường cho cả nhà:3

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mẹ tôi bảo con gái nói không cần tới, con trai nhất định phải đi

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

"Con trai, lát nữa mẹ và bố con ra ngoài ăn đêm, con đi cùng không?" Mẹ Chu đẩy cửa vào, Chu Viễn Quang liếc nhìn màn hình điện thoại một cái rồi lắc đầu.

Mẹ Chu nhìn anh cầm điện thoại di động trong tay thì cười rồi ra ngoài.

"Vậy bố mẹ tùy chọn món cho con nhé, không được phép không ăn."

Tiếng đóng cửa vang lên, cả thế giới lại yên tĩnh như cũ.

Chu Viễn Quang suy nghĩ một chút rồi gọi video cho Lâm Cam.

Lâm Cam gõ xong dòng tin nhắn kia cũng không hy vọng nhận được câu trả lời từ Chu Viễn Quang. Dù sao cô cũng nói không đầu không đuôi, khiến người khác mơ mơ hồ hồ.

Lúc tiếng chuông WeChat vang lên, Lâm Cam hoảng sợ không thôi. Cô vội vàng đứng lên lau khô nước mắt, đi nghe điện thoại.

Nửa mặt trái của Lâm Cam hướng về ống kính. Video vừa kết nối, Lâm Cam đã liếc mắt thấy khung hình Chu Viễn Quang. Anh mặc đồ ở nhà, tay trái cầm cốc thủy tinh, tay phải cầm di động hướng về phía mình.

Sau đó giọng nói lạnh lùng có một không hai kia vang lên ngay tại phòng Lâm Cam: "Cậu khóc?"

Không rõ tại sao cô đột nhiên không muốn để anh thấy bộ dạng vừa rồi của mình.

Cô cố ý thờ dài: "Bạn học Chu, tư tưởng này của cậu không được rồi. Sao có thể nghĩ tôi khóc chứ? Tuy rằng tôi cũng muốn bị cậu "khi dễ" tới khóc."

"... Cậu lại không đứng đắn."

Lâm Cam hì hì hai tiếng.

Thật ra cũng không phải cô không đứng đắn.

Nên nói thế nào đây?

Vì tư thế uống nước của Chu Viễn Quang mà điện thoại cũng bị ảnh hưởng theo. Chu Viễn Quang uống nước, Lâm Cam có thể thấy căn cổ thon dài của anh.

Uống vào một ngụm, quả táo trên cổ khê lẩn, đường cong hoàn mỹ này khiến Lâm Cam miệng khô lưỡi đắng.

Áo ở nhà được thiết kế với cổ chữ V, loáng thoáng có thể thấy đường cong của ngực.

Lâm Cam liếm môi, đột nhiên bật cười: "Bạn học Chu, không ngờ cậu còn có cơ ngực."

"..."

Chu Viễn Quang đang uống nước nghe thấy lời này, thiếu chút nữa phun hết nước ra ngoài.

"Bộp" một tiếng, Chu Viễn Quang úp điện thoại di động xuống. Sau đó Lâm Cam nghe thấy âm thanh sột soạt vang lên ở đầu bên kia.

Cô vĩnh mãi cười trộm: "Bạn học Chu, không phải cậu đi thay quần áo chứ?"

"Ai da, giờ đã là năm nào rồi, lộ chút thịt cũng có sao? Dù sao cậu cũng đẹp mắt như vậy."

Tưởng tượng hình ảnh có thể xảy ra lúc này, Lâm Cam thấy như muốn mất mạng. Quần áo ở nhà màu trắng được anh cởi ra, sau đó vút bên cạnh mắt cá chân.

Anh đang để trần.

Lâm Cam liếm môi.

"Bạn học Chu, hay là cậu tắt video đi, nghe âm thanh của cậu, tôi xấu hổ lắm."

"... Im miệng."

Lúc Chu Viễn Quang nói lời này, anh đã thay quần áo xong xuôi, lần nữa xuất hiện trước ống kính.

"Mặt cậu sao vậy?"

Trước đó Lâm Cam vội quá nên quên mất chuyện má đang sưng.

"Ngã... ngã lộn phộc, bị đập đầu... và mặt xuống."

Lâm Cam dôi mắt, không dám nhìn anh nữa, miệng cũng ấp a ấp úng.

Con người Chu Viễn Quang tự khí lạnh, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Không cần lừa tôi."

Lâm Cam bị bốn chữ của anh ép đầu hàng, ủ rũ cúi đầu.

"Bị người đánh."

"Ai?"

"Người yêu thích cậu."

"..."

"Nói bây giờ cậu thích tôi nên phải đánh tôi thành mặt heo, sau đó cậu sẽ không thích tôi nữa."

"... Lại nói vớ vẩn."

Chu Viễn Quang thấy lời cô không đáng tin cậy, cúi đầu mắng một tiếng.

"Cậu để điện thoại gần vào, tôi nhìn xem." Chu Viễn Quang nói lời này mang theo chút dụ dỗ.

Lâm Cam đỡ mặt, giọng nói mang mấy phần không để tâm: "Không sao thật mà."

Mặt Chu Viễn Quang lạnh xuống.

"Tôi đếm đến ba, nếu cậu không làm theo thì sau này đừng để ý đến tôi nữa."

"... Bạn học Chu, giờ cậu cũng học theo người khác, biết uy hiếp rồi."

Lâm Cam vừa nói vừa đứng lên, đưa gò má đến gần màn hình điện thoại một chút.

"A." Vết sưng vẫn không thuyên giảm, mẹ Lâm ra tay rất nặng.

Chu Viễn Quang cup mắt: "Chườm đá một chút đi."

"Trong tủ không có đá."

"Luộc trứng gà rồi lăn lên vậy?"

"Nhà tôi không mua trứng gà."

Chu Viễn Quang mím môi.

"Lâm Cam." Giọng anh rất thấp.

"Ừ." Lâm Cam cũng nhỏ giọng đáp lại.

Cô đột nhiên phát hiện chỉ cần tĩnh lặng ở cạnh Chu Viễn Quang thế này cũng khiến những nóng nảy trong cô dịu xuống.

"Cậu nói thật cho tôi."

Chu Viễn Quang dừng một chút rồi lại mở miệng.

"Nếu tôi không phát hiện, có phải cậu không định xử lý không?"

Lâm Cam đánh mắt đi nơi khác.

"Không phải chuyện gì ghê gớm mà, ngủ một giấc mai sẽ hết sưng." Lâm Cam cúi đầu, vừa không dám nhìn thẳng lại vừa lo sợ điều anh sẽ nói kế tiếp.

Nếu anh nói ra những từ tương tự như "đau lòng", cảm xúc của cô sẽ bị phá hỏng mất.

Chu Viễn Quang thờ dãi, tắt video.

Trước khi tắt video còn nói một câu: "Đưa địa chỉ nhà cậu đây."

Lâm Cam nhìn chằm chằm khung chat, lúc mới nghe những lời này cô còn không dám tin. Vì vẫn tiếp tục nói chuyện với anh qua WeChat, Lâm Cam mới xác nhận không phải mình bị ảo giác.

"Đã muộn thế này rồi, cậu không cần qua đây đâu."

Lâm Cam nghĩ nếu gặp Chu Viễn Quang vào lúc này, cô sẽ đem nước mắt tích tụ mười mấy năm ra khóc hết một lượt.

"Nói nhiều như vậy làm gì, mau gửi qua."

"Không cần tới thật mà..."

Sau đó Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang gửi tới tin nhắn thoại, giọng anh nghe thế nào cũng mang điểm cung chiêu.

"Lâm Cam, mẹ tôi bảo con gái nói không cần tới, con trai nhất định phải đi."

Còn chưa kịp trả lời, Lâm Cam đã thấy anh gửi tới một tin nhắn thoại nữa. Cô mở ra, vẫn là thanh âm trong veo đó.

"Nhưng mẹ tôi lại không cho tôi địa chỉ nhà cậu."

"Vì thế, cậu cho tôi biết đi. Tôi đi tìm cậu."

Lâm Cam nghe thấy giọng anh, đang khóc cũng muốn cười rộ lên. Trong làn nước mắt mờ hồ, cô gửi địa chỉ cho Chu Viễn Quang.

"Được, cậu chờ tôi."

Câu "cậu chờ tôi" của anh khiến Lâm Cam biết nguyên nhân mình rơi nước mắt.

Băng gặp ánh mặt trời, lúc tan ra cũng sẽ chảy nước. Không phải sao?

—

Hơn nửa tiếng sau, Lâm Cam nhận được tin nhắn WeChat của Chu Viễn Quang.

"Xuống đây."

Lâm Cam đọc được tin nhắn này thì chạy ngay về phía cửa sổ. Cô mang một bụng mừng rỡ mở cửa sổ ra, cúi xuống đã thấy thiếu niên đang đứng dưới lầu.

Bóng đêm kéo tới, vầng trăng khuyết đang treo lơ lửng trên ngọn cây. Anh dựa vào xe taxi, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua khiến tay áo Chu Viễn Quang bay bay.

Không hề có những động tác nhàm chán, anh đứng chờ rất kiên nhẫn. Lúc Lâm Cam mở cửa sổ ra, tầm mắt hai người giao nhau.

Thấy bóng dáng Lâm Cam, anh nở nụ cười. Có điều, nụ cười này hơi khác, không giống nụ cười khôn khéo, lạnh tanh ngày thường. Ngược lại có mấy phần cổ ý.

Vì vậy càng làm tâm tình thiếu nữ của Lâm Cam thêm nhộn nhạo, cô không biết mình ôm tâm tình gì khi chạy xuống lầu.

Cô chỉ cảm thấy trong nháy mắt mở cửa ra, hình như chính mình đã thoát khỏi sự ràng buộc gì đó, lòng cũng tràn ngập quyền luyện cùng mong đợi với cuộc sống.

Lúc tới bên cạnh Chu Viễn Quang, Lâm Cam vốn đang cười cong mắt lại nhất thời bĩu môi.

Vì cô nghe tiếng người này trách mình: "Chạy cái gì? Vẫn lỗ mãng như thế."

Lâm Cam lầm bầm: "Cậu của vừa nãy đều là ảo giác, bây giờ mới là thật."

Chu Viễn Quang liếc cô một cái: "Lại mê sảng."

Lâm Cam toét miệng cười.

Chu Viễn Quang đưa thuốc mỡ trong tay cho cô: "Mua hai tuýp, phòng hơn chữa."

Lâm Cam cố ý bóp méo ý anh.

"Bạn học Chu, ý cậu là sau này mặt tôi thường xuyên bị thể này sao?"

"..."

Chu Viễn Quang bị lời nói của cô làm cho cứng họng. Lâm Cam thấy đáng vẻ này của anh thì cười rộ lên.

Không thể không nói, mỗi lần khiến vị kiều ngạo này cứng họng, cô đều có cảm giác thỏa mãn.

Chu Viễn Quang chỉ tuýp thuốc: "Trở về nhớ bôi."

Lúc này khi Lâm Cam xuống đây, Chu Viễn Quang đã tiến về phía trước mấy bước. Bây giờ hai người cách chú lái xe taxi hơi xa.

Lâm Cam tiến thêm một bước nữa, đến trước ngực anh, tỏ ý bảo anh cúi xuống.

Chu Viễn Quang không hiểu nên đưa tai tới gần. Sau đó anh nghe thấy giọng điệu mềm mại chưa từng có của Lâm Cam.

"Bạn học Chu, tôi muốn cậu bôi giúp tôi."

Nhất là Lâm Cam còn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ "tôi muốn". Lúc cô nói, dòng khí nhỏ cũng yếu ớt truyền vào tai anh.

Chu Viễn Quang không tránh khỏi việc cả người hơi run rẩy.

Không phải nói thân thể con gái mới mềm mại sao? Vì sao anh vừa nghe cô làm nũng, cả người đã như bị sai sử?

Nặng nề cắn môi dưới, Chu Viễn Quang khó khăn mở miệng.

"Cậu... Cậu tự bôi đi."

"Cậu làm người tốt thì làm tới cùng đi, tiền Phật tới tận Tây Thiên cơ mà."

"..."

Tay Chu Viễn Quang bắt đầu run run.

Lâm Cam vịn nắp tuýp thuốc, nặn thuốc ra đầu ngón tay Chu Viễn Quang, sau đó đặt lại tuýp thuốc vào tay còn lại của anh. Gò má phải cũng xoay ra, im lặng hướng về phía anh.

Chu Viễn Quang cảm thấy trên người Lâm Cam luôn có một sức hấp dẫn... Chính là sức hấp dẫn không lời luôn thu hút anh.

Dù trời đã tối nhưng vì hai người đứng gần nhau nên không che được làn da sung đỏ của Lâm Cam, đồng thời cũng khiến người ta thương xót.

Ngón tay Chu Viễn Quang run rẩy duỗi ra, bôi thuốc mỡ lên má Lâm Cam.

Một chút lại một chút, ngón tay như phải bóng.

Bôi đến cái thứ hai, trên trán anh xuất hiện mồ hôi.

Cái thứ ba, ai đó vút vũ khí đầu hàng, hoảng hốt bỏ chạy.

Chu Viễn Quang nhét thuốc mỡ vào tay Lâm Cam, chạy về hướng xe taxi. Lâm Cam nhìn bóng lưng anh cười ra tiếng.

Sau vẫy tay với anh: "Bạn học Chu, 8 giờ sáng mai ở thư viện thành phố, không gặp không về."

Chu Viễn Quang lên xe rồi vẫn nghe được cô nói một câu cuối cùng.

"Cậu không đến, tôi vẫn chờ cậu."

Thuốc mỡ trên đầu ngón tay chậm rãi khô đi, Chu Viễn Quang thấy mình như bị ma xui quỷ khiến.

Hết chương 28.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Lâm Cam: "Sao nam chính khác đều đi BMW, Ferrari, cậu lại ngồi taxi?"

Chu Viễn Quang trầm mặc một chút rồi cảm ra 10 đề thi, môi mông hể hờ: "Vì tôi có thể thi được 135 điểm, còn họ đã già rồi."

Lâm Cam: "Thế sao cậu không bôi thuốc giúp tôi?"

Chu Viễn Quang trầm mặc, quyết định không trả lời vấn đề này.

Lâm Cam: "Vậy tôi đổi câu hỏi."

Chu Viễn Quang: "Được."

Lâm Cam: "Tại sao Thu Thu sửa lại tên cũ?"

Chu Viễn Quang: "Ngoan, đó là chuyện của người khác, tôi không biết."

Lâm Cam: "Vậy cậu... biết cái gì?"

Chu Viễn Quang: "Tôi chỉ biết chúng ta không chỉ là câu chuyện, mà là cuộc sống."

Lâm Cam: "Có ý gì?"

Chu Viễn Quang: "Cậu chính là cuộc sống của tôi."

Lâm Cam thấy tim mình như bị bắn trúng.

Lời của B.: Quà sáng thứ Bảy cho mọi người:3

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bạn học Chu, có thể thấy tôi vô cùng yêu...

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lúc bố mẹ Chu về nhà, hai người đứng trong phòng khách gọi hai tiếng, không có ai trả lời. Vì vậy bọn họ mới phát hiện Chu Viễn Quang không có nhà.

Mẹ Chu vừa đặt đồ xuống khay, vừa nghiêng đầu đùa với bố Chu: "Em phát hiện con chúng ta rất giống anh."

Bố Chu đang chuyên tâm gọt táo cho vợ, thờ ơ trả lời: "Con trai anh không giống anh mà giống người khác mới là chuyện xấu."

Nói xong lại đưa táo đã gọt đến bên miệng mẹ Chu. Mẹ Chu cắn một miếng, sau đó thấy bố Chu cũng cắn một miếng ở chỗ dấu răng của bà.

"... Trước kia theo đuổi cũng không biết anh như vậy."

Bố Chu không rõ nên hỏi: "Ý em là gì?"

Mẹ Chu lắc đầu cười: "Trước đây em có nói rồi đấy, lần trước đi đưa cơm cho con trai, em thấy hình như có một cô nhóc đang theo đuổi nó."

Nói xong mẹ Chu nhú mày, hỏi đúng trọng tâm: "Anh biết điểm mấu chốt là gì không?"

Bố Chu dựa vào bàn, ánh mắt sâu xa nhìn vợ mình: "Là gì?"

"Em thấy hình như con chúng ta cũng để ý cô nhóc nhỏ đó, giống anh năm đó như đúc."

Vừa nghe mẹ Chu nhắc tới năm đó, bố Chu háng giọng hỏi: "Ví dụ?"

"Anh nói xem, một ngày em đưa ba bữa cơm cho con, nhưng nó vẫn bảo em mỗi ngày đi siêu thị nhớ mua thêm bánh mì và sữa tươi. Anh phải biết, ở nhà nó không bao giờ ăn những thứ này. Anh biết dạ dày của nó rồi đấy."

"Sao có thể suy luận dựa vào chuyện này chứ? Đứa nhỏ Viễn Quang này từ nhỏ tính cách đã quạnh quẽ. Anh nghĩ nó không phải kiểu dễ thích nữ sinh khác đâu. Huống hồ, nó cũng biết việc mình cần làm nhất vào cái tuổi này là gì."

Mẹ Chu để khay trên bàn ăn, cười giễu: "Năm đó không phải anh cũng giống Lạ Ma sư tổ à? Cuối cùng vẫn bị em chiếm đoạt."

Bố Chu bắt đầu đi lắc đầu, rót cốc nước cho bà vợ thao thao bất tuyệt nhà mình. Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng mở khóa cửa.

Mẹ Chu liếc bố Chu một cái, hai người ngừng thảo luận. Chu Viễn Quang mở cửa ra thì thấy bố mẹ Chu đang bốn mắt nhìn mình.

Anh vừa đổi dép vừa nói: "Cùng nhìn con làm gì?"

Mẹ Chu vẫy tay gọi Chu Viễn Quang tới ngồi: "Con trai, đi đâu vậy? Mẹ mua đồ nướng BBQ cho con nhưng lạnh mất rồi, gân bò ăn nguội sẽ dai."

Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn đồng hồ trên bàn rồi thu hồi tầm mắt: "Bố, bố đừng chiều mẹ ăn những thứ này nữa. Toàn đồ không sạch sẽ, ăn nhiều không tốt."

"Ai da, con trai còn quan tâm mẹ kìa. Không sao, từ thời chưa có con mẹ đã ăn những thứ này rồi, ăn tới bây giờ vẫn không sao."

Chu Viễn Quang lắc đầu, chuẩn bị đi lên phòng.

"Con còn chưa nói con đi đâu đó?"

Chu Viễn Quang hơi nghi hoặc: "Không phải trước kia hai người đều mặc kệ à?"

Mẹ Chu thấy Chu Viễn Quang nghiêng đầu nhìn mình, bà vội huych tay vào bố Chu, ý bảo ông tiếp lời.

"Đứa nhỏ này, mẹ con hỏi cũng vì lo cho con thôi."

Mẹ Chu bị bộ dạng nghiêm nghị của bố Chu làm hết hồn, ho khan một tiếng rồi lẩm bẩm: "Em bát quái nhiều hơn lo lắng mà..."

Sau đó bà bị bố Chu trừng mắt, ý bảo đừng có lên tiếng.

Bố Chu chỉ chỗ bên cạnh mình: "Tới đây ngồi, lâu rồi nhà chúng ta chưa trò chuyện với nhau."

"..."

Chu Viễn Quang nhìn bố mẹ mình một xướng một họa nên chỉ biết im lặng. Không cưỡng được ánh mắt sáng quắc của hai người nhìn mình, chỉ có thể đi qua.

"Bố mẹ muốn nói gì?" Chu Viễn Quang không nhìn bố Chu mà hướng về phía mẹ Chu.

Mẹ Chu nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Mới chuyển đến Nhất Trung con đã quen chưa?"

"Quen ạ. Có điều cả tháng mẹ hỏi chuyện này nhiều lắm rồi."

Mẹ Chu ngượng ngùng cười: "Con vừa đi làm gì đó?"

Lại hỏi vấn đề này.

Chu Viễn Quang cúi đầu nhìn bàn: "Con xuống lầu tiêu thực, thấy con mèo bị thương nên mua thuốc cho nó."

Bố mẹ Chu liếc nhau.

Mẹ Chu dò xét thêm: "Sao con không ôm con mèo đó trở về?"

Chu Viễn Quang đưa tay cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm: "Con mèo đó tính tình mãnh liệt, sợ sẽ cào hai người."

Mẹ Chu cười to: "Tính mãnh liệt này được đấy, liệt lang cũng sợ triền nữ mà..." *

*Mẹ Chu cố ý nói ngược, câu đúng là liệt nữ sợ triền lang.

Thấy mẹ Chu càng nói càng kì lạ, Chu Viễn Quang cắt đứt lời bà: "Con về ngủ đây."

Mẹ Chu cũng tự giác "ừ" một tiếng.

Lúc Chu Viễn Quang còn cách cửa phòng hai bước thì dừng lại, xoay người hỏi: "Mẹ, mẹ biết khi không vui, nhất là... con gái thì ăn gì sẽ vui lên không?"

Bố Chu thấy anh hỏi như vậy thì kinh ngạc quay đầu.

Mẹ Chu đầu tiên cười to, biểu cảm trên mặt chính là "anh thấy em đoán đúng chưa" rồi liếc bố Chu.

Không đợi mẹ Chu trả lời, Chu Viễn Quang đã nói: "Bỏ đi, con đi ngủ. Đúng rồi, ngày mai con... muốn ra ngoài."

Mẹ Chu cười gật đầu, hướng về phía con trai nhà mình nói.

"Con gái đều thích ăn đồ ngọt."

"..."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cam thu thập sách vở chuẩn bị ra cửa. Lúc đến cửa thư viện mới là 8 giờ 20. Lâm Cam nghĩ mình phải đợi Chu Viễn Quang một lúc.

Có thể vì không mong đợi, nên vừa đi tới cô đã thấy Chu Viễn Quang đứng chờ ở cửa. Lâm Cam ôm ba lô, gọi anh một tiếng từ đằng xa.

Kiến trúc thư viện thành phố tương đối đặc biệt, con đường phía trước có tên "đường Cầu Học", nên họ đã đặc biệt xây đường bậc thang để đi thư viện.

Người ở thành phố Ngu Châu đều nói người yêu nhau tới đây học tập là rất biết lo nghĩ cho đối phương. Dù sao thì yêu anh ấy, sẽ để anh ấy học tập mà.)

Chu Viễn Quang nhìn cô đeo ba lô, càng leo càng chậm. Anh híp mắt rồi đi xuống. Lâm Cam vừa thở hổn hển vừa leo, càng bò lên càng thấy mình sắp hết hơi rồi.

Nếu đây là "đường Cầu Học" thì cô nhất định sẽ ở đây không lên nữa.

Nếu không phải "đường Cầu Học" mà là "đường hái hoa Cao Lãnh" thì mệt mỏi mấy cô cũng leo lên.

Trong đầu vừa thoáng qua ý nghĩ như vậy, Lâm Cam cũng thấy ba lô trên vai mình nhẹ hơn. Vừa nghiêng đầu nhìn đã thấy Chu Viễn Quang đang đeo ba lô đứng đó.

"Bạn học Chu, chào buổi sáng." Lâm Cam cười híp mắt chào hỏi.

Chu Viễn Quang không mặn không nhạt nhìn cô: "Có phải tôi không nên đồng ý với cậu không?"

Nói thì nói vậy nhưng anh vẫn lấy ba lô của Lâm Cam rồi xách trên tay. Lâm Cam "a" một tiếng, không rõ vì sao anh lại nói lời đó.

Chu Viễn Quang chân dài, bước một bước hai bậc cầu thang, sau đó được chứng kiến vẻ mặt đầy sùng bái của Lâm Cam.

"Để cậu hẹn ở nơi thế này." Dù giọng Chu Viễn Quang rất thấp nhưng vẫn bị Lâm Cam trong mắt chỉ có anh nghe được.

Cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cười hề hề: "A! Bạn học Chu! Thì ra cậu cũng thấy đây là hẹn hò!"

Chu Viễn Quang cắn răng lờ mờ cô.

Không biết cô nhóc này mang gì trong ba lô mà nặng thế.

"Có quỳ mới hẹn cậu!"

Lâm Cam bị Chu Viễn Quang trách thì cả người mềm nhũn, cô nghĩ mình là kiểu thích bị ngược.

"Cậu chính là quý, tôi chỉ hèn hò với cậu."

"..."

Chu Viễn Quang không trả lời nữa, một mực leo thang.

Đến cửa, Chu Viễn Quang mới nhớ ra: "Cậu ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa đâu."

"... Cậu không biết ăn sáng rồi mới tới à?" Đầu Chu Viễn Quang đầy hắc tuyến.

"Không phải tôi vội tới gặp cậu sao?" Giọng Lâm Cam đầy tủi thân.

Chu Viễn Quang bị chất giọng phiền toái này làm cho bó tay. Liếc Lâm Cam một cái, anh thấp giọng mắng câu ngu ngốc.

"Thế mà cậu còn mắng tôi?"

Chu Viễn Quang không nhìn cô, chỉ lấy túi bánh mì và sữa bò trong túi ra đưa cho Lâm Cam.

"Cậu lót dạ trước đi."

Lâm Cam lập tức vui vẻ: "Tôi biết ngay bạn học Chu là tốt nhất!"

Mũi Chu Viễn Quang hừ một tiếng, anh còn lâu mới tin cô. Nhưng trong lòng vẫn vui vẻ vì câu tán thưởng này của Lâm Cam.

Giọng Chu Viễn Quang không tự chủ mà mềm xuống: "Không ăn sáng không tốt. Sau này nhớ ăn."

Lâm Cam ôm hộp sữa tươi, thỏa mãn gật đầu: "Không phải có cậu sao? Mỗi ngày cậu sẽ mang bánh mì cho tôi chứ?"

"... Chủ Nhật thì sao? Nếu tôi không ở đây nữa?"

"VẬY sau này cậu lấy tôi là được, mỗi ngày chúng ta đều ở chung." Lâm Cam uống sữa, trả lời tùy ý.

Mặt Chu Viễn Quang nhất thời đỏ lên: "Tôi sẽ không lấy người học dốt tiếng Anh."

"Hi hi, sau này tiếng Anh của tôi nhất định sẽ tốt lên."

Lúc nói lời này, Lâm Cam liếm miệng hộp sữa, đầu lưỡi tròn tròn nhanh chóng lộ ra rồi thu lại.

Chu Viễn Quang nhìn thấy một màn này, đột nhiên thấy miệng khô lưỡi đắng. Anh thấy tình trạng này của mình không ổn chút nào.

Lúc Lâm Cam nói câu "mỗi ngày" kia, phản ứng đầu tiên trong lòng anh không phải là phản bác. Mà là lo nếu mình không mang đồ ăn sáng cho Lâm Cam, chắc chắn cô sẽ chết đói. Giờ là lúc nào? Lâm Cam vậy mà lại chiếm vị trí đó trong lòng anh? Đến anh cũng cảm thấy việc mang đồ ăn sáng cho cô là đương nhiên.

Thật đáng sợ.

Anh vậy mà cũng cân nhắc chuyện "mỗi ngày" với cô - một người âm ỉ, bừa bãi như vậy. Tuy Chu Viễn Quang cũng bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, nhưng không biểu hiện ra mặt.

Anh tìm vị trí ngồi cùng Lâm Cam, lấy đề thi ra làm.

Còn Lâm Cam bên này lấy hai chai nước uống ra, sau đó là hai ba quyển đề thi thử, sau đó mới là đề thi.

"..."

Chu Viễn Quang thấy cô vẫn có xu hướng lục lọi ba lô tiếp nên ngăn lại, cùng lúc đó anh cũng biết vì sao ba lô của cô lại nặng như vậy rồi.

Anh đề thấp giọng: "Đủ để cậu làm rồi, còn lấy ra nữa bàn cũng không có chỗ để."

Hai người ngồi ở phòng tự học, thỉnh thoảng nói đôi câu cũng không có gì đáng ngại. Lâm Cam mỉm cười, thấy Chu Viễn Quang nói vậy thì bắt đầu làm đề.

Mười phút trôi qua, Chu Viễn Quang mới làm sang được câu thứ hai. Anh hít hơi thật sâu, tìm được căn nguyên đại gian đại ác kia.

Anh đưa tay xoay cầm Lâm Cam đi chỗ khác. Trong khoảng thời gian Chu Viễn Quang lẳng lẳng làm bài, Lâm Cam lại lẳng lẳng nhìn anh. Chu Viễn Quang muốn coi thường ánh mắt nóng rực đó cũng không được.

"Lâm Cam, nếu cậu không học, tôi sẽ về nhà."

Nhận được lời uy hiếp, Lâm Cam lè lưỡi, cúi đầu tự xem đề thi của mình. Lúc này Chu Viễn Quang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không quá 3 phút sau, Chu Viễn Quang lại bị quấy rầy.

Lâm Cam để một tờ giấy nháp trước mặt anh, trên mặt nháp đều là tên anh. Chu Viễn Quang lớn lớn bé bé, Chu Viễn Quang viết bằng tất cả các kiểu chữ...

Bên cạnh còn có một dòng chữ: "Bạn học Chu, cậu cảm thấy tôi viết tên nào của cậu khôi ngô đẹp trai?"

Câu này còn được viết thật ngây thơ.

Chu Viễn Quang tức giận mà cười, trả lại tờ nháp: "Nếu cậu không học nữa, tôi sẽ ném cậu từ đây xuống 'đường Cầu Học'."

Lâm Cam nhìn anh trả tờ giấy nháp về, bĩu môi: "Bạn học Chu, hôm qua tôi nằm mơ."

Chu Viễn Quang liếc cô một cái.

"Tôi ra ngoài chơi, sau đó gặp một nam sinh cao ráo, đẹp trai, giọng nói rất hay." Nói đến đây, cô quay đầu nhìn về phía Chu Viễn Quang.

"Sau đó tôi dùng mọi cách để thu thập nam sinh đẹp trai này."

Ánh mắt Chu Viễn Quang ảm đạm, tùy tiện vẽ vài đường trên giấy nháp: "Cậu còn muốn thu thập người khác?"

Lâm Cam nghe anh nói vậy thì cười giảo hoạt, sau đó nói.

"Vốn tôi và trai đẹp đó phải bên nhau, nhưng tôi đột nhiên phát hiện cậu ấy có bệnh."

Lòng Chu Viễn Quang run lên, nhìn Lâm Cam, anh nín thở, khó khăn mở miệng: "... Bệnh gì?"

Miệng Lâm Cam vênh lên, thấp giọng, tỏ ra thần thần bí bí. Trong lúc chờ đợi, lo lắng trong lòng Chu Viễn Quang đã dâng tới cổ họng.

"Mỗi lần ở chung, cậu ấy đều bắt tôi học bài."

"..."

Vậy mà lòng anh lại thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Cam cười híp mắt, vòng vo: "Không phải có một câu thế này à?"

"Yêu cậu ấy, sẽ theo cậu ấy học tập. Bạn học Chu, có thể thấy tôi vô cùng yêu..."

Lỗ tai Chu Viễn Quang đỏ lên.

"... Lâm Cam." Anh cắt ngang lời cô muốn nói.

"Ừ?"

"Mau... học đi."

Hết chương 29.

Lời của tác giả:

Vở kịch nhỏ:

Có một ngày, Lâm Cam đột nhiên nói với Tiết Giai Kỳ: "Yêu một người, sẽ đưa sách đề thi thử cho người đó."

Tiết Giai Kỳ lơ mờ:????

Lâm Cam cười khẽ, lấy ra bốn quyển đề thi thử: "Cậu biết bạn học Chu yêu tớ nhiều bao nhiêu rồi chứ?"

Dù sao cô cũng có đủ cả 4 quyển đề thi thử Toán, Văn, Anh và Vật Lý.

Chu Viễn Quang: "Còn thời gian nói chuyện phiếm? Mau làm đề thi thử, dù sao sau này tôi cũng không lấy người học dốt."

Lâm Cam mặt nịnh hót, nghiêng đầu nói với Tiết Giai Kỳ: "Ai da, Corgi, bà đây đi làm đề."

Chu Viễn Quang vỗ nhẹ đầu Lâm Cam: "Ngoan, đây đều là vì tương lai của chúng ta."

Lâm Cam nghe xong mặt đỏ tím đập mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bạn học Chu, sao lại cho tôi kẹo?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam làm mặt quỷ, sau đó hừ cười rồi đi làm đề. Lần này duy trì thời gian cũng không tệ, làm xong hai đề thì 2 tiếng cũng trôi qua. Chu Viễn Quang liếc nhìn thời gian, đã 11 rưỡi rồi.

Người trong thư viện dần đi ra ngoài, người xung quanh họ cũng đã rời đi hết rồi. Lâm Cam dừng bút, bắt đầu thu dọn sách vở.

"Bạn học Chu, tôi vẫn chưa làm xong đâu..."

Chu Viễn Quang dĩ nhiên biết cô tính toán điều gì. Không phải lo anh chưa ăn cơm sao?

"Tôi đói." Chu Viễn Quang vừa thu dọn sách vở vừa nói.

Lâm Cam nghe anh nói vậy thì cười: "Tôi mời cậu ăn cơm nhé?"

Chu Viễn Quang cười giễu: "Tôi là tiểu bạch kiểm à, ngày nào cậu cũng mời?" *

* Tiểu bạch kiểm chỉ mấy chàng trai trắng trẻo hay được bao nuôi.

Lâm Cam tỉ mỉ nhìn anh, nặng nề gật đầu: "Cậu trắng hơn tôi."

Nói xong cũng chưa đợi Chu Viễn Quang phản ứng, ngón tay đã đưa ra chạm vào trán anh, lăm lăm: "Chỗ này trắng hơn tôi."

Sau đó trượt xuống chóp mũi: "Chỗ này cũng trắng."

Tay cô thuận thế đi xuống, lúc sắp chạm đến môi thì bị Chu Viễn Quang đẩy ra. Lúc này Lâm Cam mới nhận ra lúc này mình đã làm gì. Cô ăn gan hùm mặt báo mới dám sờ mặt Chu Viễn Quang. Lâm Cam cúi đầu cắn môi, vẫn chưa thoát khỏi ảo tưởng.

Sau đó Lâm Cam liếc trộm Chu Viễn Quang, không nghĩ đến người này vậy mà mặt đỏ bừng như vệt lược chín. Làn da anh vốn trắng nõn giờ lại ửng đỏ, từ cổ trở lên đều mang một màu đỏ rõ rệt. Trong nháy mắt, Lâm Cam vô cùng hưng phấn.

Cô hi hi tiến đến trước mặt Chu Viễn Quang, cố ý mở miệng: "Bạn học Chu, cậu dễ xấu hổ như vậy, sau này lúc tôi hôn cậu, có phải..."

Chữ "hôn" vừa bật ra, mặt Chu Viễn Quang không phải quần bách bình thường nữa. Lâm Cam nghĩ mặt anh như muốn nổ tung rồi.

Câu nói kế tiếp chưa kịp nói ra, Chu Viễn Quang đã đưa tay kẹp miệng Lâm Cam. Ngón cái và ngón trỏ trên dưới kẹp chặt làm miệng Lâm Cam giống như "mỏ vịt".

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Đầu ngón tay truyền tới cảm giác nhẵn nhụi, mềm mại khiến Chu Viễn Quang bưng tỉnh. Như chạm phải điện, tay anh nhanh chóng buông lỏng. Có điều màu đỏ trên mặt vẫn chưa rút đi, Chu Viễn Quang nói chuyện cũng không lưu loát.

"Lâm Cam, cậu còn... nói bậy nữa, tôi... ném cậu xuống."

Lời nói này kết hợp với biểu cảm hiện tại trên mặt anh nhìn thế nào cũng không có sức thuyết phục.

Lâm Cam vĩnh viễn cười, mi mắt cong cong: "Bạn học Chu, không phải tôi đã sớm nói với cậu rồi sao? Cách tốt nhất để bịt miệng là hôn tôi mà?"

Lúc cô nói lời này, người cũng nhào lên bàn, môi tiến đến gần bên tai người kiều ngạo kia. Chu Viễn Quang chỉ cảm thấy tai mình như bị cô gài mìn. Lâm Cam vừa mở miệng, anh đã nổ tung. Từ màng nhĩ đến tim, cả người đều "ùm ùm" từng tiếng.

Chu Viễn Quang đứng phắt dậy, ba lô cũng không mang đã đi ra ngoài, suýt chút nữa còn làm đổ ghế. Lâm Cam ở phía sau cười híp mắt, chậm rãi cầm ba lô của hai người theo.

Chu Viễn Quang đang đi hai bước đột nhiên dừng lại.

Sắc đỏ trên mặt đã dịu xuống, chỉ còn hai lỗ tai vẫn nóng bừng. Anh đánh mắt đi chỗ khác, không nhìn Lâm Cam, mở miệng cũng không tự nhiên.

"Chiều còn phải quay lại, không thấy đem ba lô đi rất nặng à?"

Nói xong lại không nhìn cô đã xoay người ra ngoài, để lại Lâm Cam ở lại cười ra nước mắt.

Mẹ ơi, người này đáng yêu quá đi. Sợ mình xách ba lô nặng thì cứ nói thẳng. Còn nữa, rõ ràng buổi chiều còn muốn học chung, lúc này vẫn giả vờ nghiêm túc, còn nói dối bụng nên phải đi.

Hù dọa ai đây?

Ai da, cô đúng là yêu chết cái người kiều ngạo khẩu thị tâm phi này.

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam tới trung tâm Vạn Đạt ở ngay gần thư viện thành phố.

"Cậu muốn ăn gì?"

Lâm Cam suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, cô cũng chưa nghĩ ra.

Lúc từ trong thang máy đi ra, hai người gặp một bể cá, trong đó có mấy chú cá vàng bơi lội tung tăng. Lâm Cam chạy tới, dừng chân bên cạnh bể cá không chịu đi.

Chu Viễn Quang đi theo, thấy Lâm Cam nhìn bể cá đến ngẩn người.

"Bạn học Chu, cậu đoán xem tôi đang nghĩ gì?"

Chu Viễn Quang nghe Lâm Cam hỏi như vậy, cánh tay tì lên bể cá, suy nghĩ một chút lại nói.

"Tôi không biết."

Mỗi ngày trong đầu cô đều chứa đầy ý nghĩ quái lạ, anh thực sự không đoán ra cô đang nghĩ điều gì.

"Cậu đoán một chút đi."

Lâm Cam thu hồi tầm mắt, không nhìn cá vàng nữa, ánh mắt long lanh nhìn Chu Viễn Quang. Bị cô nhìn như vậy khiến da đầu Chu Viễn Quang căng thẳng, cổ họng hơi động, anh nói.

"Thấy chúng dễ thương?"

Lâm Cam mỉm môi, quay lại dùng ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm mấy chú cá trong bể. Miệng chúng mở to, đang hăng say đớp nước.

"Tôi đang nghĩ thật là đói! Có điều ăn chúng rồi chắc tôi phải bồi thường tiền nhỉ?"

"..."

Chu Viễn Quang vẫn biết mạch não của cô khác hẳn người bình thường mà.

Cuối cùng anh vẫn mạng cô đi ăn lẩu cá.

Lâm Cam vừa nhìn thấy lẩu cá cay, nước miếng đã chảy không ngừng. Trong toàn bộ quá trình ăn cô đều không lên tiếng, chỉ một mực gấp thức ăn đưa vào miệng.

Chu Viễn Quang vốn không thèm ăn gì, nhất là khi thấy nước lẩu màu đỏ đã thấy dạ dày đau xót. Nhưng vì thấy Lâm Cam một bên vừa bị cay chảy

nước mắt, một bên vẫn khen ngon nên cũng gấp thử một miếng thịt cá. Anh cố nén cay ăn hết.

Lâm Cam nhìn biểu cảm của Chu Viễn Quang, đưa cốc nước cho anh.

"Có phải ăn rất ngon không? Lúc đầu thấy cay, sau khi nhai kĩ lại rất thơm?"

Chu Viễn Quang suy nghĩ điều cô nói một chút, hình như cũng... Đúng là có chuyện như vậy sao?

Lâm Cam nhìn biểu cảm của anh, thấy có chút triển vọng. Cô gấp thêm mấy miếng thịt vào bát cho Chu Viễn Quang: "Bạn học Chu, cậu ăn nhiều một chút."

Chu Viễn Quang cụp mắt, cầm bát chặn lại những miếng thịt kia, giọng điệu hơi kháng cự: "Đủ rồi."

Lâm Cam hơi tủi thân, đem chỗ thịt còn lại để vào bát mình: "Bạn học Chu, cậu đừng hung dữ."

"..."

"Nói xem, sao lần nào cậu cũng ăn ít vậy?"

Động tác nhai thức ăn của Chu Viễn Quang dừng lại, anh cúi đầu khiến Lâm Cam không thấy rõ vẻ mặt.

"Ai da, không nói cũng không sao. Dù sao cậu cũng "cắm dục" như vậy, nếu bảo cậu không dính khói lửa nhân gian, tôi cũng tin là thật." *

* Theo tớ nghĩ cắm dục ở đây là kiểu không có ham thích, dục vọng với điều gì, nghiêm túc, trong sáng.

"... Quý nịnh bợ."

Lâm Cam cười hì hì.

Chu Viễn Quang ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lâm Cam hơi thâm trầm. Con mắt đen láy nhìn thẳng vào Lâm Cam khiến lòng cô chợt hoảng hốt.

Môi anh động hai cái, sau đó mở miệng giải thích tới nghĩa.

"Lâm Cam."

Lâm Cam nghe anh gọi mình bằng giọng trầm thấp như vậy, giống như đang nói chuyện một mình.

"Ừ?"

"Ăn nhiều sẽ béo."

Lâm Cam không nghĩ Chu Viễn Quang sẽ đưa ra lời giải thích đó, ngụm nước vừa uống xong suýt chút nữa phun ra ngoài.

"Bạn học Chu, chắc không phải cậu trêu tôi đâu nhỉ? Nhìn tỷ lệ vóc người cậu, tôi đã muốn nhào tới..."

"... Cậu còn nói bấy nữa thì tự đi tính tiền."

"Ồ." Lâm Cam đưa tay làm động tác kéo khóa trên miệng.

"Bạn học Chu, lần sau cậu đổi lý do khác đi. Rõ ràng cậu không thích ăn món tôi thích."

"..." Tùy cậu nghĩ thế nào cũng được.

Chu Viễn Quang mím môi, thờ ơ gấp đồ đưa vào miệng.

"Bạn học Chu." Lâm Cam thấy anh không nói tiếng nào, lại giong giọng gọi một tiếng.

Chu Viễn Quang ngẩng đầu nhìn cô.

"Dù cậu có béo, tôi cũng thích cậu." Lâm Cam nói xong, mi mắt cong cong.

Chỉ một câu nói này thôi nhưng Chu Viễn Quang thấy như tim mình như bị bắn trúng. Tay cầm thìa của anh hơi run, không biết làm sao nên chỉ có thể đánh mắt đi chỗ khác, không nhìn cô gái nhỏ đang tươi cười kia.

Anh đưa tay vớt cá viên cho cô: "Ăn mau, ăn xong còn về làm đề."

Lâm Cam dẫu miệng, cổ giả. **

** Cố giả: độc giả cao tuổi.

Cuộc hẹn nào cũng tới hồi kết.

Lâm Cam lên xe buýt đi ngược đường với Chu Viễn Quang, một ngày rớt cuộc cũng kết thúc.

Lúc Lâm Cam sắp đi, Chu Viễn Quang nhét một nắm kẹo vào tay cô. Lên xe buýt và tìm chỗ ngồi xong, bây giờ Lâm Cam mới cẩn thận xem viên kẹo trong tay.

Vị kẹo gì cũng có, nhãn hiệu kẹo gì cũng có. Tổng cộng bảy, tám loại đều nằm gọn trong tay cô.

Lâm Cam gửi tin nhắn WeChat cho ai kia.

"Bạn học Chu, sao lại cho tôi kẹo?"

"... Cậu không thích ăn?"

"Sao có thể không thích..."

"Vì tôi muốn cậu hồng răng."

"... Cậu thật ấu trĩ. Có điều tôi sẽ ăn thật ngon, bần tim"

Chu Viễn Quang được cô "bần tim", không nhìn được nhìn về ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa kính xe không biết hiện ra bóng dáng ai.

Là ai khóe miệng không tự chủ cong lên.

Nếu hai người gặp nhau, lúc nào cũng có thể như vậy thì tốt rồi. Nhưng chúng ta của ngày hôm nay, sẽ không biết ngày mai phát sinh việc gì.

Vì vậy trước khi bình minh buông xuống, hãy quý trọng lẫn nhau.

Hết chương 30.

Lời của B.: Hai bạn sắp giận dỗi nhau xiu.

Quang sắp vùng lên, chuẩn bị đối xung hô anh-em hờ các cậu? Mới học lớp 12 có sớm quá không =))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thích một người có gì sai?

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Chiều Chủ Nhật phải trở lại trường học, vừa ra khỏi cửa Lâm Cam suýt chút bị dính mưa.

Những cơn mưa rào của Ngu Châu nói đến là đến, không đùa chút nào. Xe buýt đi khá chậm, Lâm Cam ngồi ở phía trước thấy cần gạt nước gạt qua gạt lại tới phiên.

Không rõ tại sao, cô linh cảm hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Thấy mây đen kéo đến ừn ừn, phiền muộn trong lòng Lâm Cam càng chồng chất. Sáu giờ sẽ điểm danh mà bây giờ đã là 5 rưỡi rồi. Lâm Cam nghĩ mình sẽ không đến kịp, cô nhắn tin WeChat cho Tiết Giai Kỳ.

Lâm Cam: "Có khi hôm nay tớ đến muộn, cậu báo với thầy Trương Cương nhé. Trời mưa đi lâu quá."

Tiết Giai Kỳ: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ! Cậu mau tới đi, tớ đang chờ để chép bài thi."

Lâm Cam: "..."

Người ngồi trên xe đều nóng nảy, có người không nhịn được xem điện thoại tới mấy lần.

"Bác lái xe, có thể đi nhanh hơn không?"

Người lái xe nhăn còi, hàng xe phía trước vẫn không nhúc nhích chút nào: "Tôi cũng muốn nhanh lắm nhưng phải có đường đi mới được, đâu thể mang mọi người bay lên chứ." Một câu nói đùa của lái xe làm dịu đi bầu không khí vội vã.

Đến một bên xe, Lâm Cam xuống giữa chừng. Thấy trên đường không có bóng dáng chiếc taxi nào, cô đành đi bộ.

Lúc đến trường đã là 7 giờ.

Hệ thống thoát nước của Nhất Trung không tốt, chỉ cần trời mưa một trận thì những chỗ trũng sẽ ngập úng ngay. Về cơ bản, Lâm Cam phải đạp nước chạy như bay tới khu phòng học. Vì tay cầm nhiều túi nên cô không che ô được, người ướt hơn một nửa.

Giày vải của Lâm Cam cũng ướt hết, bấp chân phía sau bị bùn bắn lên lấm tẩm một mảng. Cô thấp giọng mắng một tiếng, chân vẫn nhanh chóng bước lên cầu thang.

Học sinh đang tùm tùm rất đông ở hành lang, có người hò hét, có người cười đùa. Lúc còn ở dưới, Lâm Cam nghe thấy tiếng nói chuyện loáng thoáng: "Cậu nói có thể nhận lời không?"

"Chắc là không, nữ sinh này không chỉ xấu xí, mà còn... béo như vậy."

Lâm Cam cau mày, tiếp tục đi lên cầu thang.

Dáng người Lâm Cam không tính là thấp nên chỉ đứng ở hai bậc thang gần thềm cửa nhất đã nhìn được bảy, tám phần cảnh tượng bên trong.

Lúc thấy nhân vật chính trong đám người, Lâm Cam thấy cả người như bị ché trụ.

Một nam một nữ đứng ở sân trời.

Nam đưa lưng về phía mình, nữ đứng thẳng tầm mắt của Lâm Cam.

Cách một đám người, Lâm Cam hơi run lên. Dù chỉ nhìn bóng lưng thôi, cô cũng chắc chắn nam sinh kia là Chu Viễn Quang.

Nghĩ lại lời nói chuyện trước đó của mấy nữ sinh, Lâm Cam đưa mắt nhìn tay nữ sinh phía xa. Đúng như dự đoán, trong tay cô gái ấy nắm một phong thư màu hồng.

"Bạn học Chu... Tôi... Tôi thích cậu từ lâu rồi. Lần đầu trông thấy tôi đã thích cậu."

Nữ sinh vừa nói, đám đông đã ồn ào: "Bạn học Chu sao có thể nhận lời tỏ tình này chứ? Đáng đáp..."

"Hai người này chắc chắn không thành đôi được. Nếu không, người gầy với người béo đi với nhau sao nhìn được chứ?"

"Dù tôi không kỳ thị đáng đáp nhưng nhìn đã thấy hai bọn họ không xứng đôi..."

"Mẹ kiếp, nam sinh này không phải thường đi cùng Lâm Cam à?"

"Đúng vậy, tôi vẫn cho là cậu ấy với Lâm Cam là một đôi chứ..."

Sau đó có người kéo tay áo nữ sinh kia, ý bảo cô ấy đừng nói nữa. Đám đông dị nghị ồn ào, lộn xộn mãi không thôi.

Lâm Cam cả người ướt rượt, đứng ở bậc thang nên không có ai chú ý tới. Ngược lại Chu Viễn Quang dù đưa lưng về phía Lâm Cam, nhưng tầm mắt vẫn hướng về phía lớp 1.

"Bạn học Chu, tôi có lời muốn nói viết trong này, tặng cậu..."

Lâm Cam từ xa nhìn lại, mặt nữ sinh kia đã đỏ bừng lên rồi. Vì dáng người mập mạp, cô ấy hơi khom người cũng mất nhiều sức, chỉ thực hiện một động tác nhỏ thôi đã thở hổn hển.

Hơn nữa lời dị nghị của những học sinh xung quanh vẫn vang lên không dứt, lúc cô ấy nói lời này cả người đã phát run.

Từ góc độ của Lâm Cam nhìn ra, có lẽ một giây tiếp theo, nữ sinh kia sẽ chạy mất dạng. Tất cả những lời bình luận châm chọc "từ đầu tới chân" đã khiến giọng cô ấy khàn trướng đến biến dạng, cả người bứt dứt, đỏ bừng như tôm luộc.

Lúc này Chu Viễn Quang đưa lưng về phía Lâm Cam đang hơi híp mắt nhìn trán nữ sinh trước mặt đỏ mỗ hôi rờn rờn. Nếu dựa theo thời tiết hôm nay

thì không thể đồ mồ hôi như vậy được.

Anh mỉm cười, cảnh tượng này khiến Chu Viễn Quang nhớ lại trước kia. Tình huống khác nhau nhưng cảnh ngộ thì tương tự.

Bị khinh thường, chán ghét, tự ti, thế nên mới trầm mặc.

Những khủng hoảng bị che giấu dần trở về và phóng đại, khiến con người ta thấy trống rỗng.

Sách Tiền Chung có ghi: "Đối với người xấu xí, chỉ cần ta nhìn lâu cũng là một loại tàn nhẫn với họ... Trừ khi đó là người xấu, bạn phải trừng trị kẻ đó."

Anh không dám nhìn thẳng nữ sinh trước mặt. Thời kì trưởng thành của mỗi người, ai cũng mang một trái tim thuần khiết và nguyên vẹn. Chu Viễn Quang thấy ánh mắt những người xung quanh đều mang ý bôi nhọ, giầy xéo tâm lòng của cô gái trước mặt.

Quả táo ở cổ khê động, anh đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó con mắt dần trở nên âm trầm. Người nên có mặt ở đây lại không có.

"Bạn học Chu, cậu... Chỉ cần cậu nhận thôi, tôi đã vui lắm rồi." Nữ sinh kia vì khản trương nên không kiềm được nuốt nước miếng một ngụm.

Chu Viễn Quang cup mắt, vẫn không đành lòng lại nhìn cô ấy. Đến cả Lâm Cam cũng không nỡ nhìn một màn trước mắt kia.

Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ không sợ trời không sợ đất xông ra, hướng về phía Chu Viễn Quang hỏi: "Bạn học Chu, cậu chọn tôi hay chọn cậu ấy?"

Rồi dù kết quả thế nào, cô cũng cười to một tiếng, sau đó vẫn là một Lâm Cam kiêu ngạo. Cho dù có thể trong đêm khuya thanh tĩnh, cô sẽ sợ hãi và rơi nước mắt vì đoạn thanh xuân u buồn này.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô do dự, dừng bước không dám tiến lên. Cô thậm chí còn nghi ngờ hiện tại mình có đang tồn tại không?

Cô có thể bước lên phía trước sao?

Dù Chu Viễn Quang có nắm lấy tay cô, không nhận thư tỏ tình của nữ sinh kia thì thế nào?

Thích một người có gì sai?

Nên ý vào ngoại hình hay ưu thế của bản thân để ép người ta sao?

Nếu Chu Viễn Quang chọn nữ sinh kia, vậy chắc hẳn là vì vẻ đẹp bên trong tâm hồn cô ấy. Hoặc có thể nói là do trái tim chân thành thích anh của cô gái nhỏ đó.

Thích một người là bình đẳng.

Cô và nữ sinh kia đều bình đẳng như nhau.

Nếu tùy tiện bước lên, dù kết quả thế nào thì vẫn có người tổn thương vì "ván cờ mực cười và hoang đường" này. Hơn nữa, cô không thể ý vào quãng thời gian vui vẻ bên nhau để khiến Chu Viễn Quang khó xử được.

Thích một người có lẽ chính là như vậy. Sẽ vì anh cân nhắc mọi chuyện, vì anh mà đắn đo suy nghĩ. Cũng sẽ hết lòng dốc sức cùng tận tụy, đến chết mới thôi.

Vì anh, người thẳng tính như cô cũng bắt đầu thay đổi rồi.

—

Lúc Lâm Cam còn đang suy nghĩ, đột nhiên có người trong đám đông hô lên một tiếng.

"Mẹ kiếp, bạn học Chu này nghĩ thế nào vậy? Tiếp nhận thật sao?"

"Bạn học lớp 1 kia mà thấy một màn này, không biết tư vị trong lòng sẽ thế nào đây?"

"Nếu Lâm Cam biết, chắc sẽ tức tới giậm chân."

"Xem ra bạn học Chu này không thích Lâm Cam rồi, thư tỏ tình của nữ sinh khác mà cũng nhận."

"Ai, tôi sẽ không nói khẩu vị của bạn học Chu này tệ đâu. Nhớ đâu nữ sinh kia tốt thì sao?"

"Đậu đậu đậu, nữ sinh này có tốt không tôi không biết, nhưng chắc cậu ấy không thích Lâm Cam kia đâu nhỉ?"

"Không phải có người thấy sau khi kết thúc tự học buổi tối, bạn học Chu đều đi với Lâm Cam à?"

"Người ta là học sinh chuyển trường, Lâm Cam chưa gì đã nhào đến, cậu nghĩ bạn học Chu phải làm thế nào?"

...

"Nói bậy, các cậu biết gì về chuyện của Lâm Cam và bạn học Chu?" Đây là giọng của Tiết Giai Kỳ.

Lâm Cam cúi đầu, hai tay nắm chặt, để xuôi theo người. Ngón cái bị bốn đầu ngón tay còn lại vây hãm đến không còn huyết sắc. Cả người cô ướt nhẹp, chiếc ô ẩm ướt vẫn nhỏ nước xuống nền đất.

Âm thanh của từng giọt nước như gõ vào tim cô.

"Phiền các cậu nhường đường một chút." Âm thanh trong trẻo, lạnh lùng vang lên trong hành lang. Mọi người đều bị âm thanh này dọa sợ.

Lâm Cam chỉ cúi gằm xuống nhìn mặt đất, không nhìn người khác. Dù là đám học sinh mới dị nghị lúc này, nữ sinh tỏ tình hay người được tỏ tình là Chu Viễn Quang đi nữa, cô không nhìn một ai cả. Giống như một trận mưa đổ xuống, thế giới này chỉ lưu lại một người là cô.

Không nghe được thanh âm nào khác, không nhìn thấy những người khác, cũng không cảm nhận được ấm áp.

Thì ra trong lòng vẫn khổ sở, khi thấy người mình thích nhận thư tỏ tình của người khác. Tiết mục tận mắt chứng kiến được thượng đế an bài này cũng thật tàn nhẫn. Dù sao, cô cũng chưa bao giờ hỏi vị trí của mình trong anh là gì.

Chu Viễn Quang thấy cô đi ra từ trong góc, tiến về phía phòng học không nói một lời thì lòng như lửa đốt. Anh không nghe được lời của những người khác, chỉ thấy bước chân vội vã của Lâm Cam.

Lúc Lâm Cam đi ngang qua, chiếc ô nhanh chóng để lại một hàng nước mưa dưới nền đất, cũng như chính cô đang lướt qua anh lúc này vậy.

—

Lâm Cam vừa đi vào phòng học, tiếng chuông đã vang lên. Tiết Giai Kỳ thấy cô đi vào thì cũng chạy theo. Tiết này thầy giáo cho bọn họ tự học, Lâm Cam nhìn đề thi tới ngẩn người, ngồi yên lặng hồi lâu.

Tiết Giai Kỳ len lén nhét khăn giấy qua.

Mặt Lâm Cam không có biểu cảm gì khác, chỉ hơi trống rỗng.

"Đưa tờ cái này làm gì?"

"Chỉ cần cậu không khóc sưng mắt, tờ sẽ tha thứ cho cậu. Nếu không cậu sẽ xấu muốn chết."

"Bà đây còn lâu mới khóc."

"Đứng đứng đứng, cậu kiên cường nhất vũ trụ."

Nếu là cậu, cậu có thể vui vẻ không?

Nói lời này xong, Lâm Cam vui đầu trên bàn.

Tiết Giai Kỳ còn chuẩn bị nói gì đó, tiếng nghẹn ngào rầu rĩ của Lâm Cam đã vang lên.

"Corgi, cậu để tờ yên tĩnh một chút."

Môi hơi động, nhưng cuối cùng Tiết Giai Kỳ chỉ thờ dài. Thật ra, những việc cô có thể làm cho Lâm Cam rất ít, đưa khăn giấy và yên lặng ở bên là hai trong số đó.

Thích một người thật khó khăn.

Khó khăn đến mức cô gái kiên cường nhất cũng không chịu được. Tiết Giai Kỳ nghĩ cô ấy tình nguyện thấy Lâm Cam ngày ngày phá phách gây họa, còn hơn chứng kiến cô buồn phiền vì yêu.

Hết chương 31.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Lâm Cam: "Thu Thu, kiếp trước con làm gì có lỗi, sao đối xử tàn nhẫn với con vậy?"

Thu Thu: "Con yêu, ta đây là mẹ đẻ mà, sao có thể tàn nhẫn chứ?"

Chu Viễn Quang nâng thư tò tỉnh lên: "Đây là cái gì?"

Thu Thu kéo Lâm Cam sang một bên nói thầm.

Lâm Cam: "Kéo con làm gì?"

Thu Thu: "Đời này chưa từng nghĩ đến việc để bạn học Chu theo đuổi sao? Trước mắt đều là con bị cậu ta ăn không còn mẩu xương đó?"

Lâm Cam không kiềm chế được lời miêu tả này của mẹ ruột: "Con nằm mơ cũng muốn đến gần cậu ấy một lần! Không phải vì con thích cậu ấy sao? Không có biết pháp nào khác, chỉ có thể mặc người tùy ý."

Thu Thu cười bí hiểm: "Chỉ cần nghe ta, không quá 3 chương nữa sẽ cho con lật lại thế cờ."

Đang nói thì Chu Viễn Quang tiến đến đem Lâm Cam đi: "Mẹ ruột mà cản trở người ta yêu đương. Đừng làm bóng đèn nữa, đi mau."

Thu Thu: *tủi thân* "Cứ... cứ chờ đó cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vì cậu rất... Ngọt ngào

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Trước lúc kết thúc buổi tự học tối 5 phút, người nằm sụp xuống bàn cả buổi là Lâm Cam cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Cô không nói lời nào, bắt đầu dọn sách vở.

Trong lớp rất yên tĩnh, chỉ có tiếng viết chữ của học sinh. Giờ đã là lớp 12, ai ai cũng như những chú kiến chăm chỉ. Tại đây mỗi ngày tất cả đều chìm chìm nổi nổi, ai cũng đặt cho mình một mục tiêu riêng để hướng đến.

Cảm xúc "thích" như của Lâm Cam lúc này là đi ngược với lẽ thường. Hoặc phải nói là, mang cái nhãn "thích" này trên người rồi còn thể hiện cho người khác thấy vào lúc này là đi ngược với tự nhiên.

Có lẽ sẽ có người hâm mộ dừng khí của cô. Nhưng đa số sẽ cảm khái rồi mắng trong lòng một câu "không sáng suốt", sau đó lại quay về bận rộn việc của mình.

Vào lúc này, chỉ cần họ nghiêng đầu hỏi "có chuyện gì vậy?" hay "đưa khăn giấy cho", bạn đã phải cảm tạ lắm rồi. Dù sao như vậy cũng là quan tâm tới bạn mà, phải không?

Có những bạn học khác chống mắt xem trò vui bị Tiết Giai Kỳ trừng trở về. Lâm Cam chú ý tới động tác của cô ấy, dù mắt còn sưng vẫn không nhận được bật cười.

"Corgi, biết bây giờ dáng vẻ của cậu giống gì không?"

"Giống gà mẹ bảo vệ con đó."

Tiết Giai Kỳ thấy cô còn cười được thì thở phào nhẹ nhõm.

"Không biết tớ giống cái gì, có điều mắt cậu sưng không khác lòng đỏ trứng gà là bao."

Lâm Cam đưa tay sờ mắt, sau đó kêu rên: "Mắt mũi không ra ngoài được rồi."

Tiếng chuông vừa điểm, Lâm Cam xách ba lô lên đi ra ngoài.

"Cậu làm gì vậy?" Tiết Giai Kỳ rất sợ cô đi tìm người khác tính sổ.

"Có thể làm gì, tớ về kí túc xá." Lâm Cam nói xong, người cũng biến mất ở cửa.

Ngược lại, Tiết Giai Kỳ nghe được lời này thì thấy yên tâm hơn nhiều. Về kí túc xá cũng được, phải tỏ rõ thái độ với bạn học Chu.

Dù thích một người đi nữa, cũng không thể làm trái nguyên tắc của bản thân được. Nếu hai người cùng có tình cảm thì nên chia 5-5 mới là công bằng nhất.

Có điều đã là "cảm tình", thì sao có thể "công bằng" được chứ?

Thích một người sẽ tự nguyện thỏa hiệp, vậy thì chia 4-6 đi.

Nếu cực kỳ thích, đành phải nghiêng răng chia 3-7.

Nhưng ngàn vạn lần đừng giảm xuống nữa, nếu không sẽ không còn đường sống, mà đoạn cảm tình này cũng đi tong.

Giới Áo xoay người lại: "Đại tỷ không sao chứ?"

Tiết Giai Kỳ phát tay: "Cậu ít tham gia náo nhiệt đi, mau làm đề."

Giới Áo bấu môi, tiếp tục vùi đầu vào sách vở.

—

Thật ra lúc Lâm Cam ra cửa, trong lòng vẫn lo lắng không thôi. Trong đầu Lâm Cam hiện ra muôn ngàn giả thiết.

Nếu bạn học Chu đứng ở sân trời đợi mình thì sao?

Bị anh nhìn một cái, cô lại mềm lòng không biết chừng.

Nếu bị anh đi lên chặn lại, cô nên làm gì?

...

Tình huống sau khi ra cửa khiến cô hơi sững sờ.

Anh đang đợi cô ở đâu?

Sân trời cũng trống không, người ở chỗ nào?

Con người Lâm Cam thoáng âm đạm.

Nếu trước khi ra cửa cô còn ôm chút mong đợi với Chu Viễn Quang, kết quả càng mong chờ lại càng bị thực tế đánh úp.

Lúc sắp xuống cầu thang, Lâm Cam nhìn thoáng qua lớp 2, thì ra vẫn chưa tan lớp. Mong đợi trong lòng lại như tro tàn bén lửa, Lâm Cam chưa từ bỏ ý định, nhìn lướt qua vị trí của Chu Viễn Quang.

Không nghĩ vừa tới vừa chuyển tầm mắt qua đã thấy anh đang nhìn ra cửa sổ, con người đen kịt, ánh mắt khóa chặt trên người cô.

Thấy Lâm Cam nhìn sang, môi Chu Viễn Quang động hai cái.

Lâm Cam nhìn hai lần, vẫn không rõ anh nói gì. Có điều, nghĩ đến một màn nhận thư tỏ tình kia, tức giận vô danh trong lòng lại nổi lên. Lâm Cam không cố hiểu xem anh nói gì nữa, xoay người rời đi, không đợi Chu Viễn Quang tan lớp.

Cô biết ý Chu Viễn Quang là muốn mình chờ, nhưng dựa vào cái gì mà lúc nào cô cũng phải chờ?

Dựa vào cái gì mà anh có thể đem cô nắm chặt trong lòng bàn tay?

Rõ ràng là lỗi của Chu Viễn Quang...

Càng nghĩ, đầu mũi Lâm Cam càng chua xót.

Chờ cái gì? Có tin bà đây không thêm đề ý nữa không? Lâm Cam chạy một đường như bay về kí túc xá.

Đúng là sợ cái gì sẽ gặp ngay cái đó, lúc gặp Lưu Hân Tinh ở cửa kí túc xá, Lâm Cam nghĩ hôm nay mình cũng xui xẻo quá rồi. Tâm trạng vốn không tốt, cô không muốn đề ý tới Lưu Hân Tinh.

Nhưng có người hết lần này tới lần khác vẫn sắp lại: "Nghe nói tiểu bạch kiểm cậu thích hôm nay được người ta thổ lộ? Nghe nói còn nhận thư tình của người ta?"

Thấy ánh mắt coi thường của Lâm Cam, Lưu Hân Tinh muốn đi lên can lại: "Nhìn thử xem, Lâm Cam, cậu còn không bằng một người béo nữa kia."

Lâm Cam hít một hơi, quay đầu lại, mặt cố nặn ra ý cười: "Bà đây tâm tình không tốt, cậu một hai vẫn muốn chọc vào." Thừa dịp Luru Hân Tĩnh đi về phía trước không chú ý, cô đuổi chân.

Luru Hân Tĩnh ngẩng sấp: "Con mẹ nó, Lâm Cam, cậu..."

Không để ý tới khí thế hùng hổ của Luru Hân Tĩnh, Lâm Cam liếc một cái rồi đi vào trong.

Chu Viễn Quang bên này vừa thấy Lâm Cam xoay người rồi đi, ngón tay cầm bút cũng run lên.

Anh cúi đầu, ánh mắt chột âm ỉ. Hình như cô rất tức giận...

Vốn hẹn với nữ sinh kia hết tiết học buổi tối sẽ gặp nhau, sau đó trả lại thư tình trước mặt Lâm Cam.

Bây giờ thì tốt rồi, một thân tan tành không còn mảnh giáp.

Chu Viễn Quang cười khỏ một tiếng.

Hết giờ học, nữ sinh kia đã chờ bên ngoài. Chu Viễn Quang không nhìn cô ấy, tự mình đi xuống lầu.

Ra khỏi khu phòng học, Chu Viễn Quang chờ nữ sinh kia ở chỗ tối ven đường.

"Bạn học Chu..." Nữ sinh thở hồng hộc theo sau.

Chu Viễn Quang không nhìn lại, lấy phong thư màu hồng trong ba lô ra: "Thư trả lại cậu."

"Bạn học Chu..." Nữ sinh kia không muốn nhận lại.

Sắc mặt Chu Viễn Quang không tốt lắm, có điều ẩn trong bóng tối nên khó nhìn ra được.

"Cảm ơn cậu đã thích tôi, nhưng tôi không nhận được."

"Bởi vì... Đáng đáp tôi... khó coi sao?"

Chu Viễn Quang lắc đầu.

"Vậy lý do là gì?"

Chu Viễn Quang lần nữa đưa thư về phía trước, tỏ ý nữ sinh kia không nhận lại cũng phải nhận.

"Vì tôi có nữ sinh yêu thích rồi."

Nét mặt Chu Viễn Quang lúc này vốn lãnh đạm, vì nhớ tới ai đó, khóe miệng không nhịn được lại cong lên.

"Chắc bạn học Chu thích cậu ấy lắm nhỉ?" Nữ sinh cúi đầu hỏi.

Một người lãnh đạm như thế, lúc nhắc tới "cậu ấy", giọng nói cũng mềm đi.

Chắc cậu ấy rất thích?

Chu Viễn Quang cười, nhớ tới cô gái nhỏ không biết thẹn thùng nào đó la hét đòi hôn mình, lời nói ra cũng đầy cứng chiều.

"Ừ, rất thích rất thích."

Nữ sinh nhận lại lá thư, nhìn thoáng qua thấy phong bì còn chưa được xé ra thì cắn môi. Cô ấy đột nhiên ngừng đầu, nhìn Chu Viễn Quang chăm chú.

"Bạn học Chu, là bạn học Lâm Cam à?"

Chu Viễn Quang hít vào một hơi, khó tin mở miệng: "Biểu hiện của tôi rõ thế à?"

Nữ sinh kia gật đầu.

Chu Viễn Quang than một tiếng.

"Xin lỗi, dù cậu đã biết nhưng tôi không trả lời vấn đề này được."

"Vì sao?"

"Cậu ấy vẫn chưa đồng ý, tôi không thể nói tùy tiện được. Lời như vậy truyền đi có thể sẽ khiến cậu ấy khó xử. Nếu sau này cậu ấy đồng ý, lúc đó tôi sẽ quang minh chính đại trả lời cậu vấn đề này."

Chu Viễn Quang nói xong lời này thì chuẩn bị rời đi.

Anh bị nữ sinh kia gọi lại.

"Bạn học Chu, cảm ơn cậu hôm nay không cự tuyệt tôi trước mặt mọi người."

Nếu không, có lẽ cô phải tìm lỗi nào đó để chui xuống đất. Nữ sinh này thấy mình thật tình mắt, nam sinh mình thích là người tốt đến thế, dù cậu ấy có ngời trong lòng mắt rồi.

Chu Viễn Quang quay lại, nói một câu mơ hồ với nữ sinh kia.

"Tôi nên cảm ơn cậu. Dù sao bây giờ cậu cũng không bị chuyện này ảnh hưởng. Cái kết này với tôi mang ý nghĩa rất lớn."

Nữ sinh cười một tiếng: "Cậu và bạn học Lâm Cam rất xứng đôi, cậu ấy cũng rất tốt."

Chu Viễn Quang mím môi: "Nếu cậu khen trước mặt, cậu ấy sẽ kiêu ngạo."

Trước khi đi, Chu Viễn Quang nghĩ một lúc rồi nói: "Sau này không nên đề tâm tới vóc dáng và diện mạo nữa."

Dù sao, mỗi người cũng là độc nhất vô nhị.

Dù là người béo hay gầy, cao hay thấp, xinh đẹp hay xấu xí, hoạt bát hay ít nói, yên lặng hay khoe khoang...

Mỗi người đều như nhau, là một cá thể tồn tại độc lập.

Lúc Tiết Giai Kỳ trở về, cửa bị đá văng "ầm" một tiếng.

"Tức chết tó, tức chết tó mà."

Lâm Cam đang muốn nói sao lại lỗi mẫm như vậy, nhưng thấy cô ấy tức giận tới đỏ bừng, câu trách móc không bật ra được.

"Sao vậy, roi tiền?"

Tiết Giai Kỳ ném cặp sách lên giường: "Roi mất thẻ com. Đã tức rồi, ra khỏi khu phòng học lại thấy..."

Lâm Cam thấy cô ấy dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn: "Sao không nói?"

Tiết Giai Kỳ cười ngượng ngùng: "Không có gì, không có gì..."

Lâm Cam liếc cô ấy.

Tiết Giai Kỳ xịu mặt: "Thấy bạn học Chu đi với nữ sinh kia."

Lâm Cam: "..."

Lâm Cam phi sáng đẩy Tiết Giai Kỳ ngã xuống giường, giả bộ muốn bóp cổ cô ấy.

"Corgi, sao cậu có thể thành thật như thế được, bảo cậu nói là cậu nói? Bà đây muốn bóp chết cậu."

Tiết Giai Kỳ xin tha thứ: "Đại tỷ, nhưng cậu bảo tó nói mà."

Lâm Cam: "..."

Cô dừng một chút rồi lại nhào tới.

"Bà đây không cần biết, đều do cậu quá thành thật."

Lúc tắt đèn, Lâm Cam thế nào cũng không ngủ được, trong đầu đều là cảnh Chu Viễn Quang đi với nữ sinh khác.

"Bạc tình, kiêu ngạo, khổn kiếp..."

Điện thoại di động bỗng rung lên.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Sao hôm nay không chờ tôi?"

Lâm Cam bật cười, cậu mẹ nó còn mặt mũi để ý đến tôi?

Tôi không thèm trả lời tin nhắn của cậu.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Hửm?"

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Nói đi, tôi biết cậu có ở đó."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Lâm Cam..."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Mai mang kẹo cho cậu, được không? Ăn kẹo cậu có thể vui lên không..."

Lâm Cam bị anh gửi một tràng tin nhắn tới như thế.

Đọc được câu sau cùng thì giận mà cười. Tùy tiện cho tôi là chó nhỏ, mèo nhỏ, phát một nắm kẹo là được hả?

Cô rất muốn chất vấn Chu Viễn Quang: Sao tôi lại đi với người khác?

Lâm Cam nghĩ ít nhất buổi tối đi cùng nhau là đặc quyền Chu Viễn Quang dành cho mình.

Bây giờ thì sao? Xem chuyện gì xảy ra đi?

Đứng trước mặt người mình thích, người lớn gan lớn mật như Lâm Cam cũng sợ này sợ kia. Lại càng sợ gặp mặt chất vấn, chuyện càng rắc rối hơn. Thế nên, cô chỉ có thể gặm nhấm vấn đề này trong lòng.

Vì Chu Viễn Quang, cô trở thành quỷ nhát gan.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Lâm Cam..."

Lần này Lâm Cam bị anh đánh bại.

"Tôi không đợi, cậu vẫn có người khác đi cùng mà."

Đáng chết, cuối cùng vẫn không nhận được gửi đi.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Biết ngay cậu tức giận mà."

Lâm Cam không trả lời lại.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Nhiều người như vậy, tôi nghĩ nếu không nhận, cậu ấy sẽ mất mặt lắm."

Dù sâu trong lòng Lâm Cam hiểu được điều này, nhưng vẫn khó tiếp thu.

"Tôi thì sao? Tôi đứng ở đó có mất mặt không?"

"Tôi trả lại cho cậu ấy rồi."

"Ồ." Lâm Cam vẫn còn tức giận.

"Hôm nay ở trên đường, tôi trả lại, không nhận thư của cậu ấy. Cậu có thể đừng tức giận không..."

"Bạn học Chu, tôi là gì của cậu? Người khác đi chung với cậu, tôi thấy mình không có tư cách tức giận."

Lâm Cam càng nói càng thấy nghẹn khuất. Mỗi lần nhắc đến chuyện của Chu Viễn Quang, cô đều không bình tĩnh được.

"Cậu có thể đừng nói những lời như vậy không..."

"Tôi nói lời gì?"

"Cậu tức giận như thế, tôi sẽ đau lòng."

Lâm Cam mắng một câu rồi vứt di động bên gối. Tiết Giai Kỳ vừa tiến vào mộng đẹp nghe thấy tiếng động thì trở mình.

"Đau lòng" này là gì đây?

Lâm Cam chôn đầu vào gối, im lặng "A a a a a " mấy lần.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Muốn kể cho cậu một chuyện."

Lâm Cam bĩu môi, cảm giác quá thoải mái, cô không nhận được muốn trêu chọc anh thêm chút nữa.

"Tôi không muốn nghe. Trừ khi..."

"Trừ khi gì?"

"Trừ khi cậu cho tôi xem tên tôi trong danh bạ của cậu."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Nhất định phải xem?"

Lâm Cam: "Ừ."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Vậy cậu không được cười."

Lâm Cam lại "ừ" lần nữa, có điều cô rất mong chờ.

Một phút sau, Chu Viễn Quang gửi ảnh chụp màn hình qua.

Tại Lâm Cam bắt đầu đỏ lên: "Sao lại lưu là "Ngọt Ngào"?"

Chu Viễn Quang thấy cô hỏi câu này, mắt hơi cụp: "Vì "cam" nghĩa là ngọt."

Lâm Cam: "Chỉ thế thôi?"

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "... Thế nào cũng phải nói sao?"

Lâm Cam: "Nếu vẫn muốn tôi tức giận thì có thể không nói."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Cậu... chỉ cho tôi một lựa chọn."

Lâm Cam: "Hi hi."

Sau đó Lâm Cam thấy anh gửi tin nhắn thoại đến.

Dù giọng anh rầu rĩ như không vui, hơn nữa còn gần từng chữ khiến lòng người ta mê say.

"Vì cậu rất... ngọt ngào."

Âm cuối cùng xen lẫn xấu hổ, Chu Viễn Quang nói chữ "ngọt" vô cùng nhẹ.

Tìm Lâm Cam đập gĩa tốc, trong đầu "ầm ầm" như pháo bông. Cái từ "ngọt ngào" này... Lâm Cam thấy mình trúng phải ma trù rồi.

Nếu đây là lời đường ý mật, Lâm Cam nghĩ mình nhất định sẽ chết chìm trong đó.

Hết chương 32.

Lời của tác giả:

Lâm Cam mắng trong lòng một câu: "Bạn học Chu, dù được dỗ dành, không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ cho cậu ngay."

Mất Thu Thu sáng lấp lánh: "Ngày mai chúng ta... tiếp tục khiến bạn học Chu quỳnh lên chứ?"

Độc giả: "Ngược chết cho tôi!!!"

Thu Thu: "Orz, các đại nhân, tiểu nhân biết rồi."

Lời của B.: Tôi đã chết khi type chương này...

Tặng cả nhà bài Ngọt Ngào siêu hợp chương~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Còn kêu loạn nữa, tôi hôn cậu

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Đợi nửa ngày, Chu Viễn Quang vẫn không thấy Lâm Cam trả lời.

Sau ngọt ngào chính là sầu não. Lâm Cam đang một mực nghĩ sao mình có thể dễ dàng mềm lòng như vậy. Giống như anh ngoắc ngón tay một cái, hồn vía cô đã bay mất.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Ngủ?"

Lâm Cam: "Ừ."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Vậy ai trả lời tôi?"

Lâm Cam: "Quý."

Lúc Chu Viễn Quang thấy câu trả lời của Lâm Cam, anh lầm bầm: "Có là quý thì cũng là sắc quý."

Cô liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, bây giờ đã gần 12 giờ rồi. Sau đó Lâm Cam nhận được tin nhắn của Chu Viễn Quang.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Đi ngủ?"

Lâm Cam: "Được, nhưng chuyện này làm thế nào?"

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Nói sau, chúng ta còn nhiều thời gian."

Không biết có phải anh có ý không, "chúng ta" gì chứ? Hai chữ này cũng quá mê người, lại ngọt ngào như thế. Lâm Cam im lặng cong mắt cười. Thì ra anh ở chung một chỗ với cô chính là "chúng ta".

Lâm Cam: "Vậy tôi ngủ đây."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Ngủ ngon."

Lâm Cam nhìn thời gian, gửi tin nhắn: "Ngốc, phải là chào buổi sáng."

Chu Viễn Quang cụp mí, cắn môi dưới, đánh chữ gửi qua: "Wanan." *

Lâm Cam nhìn thấy cũng không nghĩ gì, chỉ cho rằng người này không cần thận gõ nhầm phiên âm.

* Wanan - [晚安 - wǎn ān]: Ngủ ngon hoặc là viết tắt của Wo ai ni, ai ni - Tôi yêu cậu, yêu cậu nhưng Cam tưởng Quang gõ phiên âm của từ "Ngủ ngon" nên không nghĩ gì.

Lâm Cam: "Ngủ."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Mơ đẹp."

...

Lâm Cam để điện thoại xuống, nghiêng người đã thiếp đi, cô lâm vào một giấc mơ đẹp. Trong mơ là cảnh cô nhảy múa ca hát thật vui vẻ.

Sáng hôm sau, Lâm Cam cố ý dậy sớm đến phòng học, không đợi Chu Viễn Quang ở cửa nữa. Lâm Cam muốn cho anh biết, cô cũng biết cáu kỉnh.

Hết tiết đọc buổi sáng, Lâm Cam tự xuống siêu thị mua đồ. Lúc mang đồ trở lại đã thấy bữa ăn "như cũ" đặt trên bàn. Cô không để ý tới, nhân lúc anh còn chưa trở về đã mang sang lớp 2 trả lại.

Chu Viễn Quang trở về lớp, thấy bánh mì và sữa bị "điều trở về" thì ngáy ngẩn. Sau đó con người ảm đạm hẳn đi, không có ánh sáng, lòng nặng nề thờ dài một hồi.

Cậu ấy... vẫn còn tức giận.

Hai tiết tiếp theo, Chu Viễn Quang đều thất thần. Dù cố tập trung tinh thần học hành thế nào thì chỉ nửa phút sau, đầu anh lại hiện lên một suy nghĩ.

"Cậu ấy vẫn còn tức giận..."

Đến nỗi thầy giáo trên bục giảng nói gì, anh cũng không vào đầu.

"Bạn học Chu, em nghĩ nên giải câu này thế nào?"

Đột nhiên bị gọi tên, Chu Viễn Quang trầm mặc đứng ở đó. Thầy giáo chưa thấy anh mờ mịt như thế bao giờ, sau đó thở dài.

"Ngồi xuống đi, tập trung tinh thần, đừng ngây ngốc nữa."

...

Không có cách nào khác, trong đầu đều là cô. Anh thấy bản thân mình sắp bị Lâm Cam ép điên rồi.

Lâm Cam bên này vừa vặn ngược lại. Cô đã ra quyết định rồi, nhất định phải lạnh nhạt bạn học Chu một chút. Lâm Cam đột nhiên thấy chưa bao giờ mình ung dung như vậy.

Cô dường như chắc chắn đây là lúc kết thúc cho trò mèo vờn chuột này.

—

Đang trong tiết, Lâm Cam ra ngoài đi vệ sinh. Vừa ra cửa đã thấy Chu Viễn Quang đứng ở chỗ sân trời.

Vừa thấy cô đi ra, anh đã đi theo: "Sao không ăn sáng?"

Giọng Chu Viễn Quang rầu rĩ, lời nói ra cũng khó khăn. Lâm Cam dừng một chút, tâm tình ung dung bỗng biến mất không thấy tăm hơi. Không rõ tại sao, thấy biểu cảm buồn bực của anh, lòng cô như bị đâm một dao.

Không dám lại nhìn anh, Lâm Cam cúi đầu, như đưa nhóc làm sai chuyện gì.

"Ăn rồi."

"Vậy... sao phải trả về?" Không phải trước đó đã quyết định rồi à? Mỗi ngày anh sẽ đưa bữa sáng cho cô.

Lâm Cam bị giọng anh làm cho áy náy không thôi, cũng buồn buồn theo: "Lần sau có thể không ăn bánh mì không?"

Chu Viễn Quang nhìn cô như đang phân biệt thật giả: "Ngày mai cậu muốn ăn gì?"

Lâm Cam lắc đầu: "Tôi không biết."

Chu Viễn Quang vênh môi, chân mày hơi nhướn lên, nhưng không lên tiếng.

Hai người đang nói chuyện thì đã đi tới nhà vệ. Sau khi Lâm Cam ra ngoài vẫn thấy Chu Viễn Quang đứng ngoài cửa. Trên đường trở về, cô đi trước, anh theo sau. Cô không nói tiếng nào, anh cũng im lặng.

—

Lúc sắp tan lớp, Tiết Giai Kỳ hỏi Lâm Cam: "Trong thẻ com của cậu còn tiền không?"

"Hình như lần trước nạp rồi, giờ vẫn còn."

"Lát nữa đi mua com, cậu gọi món gì cho tớ cũng được."

Lâm Cam gật đầu.

Vừa tan lớp, Lâm Cam cùng Tiết Giai Kỳ chạy ra máy bán vé chọn hai phần com, nhưng quẹt thẻ lại thấy máy báo lại hai tiếng "tích tích".

Mặt Lâm Cam đỏ lên, cô nhớ rõ rằng trong thẻ vẫn còn tiền mà, sao lại không đủ? Người xếp hàng phía sau vẫn thúc giục, Lâm Cam quay lại đưa mắt quét một vòng, vừa lúc thấy Giới Áo.

Cô vội vàng chạy lại, lôi tay cậu ấy về phía trước: "May quá, quẹt thẻ giúp tôi."

...

Chu Viễn Quang vốn đang cúi đầu ăn cơm lại nghe mẹ Chu nói: "Ai, kia có phải nữ sinh ngày đó không?"

Chu Viễn Quang nhìn theo hướng tay mẹ Chu thì thấy Lâm Cam. Cô đỏ mặt, không biết đang nói gì với nam sinh cùng lớp. Chu Viễn Quang hạ tầm mắt thấy cô đang lôi kéo tay nam sinh kia.

Mặt anh không có biểu tình gì quay đi, nhưng hơi thở quanh thân dần lạnh xuống.

Mẹ Chu nói đùa, trêu chọc con trai mình: "Hình như quan hệ của bọn họ rất tốt, là bạn học cùng lớp sao?"

Chu Viễn Quang vẫn cúi đầu mãi, không hé răng.

"Ồ, nam sinh kia còn giúp cô bé bê cơm. Con trai, con nói xem, có phải cậu ấy thích nữ sinh này không?"

Động tác gấp thức ăn của Chu Viễn Quang dừng lại, anh ngẩng lên gọi một tiếng: "Mẹ!"

"Hả?"

"Mẹ có thể đừng bát quái như vậy không?"

"..."

Thấy giọng điệu lạnh lùng, mặt mày bức bối như ai thiếu anh 100 triệu, mẹ Chu oán thầm trong lòng, ai bảo ngày nào con cũng kiêu ngạo.

Còn như vậy nữa, người ta cũng chạy mất rồi.

Chu Viễn Quang quay đầu lại thấy Lâm Cam và nam sinh kia ngồi cách mình không xa, trên mặt hai người đều mang ý cười. Cô không để ý tới ánh nhìn của anh chút nào. Nhận ra điều này khiến lòng Chu Viễn Quang vừa chua vừa chát.

Anh dứt khoát quay đầu lại, cúi đầu không nhìn nữa.

"Cậu ấy sẽ không thích người kia."

"Hả? Ai không thích ai?"

Mẹ Chu thấy Chu Viễn Quang lăm bằm, mặt tỏ vẻ nghi hoặc nhưng trong lòng suy nghĩ chút nữa đã cười ra tiếng.

Nữ sinh đó không thích nam sinh kia? Hay nam sinh kia không thích nữ sinh đó?

—

Giờ nghỉ buổi chiều, Chu Viễn Quang xuống lầu lại vừa vặn gặp Lâm Cam. Cô đang đi cùng Tiết Giai Kỳ tiến gần về phía anh. Chân dài khê động, Chu Viễn Quang bước qua chặn Lâm Cam lại.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Lâm Cam thấy anh nhìn mình như vậy thì không thoải mái.

Tiết Giai Kỳ bên cạnh nhỏ giọng: "Bạn học Chu, bọn tôi đi trước."

Chu Viễn Quang lùi lại một bước, nhường đường cho hai người.

Lúc Lâm Cam lên cầu thang vẫn quay đầu lại nhìn một cái. Ngoài ý muốn của Lâm Cam, ánh mắt Chu Viễn Quang vẫn dừng trên người cô, hai người cứ đối mắt như vậy.

Anh giống như một chiếc cây trầm mặc, chỉ đứng im tại đó. Lòng Lâm Cam run lên, có loại cảm giác liếc mắt đã vạn năm.

Chu Viễn Quang thấy cô xoay người lại, khóe miệng cong lên.

—

Toàn bộ tiết học buổi tối, Lâm Cam đều bị nụ cười kia của Chu Viễn Quang nhiễu loạn. Tinh thần cô không yên, cảm thấy như sắp có chuyện gì vậy.

Vừa tan lớp, Lâm Cam đã thấy Chu Viễn Quang đứng ở chỗ cũ. Vừa thấy cô đi ra, anh đã tiến về phía trước.

Đúng lúc này, Gió Áo đột nhiên mở cửa sổ gọi Lâm Cam: "Đại tỷ, cậu quay lại giải bài này giúp tôi đi?"

Lâm Cam nhìn thoáng qua Chu Viễn Quang sau đó quay đầu, giong giả đồng ý với Gió Áo. Miệng vừa mở lời, chân cũng chuẩn bị chạy lại.

Sau đó cô thấy cổ tay mình bị người khác nắm lấy, giọng điệu lạnh lùng của Chu Viễn Quang vang lên: "Cậu ra đây với tôi."

Nghe xong câu này, Lâm Cam thấy cổ tay mình bị người ta kéo đi.

Một đám bạn học chứng kiến Chu Viễn Quang kéo Lâm Cam đi.

"Bạn học Chu, cậu làm gì vậy?"

Không có ai trả lời.

"Chu Viễn Quang, cậu..."

Không có ai đáp lại.

"Giới Áo, cứu tôi..."

Lời này còn chưa nói xong đã bị Chu Viễn Quang lạnh lùng cắt đứt.

"Còn kêu loạn nữa, tôi hôn cậu."

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cậu không còn đường lui

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Đây là lần đầu tiên Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang như vậy. Lúc anh nói xong câu này, Lâm Cam ngốc tại chỗ trong nháy mắt.

Chu Viễn Quang vẫn kéo cô đi về phía trước.

Đợi tới lúc phản ứng lại, cô phát hiện bốn phía đều tối mịt.

Góc bí mật trên sân thể dục.

Thình thoảng có gió lạnh thổi qua khiến lá cây bay xào xạc, cũng khiến lòng người rạo rức.

Chu Viễn Quang rất lạnh lùng trong cả quá trình này. Lâm Cam bị đẩy tới tường, một tay anh chống lên tường, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 10 cm.

Hơi thở mát lạnh của ai đó phả vào mặt Lâm Cam.

Người này lúc này còn nói: "Còn kêu loạn nữa, tôi hôn cậu", giờ đã khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo.

Lâm Cam nhìn đôi môi mỏng trong gang tấc kia, cô mím môi, hơi khàn giọng: "Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ, ai không hôn, người đó chính là con rùa rụt đầu."

Vừa dứt lời, cô đã cảm nhận được hô hấp của Chu Viễn Quang thêm trầm. Nhìn từ khoảng cách này, con ngươi anh dần đen kịt lại.

Yên lặng liếc nhìn Lâm Cam, anh mở miệng, lời nói ra rất chậm, dùng giọng mũi gần từng chữ, câu chữ đậm vẻ cung chiêu.

"Đồ ngốc, nhắm mắt."

Tiếng nói vừa dứt, chưa đợi Lâm Cam nhắm mắt, cái hôn nhẹ nhàng đã rơi xuống. Lúc hai phiến môi sát lại, một cảm giác mềm mại, ấm áp truyền tới. Không rõ tại sao, lúc đó đầu Lâm Cam nổ "ầm" một cái, đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Thì ra môi cậu ấy rất mềm, rất ấm.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Cam không thấy tim mình đập nhanh hơn. Nhưng một động tác khác của anh khiến tim cô như có hàng vạn chú nai chạy loạn.

Môi anh tạm thời rời ra, hơi hướng lên trên. Sau đó cảm giác mát lạnh chạm tới mắt trái của Lâm Cam. Hơi thở của Chu Viễn Quang không còn ổn định mà hơi run run.

Lâm Cam mở mắt, thấy anh đang nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt này mang tính xâm lược cực mạnh. Không còn là đồ mặt lúc đầu, mà lần này là ánh mắt kiên định, nhưng vẫn ánh lên vẻ... dịu dàng.

Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang cắm rễ trong lòng mình, không rút ra được nữa.

Liếm liếm môi, cô bật cười một tiếng. Nốt ruồi đón lệ bại lộ dưới tầm mắt Chu Viễn Quang, tiếng cười nhẹ nhàng làm lòng người ngứa ngáy.

Chu Viễn Quang nhẹ nhàng liếm môi. Sau đó anh đưa tay, chạm vào nốt ruồi nhỏ kia.

Như muốn làm việc này lâu, Chu Viễn Quang cười một tiếng: "Lần nào nó cũng chào tôi."

Có điều, anh vẫn chưa hôn đủ.

Lại sợ... dọa đến cô.

Lâm Cam đưa tay kéo cổ áo đồng phục Chu Viễn Quang, làm anh cúi người xuống thấp hơn. Lúc đến gần lỗ tai, lại như đùa giỡn thổi khí vào đó: "Bạn học Chu, mẹ cậu có dạy cậu..."

Dừng một chút, cô dùng giọng điệu mềm mại, sát lại gần hơn nữa như muốn cắn lỗ tai anh: "Có đi có lại."

"Ví dụ như cậu hôn tôi, tôi phải đáp lại cậu."

Nói xong câu này, Lâm Cam chuyển tới môi anh, ngón tay dán lên phía trên vuốt tới vuốt lui, sau đó chính xác dán môi mình lên.

Một giây sau, hô hấp của Chu Viễn Quang thêm nặng nề.

Nhưng rất nhanh sau đó anh đã tách ra. Lâm Cam không hiểu, trong mắt lộ vẻ vô tội. Có lẽ vì đuôi mắt cô hơi đưa lên nên càng như nũng nịu, khiêu khích.

Chu Viễn Quang ngược lại hít một hơi.

"Lâm Cam."

"Ừ?"

Một người gọi một người đáp.

Âm thanh một người khàn khàn còn một người nũng nịu.

"Cậu biết hậu quả của việc chủ động không?" Giọng anh nghiêm túc, vẻ mặt cũng như không thể xâm phạm.

Có điều Lâm Cam biết đây chỉ là vẻ bề ngoài, cô cười khê, đưa tay bóp rái tai anh: "Vậy cậu nói xem, hậu quả là gì?"

Con người Chu Viễn Quang càng sâu, người nhanh chóng tiến về phía trước, ép Lâm Cam vào góc tường. Vào lúc lưng cô sắp chạm tới tường, Chu Viễn Quang đưa một tay ra sau làm đệm đỡ.

Sau đó mở miệng như dẫn dụ, ám chỉ: "Cậu không còn đường lui."

Lâm Cam nhìn anh, mi mắt cong cong, sau đó cười đáp lại: "Ừ."

Chu Viễn Quang thấy cô cười, khóe miệng cũng cong lên. Anh kéo tay cô đặt vào ngực mình.

Tần suất nhịp tim của hai người như đồng bộ.

Lâm Cam nghe anh mở miệng trong bóng đêm: "Cậu chỉ có thể là của tôi."

Lời này như nhẹ nhàng than thở, lại như nói mơ.

Biểu cảm của Lâm Cam cũng trở nên trịnh trọng, giọng điệu nói ra rất thấp, ngắn ngủi mà có lực: "Được."

Ánh mắt Chu Viễn Quang trong nháy mắt mềm xuống, anh đưa tay vuốt sợi tóc mắt trật tự của cô: "Đồng ý rồi không được phép thay đổi."

Lâm Cam cười nhẹ một tiếng, nói: "Được."

Tự Chu Viễn Quang cũng thấy tối nay mình bắt đầu nói nhiều.

Từ ngày đầu tiên thấy cô, anh chưa từng nghĩ Lâm Cam sẽ nán lại thế giới của mình. Thuở thiếu thời gặp quá nhiều chuyện không vui nên Chu Viễn Quang rất kiệm lời. Tới bây giờ vẫn không hay giải thích chuyện gì.

Kiệm lời hoặc hiền như khúc gỗ cũng là danh hiệu người khác đặt cho anh. Đối với bất kì chuyện hay vật gì, anh cũng không cố chấp. Nhưng có lẽ hết lần này tới lần khác gặp phải cô, anh bắt đầu học được cách để ý và quan tâm.

Nếu trên đời này, thượng đế chỉ ban cho anh một món đồ, anh sẽ chọn "Lâm Cam".

Chu Viễn Quang sát đến môi cô, phiến môi hai người chạm vào nhau. Anh vuốt ve, muốn hòa tan vào đó.

Sau lại như nói nhỏ, lặp đi lặp lại: "Cậu không còn đường lui."

Tôi đã cho cậu cơ hội.

Chính cậu không thuận theo rồi chạy tới.

Cậu, trốn không thoát.

...

Lâm Cam chột máng một tiếng, người này là chó nhỏ sao?

Đột nhiên cắn cô một ngụm.

Chu Viễn Quang cười khê: "Sau này không cho phép nói chuyện với nam sinh."

Lâm Cam che miệng, vì đau nên lời nói đứt quãng: "Cậu... bệnh... thần... kinh."

Cô vừa dứt lời, cái hôn của Chu Viễn Quang đã rơi xuống, đầu lưỡi tiến đến tình tế liếm nơi rướm máu do chính mình gây ra. Thấy cô bình tĩnh trở lại, anh mới bắt đầu công thành đoạt tặc.

Thật lâu sau đó, Lâm Cam thấy không khí trong phổi mình như bị ép khô. Sau đó Chu Viễn Quang mới chậm rãi buông Lâm Cam ra, để cô lấy hơi.

Mặt Lâm Cam đỏ bừng, trừng mắt nhìn Chu Viễn Quang: "Bạn học Chu, sao kĩ thuật hôn của cậu tốt vậy? Có phải cậu từng hôn..."

Ba chữ "những người khác" còn chưa kịp bật ra, Chu Viễn Quang đã đưa tay che miệng cô.

"Tôi chỉ hôn cậu." Câu nói này đến quá bất ngờ khiến Lâm Cam không kịp đề phòng.

"Thế nên có qua có lại, cậu cũng chỉ có thể hôn tôi."

Lâm Cam: "..."

Chu Viễn Quang buông lỏng tay, sau đó ngồi xổm xuống giúp cô buộc lại dây giày, một bên nói: "Không nghe lời đánh gãy chân cậu."

Lâm Cam: "..."

Chắc hôm nay cô gặp bạn học Chu già rồi.

—

Trên đường trở về, Lâm Cam vẫn thấy chuyện vừa rồi rất khó tin. Chu Viễn Quang đi bên cạnh cầm ba lô giúp cô, tới nay cũng không đặt câu hỏi về từ đơn.

Hình như tâm trạng anh khá tốt, miệng phát ra tiếng hừ cười nhỏ mà Lâm Cam chưa từng nghe thấy.

"Hôm nay không hỏi từ đơn à?"

Chu Viễn Quang nhìn xuống cô: "Ừ, hôm nay cho cậu nghỉ."

Lâm Cam sâu kín thở dài: "Biết trước hôn có thể nghỉ, bà đây đã bá vương ngành thượng cung."

"... Ngày nào cũng nói chuyện không biết ngược."

Lâm Cam cười hi hi.

Đến ngã rẽ, Chu Viễn Quang đưa ba lô trả cho cô: "Ngày mai gặp."

Lâm Cam cũng nói: "Ngày mai gặp."

Nhưng vừa xoay người, cô đã gọi anh lại: "Bạn học Chu."

Chu Viễn Quang quay đầu.

"Ừ?"

"Bây giờ tôi là gì của cậu?"

Cô vẫn muốn nghe chính miệng anh nói ra sự thật này, không hàm hồ mà thẳng thắn, đem lại cảm giác an toàn cho Lâm Cam.

Môi Chu Viễn Quang hơi động: "Cậu là Ưu Lạc Mĩ của tôi." *

* Ưu Lạc Mĩ - một loại trà sữa của Trung Quốc.

Ấn đường Lâm Cam co rút, cô yên lặng. Chuyện cười này chẳng vui gì cả. Lâm Cam xoay người muốn đi thì bị Chu Viễn Quang kéo lại.

Cô không quay đầu.

Anh nhìn bóng lưng cô, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng: "Bây giờ, tôi là bạn trai của cậu."

"Sau này lên đại học, tôi vẫn là bạn trai của cậu."

"Chờ chúng ta lớn lên chút nữa, nếu cậu bằng lòng, tôi sẽ là bạn đời tương lai của cậu."

"Đã đồng ý với cậu rồi, nhất định sẽ là vậy."

"Cậu phải có lòng tin với tôi."

Giọng Chu Viễn Quang vẫn như bình thường, không hề cường điệu, giống như hai người đang nói chuyện trời đất. Cũng không đao to búa lớn, không thể thoát "bị thiên lôi đánh."

Lâm Cam nghĩ dù là vậy, anh cũng đáng để cô đánh cuộc một lần.

Anh nắm tay cô, ngón trỏ vẽ nhẹ vào lòng bàn tay Lâm Cam. Cảm giác từ lòng bàn tay truyền lại hơi ngứa, lại mang theo tia ấm áp.

"Về ngủ sớm chút đi."

Lâm Cam không dám quay đầu nhìn anh.

Trong cái nhìn chăm chú của Chu Viễn Quang, Lâm Cam lật đật trở về kí túc xá.

Tiết Giai Kỳ thấy biểu hiện của Lâm Cam, cũng đoán được hai người họ đi làm chuyện xấu. Cô ấy chỉ vào miệng Lâm Cam, chắc chắn hai tiếng: "Hai người kịch liệt quá nhỉ, miệng cũng phá luôn."

Lâm Cam trừng mắt bạn mình: "Cậu chưa yêu đương thì hiểu gì, tránh sang một bên."

Tiết Giai Kỳ lại chắc chắn hai tiếng.

Lâm Cam không để ý tới cô ấy, một mực chui vào chăn.

Hôm nay.

Thật mẹ nó...

Giống như mơ.

Vừa cảm khái xong Lâm Cam lại thấy chột dạ: Xin lỗi bạn học Chu, tôi không nên nói vậy.

Do tôi kích động quá thôi...

Hết chương 33.

Lời của tác giả: Xin lỗi Đảng, xin lỗi nhân dân vì để hai đứa nhỏ hôn nhau. Như vậy là không đúng, mọi người đừng học thói xấu. Học tập cho tốt, ngày ngày tiến lên!

emmmmm~

Mọi người nhìn ra ai là lái xe thật, ai là lái xe giả chưa?

Hãy nhớ giả thiết của chúng ta: Sói đội lột cừu x cừu giả bộ sói.

Lời của B.: Suy nghĩ chán chê tớ quyết định không đối xung hô, hãy để hai bạn bé trong sáng =)

Hôm nay hai bạn lớn bed scene, hai bạn bé kiss scene, quá đủ cho một cuộc tình. Tôi thắng ~

Chuyện ngoài lề: Nếu một ngày nào đó các mẹ thấy tôi đi đào hố thanh xuân nữa thì hãy ngăn tôi lại, vì bệnh tham lại tái phát rồi..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chạy xong có thưởng

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Mặt trời đã lên cao, học sinh cơ bản đều đã đến đông đủ.

Thầy Trương Cường vẫn quy định thời gian học là 6 giờ 20. Vì vậy mọi người có thể tự tính toán được khoảng 6 giờ hoặc hơn 6 giờ một chút đã phải ngồi trong lớp rồi.

Tiếng đọc sách sang sáng vang lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Đoạn đường từ cổng trường tới cửa cầu thang khu phòng học chỉ dài 1000 mét, con đường này đã trở thành bí mật ẩn ý của Lâm Cam và Chu Viễn Quang.

"Bạn học Chu!"

Lâm Cam vừa thấy anh bước vào cổng trước liền đưa tay vẫy. Chu Viễn Quang từ xa nhìn cô một cái, khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì, bây giờ khóe miệng cũng cong lên.

Anh sai bước qua, chuẩn bị lấy ba lô từ trên lưng Lâm Cam xuống thì bị chặn lại.

"Sẽ bị thấy đấy!"

Chu Viễn Quang cười giễu, vẫn đưa tay muốn lấy ba lô nhưng cô không đồng ý.

"Cậu không phải đại tỷ à?" Chu Viễn Quang đi về phía trước, trêu chọc cô.

"Ồ?" Lâm Cam rõ ràng không phản ứng kịp với lời nói trước đó của mình.

"Sau này có ai bắt nạt cậu, cậu tìm tôi, tôi xử lý người đó. Ai ghét cậu, tôi ghét người đó." Chu Viễn Quang đề giọng, bắt chước lời của Lâm Cam.

Mặt Lâm Cam bỗng đỏ bừng: "Sao cậu dễ dàng học thói xấu như vậy được? Còn cười nhạo tôi."

Chu Viễn Quang cười khê một tiếng. Anh nhìn lướt xung quanh thấy không có ai, đột nhiên đưa tay lên đỉnh đầu Lâm Cam xoa xoa, giống như trấn an chú mèo nhỏ vậy.

Giọng điệu cũng mang phân dụ dỗ: "Ngoan."

...

Mẹ nó, lỗi tại Lâm Cam chỉ muốn nhỏ máu.

Vừa sáng ra người này đã xoa đầu người ta, không phải muốn lấy mạng thì là gì?

Lâm Cam cúi đầu, cổ hồng cả lên, bắt đầu lẩm bẩm: "Cậu học cái này ở đâu vậy? Thật xấu."

Chu Viễn Quang cúi đầu nhìn thấy miệng cô vênh lên nói nhỏ gì đó. Nhớ tới cảm giác mềm mại truyền tới lòng bàn tay, đột nhiên trong lòng thấy ngứa ngáy không thôi.

Cảm giác thế nào ư? Đột nhiên thấy Lâm Cam... đáng yêu muốn chết.

Cuộc sống lớp 12 dù gian khổ nhưng cũng phong phú. Chu Viễn Quang bắt đầu vì cô mang đủ loại bánh mì: dâu tây, đậu đỏ, lúa mạch, rất nhiều loại đa dạng. Lúc đưa cho Lâm Cam, anh sẽ nhìn biểu cảm của cô. Điều này dường như trở thành thú vui của hai người. Cô cau mày, anh biết vị bánh mì này không ổn. Cô cười, anh đoán cô thích vị đó.

Sau nửa tháng ăn sáng đều đều, Lâm Cam bỗng không thèm ăn món gì nữa. Mỗi ngày hai người gặp nhau 5 lần. Buổi sáng từ cổng trường học tới phòng học. Lúc nghỉ vào 10 giờ sáng, hai người cùng xuống lầu hoặc đứng ở sân trời. Buổi trưa tại canteen, cô sẽ mang Tiết Gai Kỳ ngồi gần bàn của Chu Viễn Quang. Giờ nghỉ buổi chiều và cả sau giờ tự học buổi tối nữa. Mỗi khoảng thời gian đều ngắn ngủi nhưng đầy vui vẻ bí ẩn.

Bố Chu thấy con trai nhà mình cực kỳ không bình thường. Sau mỗi buổi tự học tối con trai về nhà ngày càng muộn, người không hay để ý như ông cũng bắt đầu nghi ngờ.

"Tự học buổi tối đã tan từ 1 tiếng trước rồi, sao con vẫn chưa về?"

Mẹ Chu ngồi trên ghế salon ung dung chơi điện tử, không chút để tâm, nói: "Có lẽ con trai anh đang giảng bài cho cô nhóc nhà người ta cũng nên."

Bố Chu thở dài: "Không phải anh cảm yêu sớm, nhưng trước mắt là thời khắc mấu chốt, anh thấy phải cảnh báo con trai chúng ta một chút mới được."

"Muốn nói thì anh nói, em không nói."

Bố Chu nghe mẹ Chu nói vậy thì cau mày: "Anh vẫn nghĩ nên nói chuyện này với nó một chút. Để nó chuyển trường, không phải vì muốn nó được học dưới ngôi trường có hệ thống giáo dục tốt sao? Vừa học vừa yêu đương sẽ làm trễ nải việc học, mất nhiều hơn được."

Mẹ Chu thấy bố Chu nói cũng có lý, để điện thoại di động xuống, bắt đầu nghĩ kỹ về vấn đề này.

"Năm đó hai chúng ta yêu đương cũng không trễ nải học tập, nhưng nói chuyện với con một chút cũng được. Thật ra yêu đương kiểu này con gái nhà người ta thua thiệt nhiều hơn. Em sợ con trai anh đột nhiên đổi tính, làm cô nhóc tức giận phát khóc."

Bố Chu trùng bả một cái: "Bảo lo chuyện con trai em, em lại bận tâm con gái nhà người ta. Trọng tâm của em đúng là..."

Mẹ Chu mím môi: "Vì con mình cũng vì con gái nhà người ta nữa, anh tìm con nói chuyện một chút đi."

Bố Chu lấy hoa quả trong tủ lạnh ra: "Lại là anh? Lần này em nói đi."

Mẹ Chu cười nhận lấy hoa quả, dương dương đắc ý: "Không được, vẫn là anh đi đi. Em phải bảo toàn hình tượng người mẹ có tư tưởng cởi mở với con trai."

Bố Chu: "..."

Chuyện yêu đương của học sinh, đại đa số đều là thứ tồn tại không có ánh sáng. Có người từng thử nghiệm, trong xã hội có một định kiến phổ biến:

Người ta nói "yêu sớm" không thúc đẩy bạn đi lên. Mà sau khi trưởng thành, lúc đó cả gia trường và xã hội đều đồng tình với việc bạn có tình cảm, nhưng loại cảm tình này dường như trở nên yếu ớt.

Cuối cùng họ đưa ra kết luận là vì "trò chơi".

Trong thời kì thanh xuân, một đầu điểm cao hoặc một trường đại học tốt mới là mục tiêu cao nhất.

Thứ tình cảm gọi là "thích" mơ hồ, mông lung kia sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc, sau đó sẽ trở thành "tai họa ghê gớm" trong mắt người trưởng thành. Đây là một định kiến không thể thay đổi được.

Nhưng những người xung quanh càng ngăn trở, "thích" lại càng trở nên sâu sắc.

Giống như thí nghiệm "Hẹn hò trên cây cầu nguy hiểm" *, tỷ lệ người đàn ông trên cầu treo liên lạc lại với cô gái cao hơn người đàn ông đứng trên cầu đá.

* Hẹn hò trên cây cầu nguy hiểm là một thí nghiệm tâm lý học xã hội của hai nhà tâm lý học Dutton và Aron. Đây có thể coi là một trong những thí nghiệm về tình yêu.

Khi gặp sóng gió, hai người yêu nhau sẽ càng khăng khít hơn. Nguyên nhân là những sóng gió sẽ khiến trạng thái sinh lý biến đổi mạnh mẽ. Hai người trong cuộc sẽ cảm nhận được sự biến đổi của sinh lý và nghĩ rằng điều này là do tình yêu tạo nên.

Thỉnh thoảng những lúc thất thần trong lớp, Lâm Cam cũng nghĩ tới những chuyện như vậy.

Ví dụ như cái gì gọi là thích? Cái gì gọi là yêu?

Cô và Chu Viễn Quang là thích, sau đó đến yêu sao?

Cuối cùng cô vẫn không đưa ra được kết luận nào.

Điều duy nhất có thể xác minh là, Chu Viễn Quang không phải "cuốn sách không chính quy". Không phải vì thầy giáo không cho cô đọc hay vì lòng phản nghịch mà cô muốn đọc. Mà vì cô thích ở cùng một chỗ với anh.

Dù là ở trường học hay sau này, cô cũng chỉ muốn ở bên cạnh anh.

Mỗi khi nghĩ đến việc này sẽ cảm thấy: Ai da, cuộc đời thật đẹp để biết bao.

—

Giờ tự học buổi tối, Chu Viễn Quang bắt đầu phân tích đề thi ban ngày cho Lâm Cam.

"Bài điền từ vào chỗ trống và viết đoạn văn còn rất kém"

Má phải Lâm Cam dán lên bàn, từ từ thở dài một hơi: "Bạn học Chu, tôi cảm thấy không sống nổi nữa."

"Nói bậy gì vậy?"

"Tôi thấy đây không phải cuộc sống của người bình thường, khổ quá rồi. Mỗi ngày dậy sớm hơn gà, đêm ngủ muộn hơn chó, làm nhiều hơn lừa, ăn lại ít hơn heo."

Chu Viễn Quang đang xem bài thi của cô, sửa lại toàn bộ những chỗ bị sai ngữ pháp.

Anh liếc cô một cái, đột nhiên đưa tay tới, ngón giữa và ngón cái cong lên bắn vào trán Lâm Cam.

Lâm Cam bị dọa sợ nhắm chặt hai mắt.

"Ngày nào cũng đưa đồ ăn sáng cho cậu, còn nói "ăn ít hơn heo". Không nuôi cậu nữa."

Lâm Cam râm rì lè lưỡi.

Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng, ngón tay duỗi ra, sau đó dùng lòng bàn tay xoa trán cô. Lâm Cam nhắm mắt lại, miệng hài lòng phát ra một tiếng "ừm".

Chu Viễn Quang lắc đầu, môi cong lên, cứ tùy cô đi vậy.

Tay phải giúp cô xoa trán, tay trái Chu Viễn Quang vẫn lật bài thi xem. Lâm Cam mở mắt nhìn anh, sau đó đột nhiên kéo tay Chu Viễn Quang xuống, nhắm vào ngón giữa dài nhất, cho vào trong miệng liếm một cái.

Con người Chu Viễn Quang trở nên sâu thẳm: "..."

Sau đó dùng ánh mắt nhìn "bệnh thần kinh" trừng Lâm Cam: "Làm gì vậy?"

Lâm Cam thở dài: "Tôi muốn ăn thịt."

Chu Viễn Quang vừa lau ngón tay bị ướt vừa lườm cô: "Cầm bài văn của tôi về chép năm lần, mai nộp lại."

Lâm Cam: "... Cậu lại còn phạt tôi..."

Chu Viễn Quang cầm khăn giấy lau miệng cho cô: "Học dốt tiếng Anh không có quyền lên tiếng"

"..."

Hai người ra khỏi phòng học, hướng tới cửa trường.

Lâm Cam một mực lầm bầm: "Ban ngày bị chủ nhiệm chèn ép, buổi tối cậu cũng chèn ép tôi, cuộc sống này đúng là quá khổ."

Chu Viễn Quang đi bên cạnh, nhân lúc trời tối đưa tay bóp mũi không cho cô hô hấp: "Còn nói nữa sẽ không cần cậu."

Lâm Cam vừa đánh tay anh vừa tức giận nói: "Cậy tôi học dốt nên bắt nạt tôi..."

Khóe miệng Chu Viễn Quang cong lên, mặc kệ cô.

Ra khỏi khu phòng học vốn nên rẽ trái, nhưng Lâm Cam chưa kịp đi đã bị Chu Viễn Quang kéo tay tới chỗ hôm qua. Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, mặt Lâm Cam bắt đầu đỏ lên.

"Bạn học Chu, chúng ta đi làm gì vậy?"

Chu Viễn Quang nghe cô hỏi như vậy thì cười khê: "Cậu có thể loại bỏ giọng điệu mong chờ đó rồi lại hỏi."

Lâm Cam cười hi hi hai tiếng.

Chu Viễn Quang gỡ ba lô của Lâm Cam ra, cũng bỏ ba lô của mình xuống.

Mặt Lâm Cam hơi lờ mờ, nói chuyện cũng không còn lạnh lẽo: "Bạn... Bạn học Chu, hôn... hôn môi không cần phải làm vậy đâu?"

Chu Viễn Quang lườm cô: "Mỗi ngày nghĩ gì trong đầu vậy? Đưa cậu đi chạy hai vòng."

Lâm Cam vừa nghe, biểu cảm trên mặt liền sụp đổ: "Người khác yêu đương đều tình tình tứ tứ, sao tôi lại phải tới đây chạy bộ?"

Nói xong cô ngồi xồm xuống, ôm chân Chu Viễn Quang không chịu đi, bắt đầu chơi xấu: "Không chạy, chết cũng không chạy." Giọng nói cũng thể hiện túi thân vô hạn.

Chu Viễn Quang nhú mày, mang "con chồng trước" đi về phía trước. Thấy cô ăn vạ không chịu, anh hơi khom lưng: "Ngoan, bỏ tay ra."

Tới giờ Lâm Cam vẫn không có sức đề kháng với những lời dịu dàng như vậy. Nhất là một người có gương mặt đẹp, dáng dấp đẹp, còn hướng về phía mình nói "ngoan".

Biết người này dụ dỗ mình, nhưng Lâm Cam vẫn cam chịu. Tay cô vừa buông lỏng ra đã bị ai đó đỡ lên. Sau đó cô thấy Chu Viễn Quang dán vào tai mình nói: "Chạy xong có thưởng."

Nói xong thì buông Lâm Cam ra.

Lâm Cam đá chân trên mặt đất, hứng thú bị khơi dậy: "Thưởng gì?"

Chu Viễn Quang không nhìn cô, bắt đầu làm nóng người rồi chạy về phía trước.

Gió thổi đem theo lời nói của anh tới tai Lâm Cam: "Chạy xong cho cậu biết."

Lâm Cam hừ một tiếng: "Cái gì vậy, ra vẻ thần thần bí bí."

Thấy người này chạy được 50 mét, cô đã vội vàng đuổi theo: "Bạn học Chu, chờ tôi một chút."

Hết chương 35.

Lời của tác giả: Mọi người đoán xem bạn học Chu đưa Lâm Cam đi chạy bộ làm gì..

Vở kịch nhỏ:

Thu Thu: "Bạn học Chu, khôi phục mặt mũi thật rồi có phải thoải mái hơn nhiều không?"

Chu Viễn Quang liếm liếm môi: "Vẫn không đủ ăn."

Thu Thu nhìn Lâm Cam, trong lòng lặng lẽ đốt cho con mình ngọn nến.

Lời của B.: Hôm qua trong chương 33 có chỗ Quang nhắn "Wanan" cho Cam mà tớ chú thích chưa đủ ý. Tớ đã edit lại chỗ đó nhưng viết lại vô đây nữa nhé, sợ mọi người không đọc được.

* Wanan - [晚安 - wǎnān]: Ngủ ngon hoặc là viết tắt của "Wo ai ni, ai ni - Tôi yêu cậu, yêu cậu" nhưng Cam tưởng Quang gõ phiên âm của từ "Ngủ ngon" nên không nghĩ gì.

Đọc xong chú thích chi tiết:) Quào, tôi là người thẳng thắn, không thích vòng vo =>) Mệt Quang..

P/s: Cảm ơn một bạn trên wattpad đã chỉ ra giúp tớ~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Gặp được cậu là điều ngọt ngào nhất

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam nghĩ mùa hè khiến cô yêu ban đêm của Ngu Thành hơn. Cô có thể cảm nhận được gió nhẹ thổi qua từng lọn tóc, mà rõ ràng trước đó còn oi bức như thế. Lại càng cảm nhận được không khí xung quanh chuyển động dù trước đó rất bí bách.

Chạy được hơn nửa vòng, cô bắt đầu hết sức, tốc độ giảm xuống.

Chu Viễn Quang nghiêng đầu nhìn, cười với cô.

Lâm Cam bấu môi với anh: "Tôi chạy không nổi nữa."

Chu Viễn Quang nhìn cô gái nhỏ mơ hồ mềm mại phía sau đang làm nũng với mình, cổ họng hơi động, anh bắt đầu chạy trở về.

Lâm Cam cúi đầu cố chạy bước nhỏ cũng thấy bắp chân mình dần mềm nhũn.

Cô thở hổn hển.

"Thế lực quá kém."

Ngẩng đầu lên cô đã thấy Chu Viễn Quang đứng trước mặt mình, hai tay anh chống đầu gối, hơi khom người nhìn cô rồi lắc đầu. Lâm Cam vừa muốn nói gì đột nhiên bị anh kéo tay qua. Hai người cùng nhau chạy về phía trước.

Chu Viễn Quang ở bên cạnh nói: "Điều chỉnh hô hấp, chạy từ từ từng bước một, trong đầu phải nghĩ muốn chạy."

Lâm Cam làm theo lời anh bắt đầu điều chỉnh chính mình. Dần dần, có vẻ như cảm giác thật sự đến với cô. Khoảng cách 2 vòng giờ chỉ còn dư lại 200 mét. Lâm Cam nhắm mắt lại nghe Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng.

Giọng anh cũng không thuận, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng nghe vào tai Lâm Cam lại thành một loại hấp dẫn khác thường.

"Nâng cao chân, chuẩn bị, bắt đầu chạy."

Anh nói xong câu này cũng buông tay Lâm Cam ra, sau đó chạy về điểm cuối. Không rõ tại sao, nhiệt huyết trong Lâm Cam đột nhiên bị anh kích thích, giống như đó mới là tinh thần phấn chấn mà thiếu niên nên có.

Anh để cô cùng hưởng thụ những cảm giác không giống nhau.

Rõ ràng bóng đêm đã che phủ đi rất nhiều thứ, chỉ có tai, mũi hoặc trái tim đang đập kia đều như được phóng đại tới vô hạn.

Lâm Cam cắn răng, nhắm mắt, nâng cao chân chạy nốt 200 mét cuối cùng.

Cô cảm nhận được phía trước đang có người đợi mình, còn có thể cảm nhận được gió thổi phía sau lưng mình.

Thì ra có một loại cảm giác như vậy.

Cô cảm thấy cổ họng mình căng tràn nhiệt huyết, nuốt một hơi đều là nhiệt huyết. Rất thoải mái. Làn chạy nhanh này cũng rất vui vẻ.

Khi hoàn thành bước chạy cuối cùng, ý niệm duy nhất trong lòng Lâm Cam là nhào vào ngực Chu Viễn Quang. Anh lẳng lặng đỡ lấy, ôm cô đi mấy bước, hai người không ai lên tiếng.

Chu Viễn Quang đưa cô tới ngồi ở bãi cỏ, hai người lưng tựa lưng. Lâm Cam ngẩng đầu nhìn trời, mây đang nhanh chóng tụ lại, giống như tin tức trên bản tin dự báo thời tiết vậy.

"Thích đại học X không?" Chu Viễn Quang đột nhiên lên tiếng.

Lâm Cam hơi ngạc nhiên.

Tay Chu Viễn Quang xê dịch trên cổ, dù chậm rãi nhưng mục đích rất rõ ràng. Di chuyển từng chút một tới nắm lấy tay cô. Anh dùng lực không nặng

không nhẹ nhéo đốt ngón tay ngón cái của cô, khiến Lâm Cam cực kỳ thoải mái.

"Nghe nói gần đại học X có rất nhiều đồ ăn ngon, tôi đã tìm hiểu thử, cảm thấy cậu sẽ thích." Giọng Chu Viễn Quang rất dịu dàng, giống như đang thuyết phục.

Lâm Cam ngẩng đầu, mây vừa tụm lại một khối đã dần tan ra. Những ngôi sao bắt đầu xuất hiện, tô điểm cho màn đêm.

Cô nghe mình "ừ" một tiếng.

Sau đó cấp thiết mong đợi lời nói tiếp theo của Chu Viễn Quang. Cô ngừng thở, không dám làm bừa, chỉ sợ sẽ bỏ qua câu chữ nào.

"Cùng nhau thi đại học X đi, nếu cậu cũng thích." Lúc Chu Viễn Quang nói những lời này đã chuyển qua trước mắt Lâm Cam, nhìn cô chăm chú.

Lâm Cam thở ra một hơi, cảm giác khẩn trương vừa rồi vẫn không mất đi. Chu Viễn Quang vẫn nhìn cô với ánh mắt như vậy, ánh sao trên trời cũng sáng rõ là thế, lòng Lâm Cam đột nhiên dâng lên một cảm giác trang trọng.

"Ừ." Một âm tiết khẳng định.

Cô nhìn thấy khoe miệng Chu Viễn Quang cũng phác lên nụ cười. Lâm Cam cảm thấy nơi đây có nhân chứng. Nhân chứng là gió, là mây, là cỏ, còn có không khí. Anh và cô là người tham dự, những thứ kia làm chứng cho việc "thích" này.

"Cậu nghĩ vì sao tôi lại đưa cậu đi chạy bộ?"

Lâm Cam đưa tay bấm lên eo Chu Viễn Quang, cô cảm thấy anh rất gầy, phần hông không có chút thịt dư thừa. Anh ngược lại không hề tránh né, tốt tính để mặc Lâm Cam làm loạn.

Lâm Cam suy nghĩ một chút: "Nếu không phải cậu tâm huyết dâng trào thì sẽ là chê thể lực tôi kém."

Chu Viễn Quang cười một tiếng: "Khi gặp chuyện không vui, tôi sẽ chạy bộ, giảm áp lực rất nhiều."

Lâm Cam chuẩn bị đưa tay sờ cơ bụng Chu Viễn Quang nhưng bị anh bắt lại.

"Cậu nói cuộc sống lớp 12 rất khổ sở, tôi thì cảm thấy nó giống như chạy bộ vậy. Đây là một lần tu luyện. Quá trình rất khó khăn, thậm chí sẽ khiêu chiến cực hạn của chúng ta, nhưng khoảnh khắc chạm tới đích kia sẽ khiến cậu cảm nhận được vui sướng và thành tựu trước đó chưa từng có."

Lâm Cam thấy mặt mũi nghiêm túc của Chu Viễn Quang nên đưa tay sờ cằm anh: "Xong rồi, đã trở thành ông lão nhỏ, lại còn nói lời răn dạy."

Chu Viễn Quang bị cô chọc cười, liếc mắt một cái. Lâm Cam cúi đầu, hai chiếc giày giẫm lên nhau lắc qua lắc lại.

"Bạn học Chu, cậu sẽ cảm thấy khổ sở sao?"

Chu Viễn Quang xoay người cô đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt Lâm Cam.

Lâm Cam thấy anh lắc đầu: "Gặp được cậu là điều ngọt ngào nhất."

Lời bày tỏ đến bất ngờ không kịp đề phòng khiến Lâm Cam đỏ mặt. Cô lại nhớ tới tên anh đặt cho mình trong danh bạ: Ngọt Ngào.

Lâm Cam bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chăm chú tới xấu hổ. Cô né tránh tầm mắt anh, chuyển sang chủ đề khác: "Ồ, còn thương đâu? Phần thương là gì?"

Chu Viễn Quang cười không nói, chỉ kéo cô đứng lên cùng đi lấy ba lô. Lấy ba lô xong, Lâm Cam chuẩn bị đi thì bị Chu Viễn Quang kéo lại, để cô dựa vào thân cây rồi những nụ hôn liên tiếp rơi xuống.

Cô nghe thấy anh nói nhỏ bên tai mình: "Bây giờ thế nào? Còn khổ không?"

Chân Lâm Cam sắp mềm nhũn.

Ngọt...

Ngọt muốn chết.

Vừa hôn xong, mặt Lâm Cam đỏ bừng, từng hơi thở đều hỗn hển.

Chu Viễn Quang xoa đầu cô: "Hô hấp quá kém, xem ra sau này còn phải rèn luyện cơ thể nhiều hơn."

Lâm Cam bị anh nói mặt đỏ tới tận tai.

Đột nhiên có cảm giác như bị lừa gạt, Chu Viễn Quang bây giờ cũng ghê gớm lắm...

Cô không khuất phục được anh nữa rồi. Anh vừa kiêu ngạo vừa bá đạo. Rõ ràng người bán hoa và người mua hoa luôn có chênh lệch lớn mà.

Lâm Cam bĩu môi: "Đây mà là thường?"

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng rồi đi ra ngoài.

Dần dần trên đường lớn cũng có những học sinh khác lục tục ra về.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh hơi quạnh quẽ, môi mỏng hé mở, nhưng lời nói lại rất dịu dàng: "Cậu không thích?"

Lâm Cam bị anh hỏi trong lòng lại "lộp bộp" vài tiếng, máng đỏ trên tai lan dần tới cổ. Cô cúi đầu, buồn buồn thú nhận, còn hơi thẹn thùng: "Thích, thích muốn chết."

Miệng Chu Viễn Quang cong lên.

Cuộc sống mỗi ngày vẫn trôi qua, có lúc Lâm Cam cảm thấy quá nhanh, lúc lại thấy rất chậm. Mỗi ngày đều mang quỹ đạo và thời gian biểu như nhau. Vì được ở chung với Chu Viễn Quang nên cô rất vui vẻ, chỉ muốn lớn tiếng reo lên để tất cả mọi người chung vui với mình.

Tiết Giai Kỳ vừa làm xong một bộ đề thi thì thấy Lâm Cam vừa làm đề vừa cười. Cô ấy duỗi hai ngón tay ra trước mặt Lâm Cam.

"Đại tỷ, biết đây là số mấy không?"

Lâm Cam lườm cô ấy, sau đó lại cười híp mắt nói: "Số 2."

Tiết Giai Kỳ ghét bỏ: "Hóa ra thần trí vẫn còn, tớ còn tưởng nữ sinh yêu vào đều ngốc hết."

Lâm Cam: "... Có ngốc thì vẫn hạnh phúc hơn chó độc thân đi?"

"Nếu biết năm nay cậu yêu đương, có chết tớ cũng không ở cạnh cậu."

Câu sau mang vẻ đặc biệt uất hận: "Ban ngày bị ngược ở lớp, tối về kí túc xá lại bị ngược tiếp."

Lâm Cam chớp mắt: "Thấy cậu có sức than phiền như vậy, hay là làm thêm 2 đề nữa đi, Corgi FA."

Tiết Giai Kỳ: "..."

Giờ tự học buổi tối vừa kết thúc, Lâm Cam đã chạy vọt sang lớp 2. Tiết Giai Kỳ vừa xử lý nốt hai đề số học xong thì định sang lớp 2 nhìn trộm.

Các học sinh khác đã về hết nên chỉ còn lại 2 người bọn họ. Đầu tiên, Tiết Giai Kỳ gõ lên cửa sổ chỗ Chu Viễn Quang ngồi. Lâm Cam thấy là cô ấy nên mở cửa sổ ra.

"Cậu làm gì vậy?"

Tiết Giai Kỳ thờ dãi sâu kín: "Tớ đại khái có tâm lý thích ngược, nên tới chỗ này của hai người hưởng thụ một chút."

Lâm Cam nhìn cô ấy: "..."

Chu Viễn Quang nhìn đề thi trên bàn: "..."

Tiết Giai Kỳ đi vào, "chặc chặc" hai tiếng với cô. Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang một cái, sau đó xoay người nói với Tiết Giai Kỳ: "Hay là cậu đi cùng bọn tôi?"

Tiết Giai Kỳ nhìn sắc mặt không vui của bạn học Chu thì lắc đầu: "Nếu tối nay làm kì đà cản mũi, chắc chắn ngày mai sẽ bị hai người đánh hỏng."

Lâm Cam vênh môi cười: "Coi như cậu tự biết mình."

Tiết Giai Kỳ cười giễu, đưa tay tắt công tắc đèn trong lớp: "Đi đây, để hai người có không gian riêng tư."

Vừa dứt lời thì tiếng "tạch" vang lên, đèn trong phòng đều tắt ngóm. Sau đó Lâm Cam nghe tiếng Tiết Giai Kỳ chạy mất.

Trong lớp chỉ còn lại Lâm Cam và Chu Viễn Quang, hai người trở mắt nhìn nhau, Lâm Cam dờ khóc dờ cười.

Hôm nay Tiết Giai Kỳ chưa uống thuốc đã chạy ra ngoài, phải không?

Lâm Cam đứng dậy: "Tôi đi bật đèn."

Chu Viễn Quang "ừ" một câu.

Lâm Cam chưa kịp ra tới đã nghe thấy tiếng bước chân.

"Trong lớp tối thế này, đi về cũng không khóa cửa. Tật xấu gì không biết?" Đây là giọng của chủ nhiệm lớp 2 - Nhậm Phong.

Ấn đường Lâm Cam hơi động, tiếng bước chân lại càng gần hơn. Khoảnh khắc đèn sáng lên trong nháy mắt, Lâm Cam cảm thấy tiêu đời rồi, hai người bị bắt quả tang.

Mẫu chốt là tối nay không làm gì mà lại tới học tập.

Đều là chuyện tốt... Tiết Corgi gây ra.

Hết chương 36.

Lời của tác giả: Cảm ơn tất cả quà tặng và bình luận của các thiên thần nhỏ, người nào tôi cũng nhớ.

Lời của B.: Tôi cũng nhớ:">

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Không cảm thấy thích là chuyện gì sai trái

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lúc đèn sáng lên, Nhậm Phong sợ hết hồn. Không nghĩ tới trong lớp còn có người, lúc thấy Lâm Cam và Chu Viễn Quang, thầy suýt chút nữa đã che ngực mà hô "ôi mẹ ơi".

Lúc này Lâm Cam mới vừa đứng dậy, nên lúc đèn sáng lên cô đang đứng cạnh ghế của bạn cùng bàn Chu Viễn Quang. Trong 3 người, chỉ có Chu Viễn Quang là mặt không đổi sắc.

Nhậm Phong bị cảnh này dọa sợ.

Lâm Cam thì... có cảm giác bị bắt quả tang. Cô ngượng ngùng vẩy tay: "Chào buổi tối, thầy."

Khóe miệng Chu Viễn Quang ngồi bên cạnh có chút bất đắc dĩ.

Nhậm Phong tròn mắt nhìn cô: "Chào cái gì mà chào, dọa tôi sợ gần chết. Hai em tắt đèn ở chỗ này làm gì?"

Lâm Cam đang chuẩn bị nói chuyện lại bị Nhậm Phong chỉ: "Em không phải học sinh của lớp 1 à? Đến lớp tôi làm gì?"

Lâm Cam cảm quyền đề thi thử lên, ánh mắt thành khẩn: "Em đến tìm bạn học Chu học bài."

Chu Viễn Quang: "..."

Nhậm Phong: "..."

Ánh mắt thầy chuyển tới trên người Chu Viễn Quang, sau đó lại quay về nhìn Lâm Cam. Cuối cùng thầy gọi học sinh nhà mình: "Chu Viễn Quang, em đến văn phòng một chuyến."

"Còn em..." Thầy chỉ tay vào Lâm Cam.

"Về kí túc xá trước đi, mai chủ nhiệm của em sẽ tìm em nói chuyện."

Lâm Cam ngẩng đầu nhìn Nhậm Phong: "Sao phải tìm bọn em nói chuyện? Học tập cũng không được sao?"

Sắc mặt Nhậm Phong lạnh lùng, không nhìn được chỉ tay về phía Lâm Cam: "Nếu hai em học tập thật thì cần gì phải tắt đèn? Tôi thấy em là nữ sinh nên để cho em chút mặt mũi. Em cũng không phải học sinh lớp tôi, tôi sẽ phản ánh lại với chủ nhiệm lớp em. Em về trước đi."

Lâm Cam đứng tại chỗ, không đi cũng không động đậy.

Nhậm Phong vốn đang đi ra ngoài lại quay người trở về, nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Em tới văn phòng."

Chu Viễn Quang gật đầu.

Nhậm Phong vừa đi, Chu Viễn Quang cũng đứng lên. Anh nhìn về phía Lâm Cam, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ đầu cô.

Giọng anh cũng không nóng nảy, mà có chút ôn hòa: "Tôi nay không đưa cậu về kí túc xá được rồi. Cậu về trước đi, chắc tôi sẽ về muộn."

Lâm Cam cắn môi: "Tôi đợi cậu."

Chu Viễn Quang lắc đầu, nhẹ nhàng gõ vào đầu cô: "Nghe lời, về kí túc xá trước đi. Đợi tối về nhà sẽ nói chuyện với cậu."

Nói những lời này xong, Chu Viễn Quang tới văn phòng ngay, chỉ còn Lâm Cam vẫn đứng tại chỗ.

Dường như việc này cũng không xấu hổ, khó chịu hay làm người ta sợ hãi. Những bạn học khác đâu phải không yêu đương, chẳng qua đa số đều giấu giếm giấu giếm sợ thầy biết mà thôi.

Từ lúc cô và Chu Viễn Quang ở bên nhau cũng không tránh để người khác biết. Một mặt vì chính cô không cảm thấy chuyện này là sai lầm. Một mặt khác là dường như Chu Viễn Quang cũng không băn khoăn về phương diện này.

Lúc này anh đưa tay lên xoa đầu Lâm Cam khiến nội tâm cô có cảm giác an toàn.

Cô tin anh.

Hơn nữa còn vô cùng tín nhiệm.

Chu Viễn Quang đi theo Nhậm Phong vào văn phòng.

"Đóng cửa lại." Chu Viễn Quang làm theo.

Nhậm Phong rót cho mình một cốc trà, nhìn Chu Viễn Quang đứng đó thì cau mày.

"Đứng đó làm gì? Ngồi đi, hôm nay tôi nói chuyện với em một chút."

Chu Viễn Quang chần chừ, sau đó vẫn ngồi xuống đối diện Nhậm Phong.

"Vốn dĩ lúc em chuyển tới đây, tôi còn chưa chính thức nói chuyện với em. Có điều cảm thấy em khá trầm ổn, có phương pháp tự học, thành tích lại không chệch vào đâu được. Lời này tôi đã nói với thầy Trương Cương không biết bao nhiêu lần rồi."

Đầu tiên là lời khách sáo, Chu Viễn Quang nhàn nhạt nhìn Nhậm Phong, chờ thầy nói tiếp.

"Giờ nói một chút về chuyện vừa rồi chứ?"

Chu Viễn Quang nói qua quá trình "Tiết Giai Kỳ nhanh tay tắt đèn trước khi thầy vào", Nhậm Phong quét mắt nhìn anh, trên mặt dù không cười nhưng cũng không phải hết sức nghiêm nghị.

"Tôi thấy đâu chỉ đơn giản như vậy? Có bạn học phản ánh em và Lâm Cam của lớp 2 yêu nhau."

Chu Viễn Quang cup mắt, cúi đầu như đang suy tư. Ánh đèn chiếu vào một bên mặt anh, tạo thành ảo giác nửa trong tối, nửa ngoài sáng.

"Em không muốn nói dối." Chu Viễn Quang ngẩng đầu, giọng nói rất bình tĩnh.

Nhậm Phong cười một chút, từ chối cho ý kiến: "Vậy em nói thật xem."

"Em thích Lâm Cam."

Nhậm Phong lại cười: "Chỉ có cái tuổi này của các em mới ngày nào cũng treo chữ "thích" bên miệng."

Chu Viễn Quang không lên tiếng.

"Tình trạng này của các em tôi thấy nhiều rồi. Sau này lớn lên nữa, dạng con gái nào mà không có chứ?"

Nhậm Phong còn chưa nói xong đã bị Chu Viễn Quang cắt ngang: "Em chỉ thích cậu ấy."

Nhậm Phong cười một tiếng: "Đó là vì bây giờ em ếch ngồi đáy giếng. Đừng thể thốt chân thành từ bây giờ, có thể không quá hai ngày nữa đã một là một, hai là hai."

Chu Viễn Quang cụp mắt.

"Thầy Trương Cương đang kiểm tra kí túc xá, để tôi gọi thầy ấy tới."

Môi Chu Viễn Quang giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, chẳng qua ánh mắt nhìn Nhậm Phong càng kiên định.

Trong lúc chờ thầy Trương Cương tới, Nhậm Phong tán chuyện: "Em nên biết yêu nhiều sẽ ảnh hưởng tới học tập. Tính lực của một người chỉ có ngần đó thôi, em dùng trái tim để yêu đương rồi thì còn bao nhiêu phần cho học tập? Những mầm non tốt cho Thanh Hoa, Bắc Đại bị hỏng như vậy, em nói có đáng tiếc không?"

Đang nói thì thầy Trương Cương đẩy cửa vào.

Thầy chào hỏi Nhậm Phong, sau đó nhìn ra phía sau, tức giận mở miệng: "Còn không đi vào."

Cửa "kéo kẹt" một tiếng rồi mở ra, Lâm Cam bước vào. Lúc đầu cô nhìn quét qua một vòng, lúc thấy Chu Viễn Quang thì cười lên.

Thầy Trương Cương nặng nề ném sách lên bàn: "Còn cười, việc này vinh quang lắm hả? Coi như hai đứa giỏi, dám lên lút ngay trước mắt tôi."

Nhậm Phong thấy người có quyền đã tới nên chỉ ngồi trong góc, nhường "quyền nói" cho Trương Cương.

"Lớp 12 rồi, ở giờ phút quan trọng vậy mà hai đứa còn làm ra việc này."

Nói xong thầy nhìn về phía Chu Viễn Quang trước: "Mẹ cháu cho chuyển trường là để học tập, không phải tới tìm đối tượng."

"Còn em, Lâm Cam. Môn học lệch của em không học cho tốt, ngày nào cũng gây chuyện xấu."

Thấy có mình ở đây, thầy Trương Cương không tiện nói nhiều nên Nhậm Phong ngồi một hồi, sau đó nói hai câu rồi đi mất.

Trong phòng chỉ còn lại 3 người họ.

Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam đứng nên cũng đứng bên cạnh theo. Trương Cương thấy vậy thì hừ một tiếng.

"Hai đứa đứng tách ra, trông phiền lắm"

Chu Viễn Quang: "..."

Lâm Cam: "..."

Hai người lại cách ra một bước.

"Đứng ra phải gọi cho phụ huynh. Chu..." Phụ huynh của cháu thì đừng nói.

Sau đó thầy chuyển qua Lâm Cam: "Tôi cũng biết chút chuyện nhà em. Họp phụ huynh cũng không thấy mẹ em tới, tôi nghĩ lần này cũng vậy."

Lâm Cam cúi thấp đầu.

Chu Viễn Quang lo lắng nhìn cô.

Chính ánh nhìn này lại lọt vào mắt thầy Trương Cương.

Tính cách Chu Viễn Quang nhà thầy rất rõ ràng. Có lẽ chỉ cần dạy bảo nhẹ nhàng, không thái quá thì cũng không ảnh hưởng tới học tập, bố mẹ Chu Viễn Quang cũng sẽ không truy cứu.

"Lâm Cam, tính cách em như vậy, lúc nào đầu óc cũng ở đâu đâu, không bao giờ tỉnh tâm được. Giờ còn yêu đương vào, em nghĩ em kham được không?"

"Bọn em/cháu sẽ không để ảnh hưởng tới học tập."

Thầy Trương Cương vừa dứt lời, Chu Viễn Quang và Lâm Cam đã mở miệng cùng lúc.

Hai người nghe thấy giọng đối phương thì sửng sốt, sau đó nhìn về phía người kia. Lâm Cam thấy được sự kiên định và trấn an trong mắt Chu Viễn Quang.

Thầy Trương Cương thấy một màn này thì càng tức giận.

"Sẽ không ảnh hưởng? Sẽ không ảnh hưởng? Hai đứa dám đảm bảo sẽ không ảnh hưởng sao? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất *, nếu xảy ra chuyện thật, mỗi đứa vào trường cao đẳng thì cùng xong đời, lúc đó cả hai trả lại tôi câu "sẽ không ảnh hưởng" đó à?"

* Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: (Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất) là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Câu này còn có ý nhắc khéo dù đang ở thế có lợi cũng không nên đắc ý mà lơ là.

Cả phòng yên tĩnh chưa từng có.

Chu Viễn Quang mở miệng phá vỡ bầu không khí này.

"Cháu không cảm thấy thích là chuyện gì sai trái.

Chỉ cần cháu và cậu ấy cùng nhau mạnh dạn cố gắng, không làm ảnh hưởng tới thời khắc mấu chốt, cháu nghĩ đây là một việc tốt đẹp.

Nếu quả thật có điểm gì không thích hợp, thì đó là cháu gặp được cậu ấy quá muộn.

Tiếng Anh của cậu ấy kém, cháu có thể giúp cậu ấy bỏ khuyết. Tâm tình cháu không tốt, cậu ấy có thể ở bên đùa giỡn giúp khuây khỏa.

Mọi người đều nói lớp 12 rất khổ, nhưng vì có cậu ấy nên cháu cảm thấy rất phong phú, rất có triển vọng.

Chú vì lựa chọn của mình nên phải phụ trách, cháu và cậu ấy cũng chọn cách không trốn tránh chú.

Vì hiểu rõ lựa chọn của mình nên từ lúc bắt đầu bọn cháu đều rất thận trọng.

Cháu không hy vọng xa vời sẽ được chú ủng hộ, cháu chỉ mong chú đừng dùng ý nghĩ "ngộ nhờ xảy ra chuyện" gây áp lực với cậu ấy.

Cháu đảm bảo với chú, đoạn tình cảm này sẽ khiến bọn cháu trở nên tốt hơn."

Một đoạn lời nói rất dài nhưng anh nói thật chậm.

Mỗi câu nói dừng một chút, nhưng cũng không để người khác cắt đứt lời mình. Anh đứng chắn trước Lâm Cam, lúc nói chuyện người thẳng tắp.

Từ góc độ của Lâm Cam nhìn lại, Chu Viễn Quang từ một thiếu niên đường như đã biến thành một người đàn ông trưởng thành.

Vào khoảnh khắc này, có người che gió chắn mưa vì cô.

Việc "thích" này gặp ánh sáng ** không hề chết yểu.

** Chỗ này có thể hiểu là: Việc "thích" này gặp (Viễn) Quang không hề chết yểu. (光 - [guāng] vừa là tên Quang, cũng có nghĩa là ánh sáng).

Hết chương 37.

Lời của tác giả: Thanh xuân nợ tôi một Chu Viễn Quang.

Lời của B.: Thanh xuân nợ tôi một dàn harem:))))))

Có ai bị gọi lên văn phòng thầy cô chưa, tớ thì chưa.. cơ mà hồi còn đi học chứng kiến bọn bạn bị gọi lên đấy cùng gấu chúng nó thôi đã sợ mất mặt. Kiểu như hồi còn đi học thì thầy/cô chủ nhiệm là trời:)))))) Ít nhất thì bố mẹ nghĩ thế...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mọi người đều biết cậu là của tôi

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Cuối cùng thầy Trương Cường không nói gì thêm, để cho hai người ra về.

Lúc sắp đi, thầy Trương Cường nói với Chu Viễn Quang: "Mai chú gọi cho bố mẹ cháu."

Tay Chu Viễn Quang đang kéo chốt cửa thì dừng lại một chút, sau đó gật đầu.

Chu Viễn Quang thấy Lâm Cam một đường muốn nói lại thôi. Đến lối rẽ, Lâm Cam liên tục ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt ướt nhẹp như nai con.

Chu Viễn Quang cười khê: "Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì, không sao, về nhà tôi sẽ nói chuyện với bố mẹ."

Lâm Cam cúi đầu, giọng không lớn: "Liệu họ có mắng cậu không?"

Chu Viễn Quang lắc đầu: "Cậu tốt như thế, sao họ lại mắng tôi?"

Lâm Cam bị câu này của anh chọc cười. Chu Viễn Quang thấy cô không khăn trương nữa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm: "Không có gì ghê gớm hết, trở về ngủ một giấc thật ngon, mai lại tiếp tục học tốt."

Lâm Cam buồn bực gật đầu. Chu Viễn Quang nhìn cô, thấy thời gian đúng là không còn sớm: "Vậy tôi đi trước đây."

Lâm Cam "hà" một tiếng, gọi anh lại: "Cậu nhớ kể kết quả nói chuyện cho tôi biết."

Chu Viễn Quang lại cười khê: "Được, chờ tôi chiến thắng trở về."

Môi Lâm Cam cong lên một độ cong xinh đẹp.

Về kí túc xá thấy Tiết Giai Kỳ nằm bò trên giường, Lâm Cam xông đến đánh lên đùi cô ấy.

"Ai lại muốn ám sát tớ?"

Lâm Cam lại đánh thêm cái nữa: "Tớ bị cậu hại chết rồi, cậu còn nằm phờ phạc trên giường không lo không nghĩ."

Tiết Giai Kỳ nhảy dựng từ trên giường: "Tớ đang muốn hỏi sao hôm nay cậu về muộn thế đó?"

Lâm Cam vừa nghe cô ấy hỏi thì giận không có chỗ phát tiết: "Còn không phải do cậu làm bậy?"

Tiết Giai Kỳ nhũn mảy, không hiểu tại sao: "Không phải tối nay tớ làm người tốt à?"

Lâm Cam lườm cô ấy: "Suýt chút nữa bị cậu tiễn lên Tây thiên."

Tiết Giai Kỳ kinh ngạc "ơ" một tiếng: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Lâm Cam kể hết chuyện tối nay ra, đầu tiên Tiết Giai Kỳ trầm mặc, sau đó thở dài: "Nếu biết có chuyện như thế, tớ có chết cũng không tiếc tay tắt đèn."

Lâm Cam thấy cô ấy cắn môi tự trách lại không đành lòng, đưa tay vỗ nhẹ trên người cô ấy: "Được rồi, dù sao cũng đã qua, tớ cũng không muốn giấu chuyện đó."

Tiết Giai Kỳ ngược lại mở miệng: "Bạn học Chu nói như thế trước mặt thầy Trương Cường thật à?"

Lâm Cam gật đầu: "Cái đó còn có thể là giả sao?"

Tiết Giai Kỳ ngã xuống giường lật người.

"Mẹ kiếp, nghĩ đến hình ảnh đó thôi đã thấy cậu ấy đàn ông chết đi được, không nghĩ bạn học Chu còn có trách nhiệm như vậy."

Rõ ràng bị bắt quả tang nhưng nghĩ tới lời của Chu Viễn Quang, cô cảm thấy vui vẻ đến hưng phấn. Tiết Giai Kỳ lại khen anh khiến cô vui vẻ hơn gấp 100 lần.

Thì ra được người xung quanh chúc phúc lại ngọt ngào như thế.

Rửa mặt xong, cô nằm trên giường chờ tin nhắn WeChat của bạn học Chu. Đang chuẩn bị nhắn cho anh, tin nhắn bên kia đã tới.

"Bên tôi chiến dịch toàn thắng, yên tâm ngủ đi."

Lâm Cam bị anh chọc cười: "Tôi tưởng cậu phải nói chuyện lâu lắm."

"Cũng được."

"Bọn họ nói gì?"

Chu Viễn Quang nhìn thấy tin nhắn của Lâm Cam thì ngẩn ra. Thật ra lúc về nhà nhìn thấy bố mẹ Chu trong phòng khách, anh đoán hai người họ đã biết chuyện này rồi.

Để ba lô xuống, anh chỉ nói với bọn họ một câu: "Con biết mình đang làm gì."

Bố Chu bình tĩnh nhìn anh, sau đó xoa tay ý bảo đi tắm rồi ngủ đi.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Không nói gì."

Lâm Cam gửi tới icon bữu môi.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Mau ngủ, mai gặp."

Lâm Cam: "Ngủ ngon."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Thật ra hôm nay tôi rất vui."

Lâm Cam gửi tin nhắn "?" qua.

Chu Viễn Quang mím môi, đánh một dòng chữ.

"Vì lần này mọi người đều biết cậu là của tôi."

Lúc Lâm Cam nhìn thấy lời này, tay cầm điện thoại bỗng buông lỏng rồi chuyển thành nắm chặt, sau đó vùi đầu vào, lăn lộn trên giường.

Bạn học Chu lại tấn công!

Cô đã thất thủ!

Chờ tới lúc tâm trạng cô bình tĩnh lại, Chu Viễn Quang đã gửi tới mấy tin nhắn liên.

"Đâu rồi?"

"Ngủ?"

"Hửm?"

Lâm Cam bữu môi, trong lòng dường như hồi hộp, trả lời người này từng chữ một: "Bạn học Chu, nhà cậu bán kẹo không cần tiền à?"

"... Có ý gì?"

"Lời của cậu ngọt như mật vậy."

Chu Viễn Quang bên này cười một tiếng: "Tôi cũng không biết thế nào, gặp cậu tự nhiên cứ như thế."

Lâm Cam cảm thấy bị người này trêu ghẹo tới tất thở: "Cậu... Cậu cậu cậu nói chuyện chú ý một chút. Còn trêu tôi nữa, tôi sẽ..."

Chu Viễn Quang gửi tin nhắn thoại tới: "Cậu sẽ thế nào?" Giọng anh mang ý cười.

"Đến nhà cậu... lên ban công hát... bài "Thấp Thòm". " Lâm Cam trả lời trúc trắc.

Cuối cùng ngủ mất thế nào, Lâm Cam cũng không nhớ

Đại khái là người này quá dịu dàng. Anh vừa nói mơ đẹp, cô đã thực sự ngủ một đêm ngon lành.

Dù các thầy đều biết chuyện của hai người họ nhưng mọi thứ vẫn giống như trước. Chẳng qua lúc ăn cơm Lâm Cam cũng không cố ý ngồi bên cạnh Chu Viễn Quang nữa.

Dù sao "mẹ chồng tương lai" còn ngồi ở đó, cô vẫn chưa tiếp nhận được chuyện này.

Đảo mất đã tới kỳ nghỉ quốc khánh. Trước khi nghỉ, ở lớp có một bài thi nhỏ. Lâm Cam thấy mình làm bài tiếng Anh cũng không tệ lắm.

Lớp 10 và lớp 11 đều được nghỉ 7 ngày, riêng lớp 12 chỉ được nghỉ 3 ngày. Từ hai ngày nghỉ đầu tiên, cô đã năn nỉ Chu Viễn Quang tới thư viện cùng làm bài tập. Năn nỉ i ôi một lúc, anh mới đồng ý.

Nhưng có cả đồng yêu cầu kèm theo.

Ví dụ như trong lúc học không được nói chuyện với anh.

Tối trưa nhất định phải làm được hai đề.

Trong 3 ngày, phải lướt lại từ đơn trong 2 sách một lần.

...

Vân vân và mây mây, một đồng những quy định cứng nhắc.

Lâm Cam cắn răng đồng ý.

Lúc tách ra ở cổng trường, Lâm Cam hướng về phía Chu Viễn Quang nói: "Không phải chỉ là một đồng yêu cầu thôi sao, người của tôi, tôi đồng ý nuông chiều."

Những lời này vốn rất "công", quá đại tỷ còn gì?

Nhưng Chu Viễn Quang chỉ nhẹ nhàng nói ra hai chữ, bao nhiêu "công" của cô đều biến mất.

Anh điều chỉnh xong ba lô cho cô, nhìn thật sâu vào mắt Lâm Cam rồi nói: "Cậu ngoan."

Xong đời rồi.

Sao từ lúc ở chung một chỗ với người này, cô làm thế nào cũng không "công" nổi?

Mỗi ngày đều là tâm tình thiếu nữ nhộn nhạo.

—

Xuống xe buýt, bước chân Lâm Cam bắt đầu nặng nề.

Thật ra cô rất mâu thuẫn.

Cô cũng có ý nghĩ nhớ nhà, nhưng khi nghĩ tới nhà mình thì bao ý niệm lại tự động tan thành mây khói.

Lúc đẩy cửa nhà, cảnh tượng bên trong khiến cô ngẩn ra. Không còn là khung cảnh tan tác hôm trước, lần này mọi thứ đều gió êm sóng lặng. Bố Lâm vẫn không có ở nhà như trước, Lâm Cam chào mẹ Lâm rồi lên gác ngay.

Lúc xuống nhà ăn tối, Lâm Cam nói hai ngày này sẽ đi ra ngoài.

Về mặt bà ấy nhàn nhạt, chỉ nói: "Đừng về muộn quá."

Lâm Cam gật đầu.

Lúc ngồi trên xe buýt đi qua rạp chiếu phim, Lâm Cam nhìn thấy poster phim điện ảnh, tâm trạng lại hơi dao động. Hình như... cô còn chưa đi xem phim với bạn học Chu.

Lúc đến thư viện, Chu Viễn Quang đã đứng ở giao lộ đợi cô. Hai người cùng đi lên cầu thang.

Lâm Cam ngoẹo đầu nhìn anh: "Bạn học Chu, cậu có thích xem phim không?"

Chu Viễn Quang không quay đầu, tầm mắt nhìn chằm chằm bậc thang dưới chân.

"Không thích."

Con người Lâm Cam đảo một vòng: "Vậy cậu thích xem hài kịch không?"

Vẫn không quay đầu lại như cũ, giọng nói nhàn nhạt: "Không thích."

Lâm Cam hít một hơi thật sâu: "Vậy cậu biết Thẩm Đằng không?"

Chu Viễn Quang quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm: "Nói bao nhiêu lần rồi, nhìn bậc thang."

Lâm Cam "ừ" thật nhỏ, buồn buồn không vui lên cầu thang tiếp.

Chu Viễn Quang đi theo sau lưng cô, hình như thở dài một tiếng rồi nói: "Cậu muốn gì thì nói thẳng."

Lâm Cam bấu môi: "Cậu đồng ý trước rồi tôi nói."

Án đường của Chu Viễn Quang hơi động: "Bạn trai cậu là đồ ngốc sao? Ngày nào cũng lố vồn?"

Hai từ "bạn trai" này khiến tâm tình chán nản của Lâm Cam khôi phục một chút, cô tiến lại gần, cười hi hi với Chu Viễn Quang: "Đúng vậy, cậu là bạn trai tôi nên phải chịu thua thiệt chứ."

Chu Viễn Quang thấy mặt mày cô hớn hờ nên miệng cũng không nhịn được cong lên.

"Cậu nói một chút xem là chuyện gì?"

Lâm Cam bất động, nghiêng đầu nhìn anh chăm chú, sau đó đưa tay ra kéo áo Chu Viễn Quang: "Cậu đồng ý với tôi trước đã."

Chu Viễn Quang nhìn cô bắt đầu lôi kéo vạt áo mình làm nũng, chính cô cũng không ý thức được âm điệu giòn giã của mình. Con người anh khề động, quả táo ở cổ lăn lăn, độ cong nơi khoe miệng tăng lên không ngừng.

Sau đó anh không chống đỡ nổi nữa, bắt đầu mềm lòng: "Được."

Thấy anh đồng ý, Lâm Cam cười lộ hàm răng: "Chiều nay chúng ta đi xem phim được không?"

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, bắt đầu đi về phía trước: "Chỗ quy định cậu đã đồng ý kia đi ngược với điều này."

Lâm Cam đi theo bên cạnh anh, lôi kéo vạt áo không cho đi: "Nhưng cậu mới đồng ý với tôi rồi."

Chu Viễn Quang cười thờ ơ, giọng kéo dài: "Hai điều mâu thuẫn với nhau nên hủy bỏ."

Miệng Lâm Cam lập tức xịu xuống.

Vào thư viện, thấy Chu Viễn Quang lấy sách ra vui đùa vào đề, cô không nhịn được mắng một câu "đồ một sách".

Tối trưa, Chu Viễn Quang cự tuyệt tất cả ánh mắt thỉnh cầu của Lâm Cam. Lâm Cam thấy mình tự ồn ào không thú vị nên tiết kiệm tâm sức, ngồi gặm nhấm quyển đề thi thử.

Gần đến giờ ăn trưa, Chu Viễn Quang đã thu dọn sách vở xong, còn ngồi đó bấm điện thoại di động. Lâm Cam vì người này không đồng ý cho đi xem phim nên vẫn lăm bằm ở đó. Bây giờ thấy anh lấy điện thoại ra chơi đến vui vẻ thì rất bất mãn.

"Cậu chính là cho phép châu quan phóng hỏa, không cho trăm họ đốt đèn." Chu Viễn Quang liếc cô một cái, cất điện thoại vào rồi đứng dậy.

Nghĩ tới lần trước hai người đi ăn cơm không cầm theo ba lô nên Lâm Cam cũng lười mang theo. Để ba lô trên ghế chuẩn bị đi thi bị Chu Viễn Quang gọi lại: "Cầm ba lô lên."

Lâm Cam nhìn anh: "Sao bảo nặng mà?"

Chu Viễn Quang đưa tay lấy ba lô của cô: "Tôi cầm giúp cậu."

"Dù sao lát nữa cũng quay lại, để ở đây là được." Nói xong lại để ba lô xuống.

Chu Viễn Quang xoay người vỗ đầu cô, trong mắt đều là cười nhạo: "Tôi mua vé xem phim lúc 3 giờ rồi."

Lâm Cam bị lời này của anh làm chết máy tại chỗ.

"Ăn cơm xong, cậu nghĩ còn kịp về lấy ba lô không?" Anh nói rất chậm, cuối câu còn cao giọng như đang nói đùa.

Hết chương 38.

Lời của tác giả: "Độc thân cầu chỉ có thể đi xem phim với bạn cùng phòng. Hừm.."

Lời của B.: Chương 39 đã xong, beta nốt rồi sẽ lên luôn trong hway nhé

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Không cho phép thấy tôi không được

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam theo sau Chu Viễn Quang đi lấy bóng ngô, cả quá trình đều cười tới ngốc. Lúc Chu Viễn Quang quay lại đã thấy ngay bộ dạng cười ngây ngô của cô.

Hai người đứng xếp hàng vào rạp, cô đi theo anh như cái đuôi.

"Vui đến thế à?" Chu Viễn Quang vừa đưa vé cho người soát vé vừa mở miệng.

Lâm Cam nhét đầy bóng ngô vào miệng, mặt đầy thỏa mãn: "Bóng ngô ngon lắm."

Chu Viễn Quang cười một tiếng, như đang cười nhạo cô quá dễ dàng thỏa mãn.

Lúc vào phòng chiếu phim, hai người tìm vị trí rồi ngồi xuống.

Phim còn chưa bắt đầu, Lâm Cam đột nhiên đưa tay lấy bóng ngô đưa đến bên miệng Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang lắc đầu. Lâm Cam lại đưa tay đến bên miệng Chu Viễn Quang mời lần nữa. Không cưỡng lại được, Chu Viễn Quang phải hé miệng ăn bóng ngô.

Lúc bộ phim bắt đầu, đèn trong phòng đều tắt hết.

Cùng với tiếng đèn tắt, Chu Viễn Quang nghe thấy Lâm Cam ở bên tai anh nói một câu: "Vi đi xem phim cùng cậu nên mới vui thế đấy."

Cô nói xong thì ngồi thẳng người, chăm chú xem màn ảnh lớn. Chu Viễn Quang ngược lại bị những lời này làm giật mình. Anh nghiêng đầu nhìn ánh mắt chăm chú của cô, miệng không kiềm được cong lên.

Bộ phim họ xem là "Charlotte Phần Nào" của Thẩm Đằng.

Người xem xung quanh hầu như là học sinh.

Mấy cô gái xem phim lúc khóc lúc cười. Cuối phim là như tỉnh mộng, Sherlock trở về bên Mã Đông Mai.

Lâm Cam đột nhiên muốn đưa tay tới kéo tay Chu Viễn Quang. Như có cảm ứng, anh cúi đầu xuống thấy tay cô đang tiến tới. Anh trở tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia.

Người xung quanh bắt đầu cười, ánh sáng cũng không dư dật lắm.

Trong lúc hoảng hốt, Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang giơ tay hai người lên. Anh hơi cúi đầu, sau đó đặt một nụ hôn rơi trên mu bàn tay Lâm Cam. Người bên cạnh không phát hiện một màn này, nhưng Lâm Cam đột nhiên thấy miệng khô lưỡi đắng.

Anh... Sao có thể trêu chọc người như vậy được?

Anh bảo cô dựa gần lại, tới lúc Lâm Cam dịch qua, anh bắt đầu "kể tai nói nhỏ".

Cả quá trình đều không nói gì nên hiện tại giọng anh không được tự nhiên, âm thanh hơi khàn: "Cậu xem, cuối cùng họ vẫn về bên nhau."

Chỉ một động tác đó thôi đã trấn an được cảm xúc của cô.

Người hoàn mỹ với gương tượng của cô chỉ có thể là anh thôi.

Lúc ra khỏi phòng chiếu phim vẫn còn sớm.

Ra gần tới cửa, Lâm Cam nhìn thấy mấy cặp thú bông nên đứng lì ở đó không chịu đi: "Bạn học Chu, cậu chơi cái này bao giờ chưa?"

Chu Viễn Quang nhìn lướt qua rồi gạt đầu.

Lâm Cam bùng nổ: "Cậu bảo lúc trước không có bạn gái mà, sao lại chơi trò này?"

Cô ghen tị còn nũng nịu, vừa nói vừa chất vấn anh. Chu Viễn Quang không nhịn được cười một tiếng, sau đó duỗi tay dè lên trán Lâm Cam. Vì chiều cao khác biệt, Lâm Cam sống chết cũng không tiến về phía trước được, đương nhiên cũng không với tới anh nên động tác đều bị ngăn lại.

Thấy tay cô ở đó không làm loạn được, cũng không với tới mình, Chu Viễn Quang bật cười: "Lúc trước tới rạp chiếu phim với bố mẹ, mẹ muốn nên tôi giúp bà ấy."

Nghe tới vị "mẹ chồng tương lai" này, Lâm Cam ngừng công kích ngay.

Chu Viễn Quang rút tay lại, đi tới máy gấp thú bông: "Cậu muốn con nào?"

Lâm Cam nhìn anh một cái, giọng mang vẻ nghi ngờ: "Con nào cũng được à?"

Chu Viễn Quang liếc cô, hơi nghiêng người cản mắt người xung quanh: "Tôi không được lúc nào?" Bầu không khí đột nhiên trở nên vì diệu và ái muội.

Lâm Cam bật cười ra tiếng: "Không có, không có, tôi kiểm chứng cậu rất được."

Chu Viễn Quang xoa đầu cô, ánh mắt thâm sâu: "Bây giờ cậu chưa kiểm chứng được."

Lâm Cam: "..."

Cô!

Cô!

Cô đây là bị bạn học Chu chòng ghẹo!

Nếu bây giờ có phản ứng nào rõ rệt thì Lâm Cam nghĩ tại mình đã đồ hồng luôn rồi.

Cô mở miệng, run rẩy nói: "Bạn học Chu, cậu có thể nói với tôi hai chữ không?"

Chu Viễn Quang nhú mày: "Hai chữ gì?"

Lâm Cam ngẩng đầu, tầm mắt chuyển từ mũi tới môi mỏng của anh. Cổ họng hơi động, cô không tự chủ nuốt nước miếng.

"Cho... tôi."

Giọng Lâm Cam rất yếu, không có chút khí lực, thậm chí còn hơi chột dạ. Chu Viễn Quang chuyển mắt đi chỗ khác không nhìn cô nhưng khóe miệng cong cong.

Ngón tay chỉ vào gấu bông trong tủ kính: "Cậu muốn con nào?"

Không được trả lời đúng trọng tâm, Lâm Cam bịu môi, cũng biết người này không nhượng bộ nên nhìn qua một lượt rồi chỉ gấu bông hươu cao cổ.

"Con này đi."

Chu Viễn Quang gật đầu.

Lần đầu tiên đã gấp được rồi nhưng nửa đường lại rơi xuống.

Lâm Cam vênh môi, nhỏ giọng hỏi: "Bạn học Chu, nếu không thì chúng ta đổi người?"

Chu Viễn Quang không lên tiếng, tự ý bắt đầu chơi lần hai, nhưng lần này không gấp lên được. Lâm Cam thầm cười trộm, lại sợ làm tổn thương lòng tự ái của người kia: "Bạn học Chu, tôi không muốn con đó nữa, cậu gấp con này đi."

Đầu ngón tay Lâm Cam chỉ vào một con thú bông khá xinh xắn ở giữa tủ kính. Chu Viễn Quang nhìn lướt qua Lâm Cam, môi mỏng khẽ nhếch lên. Anh không nói gì mà bắt đầu chơi lần thứ ba. Lần này hạ cần gấp xuống nhắm trúng thú bông hình hươu cao cổ rồi gấp lên.

Tim Lâm Cam như dâng tới cổ họng.

Chậm rãi gấp lên cao, Lâm Cam như ngừng thở, sợ mình thờ mạnh một chút gấu bông sẽ rơi xuống.

Lúc hươu cao cổ trượt ra, Lâm Cam mới dám thở hắt một hơi. Chu Viễn Quang lấy hươu cao cổ, nhét vào trong ngực Lâm Cam.

Anh mở giọng lạnh lùng: "Sau này không cho phép thấy tôi không được." Nói xong anh xoay người đi về phía trước.

Lâm Cam bật cười, vội vàng đuổi theo dõ: "Ai da bạn học Chu, tôi thích con gấu bông ở giữa kia thật mà. Không phải nghĩ cậu không gấp được hươu cao cổ đâu."

"..." Chu Viễn Quang liếc cô.

Lâm Cam giả bộ đánh vào miệng mình: "Tôi không thích hươu cao cổ."

Chu Viễn Quang cũng không nhìn Lâm Cam, lạnh mặt kéo hươu cao cổ trong ngực cô. Lâm Cam tất nhiên sẽ không cho.

Cô tự nói tiếp: "Vừa nãy muốn lấy nó vì trong tất cả đám gấu bông, đáng đáp nó vừa cao vừa đẹp, rất giống cậu." Nói tới đây, cô liếc trộm Chu Viễn Quang một cái.

Thấy biểu cảm của anh cũng không quá nghiêm túc, Lâm Cam lập tức vui mừng: "Bây giờ không muốn nó vì nhìn lại thì độ đẹp trai của nó không bằng một phần ngàn của cậu."

Vừa nói còn đưa hươu cao cổ đến trước mặt Chu Viễn Quang để anh nhìn: "Cậu nhìn thử mà xem, có phải không bằng cậu không."

Chu Viễn Quang gạt tay cô, miệng mím lại nhưng độ cong không giảm xuống. Anh không quay đầu, nhưng đưa tay xoa đầu Lâm Cam rồi nói: "Quý nính bộ." Trong giọng nói lại lộ ra vẻ kiêu ngạo xen lẫn chút xấu hổ.

Lâm Cam toét miệng cười. Nếu muốn biết người có kĩ thuật đồ dành, hãy đến lớp 1 tìm... bạn gái Chu Viễn Quang.

Hi hi.

Ra khỏi rạp chiếu phim đã là 5 giờ chiều.

Chu Viễn Quang nhắc chân muốn tới bến xe buýt nhưng bị Lâm Cam kéo lại.

Cô... còn muốn ở bên cạnh anh thêm chút nữa.

"Sao?" Chu Viễn Quang nghiêng đầu.

"Chẳng là... Sáng nay tôi phát hiện không có vở, không có cả bút đen. Bây giờ chúng ta đi mua được không?"

Chu Viễn Quang nhớ gần đây có cửa hàng Thần Quang nên đưa cô đi. Lúc vào đó, Lâm Cam cứ chọn tới chọn lui.

"Vẫn chưa chọn được?"

Lâm Cam "ừ" một tiếng.

Lại đi thêm vòng nữa, hai tay Lâm Cam vẫn trống trơn. Chu Viễn Quang nhìn kệ hàng, cầm lên một quyển sổ: "Tôi thấy quyển này cũng không tệ lắm"

Lâm Cam bấu môi lắc đầu.

"Không thích cái nào hết?"

Nghe Chu Viễn Quang hỏi vậy, Lâm Cam bỗng nhiên hơi ngượng ngùng: "Có phải thấy tôi rất phiền không?"

Chân mày Chu Viễn Quang cau lại: "Nói bậy gì đó?"

Lâm Cam cúi đầu, không dám nhìn Chu Viễn Quang, ánh mắt cô dừng trên kệ hàng, buồn buồn mở miệng: "Mua xong thì phải về nhà, nhưng tôi còn muốn ở cạnh cậu thêm chút nữa." Nói xong câu cuối cùng, giọng cô mang vẻ không tình nguyện.

Chu Viễn Quang yên lặng liếc cô một lát, sau đó thở dài: "Nếu ngày mai cậu còn muốn tới, chúng ta lại đi."

Lâm Cam chột ngắc đầu: "Thật không?"

Chu Viễn Quang gật đầu: "Điều kiện tiên quyết là ngày mai không thể đi chơi, chỉ làm bài tập."

Lâm Cam: "... Cậu nói thế nào thì là thế đi."

Chu Viễn Quang nói mai vẫn có thể đi, tâm tình Lâm Cam đã vui hơn nhiều. Đi lòng vòng một lúc cuối cùng cũng chọn được đồ.

Không chỉ có một bộ đồ của cô, Lâm Cam còn chọn cho Chu Viễn Quang một bộ y hệt.

Tên gọi mỹ miều của cái này là đồ tình nhân.

Ra khỏi cửa hàng, hai người tới bến xe buýt. Chu Viễn Quang xách ba lô giúp cô. Lâm Cam thấy tay còn lại của anh trống không, trong lòng thấy hơi ngứa ngáy.

Cô đi về phía trước, cười híp mắt thăm dò: "Bạn học Chu, cậu nói vì sao chúng ta lại có hai cái tay?"

Chu Viễn Quang: "... Không biết."

Nếp nhăn trên nǎo của cô mãi mãi khác người thường, có lẽ cả đời này anh cũng không hiểu được.

Lông mày Lâm Cam nhướn lên, lúc mở miệng lần nữa thì đã đưa tay về phía Chu Viễn Quang: "Vì một tay để cậu cầu túi, một tay còn lại để nắm tay bạn gái đó."

Chu Viễn Quang nhìn bàn tay hướng về phía mình, dờ khóc dờ cười. Người này mỗi ngày móc đầu ra nhiều đạo lý oái oăm đến thế.

Mẫu chốt là... những lời nói này lần nào cũng đi sâu cắm rễ trong lòng anh.

"Nhanh chút nào, bạn học Chu." Lâm Cam thấy anh chậm chạp không đưa tay ra, nụ cười trên môi bắt đầu khó hiểu.

Chu Viễn Quang nhìn cô rồi lắc đầu nhẹ, đưa tay ra.

Có điều trong mắt người xem thì cái lắc đầu này không chỉ là bất đắc dĩ không biết phải làm sao, càng nhiều hơn thì đây là cái lắc đầu ngọt ngào mà cung chiều.

Nắm tay cô trong lòng bàn tay xong, hai người cùng tiếp tục tiến về phía trước. Lâm Cam bên cạnh vì thực hiện được viễn cảnh ao ước nên cúi đầu đỏ mặt, cắn môi cười ngây ngô.

Ai da, trong đầu Lâm Cam chỉ nghĩ được mấy thứ: Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tôi muốn đi đâu?

Bỏ đi, không cần phải nghĩ.

Dù sao cô cũng có Chu Viễn Quang! Đi theo anh thì tới nơi nào cũng được!

Hết chương 39.

Lời của tác giả: Ai yo, mùi yêu đương thật thú vị.

Lời của B.: "Bây giờ cậu chưa kiểm chứng được." =)))) Quang được đây

Giữ đúng lời hứa vs mn nhé~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cậu ngốc nhưng đơn giản

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam về nhà trước.

Lúc đầu Lâm Cam không muốn vì hai nhà một Nam một Bắc, rất xa. Anh đi một lần như thế cũng xấp xỉ bằng nửa thành phố, rồi về nhà không biết đã là mấy giờ.

Nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được.

Thời điểm này là giờ cao điểm lúc tan sở, trên xe chen lấn không thôi. Lúc hai người lên xe đã không còn chỗ ngồi.

Chu Viễn Quang để cô đứng vào bên trong. Anh sợ người khác đi qua va vào cô nên đứng ngay phía sau, có ý điều chỉnh tư thế. Vừa vịn đứng sau lưng cô, lợi dụng ưu thế cơ thể tạo thành một vòng cung bảo hộ.

Cảnh tượng này khiến Lâm Cam hơi hoảng hốt.

Lần ngồi chung xe buýt lúc trước với Chu Viễn Quang là lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên. Rõ ràng trông đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng cô vẫn cố lên xe rồi bị anh cười nhạo.

Lúc đó anh còn rất lạnh nhạt.

Trái ngược hoàn toàn với hình ảnh mím môi, ra sức tạo ra khoảng không gian cho cô như hiện tại.

Lâm Cam kéo góc áo Chu Viễn Quang, ý bảo anh cúi đầu nhìn cô. Chu Viễn Quang hơi cúi đầu, nghiêng mặt nghe cô nói. Vị trí này thật vừa vặn, tai anh ở ngay trước miệng Lâm Cam, để cô không cần phí sức.

Trong lòng Lâm Cam bỗng như được an ủi: "Lần trước bám vào quần cậu, có phải túm quần tới mức muốn giết tôi không?"

Chu Viễn Quang nghĩ lại cảnh tượng ngày đó, cũng không nhịn được bật cười: "Thật ra, lúc đó tôi bị cậu dọa sợ."

Lâm Cam trách anh: "Tôi có đáng sợ như thế không?"

Khi đổi mắt nhìn lại, lúc này đã là chạng vạng tối, những dòng xe nối đuôi nhau ngoài cửa sổ.

Xe buýt lúc nào cũng vừa đi vừa dừng, Lâm Cam và Chu Viễn Quang cầm vào tay vịn treo trên xe nên người cũng đứng đưa theo. Trọng tâm của Lâm Cam không vững, Chu Viễn Quang hơi nghiêng thân về phía trước, để cô có thể dựa vào người anh.

Sau đó Lâm Cam cảm nhận được giọng nói của người này trên đỉnh đầu mình: "Lần đầu thấy nữ sinh nhiệt tình đến mức khiến người ta sợ hãi, lại còn..."

Nói tới đây, anh dừng một chút.

"Lại còn gì?" Lâm Cam gấp gáp muốn biết câu trả lời phía sau.

Chu Viễn Quang cười khê: "Lại còn trực tiếp tới ngốc như vậy."

Ngón tay Lâm Cam chọc vào ngực anh, bắt đầu tức giận: "Cậu mới ngốc."

Trong mắt Chu Viễn Quang đều là ý cười, nói theo cô: "Ừ, tôi ngốc."

Lâm Cam nghe thì không biết phải làm sao. Bây giờ nói chuyện với người này đều như đánh bị bông, mọi hành động đều được anh cung chiều hết sức.

"Hỏi cậu câu mà tất cả nữ sinh đang yêu đều muốn biết."

"Ừ?"

"Đã thấy tôi ngốc, sao còn thích tôi?"

Chu Viễn Quang bị một mặt tức giận của cô chọc cười: "Thì thích cậu ngốc." Khi nói lời này anh hạ thấp giọng, sát đến bên tai cô.

Rõ ràng là lời nói khiến người ta nghe tới giận, nhưng hết lần này tới lần khác Chu Viễn Quang nói ra lại mang vẻ nồng nàn.

Xong đời rồi nhé, Lâm Cam.

Hoàn toàn bị vây hãm trong môi tình vườn trường này.

"Cậu rất đơn giản." Lời nói bất ngờ của Chu Viễn Quang khiến Lâm Cam ngẩn ra.

"Nói này ——" Ngón tay khớp xương rõ ràng của anh chỉ lên mắt Lâm Cam.

"Nói này rất rõ ràng, mọi tâm trạng của cậu đều hiện lên ở đây." Lời nói này của anh rất nghiêm túc, ngược lại làm Lâm Cam lảm bảm một câu.

"Liếc mắt một cái đã bị nhìn thấu, ý cậu vẫn là tôi ngốc?"

Môi Chu Viễn Quang giật giật: "...". Quả nhiên, cô vĩnh viễn sống ở một băng tần khác.

Đến nơi, Chu Viễn Quang xuống xe trước.

Lâm Cam chỉ nhà mình ở phía xa xa: "Tôi đi tầm 10 phút là đến rồi."

"Vẫn còn xa lắm" Chu Viễn Quang nhìn qua một lượt, phải chờ ở đây 15 phút nữa mới có chuyến xe tiếp để về.

"Đi nào, tôi đưa cậu đi, dù sao ở lại đây cũng phải chờ."

Màn đêm đã buông xuống, chỉ có ánh sáng của dãy nhà hai bên đường. Ở đây không có xe cộ lui tới, ngược lại để cho hai người hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được. Hai tay Lâm Cam cầm quai ba lô, đi bên cạnh anh sôi nổi, hoạt bát.

"Bạn học Chu, cậu sợ tối à?"

"Không sợ."

Lâm Cam như tiếc nuốt mở miệng: "Tôi còn định bảo nếu cậu sợ tôi, tối nay cậu có thể ở lại nhà tôi ăn cơm."

Chu Viễn Quang lườm cô một cái.

Lâm Cam chớp mắt: "Sau đó tôi cũng sợ tôi, tối nay cậu có thể ở lại nhà tôi."

Chu Viễn Quang mím môi, đưa tay gõ đầu cô: "Cậu có thể giả vờ nghĩ ra thứ gì có dinh dưỡng hơn không?"

Lâm Cam lắc đầu thờ dãi: "Ai, sao bạn học Chu có thể nói mình không dinh dưỡng chứ? Dù sao trong đầu tôi đều là cậu mà."

Chu Viễn Quang phì cười vì lời trêu chọc của cô.

Đi được nửa đường, Lâm Cam dừng lại để Chu Viễn Quang về: "Đừng không đuổi kịp xe."

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng, đột nhiên kéo tay cô tới góc tối gần đó.

"Bạn... Bạn học Chu, ở đây có máy quay, chúng ta làm chuyện xấu..."

Kéo tay cô đứng yên xong, sau đó anh từng bước ép Lâm Cam tới góc tường: "Cậu nghĩ chuyện xấu là thế nào? Phải thế này không?"

Chu Viễn Quang vừa nói, một tay chống lên tường, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn cô.

Tháng 10, thời tiết đã chuyển lạnh.

Tay áo sơ mi trắng bị anh xắn lên, Lâm Cam nhìn bộ dạng này tới miệng khô lưỡi đắng.

"Bạn... Bạn học Chu... Cậu... Cậu cậu dẫn thiếu nữ vị thành niên là phạm pháp."

Chu Viễn Quang cười khê, xích lại gần môi cô, môi mỏng dừng lại trước môi Lâm Cam. Chỉ còn cách 2 cm, hai người có thể cảm nhận hơi thở của nhau.

Sau đó anh khẽ gạt đầu, như có như không vuốt nhẹ: "Rõ ràng là cậu cậu dẫn tôi." Âm điệu rất thấp, trêu ghẹo người đến cực điểm.

Cổ họng Lâm Cam hơi động: "Rõ ràng là cậu."

Con ngươi Chu Viễn Quang trở nên sâu thẳm, ngón tay dán lên môi cô: "Là ai bảo tôi nói "cho tôi"? Hừm?"

Lâm Cam thấy tim mình bị ghẹo tới mức đập kịch liệt, lời nói cũng lắp bắp: "Tôi... tôi bảo... cậu nói."

Nói xong còn nuốt nước miếng một cái, trong bóng đêm âm thanh này như được phóng đại tới vô hạn.

Lâm Cam hít sâu một hơi, thấy mình đúng là kém cỏi. Chu Viễn Quang vì phản ứng của cô mà nụ cười thêm sâu.

Anh tự ý cởi cúc áo thứ nhất của mình.

Lâm Cam chớp mắt.

Chu Viễn Quang cười khê, cởi cúc áo thứ hai.

Lâm Cam không nhìn được liếm môi.

Tới lúc ngón tay thon dài kia cởi tới cúc áo thứ ba thì Lâm Cam chặn lại.

Cô đỏ mặt, dùng hai tay đè tay Chu Viễn Quang lại, không cho anh hành động tiếp: "Bạn học Chu, còn... cởi nữa sẽ xảy ra án mạng."

Chu Viễn Quang nâng cằm cô lên, để Lâm Cam nhìn về phía mình. Từng bước tiến tới gần, thanh âm khàn khàn như trí mạng. Môi mỏng hé mở, sát lại gần tai cô, khê cắn một chút.

Cả người Lâm Cam run lên như có dòng điện chạy khắp cơ thể.

"Cho tôi." Gần từng chữ một.

Kết quả bị dụ hoặc chính là rơi vào trầm luân.

Lúc Lâm Cam đang nhắm mắt, chuẩn bị tiến lại gần thì nghe thấy Chu Viễn Quang cười rộ lên.

Mặt Lâm Cam hết sức lơ mờ.

Không biết Chu Viễn Quang đã cài cúc áo lại từ lúc nào, anh đứng thẳng người, hai tay đặt lên quai ba lô, hơi nghiêng người liếc Lâm Cam: "Đây là cảnh tượng cậu muốn?" Giọng điệu mang theo tia hài hước.

Rõ ràng Lâm Cam còn chưa lấy lại tinh thần từ cảnh tượng vừa nãy, nếu lúc này cho cô dùng icon để miêu tả, cô chỉ muốn gửi tới icon người da đen với dấu hỏi chấm to đùng.

Chu Viễn Quang nhẹ nhàng gõ đầu cô: "Ngày mai đi thư viện, không cho phép mang đồng truyện tranh đó đến."

Lúc này Lâm Cam mới phản ứng được: "Nhất định sáng nay cậu nhìn lén, nếu không sao lại biết tôi mang truyện tranh."

Chu Viễn Quang cười nhạo: "Cậu có thể để truyện đó xuống thấp một chút." Còn không thèm đề bài thi lên trên, cứ nhào người lên bàn đọc tràn trệ như thế, anh muốn mắt nhắm mắt mở cho qua cũng không được.

"Cậu... rõ ràng là cậu khinh nhờn tôi."

Chu Viễn Quang: "... Từ này có thể dùng tùy tiện sao? Môn Ngữ văn của cậu là thầy Số học dạy hả?"

Lâm Cam hừ một tiếng.

Sau khi Chu Viễn Quang về, Lâm Cam vừa đi vừa đá sỏi trên đường. Nghĩ lại cảnh vừa rồi, đúng là nhiệt huyết sôi trào vô ích.

Người này quá đáng ghét.

Cô không nhịn được nghiêng răng khể ngang nga bài hát.

"Cậu chết chắc rồi, xem mà lo liệu đi"

Tôi muốn cậu quỳ xuống gọi tôi là ba ba

Ai là ba ba của cậu, nhìn mà biết đi nhé

Tôi muốn cậu quỳ xuống gọi tôi là ba ba

Tôi là gì của cậu, mau nói tôi là gì của cậu

Gần đây cậu không ngoan, cần bị tôi chinh đốn

Như vậy cậu mới biết mình xấu xa đến thế nào"

Ba từ "cậu xấu xa" bị nhấn mạnh, như phát tiết toàn bộ bất mãn với người kia. Hát xong còn chưa hài lòng, cô tìm bài hát này chia sẻ cho "Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ."

Hồ không phát uy nên coi bà đây là mèo bệnh hả?

Lúc về đến nhà, vừa đẩy cửa ra cô đã thấy bố mẹ Lâm ngồi trước bàn ăn. Lâm Cam tưởng mình bị hoa mắt.

Cảnh tượng như vậy, cô nghĩ đã mấy năm rồi mình chưa nhìn thấy.

Mặt mẹ Lâm những ngày qua luôn âm ỉ, có lẽ vì lần này bố Lâm trở về nên thần thái tươi trẻ hơn.

Lâm Cam ngồi xuống, vừa định uống canh đã nhìn thấy bố Lâm liếc mình: "Sao về muộn thế?"

Lâm Cam buông bát xuống, nhìn bố Lâm rồi nói: "Làm bài tập cùng bạn con."

"Sao bố nghe nói con yêu đương ở trường?"

Lâm Cam ngẩng đầu, chân mày nhíu lại: "Bố nghe ai nói?"

Bố Lâm trừng cô: "Con không cần biết bố nghe ai nói. Ở nhà cũng không biết lớn nhỏ, con nói chuyện với bố như thế à?"

Lâm Cam cười nhạo: "Cho dù có được dạy thì con cũng được dạy ở nhà, còn bố hàng năm trở về không quá hai lần."

"Cạch" một tiếng, bố Lâm quăng đĩa.

"Mỗi ngày ở nhà mà mang cái đức hạnh này, ra ngoài bôi tro trát trấu vào mặt bố."

"Sao con lại làm bố mất mặt?"

"Cho con đến trường là để học, con tự nghĩ xem mình đang làm gì."

Lâm Cam bị ông ấy nói thì giận mà cười: "Không phải bố vừa nói à, con tới đó yêu đương."

Mẹ Lâm nhìn bố Lâm, sau lại quay ra Lâm Cam: "Tâm Can Nhi, bố con vất vả lắm mới trở về, con đừng chọc giận ông ấy."

Lâm Cam cố đè nén ám ảnh trong lòng.

Lâm Kiến Quốc chỉ cần biểu hiện tốt một chút, mẹ Lâm sẽ quên sạch những tui hủ trước đây.

"Nhà này bố muốn đi thì đi, muốn về thì về. Hôm nay con chỉ muốn nói, nếu bố về chỉ để ra về ta đây thì nên ra ngoài phô trương thanh thế còn hơn." Lâm Cam nói xong câu này thì đẩy ghế ra, đi lên gác.

Phía sau truyền tới tiếng vang, kèm theo tiếng giận dữ của bố Lâm: "Làm phản rồi, em ở nhà có dạy dỗ nó cho tốt không đấy?!"

Lâm Cam đóng cửa phòng "âm" một tiếng, mắt không thấy tâm không phiền.

Cô nằm trên giường, mở WeChat ra.

Luôn muốn nói gì đó với Chu Viễn Quang, nhưng gõ đi gõ lại mãi vẫn không gửi đi được.

"Đình" một tiếng, có tin nhắn mới.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Sau này ít nghe loại nhạc kia đi."

Lại một tiếng "đình" nữa vang lên, anh chia sẻ bài hát tới.

"Tây nào bằng "Bảo Vệ Hoàng Hà" đi, nghe xong học từ đơn."

Lâm Cam nhìn khung chat thì cắn môi rồi phì cười.

Anh vừa xuất hiện, bao nhiêu phiền não cũng biến mất như trời quang mây tạnh.

Hết chương 40.

Lời của tác giả: Lời bài hát trong chương này có tên là "Tôi Là Gì Của Em".

Lời của B.: Tớ giải thích thêm một chút về bài Lâm Cam hát.

Bài "Tôi Là Gì Của Em" này mang mùi sắc sắc, nghe nhạc và xem lời sẽ thấy có tí hơi hướng SM, kiểu trừng phạt vì đối phương làm sai. Nhạc đạo của bài này cũng là tiếng thờ đóc. Nói chung rất chi là chip...

Còn bài Quang gởi cho Cam để tây nào là bài hát mấy chú bộ đội hay hát, nghe như nhạc tiền chiến.

Mọi người có thể nghe thử ở đây nhé. Tên ca sĩ cover kia, Tiểu Hồn aka Tiêu Hồn =))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ngốc, vì tôi không muốn chúng ta phải tách ra

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lúc rời giường ngày hôm sau, Lâm Cam không thấy Lâm Kiến Quốc đâu nữa. Xuống nhà ăn cơm, mẹ Lâm lạnh mặt. Lâm Cam đang chuẩn bị lấy bánh bao thì nghe mẹ Lâm đập đĩa xuống bàn một tiếng vang dội.

Mi tâm Lâm Cam nhanh chóng co lại.

"Vắt và lăm bố mới trở về một chuyến, con không thể nhìn được à?"

Lâm Cam nhìn bà một cái, sau đó tiếp tục lấy bánh bao.

"Mẹ đang nói đấy, con có nghe thấy không?"

"Chỉ cần ông ấy trở lại, mẹ có thể bỏ qua tất cả những lỗi lầm trước đó đúng không?" Mỗi mẹ Lâm giật giật, sắc mặt xanh xao, không lên tiếng.

Lâm Cam bình tĩnh nhìn bà ấy, đánh vỡ mặt nạ bình tĩnh kia: "Mẹ, mẹ đừng lừa mình dối người nữa. Ông ấy vẫn tiếp tục sai lầm, không phải cứ quay về là đúng hết, cũng không phải cứ quay về là sẽ không đi nữa."

Lâm Cam nói xong thì không ăn sáng nữa mà ra cửa.

Tâm trạng không tốt, phải gặp Chu Viễn Quang trong lòng mới thấy chút ấm áp.

—

Ngày nghỉ lễ Quốc khánh nhanh chóng kết thúc, đã tới ngày trở lại trường học.

Cuộc sống mỗi ngày vẫn trôi qua, thời gian của lớp 12 lại càng cấp bách. Con số nhỏ trên bảng đen mỗi ngày một nhỏ đi. Mùa thu dần thay áo, gió Bắc bắt đầu mạnh lên. Lớp lá cây xanh rì của Ngũ Thành dần chuyển vàng, sau đó vùi lấp dưới bùn đất.

Học kì I sắp kết thúc. Cuộc sống học tập của Lâm Cam và Chu Viễn Quang vẫn chậm rãi bổ sung cho nhau. Có lẽ vì giữa họ không tồn tại những người khác nên trừ bỏ vui vẻ thì có rất ít những điều buồn phiền khác.

Trong tiếng la hét "ngược cầu" của Tiết Giai Kỳ, họ bắt đầu đón chào lễ Giáng Sinh.

Kì nghỉ của lớp 12 rất ngắn, số lần Lâm Cam trở về nhà cũng cực ít. Cô ở đây 2 tháng nhưng nghe mẹ Lâm nói bố Lâm chưa về nhà thêm lần nào.

Những đứa trẻ vẫn luôn yêu thích ngày lễ "phương Tây" này, dù... trường học không cho nghỉ.

Trước lễ Giáng sinh một tuần, học sinh các cấp ở trường đều nổi lên việc mua túi đựng táo xinh đẹp. *

* Người Trung Quốc thường tặng nhau quả táo để trong những chiếc hộp/túi giấy siêu xinh vào lễ Giáng Sinh.

Có lẽ bị đè nén quá lâu, học tập bình thường lại khô khan, học sinh lớp 12 cũng mượn ngày lễ này để điên cuồng một thời gian.

Đến đêm Giáng sinh, hành lang khu phòng học nhộn nhạo toàn đầu người. Tất cả đều leo lên leo xuống để tặng nhau những trái táo.

Dù không phải chưa ăn táo, nhưng Lâm Cam vẫn muốn được Chu Viễn Quang bày tỏ. Sau khi tan lớp học buổi tối, anh cũng chưa có dấu hiệu gì. Ngược lại Kiều Dục có ý tới lớp bọn họ tặng táo cho Lâm Cam. Lâm Cam tất nhiên không muốn tiếp nên bảo cậu ta trở về.

Tiết Giai Kỳ nhìn Lâm Cam uể oải thu dọn sách vở, đi theo trêu ghẹo cô: "Bạn học Chu chưa tặng táo cho cậu thật à?"

Lâm Cam vô lực lườm Tiết Giai Kỳ: "Chuyện đó còn có thể là giả?"

Vừa nói lại xoa hai tay vào nhau: "Có lẽ đã quên rồi."

Lâm Cam tiếp tục uất hận: "Cậu ấy là đồ ngốc."

Vừa nói xong thì cửa kính bị gõ. Lâm Cam quay đầu lại nhìn, đứng phía sau không phải Chu Viễn Quang thì là ai? Cách lớp kính, anh cố ý hà hơi vào khiến cửa kính nhiễm hơi ẩm rồi lau khô.

Dù sao cũng cách một lớp kính, anh ở bên ngoài không nghe thấy cô nói. Lâm Cam vừa thu dọn sách vở, vừa hướng về phía Chu Viễn Quang nói.

"Đồ ngốc đồ ngốc đồ ngốc ~" Sau đó còn lăm măt quý.

Có vẻ như Chu Viễn Quang tò mò cô đang nói gì nên cố ý đưa mặt về phía trước một chút. Lông mi anh dài, bây giờ chỉ cần chớp mắt một cái sẽ chạm vào cửa kính. Anh khom người, không nhúc nhích nhìn Lâm Cam, biểu cảm có chút vô tội.

Lâm Cam lại tiếp tục mắng anh một tiếng "đồ ngốc".

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh cười nghiêng ngả: "Cậu nói xem, nếu bạn học Chu biết cậu nói xấu cậu ấy thì sẽ thế nào?"

Lâm Cam lại tiếp tục thu dọn ba lô, chuẩn bị ra ngoài: "Cậu ấy vĩnh viễn không biết đâu."

Lúc sắp đi lướt qua, thấy xung quanh không có ai chú ý, Lâm Cam đột nhiên khom người, sau đó nhanh chóng hướng tới khóa miệng Chu Viễn Quang hôn một cái qua cửa kính.

Hôn xong cô cũng không để ý đến phản ứng của Chu Viễn Quang đã ra khỏi phòng học.

Tiết Giai Kỳ ngược lại thấy một màn này thì cười mắng Lâm Cam: "Cậu ngược cầu bắt kể lúc nào!"

Lúc Lâm Cam đi ra đã thấy Chu Viễn Quang đứng đó. Cô đứng bên trái anh, không nghĩ đến anh đột nhiên duỗi tay tới tóm cô, lại càng không nghĩ tới câu đầu tiên anh nói là hai chữ: "Lau miệng." Sau đó đưa tới một tờ khăn giấy.

Lâm Cam: "... Cậu chê tôi bẩn hả?"

Chu Viễn Quang cau mày: "Tôi chê cửa kính lợp cậu. Dù sao lợp các cậu hình như không được cờ đỏ trong việc vệ sinh."

Lâm Cam: "... Đột nhiên thấy anh nói có lý.

Lâm Cam càng muốn có "táo" lại càng không vui: "Bạn học Chu, cậu biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ngày 24 tháng 12."

Lâm Cam nhìn một cái, nhắc nhở anh: "Hôm nay là ngày lễ gì?"

Chu Viễn Quang cười khê: "Biết cậu không nhận được mà." Nói xong đã kéo Lâm Cam tới chỗ rửa tay.

Khu rửa tay của khu phòng học Nhất Trung để cho học sinh rửa tay. Nước mùa hè mát lạnh, nước mùa đông ấm áp, rất có nhân tính.

Chu Viễn Quang lấy ra một quả táo, cực lớn cực hồng hào.

Anh không nói chuyện với Lâm Cam mà tự ý đứng rửa táo. Rửa xong lại đưa tới miệng rồi cắn một miếng dưới ánh nhìn chăm chăm của Lâm Cam.

Lâm Cam: "... Hình như có gì không thích hợp lắm.

Quả táo này không phải nên tặng cho cô à? Sao anh lại ăn?

"Cậu làm gì vậy?" Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam lục ba lò mình.

"Tôi tìm táo."

Chu Viễn Quang hơi gờ quả táo trên tay lên: "Nhưng tôi chỉ có quả này thôi."

Mặt Lâm Cam đầy hắc tuyến: "..."

"Tưởng cậu sẽ tặng cho tôi chứ."

Lâm Cam cúi đầu xụ miệng: "Có phải mùa đông tôi mặc nhiều đồ, cậu chê xấu xí nên không thích tôi nữa không?"

Chu Viễn Quang: "..."

Lâm Cam không ngẩng đầu lên, tự ý đi về phía trước: "Nhất định là thế rồi, hôm qua cậu còn cho tôi bánh mì kẹp hai tầng mút trái cây, nhưng hôm nay không có mút trái cây."

Chu Viễn Quang: "..."

Lâm Cam còn chuẩn bị nói gì đó, giọng cười mát lạnh của Chu Viễn Quang đã vang lên: "Tôi đùa cậu thôi mà."

Vừa nói vừa đưa quả táo tới bên miệng Lâm Cam.

Lâm Cam hừ một tiếng.

Chu Viễn Quang bị dáng vẻ giận dỗi, ăn vạ của cô làm buồn cười: "Có muốn ăn không, ăn không? Hừ?"

Lâm Cam nhìn anh một cái, không há miệng.

Chu Viễn Quang kiên nhẫn gờ lên: "Không muốn ăn thật?"

"Vốn muốn cùng cậu ăn chung một quả táo, xem ra cậu mới là người chê tôi."

Lâm Cam bị anh trêu chọc nên không nhịn được cười. Tức giận sao, chính là không tức giận nổi.

Cô há miệng ngọam một miếng, vừa vụn vào chỗ anh vừa cắn lúc này.

Lâm Cam cười hì hì, chỉ vết cắn kia: "Bạn học Chu, coi như chúng ta gián tiếp... kiss hả?"

Nghĩ đến vừa rồi cô còn dán môi lên cửa kính, còn cả dáng vẻ xinh xắn hiện giờ nữa, cổ họng Chu Viễn Quang hơi động. Gần đây hai người đều bận rộn học hành, làm đề vào giờ tự học buổi tối xong về nhà cũng đã muộn.

Anh... hình như rất lâu rồi chưa hôn cô.

Liếm liếm môi, con ngươi thoáng qua vẻ sâu thẳm: "Cho cậu ăn đấy."

Anh đưa táo cho cô, nhìn cô ăn. Cả một đường, Lâm Cam cứ thế gặm táo, Chu Viễn Quang cũng cứ thế nhìn. Nhìn rằng cô cắn vào thịt táo, nhìn đôi môi căng mọng khép lại, đầu lưỡi hơi lộ ra.

Chu Viễn Quang thấy miệng khô lưỡi đắng.

Ăn xong táo, Lâm Cam chuẩn bị hỏi Chu Viễn Quang có giấy ăn không thì bị anh kéo vào một góc. Cô bị anh áp lên tường, hai tay bị kéo vào túi áo đồng phục của anh.

Hai tay Chu Viễn Quang giúp cô sưởi ấm xong, cái hôn liền rơi xuống.

Hôn xong, Chu Viễn Quang lại thấy con ngươi sáng trong, chăm chú của Lâm Cam nhìn mình, anh không nhịn được lại hôn xuống lần nữa.

Lâm Cam nhắm mắt lại theo bản năng.

Có điều nụ hôn ấm áp, dịu dàng lại rơi xuống mí mắt cô như có như không, chỉ dừng một chút rồi rời đi.

Anh mở miệng khàn khàn: "Đừng nhìn tôi như thế."

Tôi sẽ không nhịn được... lại muốn hôn cậu.

Đến ngã rẽ, Lâm Cam chuẩn bị đi lại bị Chu Viễn Quang kéo lại.

Cô thấy anh mở ba lô, lấy một túi lê nhỏ từ bên trong ra: "Mùa đông ăn lê tốt hơn táo. Tôi rửa rồi, cậu có thể ăn luôn."

Lâm Cam nhận lấy, mi mắt cong cong: "Tốt như vậy sao?"

Cô vừa nói xong thì tóc bên tai rơi xuống. Chu Viễn Quang nhẹ nhàng nâng tay giúp cô vén lại, sau đó cười khẽ, nói: "Có rất nhiều điểm tốt, ví dụ như mấy sợi trong phòng học quá nóng sẽ bị khô môi, ăn lê sẽ đỡ khô."

Lâm Cam còn muốn ở thêm chút nữa, đứng đây nghe anh nói nên không cất lời.

Cô thuận tay cầm quả lê bắt đầu ăn: "Còn gì nữa không?"

"Quan trọng nhất là lê giúp nhuận giọng hơn táo, thích hợp với người thiếu ngủ hoặc nói quá nhiều."

Chu Viễn Quang nhìn cô, nhấn mạnh mấy chữ "nói quá nhiều".

Lâm Cam: "..."

"Lại ví dụ như thích hợp với ai đó mắng người khác là đồ ngốc qua cửa kính."

"... Sao cậu biết?" Bị biết được, Lâm Cam hơi xấu hổ.

Chu Viễn Quang bật cười: "Cậu nói nhiều lần như thế, tôi không nhận ra khẩu hình miệng cũng khó."

Huống chi Tiết Giai Kỳ còn ở cạnh cười ngặt nghèo như vậy, chắc chắn cô không nói được điều gì hay ho rồi.

Lâm Cam chu môi, tự ý đưa lê mình đã ăn đến bên miệng Chu Viễn Quang. Cô nghĩ một chút, hay là chặn miệng người này lại đi.

Không nghĩ tới Chu Viễn Quang ngậm miệng, không chịu ăn.

Lâm Cam nhủ mảy, nghĩ ngờ: "Thôi xong, xem ra cậu chê tôi thật rồi."

Chu Viễn Quang cười khẽ, xoa đầu cô. Trong con người anh đều là ý cười, có điều lời nói ra khỏi miệng lại nghiêm túc.

"Ngốc, vì tôi không muốn chúng ta phải tách ra."

Dù chỉ là đồng âm, tôi cũng không muốn.

Cậu hiểu không?

Hết chương 41.

Lời của tác giả: Ngao ngao ngao, người ta cũng không muốn tách ra~

Lời của B.: Cả nhà chán ngọt chưa:))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Nghe được giọng nói quen thuộc mới an tâm chìm vào bóng tối

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lễ Giáng sinh qua đi, mùa Đông chân chính cũng bắt đầu.

Tối đến, gió Bắc thổi tới rất mạnh. Thời tiết ngày càng lạnh, nhiệt độ ngày càng thấp, Lâm Cam ngày càng kì kèo khi dậy vào buổi sáng. Cũng may mỗi ngày Chu Viễn Quang đều đứng ở gần cổng trường đợi cô, nên không thể để anh bị đông cứng được.

Dù sáng sớm có kêu rên thế nào nhưng đồng hồ báo thức vừa vang lên, cô đã bật dậy.

Kết thúc thi học kỳ I cũng là lúc những bông tuyết bên ngoài bắt đầu rơi. Lúc đầu chỉ lưa thưa vài bông, sau đó là một mảnh trắng xóa.

Học sinh trong lớp đều vui tới điên luôn rồi, tất cả không thèm thu dọn đồ đạc mà chạy ra hành lang ngắm tuyết. Có điều họ vẫn bị thầy Trương Cường bắt trở về.

"Bao lớn rồi mà vẫn hưng phấn như mấy trăm năm chưa thấy tuyết thế? Một thời gian nữa chính thức nghỉ đông, thành tích của các em sẽ được dán trên bảng thông báo."

Nhắc tới thành tích, trong lớp bắt đầu kêu rên.

Thầy Trương Cường chỉ con số nhỏ trên bảng đen: "Nhìn chỗ này xem, không quá mấy ngày nữa thời gian lại trôi đi nhanh hơn, ào ào như nước chảy vậy. Thế nên về nhà đừng ham chơi, nên học bài thì phải học bài, nên làm đề thì phải làm đề, ôn tập lại một lượt đi. Sau khi thi đại học xong thời gian còn dài lắm, lúc đó các em muốn chơi bao nhiêu cũng được, nghe chưa?"

"Rồi ạ." Học sinh đều tận lực trả lời, nhưng tâm tư đã sớm chạy ra ngoài rồi.

"Vậy được rồi, thời tiết không tốt, về nhà chú ý an toàn đấy."

Trong tiếng dặn dò của thầy Trương Cường, học kì I lớp 12 chính thức kết thúc.

Sau khi thi xong, Lâm Cam thấy cả người mềm nhũn vô lực, không muốn nói chuyện, mặt mày ủ dột. Cô chào Tiết Giai Kỳ một tiếng, sau đó đi tìm Chu Viễn Quang.

Vốn cũng không có gì để thu dọn.

Trường học có máy giặt, trước đó hai ngày cô đã mang đồ dùng trên giường giặt qua một lượt. Thật ra nguyên nhân chính vẫn là từ sau kì nghỉ tới khi trở lại trường cũng chỉ có mình cô.

Bố mẹ Lâm đến bây giờ chưa từng hỏi qua, càng không thể có cảnh tượng lái xe đến đón cô được. Có lẽ bọn họ cũng không biết một cô gái nhỏ không thể tự mang chân ga cùng sách vở về nhà.

Gọi taxi bên ngoài quá phiền toái, taxi lại không nhận chở máy thứ này. Hơn nữa, bảo vệ bên ngoài cổng cũng không cho taxi vào. Thế nên cô từ bỏ, từ trước tới nay Lâm Cam vẫn luôn chỉ có một mình.

Cô khoác áo lông vũ bên ngoài đồng phục học sinh, đội mũ lên sau đó đứng ngoài cửa lớp 2 chờ Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang vừa đi ra, tay đã đưa về phía mặt cô.

Lâm Cam hơi né người, giọng ngân ngát: "Đồng người."

Chu Viễn Quang nhú mày, tay vẫn không dừng lại, sau khi đưa vào trong mũ, mu bàn tay anh dán vào mặt cô rồi lại sờ trán: "Có phải sốt không? Sắc mặt cậu không ổn lắm."

Lâm Cam mở miệng, giọng khàn khàn: "Người rất mệt, lúc này thi cũng buồn ngủ."

Hai người đi về phía bên xe buýt.

Chu Viễn Quang vẫn dắt tay cô.

Cảm giác đầu tiên chính là lạnh, Chu Viễn Quang bị độ lạnh ở tay cô làm giật mình, lẩm bẩm: "Sao lại lạnh như thế?"

Sau đó anh nhét tay Lâm Cam vào túi áo mình. Nếu là trước đó, Lâm Cam nhất định sẽ vui vẻ ồn ào với anh. Nhưng hôm nay lại không có tinh thần chút nào.

"Hay tôi đưa cậu đi truyền nước?"

Lâm Cam lắc đầu: "Tôi về nhà uống thuốc, ngủ một lát là được rồi."

"Vậy về nhà nhất định phải theo dõi, không được qua loa."

Lâm Cam: "Ừ."

"Nếu bị sốt tới ngốc, tôi không cần cậu nữa."

Lâm Cam cố gắng để sức lại tinh thần, nhếch miệng cười với Chu Viễn Quang. Có điều vừa mở miệng thì vẻ uể oải đã bán đứng cô.

"Tôi sẽ ăn vạ cậu, không cần cũng không được."

Chu Viễn Quang đứng đối diện nhìn cô. Chân mày anh nhăn lại, lo lắng cho thân thể Lâm Cam. Sau đó anh kéo cô sát lại, khom người dùng môi chạm vào trán cô.

Lâm Cam có chút ửng đỏ, đầu chỉ biết chôn trong mũ không dám lộ ra.

Chu Viễn Quang vậy mà vẫn thản nhiên: "Đúng là sốt thật rồi."

Lâm Cam dùng mũi chân đá nhẹ vào giày anh, lại giống như đang ý lại: "Tôi bị cảm, cậu không thể hôn tôi."

Chu Viễn Quang bật cười, đã là lúc nào rồi người này còn nghĩ tới chuyện yêu đương chứ.

Lo lắng cho thân thể Lâm Cam, nên Chu Viễn Quang không muốn cô đi xe buýt. Anh gọi taxi để cô về.

Lúc Lâm Cam về đến nhà, cô nhắn tin nhắn WeChat báo bình an cho Chu Viễn Quang. Sau đó nói với mẹ Lâm một tiếng, uống thuốc hạ sốt rồi lên gác ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối, miệng khát khô, cả người mất sức. Lâm Cam rót một cốc nước uống rồi ngủ tiếp.

Lúc này mẹ Lâm lên gác xem qua một lần, lúc sờ đến trán Lâm Cam thì sợ hết hồn: "Đứa nhỏ này, sao sốt cũng không nói gì."

Bà gọi Lâm Cam dậy đi bệnh viện nhưng cả người cô không còn chút sức lực: "Mẹ, con uống thuốc hạ sốt rồi, mai tỉnh lại rồi nói sau." Cô rầm rì một chút lại như nói mơ.

Mẹ Lâm sờ trán cô, sau đó dùng khăn lông ẩm lau qua mặt Lâm Cam.

Bà thở dài rồi xuống nhà.

Lúc cô tỉnh hẳn đã là ngày hôm sau. Giữa lúc đó Lâm Cam có tỉnh lại một lần, chỉ uống chút cháo nhưng khẩu vị không tốt lắm.

Mẹ Lâm ở bên cạnh chăm sóc: "Có đỡ nhưng vẫn bị sốt lại."

Môi Lâm Cam giật giật: "Mẹ lấy điện thoại cho con được không?"

"Đứa nhỏ này, giờ là lúc nào mà con còn muốn chơi điện thoại." Dù thấp giọng năn nỉ nhưng bà vẫn đưa cho cô.

Lâm Cam ưỡ oải xem qua. Cô luôn nghĩ nếu một khoảng thời gian dài không trả lời Chu Viễn Quang, anh sẽ lo lắng.

Đúng như dự đoán, vừa mở WeChat ra đã thấy một loạt tin nhắn của anh.

"Có đi tiêm không?"

"Hết sốt chưa?"

"Đang làm gì vậy?"

"Sao không trả lời tôi, để người ta lo lắng."

"Còn không trả lời nữa, tôi đến nhà cậu."

Tin nhắn cuối cùng gửi tới lúc 8 giờ sáng nay.

Lâm Cam mỉm môi cười: "Ngủ cả tối qua nên không xem điện thoại."

Bên kia lập tức nhắn lại: "Cậu làm tôi sợ đấy, về nhà đã mất tích. Sao rồi, hết sốt chưa?"

Lâm Cam không muốn để anh lo lắng nên nhắn lại: "Rồi."

"Vậy mấy ngày này cậu chú ý một chút, đừng tùy tiện ra ngoài. Nhiệt độ bên ngoài thấp, dễ bị cảm lạnh nữa."

Lâm Cam bĩu môi: "Sao dài dòng thế."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Nếu cậu biết đêm qua tôi... cậu sẽ biết vì sao tôi dài dòng như vậy."

Lâm Cam gửi icon đòi ôm ôm hôn hôn.

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Xế chiều nay tôi phải về quê, bố tôi đưa về ở cùng bà nội vài ngày."

"Quê cậu ở đâu?"

"Ở huyện sát Ngu Thành, ngồi xe buýt là tới."

"Xa không?"

"Đi bằng xe buýt sẽ mất hơn 2 tiếng."

"Tên là gì?"

"Trần Phần."

"Đi mấy ngày?"

"Khoảng một tuần."

Hỏi một tràng đã rõ.

Lâm Cam: "Đi xe an toàn, về tới nơi nhắn tin cho tôi."

Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ: "Được, cậu cũng thế. Nhớ chăm sóc mình."

Sau khi nói chuyện xong, Lâm Cam thấy cả người trống rỗng, không có chút khí lực nào, sau đó lại trầm trầm mê mê ngủ mất.

May là con sốt đã tan dần, mẹ Lâm cũng để mặc cho cô ngủ.

Lúc Lâm Cam tỉnh lại lần nữa là khoảng 3 giờ chiều.

Nói chính xác hơn là cô bị đánh thức.

Tiếng động dưới lầu rất lớn, Lâm Cam chưa kịp đi dép đã chạy ra bên ngoài.

Cảnh tượng ở đó khiến cô kinh hãi.

Lâm Kiến Quốc đã trở lại, mẹ Lâm đang giằng co với ông ta. Hất tay một cái, ông ta đã đập nát cả TV. Mẹ Lâm tiến đến kéo lại thì bị ông ta đẩy ra, bà ngã nhào xuống đất.

Lâm Cam nhìn tới đỏ mắt.

Không biết lấy sức mạnh từ đâu, cô chân trần chạy xuống nhà. Lúc cái tát của Lâm Kiến Quốc sắp giáng xuống, cô thay mẹ Lâm đỡ trọn.

"Bốp" một tiếng, mẹ Lâm bàng hoàng.

Bà gắt gao cắn chặt răng, gào lên: "Lâm Kiến Quốc, tôi kéo ông cùng chết!" Giọng bà cố chấp, mang theo ý hận tuyệt vọng đang phá kén.

"Được lắm, không phải tiện nhân bên ngoài kia mang thai sao, còn muốn ly hôn hả? Cứ chờ đi, chờ tôi chết rồi lại nghĩ tới chuyện đó."

Lâm Cam cup mắt, coi như đã biết lần này thái độ Lâm Kiến Quốc cứng rắn như thế là vì nguyên nhân gì. Người phụ nữ bên ngoài mang thai con ông ta, giờ ông ta nhất định phải ly hôn.

Có điều việc này lại vừa vặn kích động ý hận và quật cường ở mẹ Lâm. Bà ấy rất cố chấp với chuyện "ly hôn" này. Bây giờ Lâm Kiến Quốc lại đẩy bà vào góc chết, không có đường lui.

Lâm Kiến Quốc nhìn mẹ Lâm: "Đâu phải tôi không đưa tiền cho mẹ con hai người, kéo dài như vậy là có ý gì?"

Ông ta vừa dứt lời thì đi ra ngoài. Mẹ Lâm tê liệt trên mặt đất, Lâm Cam tới đỡ bà ấy cũng không dậy nổi.

Chỉ khi nghe tiếng động cơ xe ầm ầm bên ngoài, mẹ Lâm mới như bừng tỉnh. Một tay chống xuống đất còn chưa vững, bà ấy đã chạy ra ngoài. Lâm Cam ở sau đuổi theo nhưng không kịp.

Đứng trong sân chứng kiến mẹ Lâm cũng rồ ga đuổi theo, Lâm Cam thấy lòng mình trống rỗng.

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Lần đó khi Lâm Cam còn nhỏ cũng vậy, cô cứ thế nhìn hai người họ lần lượt bỏ đi. Chỉ có một mình cô ở nhà, bị bỏ đói tới 2 ngày.

Hiện giờ cô đang để chân trần, trong sân lại có tuyết, những cảnh tượng vừa diễn ra lại như ảo tưởng của Lâm Cam.

Lòng thêm buốt giá, Lâm Cam không biết mình trở về phòng thế nào. Đợi tới lúc bình tĩnh lại, cô đã mặc xong quần áo. Lâm Cam lấy khăn quàng, mũ ấm, sau đó gói chặt mình lại trong áo lông vũ dày cộp rồi ra cửa.

Lúc ngồi trên xe buýt, Lâm Cam vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Phải hình dung cảm giác này thế nào đây?

Khi khổ sở không biết làm thế nào cho tốt, thì tốt nhất nên làm theo trực giác mách bảo.

Chạng vạng 6 giờ tối, vì là mùa đông nên màn đêm nhanh chóng buông xuống. Lúc sắp xuống xe buýt, Lâm Cam gửi tin nhắn báo địa chỉ của mình cho Chu Viễn Quang.

Xuống xe, cô ngồi trong phòng chờ cho khách. Phòng chờ ở bến xe nhỏ không có lò sưởi, Lâm Cam không ngừng hà hơi.

Ngày càng lạnh, ý thức của cô bắt đầu hỗn loạn.

Cuối cùng, giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, Lâm Cam mới an tâm chìm vào bóng tối.

Hết chương 42.

Lời của tác giả: Gõ xong chương này không dám nói lời nào. Sợ bị mọi người đánh...

Chương 43: Vì cậu, cuối cùng tôi cũng trút bỏ được bộ lông nhím gai góc

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lúc Lâm Cam tỉnh lại lần nữa, trong phòng đen nhánh một mảnh.

Cô ho khan một tiếng, cổ họng khô khốc tới phát đau. Chỉ một tiếng ho mà như trào hết mọi thứ ra ngoài.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó đèn sáng lên trong nháy mắt. Chu Viễn Quang đang cau mày, trong tay bưng một bát nước đen đặc. Anh không lên tiếng, tự ý đưa tay sờ trán Lâm Cam.

Thấy nhiệt độ đã giảm mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng có lò sưởi ấm áp.

Lâm Cam nằm trong chăn, trên người mặc áo lông vũ dày nên toát mồ hôi. Chu Viễn Quang đỡ cô dậy, kê gối sau lưng cho Lâm Cam.

"Đây là đâu?"

Án đường Chu Viễn Quang hơi động, lạnh mặt: "Điện Diêm Vương."

Người phía sau bật cười, Lâm Cam ngẩng đầu thì thấy một bà lão tóc trắng. Tóc bà trắng như cước, nhưng mặt mày quắc thước, đầy hiền hòa.

"Cháu đừng sùng mặt với cô bé nữa."

Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang một chút, trong lòng thoáng nghi ngờ.

Chu Viễn Quang liếc cô: "Đừng nghĩ vớ vẩn, đây là bà nội tôi."

Lâm Cam nghe xong thì định đứng dậy nhưng bị Chu Viễn Quang ghim xuống: "Biết điều một chút, vẫn chưa hết sốt hẳn đâu."

Lâm Cam nhìn về phía bà, vội vàng nói: "Cháu chào bà."

Bà lão cười híp mắt thành một đường: "Chào cháu, mau uống thuốc bắc, có thể mới hết sốt rồi khỏe lên được." Bà vừa nói vừa đưa mứt táo cho Chu Viễn Quang, sau đó xoay người ra cửa.

"Cháo cũng sắp chín rồi, đợi lát nữa ăn một chút."

Chỉ còn lại Lâm Cam và Chu Viễn Quang mắt to trừng mắt nhỏ.

Sắc mặt anh vẫn đen như cũ, không thân thiện chút nào. Lâm Cam duỗi tay kéo gấu áo Chu Viễn Quang.

Một lần.

Anh thờ ơ.

Hai lần.

Vẫn xịu mặt như cũ.

Kéo tới lần thứ ba, Lâm Cam dẫu miệng, giọng nói yếu ớt: "Sao lại tức giận..."

Sắc mặt Chu Viễn Quang càng đen hơn, anh nghiêng đầu nhìn Lâm Cam chăm chăm.

"Lá gan cậu sao lại lớn vậy? Người phát sốt còn dám chạy đến chỗ xa lạ."

"Sao lại 'xa lạ', không phải còn có cậu à?"

Chu Viễn Quang trừng cô: "Đừng nịnh, lần này không có tác dụng đâu. Nếu tôi không đến mà cậu cứ ngất đi thì làm thế nào? Hà? Cậu có biết là có nhiều nguy hiểm lắm không?"

Anh càng nói sắc mặt càng lạnh, sau đó cắn răng không lên tiếng nữa.

Lâm Cam kéo tay Chu Viễn Quang thì bị anh tránh. Sau Lâm Cam vẫn bắt khuất kéo kéo, lần này anh không tránh được nữa.

"Tôi chờ cậu đến mới ngất đi mà."

Giọng Lâm Cam rất nhẹ, cô tách tay Chu Viễn Quang ra rồi đặt tay mình vào: "Tôi biết thế nào cậu cũng tìm được."

Cô vừa làm động tác này, mọi tức giận của Chu Viễn Quang đều lui đi, sau chỉ còn lại đau lòng. Lâm Cam không hề biết, lúc anh nhận được vị trí của cô thì lo lắng tới mức nào. Một cô gái nhỏ ở nơi không quen thuộc, thời tiết lại xấu như thế.

Lúc thấy cô cuộn tròn ở một góc trong nhà chờ kia, tìm anh như trào tới cổ họng. Ở trấn này vẫn chưa có taxi, trời lại đang tuyết nên không có nhiều người ở đó.

May là nhà bà nội cách bến xe buýt không xa, hơn nữa bên cạnh đó còn có phòng khám.

Anh ôm cô, không dám dừng lại dù chỉ một phút.

Lúc đến phòng khám đo nhiệt độ, Lâm Cam đã sốt tới gần 39 độ. Bác sĩ nhanh chóng truyền dịch cho cô.

Lăn qua lộn lại tới nửa đêm, con sốt căn bản đã lui đi, nhưng vẫn có thể sốt lại bất cứ lúc nào. Anh lo ở phòng khám lưu lại nhiều bệnh tật, gần đây tỉ lệ bị cảm lại rất cao nên ôm cô về nhà.

"Uống thuốc trước đi."

Lâm Cam ngửi bát thuốc khó uống kia rồi cau mày: "Thế nào cũng phải uống hả?"

Chu Viễn Quang đưa bát thuốc đến bên miệng cô, tức giận lên tiếng: "Không uống thì cậu thành người của điện Diêm Vương thật đó."

Lâm Cam bị anh chọc cười, đưa tay ta: "Không cho phép nói lời xui xẻo."

Chu Viễn Quang thở dài, quay lại nhìn một vòng quanh nhà: "Dù vị thần tiên nào đi ngang qua đây, con cũng không có ý xúc phạm ngài đâu, lời vừa rồi là nói bừa. Nếu có điều gì không hay xảy ra, ngài giáng xuống đầu con là được, không liên quan gì tới đồ ngốc trên giường này."

Lâm Cam bĩu môi: "Nói bậy gì đó."

Dù sợ đắng nhưng vẫn phải uống, không thể để bạn học Chu lo lắng được, lại càng không thể để bà thêm phiền toái. Liều mạng với ý nghĩ này, Lâm Cam kẹp mũi rồi lấy bát thuốc trên tay Chu Viễn Quang, bắt đầu uống.

Thờ cũng không dám thờ, cô uống một hơi cạn sạch.

Chu Viễn Quang vội dứt mứt táo vào miệng cô. Lâm Cam uống quá nhanh, dù có mứt táo trong miệng cũng không hết đắng.

Chu Viễn Quang thấy mặt cô nhăn lại như đóa hoa cúc. Anh nhéo mũi cô, cười khê: "Đắng như vậy sao?"

Lâm Cam bĩu môi: "Cậu uống một ngụm thì biết."

Con người Chu Viễn Quang thêm sâu, mở miệng: "Được, vậy tôi nếm thử một chút."

Mấy chữ "nếm thử một chút" vừa phát ra, miệng anh cũng dán tới.

Lâm Cam đột nhiên ngửa đầu về phía sau chặn lại: "Bạn học Chu, tôi muốn nói một điều."

Chu Viễn Quang vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng người về phía trước.

"Nói." Mở miệng là giọng khàn khàn.

"Tôi bị cảm, sẽ lây cho cậu."

Chu Viễn Quang nhìn sâu vào mắt cô, con người của anh như biết nói. Sau đó anh lên tiếng: "Tôi không sợ."

Lâm Cam liếm liếm môi: "Còn có điều thứ hai."

Chu Viễn Quang bị cô làm cho dở khóc dở cười. Có điều anh vẫn thuận theo, ngón tay dừng ở môi cô khẽ vuốt ve, dường như đang cho Lâm Cam biết anh không kiên nhẫn lắm.

"Cửa... có đóng không? Bà mà thấy..."

Cô còn chưa dứt lời đã bị Chu Viễn Quang dùng miệng chặn lại.

Lúc này không hề giống hai lần trước, không chỉ là hai phiến môi cọ xát nữa. Lần này là trực tiếp xông vào dò xét, như muốn chiếm hữu mọi hô hấp và hương vị của cô.

Lâm Cam bị cuốn theo tiết tấu của anh, không còn sức lực để cưỡng lại. Cơ thể cô hiện giờ tương đối yếu ớt, lại thêm một trận hôn này, mặt mũi Lâm Cam đã đỏ cả lên. Ngay cả môi cũng sáng bóng thêm mấy phần chứ không khô khốc như ban đầu.

Chu Viễn Quang cực kỳ hài lòng với hiệu quả này.

Lâm Cam bị hành động to gan lớn mật của anh làm cho đỏ mặt tía tai. Người này, sao không biết phân biệt thời gian và không gian gì thế?

Chu Viễn Quang nhét cô vào chăn nhưng Lâm Cam dùng dằng đứng dậy.

"Cậu vẫn chưa khỏi hẳn đâu."

"Không sao, tôi thấy ổn hơn hôm qua nhiều rồi."

Chu Viễn Quang cười giễu: "Cậu lại không thành thật."

Nghĩ một chút anh vẫn nói: "Đứng lên cũng được, nhưng chỉ được đi lại trong phòng, ngoài trời tuyết vẫn rơi."

Lâm Cam đồng ý.

Như sợ cô buồn chán, Chu Viễn Quang đưa tay xoa đầu Lâm Cam: "Chờ cậu khỏe, tôi đưa cậu ra ngoài chơi."

Lâm Cam gạt đầu, cong môi cười: "Không được đòi ý đâu đấy."

"Ừ."

Lâm Cam tỉnh dậy mới phát hiện giờ đã là buổi trưa. Trước lúc đó, Chu Viễn Quang sợ quấy rầy cô nghỉ ngơi nên khép hết rèm cửa lại.

Bà Chu xào ba món ăn, nấu cháo trắng, thức ăn chỉ thuần một màu.

"Bây giờ cháu chưa khỏi ốm, ăn cháo trắng có lợi cho thân thể, chứ không phải bà già này không đối tốt với vợ tương lai của tiểu Quang đâu nhé."

Lâm Cam bị lời của bà khiến cho [囧] tới cực điểm.

Thật ra, hôm qua đầu óc Lâm Cam rất trống rỗng. Cô chỉ có một ý niệm là đến bên cạnh Chu Viễn Quang. Không nghĩ lại ôm ngất xỉu, cơ thể kém cỏi không chịu được như thế.

Nhưng tới cửa chào hỏi thế này...

Chu Viễn Quang chỉ liếc Lâm Cam, không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Anh gấp thức ăn cho cô, nhân nhạ mở miệng: "Sao phải xấu hổ, bà sớm biết về sự tồn tại của cậu rồi."

Bà lão ngồi bên cạnh cười lên, hòa ái nhìn Lâm Cam. Mắt bà mang vẻ cơ trí và độ lượng: "Đúng vậy, lần trước mẹ thằng bé gọi điện cho bà đã kể về cháu rồi."

Lâm Cam vênh môi, lỗ tai vẫn mang vẻ thẹn thùng, đồng thời cô cũng kinh ngạc không thôi vì sự cởi mở của gia đình Chu Viễn Quang.

"Bà!" Miệng bạn học Chu mím lại thành một đường, chân mày nhíu chặt.

Bà Chu vui vẻ cười rộ lên: "Ai da, cháu trai tôi còn xấu hổ kìa. Điều này có gì không thể nói, không phải mẹ cháu cũng trêu ghẹo cháu thích con gái nhà người ta à?"

Chu Viễn Quang không nhìn Lâm Cam đang cười híp mắt, chỉ biết vui đầu vào ăn cơm, tránh không đối mắt với cô.

"Gọi là A Cam đúng không?"

Lâm Cam đáp lại một tiếng.

"Có nhũ danh ở nhà không?"

Trước mắt bà, Lâm Cam xấu hổ lên tiếng: "Ồ nhà mẹ cháu gọi là "Tâm Can Nhi"."

Bà Chu cười: "Nhũ danh hay lắm, đứa nhỏ này sao có thể không phải "Tâm Can Nhi" của mọi người chứ."

Mỗi Lâm Cam giật giật, nghĩ tới bố mẹ mình thì con người âm thầm. Chu Viễn Quang thấy biểu cảm của cô không đúng lắm, sau đó nhớ tới lần trước cô bị đánh.

Anh than một tiếng trong lòng, vừa tức giận vừa đau lòng.

Đồ ngốc này nhất định gặp phải chuyện gì rồi.

"Bà, chúng ta ăn cơm trước đi."

Chu Viễn Quang nói xong, sau đó là một mảnh yên lặng.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Cam muốn giúp dọn dẹp nhưng Chu Viễn Quang không cho, bắt cô vào nghỉ ngơi. Bà Chu sang nhà hàng xóm chơi, mấy bà lão cùng ngồi đan áo len với nhau, để lại không gian riêng tư cho hai đứa nhỏ.

Lâm Cam dựa vào cửa phòng bếp, nhìn Chu Viễn Quang bận rộn tới lui.

"Áo cậu mặc là bà đan cho à?"

Chu Viễn Quang cười: "Phải. Bà ở quê quen rồi, bảo tôi ở cùng cả nhà thì không nỡ bỏ lại hàng xóm cũ."

Lâm Cam cũng cười, có phần hâm mộ: "Nhà cậu thích thật đấy. Dì rất tốt, chú cũng tốt, bà lại càng tốt."

Chu Viễn Quang rửa tay, lau tay vào khăn lông, sau đó nghiêng người sát đến gần Lâm Cam

"Tôi không tốt hả? Sao không khen tôi?"

Lâm Cam nhón chân hôn lên má trái của Chu Viễn Quang, lúc trở lại thì làm như không có chuyện gì xảy ra: "Thứ tốt nhất phải để dành tới cuối cùng."

Lâm Cam nói xong câu này lại tự thấy hoảng hốt.

Hình như cô cũng không còn gì khác.

Chỉ có anh.

Chu Viễn Quang nhanh chóng bị cô đổ tới mở cò trong bụng. Đưa tay vén tóc Lâm Cam ra sau tai, anh cười khê, giọng nói đậm vẻ cưng chiều: "'Nhà cậu'? Sau này cậu cũng là một thành viên trong nhà đấy."

Cứ như vậy, trong nháy mắt, tuyết rơi ngoài cửa vẫn bay tán loạn nhưng lò sưởi trong phòng giúp người ta xua đi băng giá.

Lâm Cam bị chữ "nhà" này sưởi ấm toàn thân: "Cuối cùng vẫn là tôi sao?"

Chu Viễn Quang nhìn cô, ánh mắt thuần túy lại kiên định: "Không có ai khác, chỉ có thể là cậu."

Lâm Cam cười, sau đó nước mắt rơi xuống.

Chu Viễn Quang thờ dài, đưa tay lau nước mắt cho cô: "Ngoan, đừng khóc."

Có lẽ Lâm Cam sẽ nhớ mãi buổi chiều tuyết rơi này.

Khi Chu Viễn Quang ôm cô phát sốt tới hôn mê chạy điên cuồng trong gió, dưới ánh mắt nóng bỏng như lửa, dưới lòng bàn tay ấm áp gạt đi giọt nước mắt kia của anh... chiếc áo giáp sớm chồng chất vết thương của Lâm Cam dần tan rã.

Mềm mại vì anh mà nở rộ, bi thương vì anh mà chấm dứt.

Thời khắc này, vì cậu, cuối cùng tôi cũng trút bỏ được bộ lông nhím gai góc của mình.

Hết chương 43.

Lời của B.: Truyện dành cho những con tim mỏng manh =)

À mai tớ phải tu tâm dưỡng tính tí nên không có chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sao cậu lại thích tôi?

Biên tập: TBB

Dọn dẹp vệ sinh xong, Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam vào phòng.

"Đây là phòng của cậu à?" Lâm Cam đẩy cửa vào đã cười rộ lên. Trong phòng chỉ có một màu gỗ, liếc mắt đã thấy rất đơn giản.

"Đúng là sở thích của cậu rồi." Phòng không lớn nhưng mọi thứ đều đầy đủ. Một giường đơn, một tủ gỗ, cộng thêm kệ sách và bàn để máy tính, mọi thứ nên có thì đều có đủ cả.

Lâm Cam ngồi xuống mép giường.

Chu Viễn Quang rót cho cô cốc nước ấm, để cô cầm cốc trên tay.

Hốc mắt Lâm Cam vẫn còn đỏ, loáng thoáng có thể nhìn ra lúc trước vừa khóc. Chu Viễn Quang kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

"Bây giờ có thể kể cho tôi hôm qua xảy ra chuyện gì được chưa?" Giọng anh dịu dàng mà chân thành, khiến người nghe cảm nhận được thái độ.

Lâm Cam cúi đầu nhìn cốc nước trong tay mình, hơi nóng chậm rãi bốc lên rồi tan ra trong không khí.

Cô không nói, Chu Viễn Quang vẫn sẽ chờ: "Không sao, không muốn nói thì không nói. Nếu cậu muốn nói gì, tôi đều ở đây."

Cổ họng Lâm Cam hơi động, nói không lưu loát: "Tôi không biết mở lời thế nào, nói với người khác thì không cảm thấy gì, nhưng đối mặt với cậu sẽ cảm thấy xấu hổ."

Cô vô thức xoay cốc nước trong tay, ánh mắt trống rỗng: "Tôi cảm thấy nhũ danh 'Tâm Can Nhi' này như đang châm biếm mình vậy." Lâm Cam dùng sức nắm chặt cốc thủy tinh tới mức gân xanh nổi lên.

Trong mắt Chu Viễn Quang thoáng hiện lên tư vị 'đau lòng', anh cúi đầu đặt tay lên mu bàn tay Lâm Cam, như đang trấn an.

"Trong trí nhớ của tôi, từ khi tôi còn nhỏ họ đã cãi nhau. Ông ta khó chịu vì mẹ tôi quản quá nhiều nên ra ngoài tìm người khác. Ông ta càng không trở về nhà, bà ấy càng thống hận. Càng hận lại càng giằng co, nhất định không chịu buông tay. Cứ kéo dài nhiều năm như thế, cuối cùng cũng phải kết thúc."

Cô cúi đầu, hoàn toàn chìm đắm trong cảm xúc của mình. Khi nhắc tới hai chữ 'kết thúc', Lâm Cam thoáng run lên. Đường như nếu thực sự 'kết thúc' thì sẽ mang tới cảm giác thoải mái, hoang hốt nhưng cũng vui vẻ. Dù không nói rõ 'ông ta' và 'bà ấy' là ai nhưng Chu Viễn Quang nghe vẫn hiểu.

Càng hiểu cô thêm một phần, lại đau lòng thêm một phần.

"Người phụ nữ bên ngoài mang thai, nhất định phải ly dị. Cứ cho là ông ta có thể nuôi cả hai gia đình, nhưng liệu người phụ nữ kia có đồng ý không? Bà ta bám theo không phải vì tiền sao? Nếu không kết hôn, rồi một ngày ông ta chết, bà ta sẽ không lấy được đồng nào."

Lâm Cam "ha" một tiếng: "Như thế này không phải dồn người vào chỗ chết à? Có điều mẹ tôi... bà ấy sống chết cũng không muốn buông tay."

Sau đó cô lại lẩm bẩm: "Ông ta có gì tốt chứ, quá nửa đời người chỉ tranh thủ làm khổ người khác, nửa đời sau cũng muốn hủy nốt hay sao?"

Ngoài cửa sổ là cây bạch dương cao lớn, nhưng vì đang là mùa đông nên chỉ còn lại cành khô. Tuyết rơi rất dày, không hề dừng lại, khiến người ta có cảm giác "vĩnh viễn không ngừng".

Chu Viễn Quang dịch bằng ghế về phía trước, kẹp chân Lâm Cam giữa hai chân mình. Có lực tác động vào khiến cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh không nói gì nhưng đôi mắt nhìn cô thật sâu. Ánh mắt ấy thuần túy, trong mắt anh chỉ có bóng dáng mình cô.

Lâm Cam trầm mê trong đó, cô có thể tìm được cảm giác tồn tại và thuộc về tại nơi ấy.

Thường nói trên thế giới này không có thứ gọi là "đặt mình vào vị trí của người khác", nhưng Lâm Cam biết anh hiểu cả.

Chu Viễn Quang là thân cây bảo vệ sinh mệnh của cô. Bỏ lỡ mùa xuân, bỏ qua mùa hạ, vụt mất cả mùa thu, thời điểm cô gặp anh là mùa đông tuyết rơi dày đến thế.

Anh để lại hốc cây sâu thẳm cho cô ngủ đông. Mà cô lại biến thành nai con, dùng chân nghỉ lại trong lòng anh.

...

Chu Viễn Quang cầm cốc từ tay cô rồi để lên bàn. Sau đó nghiêng người về phía trước ôm Lâm Cam: "Có tôi ở đây."

Một buổi chiều thanh thoi không có việc gì làm khiến Lâm Cam thấy toàn thân không yên. Nhân dịp bà Chu vẫn chưa trở về, Lâm Cam vào phòng bếp.

"Cậu làm gì vậy?" Chu Viễn Quang theo sau cô kinh ngạc.

"Nấu cơm."

"Đừng có đốt bếp đấy."

Lâm Cam cười rồi liếc anh: "Bạn học Chu, hình tượng của tôi trong lòng cậu là gì thế hả?"

Chu Viễn Quang cười khê: "Ngu ngốc."

Khóe miệng Lâm Cam co rút, không vui: "Cậu thấy ai ngốc mà được 135 điểm Toán chưa?"

Chu Viễn Quang thấy tâm trạng cô tốt lên một chút cũng không nhịn được vui vẻ theo.

Anh hướng cảm về phía Lâm Cam, cười giễu: "Trước mặt tôi không phải vẫn thế à?"

Lâm Cam: "..."

Nhìn nguyên liệu trong tủ lạnh, Lâm Cam chọn ra chuẩn bị làm ba món. Chu Viễn Quang thực sự bị tài nghệ của Lâm Cam làm sững sờ.

Lúc Lâm Cam đang chờ trứng muối thịt nạc chín, Chu Viễn Quang tiến về phía trước một bước. Vì chiều cao khác biệt, anh khom lưng, đầu tự nhiên đặt lên vai phải của Lâm Cam, tay cũng dần dần từ sau vòng lại ôm eo cô.

Lâm Cam hơi thẹn thùng.

Sao đột nhiên người này lại giống con lười vậy?

Cầm anh đặt ở cổ Lâm Cam cọ cọ, hơi thở nhẹ nhàng phả lên da thịt khiến cô hơi ngứa. Sau đó cô nghe thấy giọng khàn khàn vang lên sau lưng, tựa như thỏa mãn, lại mang vẻ cưng chiều và vui mừng.

"Nhặt được báu vật rồi." Mấy chữ này khiến lòng Lâm Cam nở hoa.

Lúc bà Chu trở lại cũng giật mình không thôi: "Ốc Đồng cô nương* tới nhà chúng ta sao?"

*Ốc đồng cô nương na ná với cô trong quả thị của Việt Nam.

Lâm Cam bày mâm xong, đứng ở một bên cười xấu hổ. Chu Viễn Quang múc cháo xong, gọi hai người ra ăn cơm.

Ba món ăn, món nào bà cụ cũng rất thích, cứ gật đầu liên tiếp. Ngay cả người ít khi thèm ăn như Chu Viễn Quang cũng ăn nhiều hơn so với bình thường.

Bà Chu nhìn bát đã chạm đáy của Chu Viễn Quang cũng phải cảm khái: "Dù là Tết bà cũng chưa thấy khẩu vị của A Quang tốt như thế."

Lâm Cam nhìn về phía Chu Viễn Quang, động tác gấp thức ăn của anh dừng lại một chút.

Chu Viễn Quang cong môi cười khê: "Vì Ốc Đồng cô nương nấu ăn ngon quá."

Sự hồi hộp trong lòng Lâm Cam vẫn không mất đi. Lần ăn mì đó, cả lần ăn lẩu cá, khẩu vị của anh vẫn luôn không tốt. Có thời gian, cô phải hỏi mới được.

Sau khi ăn xong, bà Chu và Lâm Cam ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm. Đang nói, bà Chu trở về phòng cầm ra món đồ.

"Người già thích hoài niệm, cháu đừng chê ta phiền."

Lâm Cam đi tới đỡ bà: "Sao có thể ạ, cháu cũng thích nói chuyện phiếm với bà."

Tay chân bà hơi run, sau đó đưa đồ trong ngực ra. Lâm Cam nhìn chăm chú, trông giống một quyển sách cũ rất dày, nhìn đã thấy được cất giữ từ lâu rồi.

Chu Viễn Quang bê khay hoa quả từ trong bếp vào, nhìn hai người chụm đầu vào một chỗ, miệng cong lên: "Xem gì vậy?"

Lâm Cam nghiêng đầu cười: "Bà cho tôi xem cậu của trước kia."

Mặt Chu Viễn Quang hơi thay đổi.

Anh thò đầu qua xem, sau đó duỗi tay lấy album từ trong tay bà, Chu Viễn Quang nói: "Bà, đã muộn rồi, bà lên ngủ trước đi. Cháu cho cậu ấy xem."

Bà nhìn Chu Viễn Quang một chút, thấy khoe mắt hơi cay nên thở dài: "Vậy hai đứa chơi đi, bà về ngủ trước. Già rồi không chịu được nữa."

Đợi bà về phòng xong, Chu Viễn Quang nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Cam. Cô còn chưa hoàn hồn đã bị dắt tay đi về phía phòng anh.

"Làm gì vậy?"

Chu Viễn Quang không nói lời nào mà đi về phía trước.

Đến phòng, Chu Viễn Quang một bên đẩy người, một bên đưa tay đẩy cửa rồi để Lâm Cam đứng ở phía sau.

Không khí bỗng nhiên trở nên ái muội và căng thẳng.

"Lâm Cam." Môi mỏng của Chu Viễn Quang hé mở, gọi tên cô.

"Đây!" Cô gái bên dưới trả lời giòn giã.

"Hỏi cậu một việc?"

"Được, ngài nói đi." ** Lỗi tại Lâm Cam đã bị dáng vẻ của anh làm cho đồ bưng, cô cúi đầu, trả lời thờ ơ, giọng nói mang ý cười.

** Từ được dùng ở đây là 悠- [nín], thường để tỏ ý kính trọng. Cam trên Quang nên dùng từ này.

"Đứng đắn chút." Giọng Chu Viễn Quang vững vàng.

Lâm Cam phát hiện người này không có ý đùa, mím môi, ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Sao cậu lại thích tôi?"

Anh vừa hỏi xong, Lâm Cam bật cười, suýt chút nữa thì cười vang.

Mặt Chu Viễn Quang hơi lạnh: "Trả lời tử tế."

Lâm Cam cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Thật ra cũng không trách cô được.

Ai có thể tưởng tượng được một "bông hoa Cao Lãnh" cao gần mét 9, trưng ra bộ mặt căm dục, cả người lạnh lùng, lại dùng tư thế muốn hôn bạn nhưng mở miệng ra lại là câu ai oán "sao cậu lại thích tôi?" chứ?

Quá đáng yêu.

Đáng yêu bất chấp.

Cô còn chưa kịp trả lời, Chu Viễn Quang lại lên tiếng: "Lần đầu gặp, có phải cậu chỉ thích mặt tôi không?"

Lâm Cam nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, nhìn đôi môi mỏng trong gang tấc thêm chút nữa thì thấy mình có chút miệng khô lưỡi đắng.

Cô gật đầu.

Mặt Chu Viễn Quang đen lại: "Chỉ thích mặt tôi?"

Lâm Cam lại lắc đầu.

Chu Viễn Quang hí mắt, chò cô mở miệng.

"Còn... còn thích cơ thể cậu." Vai rộng eo hẹp, cơ thể hình tam giác ngược, ai mà không thích?

Mặt Chu Viễn Quang lại đen nữa.

Đôi tay chống lên cánh cửa đã rút lại, không để ý tới Lâm Cam.

Lâm Cam nhìn anh ngồi trên ghế dựa lưng về phía mình, không nhìn được than thở: "Lòng đàn ông như kim dưới đáy biển."

Có điều cô vẫn mơ hồ vì câu hỏi của anh.

Cười hi hi tiến lại bên người Chu Viễn Quang, cánh tay Lâm Cam như con mèo nhỏ cọ qua mặt anh: "Bạn học Chu, tôi thừa nhận lúc trước là "nhân cầu", nhưng bây giờ là "tâm cầu" mà." ***

*** *Nhân cầu: thích/yêu bằng mắt, chỉ vì bề ngoài. Tâm cầu: ý là Cam thật lòng.*

Giọng điệu nhỏ nhẹ của cô vang lên bên tai, đôi mắt vô tội cũng hướng về phía mình, chân mày Chu Viễn Quang hơi giãn ra.

"... "Tâm cầu" là ý gì?"

Lâm Cam thấy anh chịu nói chuyện, ý cười trên mặt càng sâu.

Người này đúng là dễ dụ.

"Từ này là tôi nói đùa thôi."

"..."

"Nhưng ý là lòng tôi thích cậu nhất. Tôi thích cậu, có thể nào cũng đều thích." Nói xong còn đột nhiên tiến đến nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Chu Viễn Quang một cái.

Động tác này cũng giống như... đuôi mèo lướt qua vậy, nhẹ nhàng tới ngứa ngáy tâm can.

Khóe miệng Chu Viễn Quang vốn muốn cong lên nhưng không được. Anh hơi nhếch miệng rồi thở dài.

Chu Viễn Quang để Lâm Cam ngồi cạnh mình, sau đó mở album ảnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mẹ, mai con không tới gặp A Quang được rồi

Biên tập: TBB

Lúc album vừa mở ra, Lâm Cam đã "woa" một tiếng.

"Người này là cậu hả?"

Chu Viễn Quang gật đầu, sau đó quan sát phản ứng người bên cạnh.

Không có tình cảnh như đã tưởng tượng, lòng Chu Viễn Quang bỗng run lên một cái.

Lâm Cam thì khá tò mò với những bức ảnh ghép bên trên, sờ trái sờ phải một chút: "Bạn học Chu, thì ra hồi bé cậu là nhóc mập mạp."

Chu Viễn Quang liếc cô, Lâm Cam vẫn cười hi hi.

Trong ảnh là Chu Viễn Quang được 100 ngày tuổi, khuôn mặt phúng phính, thịt trên người không ít chút nào. Miệng cậu bé đang xị xuống, duỗi tay muốn đồ vật gì đó, về mặt tui thân.

Lâm Cam cười: "Cậu khi còn nhỏ đáng yêu quá."

Chu Viễn Quang không hé răng, để mặc cô lật album ảnh xem tiếp. Mỗi bức ảnh phía sau đều là Chu Viễn Quang. Từ nhỏ tới thời thiếu niên, đều là dáng vẻ mập mạp của anh.

Ngược lại Chu Viễn Quang của bây giờ lại không có tấm ảnh nào.

"Ồ, đây là bạn cậu à?" Bức ảnh cuối cùng có hai cậu nhóc.

Lâm Cam nhận ra một người trong đó là Chu Viễn Quang, người còn lại...

Cô chưa từng nghe Chu Viễn Quang nhắc tới.

Khung cảnh trong ảnh là ở bên ngoài căn nhà này, nam sinh nhỏ kia có dáng người tương tự Chu Viễn Quang.

"Đây là ảnh chụp lúc tôi học lớp 6 tiểu học." *

* Bức tiểu học của Trung Quốc kéo dài 6 năm.

Chu Viễn Quang đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ. Sau đó anh đưa tay chỉ cây dương bên ngoài: "Trong hình là cây này, nam sinh đó tên là Trần Tịch."

Lâm Cam cũng đứng cạnh cửa sổ, phát hiện đây đúng là góc độ của bức ảnh kia. Nam sinh đó đang trèo cây, Chu Viễn Quang ở phía dưới nâng cậu ấy.

"Lúc ấy mẹ tôi vừa cầm máy ảnh vừa gọi tên cả hai, bọn tôi cùng ngẩng đầu nhìn nên mới có bức ảnh này." Chu Viễn Quang như đang lạc vào hồi ức, trên người mang hơi thở suy sụp.

"Vậy Trần Tịch đâu?" Thấy bức ảnh này, Lâm Cam mơ hồ hiểu tại sao Chu Viễn Quang lại nhận bức thư của bạn gái kia.

Chu Viễn Quang không trả lời câu hỏi này luôn, anh nhìn Lâm Cam, môi hơi cong lên, có điều lần này trong mắt không có ý cười: "Không phải trước đó tôi bảo sẽ kể chuyện cho cậu à?"

Lâm Cam gật đầu: "Bây giờ muốn kể sao?"

Chu Viễn Quang vốn muốn mở cửa sổ, sau lại nghĩ cô gái đằng sau còn bị cảm chưa khỏi nên nhịn lại. Anh xoay người, tay chậm rãi nâng lên xoa tóc Lâm Cam: "Nên kể cho cậu từ sớm mới phải."

Lâm Cam ngẩng đầu nhìn Chu Viễn Quang.

Cô nghĩ mình có thể mơ hồ đoán được câu chuyện này là thế nào. Có lẽ cô không nên làm phiền anh. Tính cách anh là vậy, nên đã giữ chặt chuyện này trong lòng rất lâu rồi.

Lúc này là thời điểm giữ bỏ những ràng buộc đó.

"Khi còn nhỏ tôi chỉ ở trấn Phần với bà nội, Trần Tịch ở nhà đối diện."

Lâm Cam muốn nhìn qua cửa sổ thì bị Chu Viễn Quang vỗ nhẹ: "Ngốc, đã sớm rồi đi rồi, không thấy được đâu."

Bình thường, lời nói cung chiều như thế sẽ khiến Lâm Cam cười tới ngất ngốc. Nhưng có lẽ vì biểu cảm của Chu Viễn Quang, cô chỉ thấy đau lòng.

"Sau đó thì sao?"

"Khi còn nhỏ tôi rất béo, cũng không thích nói chuyện. Trần Tịch cũng vậy, có điều cậu ấy hoạt bát hơn tôi một chút. Khi còn học tiểu học, trong lớp không ai thích nói chuyện với bọn tôi."

"Bọn tôi làm bạn cùng bàn 5 năm liền. Cùng nhau đạp xe đạp, chơi thả diều, cùng đi chơi tiết thanh minh, cùng nhau làm rất nhiều chuyện khi đó muốn làm."

Lâm Cam không lên tiếng, chân mày nhíu lại, sợ quấy rầy anh nhưng lại không che giấu được vẻ đau lòng lộ ra trong đôi mắt. Chu Viễn Quang đưa tay che kín mắt cô.

Quả táo ở cổ khế lăn, âm thanh trong phòng vang lên: "A Cam, cậu không nên nhìn tôi như vậy. Ít nhất lúc đó tôi rất vui vẻ."

Anh rất sợ bắt gặp ánh mắt quan tâm lại thương tiếc của cô.

Muốn nói rất nhiều điều, cuối cùng vẫn nén lại.

Ví dụ như anh muốn nói: Cậu sẽ mãi mãi không biết sự vô tri, lạnh nhạt và ác ý thuở nhỏ khiến người ta sợ hãi tới thế nào đâu.

"Sau đó thì sao?" Lâm Cam hỏi hơi tối nghĩa.

"Trần Tịch chuyển trường vào năm lớp 5 tiểu học."

Chỉ vì vốc người, chỉ vì ít nói, chỉ vì không hòa đồng.

Bị ném cặp sách, chịu nhục mạ bằng lời nói, bị đùa dai rồi đánh hội đồng, lấy đồ đạc và tiền, vân vân... nhưng chỉ có thể chịu trận trong một góc.

Không phải không có khả năng phản kháng, chỉ là nếu phản kháng sẽ phải hứng chịu sự trả thù thậm tệ hơn.

Khi trở thành đối tượng bị nhắm vào, thế giới này sẽ không thiếu những kẻ ngoài lề tới chọc ngoáy. Có điều họ không bắt nạt công khai mà sẽ ngấm ngầm ác ý.

Dụng ý xấu của những đứa nhỏ đó thẳng thục mà ác độc, lại càng không bao giờ cân nhắc tới hậu quả.

"Năm lớp 5 tiểu học, trên đường tan học trở về, Trần Tịch nói với tôi cậu ấy thích một nữ sinh nhỏ trong lớp."

"Tôi hỏi vì sao cậu ấy lại thích bạn gái kia."

"Cậu ấy nói, mỗi lần phát sách bài tập, bạn gái kia sẽ cười với cậu ấy. Cô bé đó vừa ham học lại biết vẽ nữa."

Chu Viễn Quang buông lỏng tay, nhìn Lâm Cam cười khê. Chẳng qua nụ cười này không nhẹ nhàng như thế: "Tôi cảm thấy, bạn gái kia không xinh đẹp bằng cậu, không học giỏi bằng cậu, không vẽ tranh đẹp như cậu."

Mới Lâm Cam vốn đang cắn chặt lúc này buông lỏng một chút: "Lúc đó cậu chưa quen tôi, sao biết tôi tốt hơn bạn gái đó."

Lúc này mắt Chu Viễn Quang mang ý cười, chưa tới hai giây lại hơi uơn uớt: "Vì đời này, ánh mắt cậu ấy không tốt bằng tôi."

Lâm Cam cười giễu, có điều mặt mày không vui vẻ, con ngươi cũng không mang ý cười.

Rất nhiều câu chuyện vừa nghe đã đoán được kết quả. Cô không dám nghe tiếp nữa.

"Sau có thổ lộ không?" Cuối cùng cô vẫn run run rầy rầy hỏi ra miệng.

Chu Viễn Quang cúi đầu, giấu vệt mặt sau tia sáng: "Khi đó tuổi còn nhỏ, viết thư tình xong đã nghĩ bạn gái đó thành người của mình rồi."

Khi đó Trần Tịch dùng tiền tiết kiệm từ rất lâu mua búp bê cho nữ sinh kia. Tuy chữ cậu xấu nhưng vẫn kiên trì tự viết, phí hoài hai buổi tối mới viết xong thư tình.

"Từ nhỏ môn Ngữ văn của cậu ấy đã siêu kém, thư tình viết cũng chẳng ra sao."

Lâm Cam không cắt lời, để anh nói tiếp.

"Cậu biết không, cậu ấy bút dút hai tối mà chỉ nhận được hai câu."

Lâm Cam "ừ" một tiếng: "Viết gì?"

Chu Viễn Quang cười giễu: "Cậu ấy viết: 'Về sau tôi sẽ mua cho cậu rất nhiều búp bê và đồ ăn vặt. Có thể làm bạn bạn trước của tôi không?'"

Lâm Cam như bị mang đến không gian lúc đó. Hai thiếu niên chia sẻ với nhau những bí mật một cách thẳng thắn và chân thành nhất.

"Sau đó thì sao?"

Chu Viễn Quang lại lâm vào hồi ức.

Thật ra thì không có nhiều sau đó như vậy, chỉ có chút sau đó không muốn cũng phải đón nhận.

Nữ sinh kia nhận búp bê của Trần Tịch nhưng không nhận thư tình.

Những kẻ ác ý thì lúc nào cũng sẵn sàng, không cho người ta thả lỏng chút nào. Lúc nào cũng chuẩn bị nhào lên cắn bạn một cái, lúc nào cũng có thể ra sức chà đạp lên lòng tự trọng của bạn.

Lúc anh trở về phòng học đã thấy Trần Tịch khom người. Nhưng vì mập mập nên tư thế này khiến cậu phải dùng nhiều sức, mặt đỏ bừng, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống.

Từng nam sinh trong lớp tới đẩy để cậu ấy ngã xuống đất.

"Cóc ghê mà cũng muốn ăn thịt thiên nga, không tự nhìn xem mình có xứng không?"

Các loại ngôn ngữ khinh thường và thậm tệ bắn tới như đâm vào tai người ta.

Nắm chặt tay thành quyền, Chu Viễn Quang đi lên, có điều đánh người lại biến thành bị đánh hội đồng. Sau rồi chuyện đó trở thành lịch sử chưa xót của hai cậu bé mập mập.

Trần Tịch nhốt mình trong phòng suốt hai ngày không ra ngoài. Anh gọi cửa, cậu ấy cũng không đáp lại.

Tới khi Trần Tịch đi ra, cậu ấy như thay đổi nhưng lại như chưa từng thay đổi.

Cậu ấy nói: "A Quang, tôi cảm thấy cậu ấy không nhận thư vì chữ tôi xấu, vẫn không hay. Cậu nói có đúng không?"

Lúc đó Chu Viễn Quang chỉ biết mím môi, không gật cũng không lắc đầu.

Trần Tịch lại nói: "Tôi phải chuyển nhà, tới Ngu Thành học tiếp lớp 6. Mẹ nói làm vậy có thể vào được trường trung học tốt."

Sau đó cậu ấy chuyển đi.

Hai cậu bé mập mập cùng leo cây trong trăn Phần chỉ còn lại một người.

Chu Viễn Quang nhìn về phía cây dương bên ngoài cửa sổ rồi nói: "Sau khi tỏ tình thất bại, cậu ấy chuyển tới Ngu Thành."

Lâm Cam cảm thấy bóng lưng anh rất tịch mịch, cả người như chìm trong hơi sương.

"Tôi chưa từng gặp lại cậu ấy."

Lúc anh nói lời này, giọng không phập phồng, nhưng mí mắt Lâm Cam lại giật giật.

"Gặp lại là trong tang lễ của cậu ấy."

Cậu ấy tới Ngu Thành có thêm nhiều áp lực, càng không quen được. Sau đó ngày càng trầm mặc tới quái gở, không thích nói chuyện với người khác, càng sợ nói chuyện với nữ sinh."

"Mẹ Trần nói lúc cậu ấy ra đi, trên mặt đều là máu. Bụng bị người ta đâm mấy dao, cấp cứu cũng không có tác dụng." Giọng Chu Viễn Quang dần run rẩy, tay từ từ nắm thành quyền.

"Ngày hôm sau vốn là ngày hẹn của bọn tôi. Cậu ấy trở về trăn Phần, bọn tôi sẽ cùng leo cây lần nữa."

"Lời cuối của cậu ấy là: Mẹ, mai con không tới gặp A Quang được rồi."

Vì vậy, có rất nhiều câu chuyện cũ có mở đầu mà không mong muốn có sau đó.

Nếu không có sau đó, ít nhất sẽ còn có hi vọng.

Lâm Cam ôm Chu Viễn Quang từ phía sau.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, vì anh.

Chu Viễn Quang xoay người, trở tay ôm cô vào trong ngực với sức lực lớn chưa từng có.

Như thể muốn khắc cô vào cốt tủy của mình.

Lúc mới gặp cô gái nhỏ này, anh chưa từng nghĩ cô sẽ là người đó.

Lần bắt gặp cô hút thuốc, hạt mầm chán ghét trong anh đã nảy thành cây.

Có lẽ sau đó cô cứ mãi nhẫn nhịn chút một, cố gắng làm phai dần điểm không thích này.

Cô phóng khoáng, thích sẽ thẳng thắn.

"Bạn học Chu, muốn đi ăn cơm chung không? Cùng về nhà nhé? Cùng làm bài tập không?"

Sau đó, trong đầu anh tràn ngập giọng nói của cô.

Cô có nguyên tắc, xem thường bạo lực trường học, lúc đó nốt ruồi đốm lệ như sáng lên.

"Không có ai trời sinh kiêu ngạo hơn người, đừng cậy mạnh mà phán xét hay bắt nạt người khác."

Dáng vẻ đường hoàng đó là điểm hấp dẫn trí mạng với anh.

Anh và cô khác nhau tới thế, nhưng vẫn thích hợp đến vậy.

Dù là trắng hay đen kết hợp, tự chung vẫn tạo ra một thế giới rực rỡ tươi sáng và đa sắc.

Cô hỏi: "Cuối cùng sẽ là tôi sao?"

Đồ ngốc, là thật, chỉ có thể là cậu.

Tôi đã nói rồi.

Tự mình xông tới, cậu không còn đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cho cậu hôn một phút

Biên tập: TBB

Trước khi đi ngủ, đêm đã khuya nên Lâm Cam nhắn cho mẹ Lâm một tin nhắn: "Mẹ, con ở nhà bạn, hai ngày nữa sẽ về."

Không đợi được hồi âm từ bên kia, con người Lâm Cam trầm xuống, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Bạn học Chu nói, ngày mai tuyết ngừng rơi sẽ đưa cô ra ngoài chơi.

Cả thế giới bị bao phủ bởi tuyết, phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ nhìn thấy một màu trắng.

Ăn sáng xong, Chu Viễn Quang sờ trán cô, nhiệt độ bình thường.

Hai người mau chóng ra ngoài. Lâm Cam không chịu đi con đường nhỏ đã được dọn dẹp mà đặc biệt chọn đường chưa có người giẫm lên tuyết.

Trước kia Lâm Cam cũng từng nghe tới trấn Phần nhưng chưa tới bao giờ. Toàn bộ trấn này vẫn còn những thôn xóm kiểu phương Bắc cũ kỹ, là điểm du lịch khá phát triển trong 2 năm nay.

Có điều nơi đây tương đối hẻo lánh, độ phát triển không cao như vậy. Trung tâm trấn có hai con đường phồn hoa nhất là phố ẩm thực và phố mua sắm. Đây cũng là lựa chọn tới thăm phổ biến của khách du lịch.

"Muốn đi à?"

"Sao lại không đi?"

"Chỗ này lừa gạt người ngoài thôi."

"Tôi không phải người nơi khác tới sao?"

Chu Viễn Quang bóp mũi cô: "Cậu là người của tôi."

Lâm Cam phì cười, người này vậy mà cũng biết tỏ tình bất ngờ.

Vừa ăn sáng xong, Lâm Cam vẫn chưa đói, hai người đi dạo phố mua sắm trước. Những cửa hàng ở đây không khác với cửa hàng ở những điểm du lịch khác là bao.

Lâm Cam và Chu Viễn Quang cùng đi dạo quanh đó.

"Đó là gì vậy?" Lâm Cam thấy cửa hàng trước mặt có rất nhiều người, trong đó đa số là các cặp đôi.

Chu Viễn Quang nhìn bảng hiệu "Thiên miếu", ánh mắt híp lại: "Không biết, đông người quá, hay là chúng ta đi dạo phía trước đi."

Vừa nói, Chu Viễn Quang vừa kéo tay Lâm Cam đi về phía trước. Lâm Cam nghiêng đầu nhìn anh vừa cười: "Nhiều người như thế, nhất định có gì đó thú vị."

Chu Viễn Quang không ngẩng lên, tự ý kéo Lâm Cam đi về phía trước.

Lâm Cam bắt động.

"Ai da, bạn học Chu, chúng ta đi xem một chút đi mà?"

"Được không?"

Thấy Chu Viễn Quang không tỏ thái độ, Lâm Cam vừa kéo vừa lắc tay anh, giọng dần dần mềm mại, thể hiện ý nũng nịu rõ ràng.

Chu Viễn Quang vừa nghe lời này của cô, những suy nghĩ trong lòng đã sớm vút lên chín tầng mây.

Khi lấy lại tinh thần, hai người đang đứng xếp hàng.

Lâm Cam thò đầu nhìn về phía trước thì thấy trong tay những người đi ra đều cầm một tấm ra trải giường màu đỏ giống nhau như đúc.

"Bạn học Chu, đồ họ cầm trong tay trông giống ra trải giường quá."

Chu Viễn Quang nhàn nhạt "ừ" một tiếng: "Không phải trông giống, mà đúng là ra trải giường." Vừa nói, vung từ cổ tới lỗ tai anh đều đỏ bừng.

Lâm Cam như phát hiện được châu lục mới: "Chỗ này." Cô kiễng chân lên chỉ vào tai Chu Viễn Quang.

Sau đó ngược đầu lên nhìn anh: "Sao chỗ này lại đỏ?"

Cặp vợ chồng mới cưới bên cạnh kinh ngạc nhìn họ. Người vợ nhũ mảy, không hiểu lắm nên hỏi anh chồng nhà mình: "Nhỏ như vậy đã tới xếp hàng sao?"

Chỉ một câu nói thôi lại khiến tai Chu Viễn Quang như muốn rỉ máu. Lần này anh không nói hai lời, mau chóng kéo tay Lâm Cam đi chỗ khác, sức lực lớn kinh người khiến cô không phản bác được.

Đi hồi thật lâu, tới lúc những người đứng xếp hàng không còn nhìn hai người nữa, Chu Viễn Quang mới dừng lại.

"Bạn học Chu... cậu làm gì vậy? Ai không biết còn tưởng phía sau có người đuổi theo chúng ta đấy." Lâm Cam khom người thở hồn hển.

Chu Viễn Quang liếc Lâm Cam, sau đó rời tầm mắt đi chỗ khác, mở miệng không được tự nhiên: "Cậu biết vì sao họ lại cầm ra trải giường không?"

Lâm Cam lắc đầu.

"Thấy ngọn núi kia không?"

Lâm Cam nhìn theo hướng tay Chu Viễn Quang chỉ, sau đó gật đầu.

"Thấy nơi trên đỉnh núi kia không?"

Lâm Cam híp mắt, đúng là có một nơi trên đó thật.

"Trông giống công trình nào đó."

Chu Viễn Quang gật đầu: "Là một ngôi miếu. Tên cửa hàng kia cũng là tên của ngôi miếu này."

Lâm Cam nhớ lại tên cửa hàng kia, lẩm bẩm: "Thiên miếu?"

Chu Viễn Quang trả lại cô ánh mắt khẳng định.

"Việc đó liên quan gì đến ra trải giường?"

Câu hỏi của Lâm Cam khiến mặt Chu Viễn Quang đỏ thêm ba phần: "Ở đây có một tập tục được truyền lại từ rất sớm. Đó là đầu năm mới, cặp vợ chồng mới cưới sẽ mua ra trải giường sau đó ở lại trên núi một đêm. Ngày hôm sau đem sợi tơ hồng buộc vào cây bên cạnh miếu thì sẽ mang thai."

Lâm Cam bật cười: "Đúng là mê tín dị đoan, ngủ trên núi một đêm là có thể mang thai?"

Chu Viễn Quang nghiêng đầu liếc xéo cô một cái, không nói chuyện. Mặt anh vẫn luôn hồng, giãi hơi cọ trên mặt đất để giảm bớt sự ngượng ngập của

mình.

"Ngủ đơn thuần đương nhiên sẽ không có, thế nên mới cảm theo ra trải giường."

Hiểu được từ "ngủ" này có ý nghĩa gì, mặt Lâm Cam thoát cái đỏ thắm. Khó trách biểu cảm của cặp vợ chồng mới cưới vừa rồi kì lạ như thế...

Lâm Cam cắn môi, mặt đỏ, cúi đầu đi về phía trước: "Cậu biết rõ còn qua đó xếp hàng..."

Chu Viễn Quang mím môi, anh đã muốn ngăn cô, cũng không phải không ngăn được nhưng... Bộ dạng làm nũng kia khiến anh đổi ý.

Đừng nói xếp hàng sẽ bị người ta cười nhạo, dù có phải hái sao trời... Anh cũng muốn thử một lần vì cô.

Hai người cùng đỏ mặt, không nói lời nào đi về phía trước.

Để đánh vỡ không khí ngưng ngừng này, lúc đến một cửa hàng, Chu Viễn Quang dừng lại: "Muốn vào xem một chút không?"

"Đây là gì vậy?" Lâm Cam ngẩng đầu, cửa hàng này mang phong cách cổ xưa.

"Cửa hàng lưu niệm"

Cửa hàng còn có một tấm bảng lớn: Giúp bù đắp thiếu hụt của bạn vượt mọi thời gian và không gian. Bạn có thể gửi tới khắp nơi trên thế giới, thậm chí chúng tôi có thể giúp bạn giữ gìn, khách hàng là thượng đế.

Lâm Cam phì cười, kéo Chu Viễn Quang: "Cả nước nơi nào chẳng có cửa hàng kiểu này. Đi thôi, tôi đói rồi."

Chu Viễn Quang đi về phía trước hai bước, sau đó gò má hơi nghiêng, quay lại nhìn một cái.

Anh đưa Lâm Cam tới một tiệm mì.

Không phải mì sợi, mà là một loại mì đặc biệt của trấn Phần. Ở đây rất đông người, Chu Viễn Quang tìm chỗ để ngồi, cho Lâm Cam nghỉ ngơi một chút.

"Cậu ở đây chờ tôi, tôi đi mua đồ ăn vặt rồi trở lại."

Lâm Cam vừa nghe thấy đồ ăn, mắt đã cong thành một đường, thúc giục Chu Viễn Quang đi mau.

Đợi hồi lâu, Chu Viễn Quang mới cầm hai cốc đồ ăn vặt trở lại.

"Đi lâu vậy? Đồng người lắm à?"

Chu Viễn Quang cụp mi, cúi đầu "ừ" một tiếng.

Trong bát mì của hai người đều có rau thơm, Lâm Cam cầm thìa quơ hết rau thơm trong bát Chu Viễn Quang: "Đừng cảm động quá."

Chu Viễn Quang bật cười, đưa tay gấp thịt trong bát mình sang bát đối diện.

Lâm Cam nhướn mày, gấp trở về: "Sau này không cho phép kiểm chế cảm giác thêm ăn, nên ăn thì phải ăn, cùng lắm sau này tôi cùng cậu vận động."

Nhớ tới lời người này nói hôm qua, sau năm nhất trung học anh tự cường bách mình phải giảm cân, sau đó dần dần gặp chứng chán ăn. Nghe xong Lâm Cam thấy rất đau lòng. Cũng vì vậy mà mẹ Chu thường làm đồ ăn ngon mang tới trường cho anh.

Chu Viễn Quang gấp mì đưa vào miệng, nghĩ tới từ "vận động" cô nói thì cười khẽ.

Anh ý vị không rõ mở miệng: "Cậu phải rèn luyện nhiều chút, lần nào hôn cũng hôn hà hôn hên."

Lâm Cam: "..."

Ra cửa, trên đường bán rất nhiều cặp tóc hình gà con. Lâm Cam nổi hứng mua hai cái nhân dịp Chu Viễn Quang đi ở phía trước.

Cô chạy theo sau như một làn khói, hai tay chắp sau lưng, lắc đầu chậm rãi mở miệng: "Bạn học Chu, cậu có yêu tôi không?"

"Yêu." Câu trả lời dứt khoát khiến Lâm Cam ngốc tại chỗ.

Người này sao không dựa theo kịch bản nữa? Trước kia lúc cô hỏi, không phải anh đều trầm mặc à?

Chắc chắn, bây giờ phản kịch bản mất rồi.

Chu Viễn Quang liếc Lâm Cam, không lên tiếng, con ngươi thấp thoáng ý cười chờ cô nói tiếp.

"Nếu yêu, có phải nên nuông chiều tôi không?"

Lần này khoe miệng Chu Viễn Quang hơi co rút, giả bộ ngẩng đầu về phía trước: "Phải, nuông chiều cậu."

Lần này Lâm Cam đã thích ứng với tần số của anh, cười hì hì kéo tay áo, ý bảo Chu Viễn Quang cúi đầu.

"Làm gì?"

"Không phải cậu nói muốn nuông chiều tôi à? Ngoan, mau nghe lời."

Chu Viễn Quang hơi buồn cười, lắc đầu nhẹ, con ngươi thoáng qua chút giảo hoạt.

"Vậy cậu yêu tôi không?"

Lâm Cam một mực chắc chắn: "Thích cậu nhất."

"Thế có phải nên nuông chiều tôi không?"

Lâm Cam: "... Bạn học Chu, bây giờ cậu cực kỳ giống con mèo đòi vuốt ve."

Chu Viễn Quang sờ sờ đầu cô.

"Tôi không cần vuốt ve, chỉ cần chút ngon ngọt."

"Ví dụ như?" Chu Viễn Quang cười một tiếng, tầm mắt dừng lại trên đôi môi căng mọng của cô, ý đồ rõ ràng.

Dưới ánh mắt nóng rực đó, cuối cùng Lâm Cam cũng không chịu được. Cô đỏ mặt, cúi đầu, ấp úng mở miệng.

"Nếu cậu đeo cái này, tôi cho cậu hôn 30 giây." Vừa nói cô vừa xòe tay, cặp tóc hình gà con lộ ra dưới tầm mắt Chu Viễn Quang.

Hình gà con còn rung rung như hơi giật mình.

Chu Viễn Quang cup mắt nhìn gà con chằm chằm, không có động tác tiếp theo.

Lâm Cam thực sự không tưởng tượng được bộ dạng ngốc đáng yêu của Chu Viễn Quang khi đeo cặp này là gì. Cô liếm môi, tai đỏ ửng, không dám nhìn Chu Viễn Quang.

"Cho cậu hôn 40 giây."

Anh vẫn không động đậy.

Lâm Cam khề cần răng: "Một phút, không đeo thì tôi đi..."

Chữ "đây" còn chưa bật ra, Chu Viễn Quang đã hành động. Anh cong môi, một bên níu Lâm Cam lại, một bên cầm cặp tóc hình gà con trong tay cô.

Sau đó giọng anh vang lên: "Không được đổi ý." Giọng nói còn mang ý cười khế, vừa lưu luyến vừa có chút phong lưu mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ngoan, chúng ta nhất định sẽ làm được

Biên tập: TBB

Chu Viễn Quang cúi đầu, đưa lại cặp gà con cho Lâm Cam: "Cậu đeo giúp tôi."

Lâm Cam cười hì hì nhận lấy.

Tóc Chu Viễn Quang rất ngắn, lại không đều nhau. Kẹp lên trên sẽ khó giữ được, dễ dàng bị tuột xuống. Lâm Cam mất rất nhiều công sức mới cặp lên được.

Trong khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên, Lâm Cam vội che miệng, buồn cười mà không dám cười.

Chu Viễn Quang chỉ cần cử động một chút, gà con ở trên đầu cũng nảy nảy theo.

"Buồn cười thì cười, nhìn lại bứt rứt lắm." Chu Viễn Quang liếc Lâm Cam, đi về phía trước.

Phía sau là tiếng cười phoi phới của Lâm Cam.

Thực sự là không nhìn được.

Hình ảnh này đẹp tới không tưởng tượng được.

Trên đường về nhà, tất cả những người trên phố đều nhìn về phía Chu Viễn Quang. Loại cặp này phần lớn là con gái đeo, con trai đeo trông rất kì lạ.

"Bạn học Chu, hay là cậu bỏ xuống?"

"Vì sao?"

Lâm Cam mím môi, cúi đầu không dám nhìn thẳng Chu Viễn Quang. Cô sợ mình sẽ phì cười: "Thấy người ở đây đều nhìn cậu, tôi ghen."

Chu Viễn Quang bật cười, xả tức giận bằng cách không ngừng xoa loạn tóc Lâm Cam: "Cậu không cần ghen, vì bây giờ họ đang nhìn tôi như nhìn trẻ chậm phát triển."

Lâm Cam cười ra nước mắt, dùng toàn bộ sức lực đỡ Chu Viễn Quang: "Đâu có, tôi thấy rất đáng yêu mà. Siêu cấp yêu cậu, bắt tim."

Mắt Chu Viễn Quang vẫn nhìn chăm chăm đoạn đường trước mặt, biểu cảm lãnh đạm: "Cậu nhớ việc vừa đồng ý với tôi là được rồi."

Lâm Cam: "..."

Lúc về đến nhà, bà Chu không có ở đó.

Lâm Cam chưa kịp phản ứng đã bị Chu Viễn Quang lôi vào phòng anh: "Bạn... bạn học Chu, cậu phải kiềm chế chứ."

Chu Viễn Quang tiện tay gỡ kẹp tóc gà con xuống, sau đó cởi áo khoác lông vũ, ném lên giường. Lâm Cam nhìn một màn này xong không khỏi nuốt nước miếng.

Sao người này ra trận có chút dọa người thế?

Chân đã run run, cô muốn chạy ra phòng ngoài. Nhưng chưa kịp xoay người đã bị Chu Viễn Quang bắt được.

"Không phải trước kia đã nói với cậu rồi à?" Chỉ kéo một cái, Lâm Cam đã bị anh lôi lại trong ngực.

"Hả?" Lâm Cam hơi mờ mịt.

"Còn chạy sẽ đánh gãy chân cậu."

Cổ họng Lâm Cam khản trương, ai có thể cho cô biết làm thế nào để chống đỡ mị lực của tổng giám đốc Chu bá đạo không?

"Muốn hôn thì hôn mau, cậu nói nhảm nhiều quá."

Chu Viễn Quang híp mắt, cái hôn mau chóng rơi xuống chặn những lời tùy ý của Lâm Cam, xem cô còn có thể nói gì nữa.

Liều mạng quần quít, liều mạng dây dưa.

Vừa hôn xong, Lâm Cam thở dốc trong ngực anh, hô hấp của Chu Viễn Quang cũng trở nên lộn xộn.

Con người anh đen thẫm, dục vọng trong mắt đang giãy dụa. Hơi nghiêng đầu, anh ngậm rái tai Lâm Cam, cắn nhẹ một cái.

"Mau lớn lên nào."

Lâm Cam nhéo quần áo Chu Viễn Quang, thấp giọng "ừ" một tiếng.

Cảm giác này giống như lời ca trong bài hát: *Hận không thể một đêm bạc đầu, vĩnh viễn không rời xa.*

Hai ngày nữa, bố mẹ Chu sẽ đến đón bà Chu tới Ngu thành ăn tết.

Chu Viễn Quang vốn muốn đợi bố mẹ Chu, nhưng thấy Lâm Cam đợi ở đây không ổn lắm. Hơn nữa anh cũng nghĩ cô không yên tâm để mẹ Lâm ở nhà một mình.

Thế nên hôm sau Chu Viễn Quang cùng cô trở về Ngu thành. Khi về đến nhà, mẹ Lâm rất bình tĩnh, trên mặt không có chút cảm giác vắng lặng nào. Cũng giống như những cuộc tranh chấp trước kia, mẹ Lâm không nhắc thêm lời nào nữa.

Bà cũng không hỏi Lâm Cam đi đâu, cô cũng không dám hỏi nhiều vì sợ sẽ khiến bà kích động.

Mùa xuân 2016 rất quanh quẩn.

Lâm Cam không nhìn được đồ Tết trong nhà nên tự ra ngoài chọn mua. Cô đi cùng Chu Viễn Quang.

"Bố cậu vẫn chưa về à?"

Lâm Cam đang ăn bánh bao canh anh mua cho, lời nói mơ hồ không rõ: "Ông ta ở ngoài ăn tết cùng con trai tương lai, sao còn nhớ tới mẹ con tôi?"

Chu Viễn Quang muốn nói gì đó, môi giật giật nhưng rồi lại trầm mặc.

Lâm Cam cười, vỗ nhẹ anh một chút: "Được rồi, cậu không cần buồn thay tôi. Tôi thấy bọn họ như bây giờ cũng tốt. Không gặp mặt càng hay, nếu không sẽ cãi nhau ghê lắm."

Chu Viễn Quang xoa xoa đầu cô, anh cúi đầu nhìn vạt áo mình, hít một hơi: "Lâm Cam."

"Có!"

"Đuổi tay ra."

Lâm Cam lè lưỡi, ngoan ngoãn đưa hai tay ra.

Vừa rồi có giọt nước từ bánh bao canh chảy xuống tay cô.

"Bẩn quá... Mà lại không có giấy..."

Mỉ tâm Chu Viễn Quang hơi co rút, nhìn Lâm Cam động đậy, vội trách cứ: "Không được nhúc nhích."

Lâm Cam giờ cao tay đứng bất động ở đó.

Chu Viễn Quang cong môi, liếc cô. Sau đó vừa lấy khăn giấy vừa cụp mắt chuyên tâm lau tay cho cô. Lâm Cam nhìn xung quanh không có ai mới nhón chân hôn lên má trái Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang vừa bực mình vừa buồn cười.

Người này càng ngày càng biết cách dỗ anh. Nhưng đúng là chỉ cần nhìn cô tươi cười, khỏe miệng anh cũng không kiềm được mà cong lên.

Đối với học sinh lớp 12 mà nói, kì nghỉ đông rất ngắn.

Lâm Cam thấy mình không biết sống làm sao, thoát một cái đã đến ngày tựu trường. Mới tới trường, Lâm Cam đã cảm nhận được không khí khẩn trương trong lớp. Hoạt động duy nhất của lớp 12 ngoài học tập cũng chỉ có học tập.

Ngày nào Lâm Cam cũng làm đề thi.

Khoảng thời gian bên cạnh bạn học Chu vào sáng sớm và sau tiết học buổi tối vẫn không thay đổi. Thế nên mỗi ngày Lâm Cam đều mong chờ tới tối, cô chỉ mong đoạn đường từ khu phòng học tới cổng trường dài hơn một chút.

Mọi người đều nói thành tích thi thử lần một sẽ tương đương với thành tích thi đại học. Cũng vì nguyên nhân này mà có rất nhiều học sinh hoảng loạn khi làm bài thi thử lần một.

Lúc Chu Viễn Quang đứng ở ngoài chờ Lâm Cam thì thấy cô vẫn đang học từ đơn tiếng Anh.

"Tình hình gần đây thế nào?" Trên đường trở về kí túc xá, Chu Viễn Quang mở lời.

Lâm Cam cúi đầu, rõ ràng buồn buồn, không vui.

"Chưa ra sao hết."

"Ừ?"

"Lo thi thử lần một không đủ điểm. Cậu nói sao làm người lại khó khăn như thế chứ? Có lúc, cậu không biết mình cố gắng như vậy có đúng không. Vừa rồi Tiết Giai Kỳ tự chấm đề thi số học, tra đáp án xong thì khóc ngay tại chỗ, tôi nhìn cũng thấy khó chịu trong lòng. Rõ ràng mỗi ngày mọi người đều cố gắng như thế, nhưng hiện thực thật tàn khốc."

Chu Viễn Quang nhìn cô, thở dài: "Không ai biết ngày mai của mình sẽ thế nào. Nhưng chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức mình, không hổ thẹn với lòng, để lúc nhận kết quả sẽ thản nhiên, không phải hối hận và hoang mang là đủ rồi."

Lâm Cam nhìn thần sắc bình tĩnh của anh, nội tâm cũng bình lặng không ít: "Cậu có sợ không?"

Chu Viễn Quang nghĩ một chút, hơi chần chừ rồi gật đầu.

Lâm Cam bật cười: "Mỗi ngày cậu đều ổn định như thế, trông không giống sợ hãi chút nào."

Chu Viễn Quang mím môi, thở dài nhẹ tới mức không thể nhận ra.

Sao lại không sợ hãi chứ?

Tương lai tràn đầy những điều vô định đến thế kia mà. Chỉ cần đi làm một bước, cũng đủ để hai người không vào được đại học X. Nhưng anh sao có thể bộc lộ những lo lắng này trước mặt cô? Huống hồ, anh rất có lòng tin với tương lai của hai người.

Vì anh quả thực không nghĩ ra lí do gì để tách ra, anh thích cô đến thế mà.

Lúc có kết quả thi thử lần một, Lâm Cam mới buông bỏ được tảng đá trong lòng. Điểm của cô và Chu Viễn Quang có khả năng lớn hơn điểm sàn của đại học X. Hơn nữa điểm của Tiết Giai Kỳ cũng không tệ, ít nhất có thể hơn điểm vùng. Mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt đẹp, mỗi ngày trôi qua rất phong phú, vui vẻ.

Nghe nói không khí ở các lớp thường cũng rất khẩn trương. Lâm Cam ít khi thấy Lưu Hân Tĩnh. Tiết Giai Kỳ lại cực kì vui vẻ, loại người đó chính là mất không thấy tâm không phiền.

Tối tháng Năm, thời tiết đã dần nóng lên.

Rất nhiều học sinh không dám ngủ trưa trong lớp, ngoài làm đề vẫn là làm đề.

Lúc có điểm thi thử lần 2, trường học không dán bảng thông báo thành tích vì lo học sinh nhìn thấy sẽ lo lắng. Điểm thấp sẽ buồn bã, tuyệt vọng, điểm cao lại nóng nảy không thôi.

Giai đoạn này tâm lí vẫn quan trọng hơn điểm số.

Có người đã buông bỏ, có người vẫn vật lộn.

Trong lớp có người nói đùa mọi người đoán xem năm nay thi đại học, ai sẽ được điểm cao nhất. Có người nói là Chu Viễn Quang, có người đoán là Lâm Cam, một số bạn học khác trong lớp cũng được nhắc tên.

Nhưng ngược lại có người mở miệng: "Các cậu có phát hiện từ trước đến nay bố mẹ Lâm Cam chưa bao giờ tới họp phụ huynh không."

"Năm lớp 10, tôi nghe Lưu Hân Tĩnh nói bố cậu ấy quen bố Lâm Cam. Bố cậu ấy nói bố Lâm Cam có tiểu tam bên ngoài, chuẩn bị li dị rồi, không biết bây giờ thế nào."

"Được rồi, nói mấy chuyện này làm gì, dù sao cũng là chuyện nhà người ta."

...

Sau khi những lời này truyền tới tai Lâm Cam, cô khẽ mỉm cười, không nói gì.

Vấn đề trong lòng cô bây giờ là vì sao Lưu Hân Tĩnh lại biết rõ chuyện nhà mình như vậy, cậu ta còn hoài nghi "câu huyết" rằng cô có phải con ngoài giá thú của Lâm Kiến Quốc không.

Bây giờ nghĩ lại, trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió.

Con số trên bảng đen dần chỉ còn một chữ số, ngày thi đại học càng đến gần hơn. Không khí trong lớp học như lò luyện đơn, tâm trạng học sinh lại như các loại gia vị. Có điều, cuối cùng không ai biết mình sẽ luyện ra loại "tiền đàn" gì.

Trước kì thi tốt nghiệp trung học, Lâm Cam về nhà một chuyến, cô bàn bạc với mẹ Lâm, hai ngày thi đại học cô vẫn sẽ ở lại trường học. Mẹ Lâm đồng ý, chỉ nói cô hãy thi thật tốt.

Lúc sắp đi, Lâm Cam nhìn sắc mặt bà nhợt nhạt, trong lòng dâng lên cảm giác bất an: "Mẹ, có phải gần đây mẹ bị ốm không? Mùa hè dễ bị cảm, mẹ có cần đến bệnh viện kiểm tra không?"

Mặt mẹ Lâm mang ý cười, đưa tay vén tóc Lâm Cam ra sau tai: "Mẹ không sao, con thi cho tốt, đừng lo lắng."

"Vậy con đi thi về rồi sẽ đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra."

"Được."

...

Ra khỏi nhà, Lâm Cam cùng Chu Viễn Quang đi xem trường thi. Bạn học Chu thi ở Nhị Trung, Lâm Cam thi ở Nhất Trung.

Sau khi đi xem trường thi với bạn học Chu xong, hai người mau chóng trở về trường.

"Đừng khẩn trương, thi thật tốt. Ngày mai cố lên." Đây tuy là lời Lâm Cam nói với Chu Viễn Quang nhưng sắc mặt cô cứng nhắc, lời này không có bao nhiêu đáng tin.

Không khí mùa hè luôn bí bách, khô hanh. Lúc này sân thể dục không có ai, rất trống trải.

Chu Viễn Quang cười khẽ, đưa tay ôm Lâm Cam, cọ cọ ở đỉnh đầu cô mấy cái, sau đó dịu dàng trấn an: "Thi thật tốt, thi xong sẽ có thưởng cho cậu."

Lâm Cam cọ cọ ở ngực anh như đang làm nũng: "Thưởng gì?"

"Thi xong sẽ biết."

Lâm Cam "ừ" một tiếng.

"Bạn học Chu, liệu chúng ta có làm được không?"

Chu Viễn Quang cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một cái hôn êm ái lên đỉnh đầu Lâm Cam.

"Ngoan, chúng ta nhất định sẽ làm được."

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cậu ở đâu?

Biên tập: TBB

Một đêm trước ngày thi, Lâm Cam không biết mình đang hưng phấn hay lo lắng nữa. Dù sao, tới 1 giờ cô mới ngủ thiếp đi, hơn 6 giờ một chút đã tỉnh.

Buổi sáng phải tới lớp tập hợp, thầy Trương Cương phát giấy dự thi.

Trong lòng Lâm Cam hốt hoảng không thôi: "Thầy, hôm qua em chỉ ngủ 4, 5 tiếng thì làm sao bây giờ?"

Thầy Trương Cương cầm tập giấy dự thi gõ vào đầu Lâm Cam. Thầy giọng rất cao, nhưng rơi xuống lại nhẹ nhàng: "Cho em cái tát thức tỉnh là được rồi."

Lâm Cam nhìn thầy còn tâm trạng dễ đùa, trong lòng càng khó chịu hơn.

Thầy Trương Cương liếc một cái đã nhìn thấu tâm tư cô: "Được rồi, em sợ gì chứ, đừng không có tiền đồ như vậy. Hơn nữa, em nhìn các bạn học trong lớp xem, có mấy người hôm qua có thể ngủ ngon? Ngủ 4, 5 tiếng đã đủ tỉnh lực để chống đỡ cả ngày hôm nay rồi."

Lúc đầu Lâm Cam mở miệng cũng là muốn được thầy an ủi một chút. Dù sao, thầy Trương Cường đã dẫn dắt học sinh tốt nghiệp nhiều năm như thế, thầy cực kì có kinh nghiệm và lão luyện.

"Đi đi, chờ... chờ tin tốt của em và tên nhóc kia đấy."

Lâm Cam bị thầy nói vậy thì ngược ngùng đứng lên, mọi khăn trương và phiền não lúc này cũng biến mất không còn tăm hơi.

Nhóm tới trường thi ở Nhị Trung có xe chuyên chở, Chu Viễn Quang đứng ở dưới lầu xếp hàng, thấy Lâm Cam đi ra từ phòng học thì vẫy vẫy tay.

Lâm Cam gật đầu một cái.

Hai người không ai nói gì.

Đây là một trận chiến kẻ vai sát cánh.

Trận đầu tiên thi Ngữ văn rất khăn trương. Giữa lúc thi, Lâm Cam phải gọi giám thị để mượn khăn lông lau mồ hôi tay. Không biết do bị thiếu từ đầu hay ăn bớt nguyên liệu, hậu quả là lông trên khăn rụng ra, nhưng điều này không gây ảnh hưởng tới Lâm Cam. Thi xong đi xuống, Lâm Cam đoán điểm thi thật lần này có lẽ không kém điểm thi thử bình thường là bao.

Tiếp theo buổi chiều thi Số học, đây cũng là môn siêu hạng của cô.

Lúc tập trung trong lớp vào buổi tối, Tiết Giai Kỳ đọc sách tới không nhắc được kính lên. Bạn học xung quanh đều nói đề thi số học năm nay thật biến thái.

"Sao lại thế này?"

Tiết Giai Kỳ gào khóc: "Tớ cảm thấy tớ không được."

"Thi xong rồi đừng suy nghĩ nữa, thi xong môn nào ném môn đó đi."

Lâm Cam suy nghĩ một chút, đưa tay vỗ nhẹ Tiết Giai Kỳ: "Hơn nữa, tớ tin cậu sẽ làm được, đừng lo lắng quá."

Lâm Cam rất ít khi thực hiện hành động như vậy. Có thể vì ít thực hiện nên Tiết Giai Kỳ lại cảm nhận được sự trân quý và khích lệ từ đó.

Tiếng Anh chính là chướng ngại lớn nhất đối với Lâm Cam, sẽ rất khó để có thể vượt qua môn mấu chốt này. Một năm cố gắng liều mạng học từ đơn, dù điểm số cũng cao hơn nhưng Lâm Cam vẫn luôn không đủ tự tin với tiếng Anh.

Trước khi thi tiếng Anh, Lâm Cam cố ý đi tìm Chu Viễn Quang.

"Đã bước một chân vào cửa rồi, đừng sợ." Thấy Lâm Cam đỏ mồ hôi đầy trán, Chu Viễn Quang lấy khăn giấy ra lau cho cô.

"Hơn nữa, cậu không xem năm nay cậu học tiếng Anh với ai hả, có gì phải sợ." Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang phách lối như vậy, cũng biết anh đang an ủi để cô buông lỏng.

"Thật ra cẩn thận ngắm lại thì thi đại học là để quyết định đoạn đường kế tiếp sẽ đi thế nào thôi."

"Không có gì phải sợ, dù con đường kia có thế nào, tôi cũng sẽ ở bên cậu."

"Hửm?" Thấy cô ngẩn người, tay Chu Viễn Quang đưa ra phía trước quơ quơ một chút.

"Được."

...

Lúc trở về lớp, Lâm Cam vốn muốn nằm nghỉ trên bàn một lúc nhưng tim đập ngày càng nhanh.

"Thịch thịch thịch", "Thịch thịch thịch" khiến người ta phát hoảng.

Điện thoại của cô rung hai cái, có bạn học đang nghỉ trong lớp nhìn lại. Lâm Cam định mặc kệ nhưng nhìn thì thấy là số điện thoại của mẹ Lâm, cô cau mày, ra bên ngoài bắt máy.

"A lô, mẹ, sao vậy..."

Chữ "ạ" còn chưa nói xong đã bị giọng nói bên kia cắt ngang: "A lô, xin chào, đó có phải con gái của Tăng Tuệ Đình không?"

Tăng Tuệ Đình là tên mẹ cô.

Mi tâm Lâm Cam giật thót: "Đúng vậy, là tôi."

"Mẹ cô tự sát, bệnh viện không liên lạc được với bố cô. Mong cô tới bệnh viện một chuyến..."

Lâm Cam không nghe được câu kể tiếp nữa.

Trong đầu trống rỗng, ai tự sát?

Tới lúc phản ứng lại được, trong đầu Lâm Cam hiện lên hình ảnh đan chéo thấp thoáng của Chu Viễn Quang và mẹ mình.

Xung quanh có bạn học đi qua, cô đột nhiên chạy tới, nắm cánh tay người đó: "Bạn học, xe tới trường Nhị Trung đã đi chưa?"

Người bị bắt lại hơi lơ mờ, cậu ấy cúi đầu nhìn dưới lầu: "Chắc là đi rồi, cậu nhìn xem, dưới lầu không có ai xếp hàng nữa."

Lâm Cam mím môi, đột nhiên buông lỏng tay, sắc mặt phờ phạc. Cô bắt đầu chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi cho bố Lâm nhưng không có ai bắt máy. Lâm Cam ngồi trên xe thuê, từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu bắt đầu rơi xuống.

"Mẹ cô tự sát..."

"Không có gì phải sợ, dù con đường kia có thế nào, tôi cũng sẽ ở bên cậu."

"Chờ tin tốt của em và tên nhóc kia..."

Hiện giờ trong đầu cô đều là giọng tổng đài báo bận: "Xin chào, điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy. Mời bạn liên lạc lại sau."

...

Tới bây giờ, thượng đế không bao giờ chia bài theo thương lượng trước. Hơn nữa nếu xét về bản chất, bạn không thể đàm luận chuyện đó là công bằng hay không.

Bạn càng sợ, Ngài sẽ hết lần này tới lần khác ban cho bạn thẻ bài bạn không muốn nhất. Mà tàn nhẫn nhất là sau một hồi đánh cược, tất cả mọi thứ sẽ được quyết định ở lá bài cuối cùng.

Mọi thứ bạn đang nắm trong tay đều bị xóa bỏ hoàn toàn.

Bạn không có cách nào để phản bác, vì đây là kết cục được định sẵn từ khi bắt đầu.

_____

Sau khi làm thủ tục xong, mẹ Lâm bị đẩy vào rửa dạ dày.

"Dì, có chuyện gì vậy?"

Di Bảo Khiết là người quét dọn một tuần hai lần ở nhà Lâm Cam. Dường như đi ấy vẫn chưa phục hồi tinh thần sau vụ tai nạn, trên mặt vẫn mang vẻ run rẩy, nom nớp.

"Sáng nay bố cháu về ép mẹ cháu ký vào đơn ly hôn. Không biết hai người tranh cãi trong phòng thế nào, "rầm" một cái bố cháu đã ra cửa."

Gân xanh trên tay mẹ Lâm Cam đều nổi lên.

"Dì lên xem thì thấy mẹ cháu ngã dưới đất. Dì đỡ bà ấy lên, rót nước rồi đi xuống lầu. Buổi trưa sau khi quét dọn xong, dì định vào chào để về mà gõ cửa hồi lâu không thấy mẹ cháu mở cửa."

Lâm Cam ép mình phải tỉnh táo.

"Lúc đó đi bắt đầu sợ, đi vào xem thì thấy lọ thuốc ngủ ném trên đầu giường nên vội gọi 120. Nhưng tới đây họ nói phải gọi điện cho người thân..."

Phía sau Lâm Cam đã biết hết rồi.

Không bộc phát trong im lặng mà là chết trong im lặng.

Cuối cùng thì xoáy nước lớn này cũng nuốt trọn tất cả mọi người.

_____

Mẹ Lâm vẫn chưa rửa ruột xong, Lâm Cam cúi đầu nhìn thời gian.

Bạn học Chu... đã tới trường thi rồi. Chóp mũi đau xót, không biết phần thưởng anh nói sẽ cho cô là gì. Nhưng trước đó cô đã có "niềm vui bất ngờ" cho anh rồi.

Lúc mẹ Lâm bị đẩy ra vẫn còn hôn mê, bác sĩ bảo y tá đẩy tới phòng bệnh, sau đó nói chuyện với Lâm Cam: "Có lẽ sẽ hôn mê khoảng 7, 8 tiếng. Có gì không thể nói chuyện với nhau, sao lại tự vẫn như thế."

Cô lắc đầu, bác sĩ đã đi rồi.

Lâm Cam ngồi trông bên cạnh giường mẹ Lâm, nhìn sắc mặt bà vẫn âm ảm như cũ, những điều muốn nói đều nghẹn trong ngực, không biết nói gì cho phải.

"Từ lúc con có kí ức, ngày nào hai người cũng cãi nhau, mà cãi thế nào cũng không có kết quả. Mẹ nói mẹ có ngốc không chứ, cãi nhau với người như thế làm gì? Ông ta muốn ly hôn thì mẹ ly hôn đi. Mẹ xinh đẹp như thế, chắc chắn có thể tìm được người khác đẹp đẽ hơn ông ta."

Nước mắt của Lâm Cam lặng lẽ rơi xuống.

Từ bé tới giờ, mẹ Lâm dùng 99 phần trăm tinh lực trên người Lâm Kiến Quốc, còn lại 1 phần trăm nhỏ bé để lại cho cô.

"Có lúc con nghĩ con giống hoàng tử thời xưa, chỉ là công cụ để mẹ lấy lòng Lâm Kiến Quốc. Nếu con khiến ông ta vui vẻ, mẹ cũng sẽ nhớ tới con."

Có thể làm thế nào đây, đã là máu mủ ruột già, con có muốn vứt bỏ cũng không được.

Định nghĩa về "Nhà" được chia ra thành lạnh lẽo và ấm áp.

Dù mẹ có ích kỉ, dù mẹ không xứng đáng, dù đôi lúc con không chấp nhận được việc mẹ làm... Nhưng con vẫn sẽ nhẫn nhịn 99 phần trăm lạnh lẽo này để đổi lại 1 phần trăm ấm áp kia cho mẹ.

"Tâm Can Nhi, bố..." Lâm Kiến Quốc khom người đi vào phòng bệnh, mang về mặt khó tin.

"Ông đến đây làm gì?"

"Hôm nay cô ấy đi khám thai, điện thoại bỏ để trên xe..."

Lâm Cam hít sâu một hơi.

"Thế nên sáng nay ông tới ép mẹ tôi ly hôn, sau đó đưa bà ta đi khám thai?"

Môi Lâm Kiến Quốc giật giật: "Tâm Can Nhi..."

"Bốp" một tiếng, cái tát của Lâm Cam dừng trên mặt Lâm Kiến Quốc. Lâm Kiến Quốc bị cái tát này làm giật mình.

"Cái tát này, tôi đánh thay mẹ mình." Rõ ràng Lâm Cam ra tay rất mạnh, cô phải thở hổn hển, uất hận trong mắt cũng trào ra.

Chính ánh mắt này khiến tức giận trong lòng Lâm Kiến Quốc bị dập tắt.

"Sau khi mẹ tỉnh lại, hai người ly hôn đi. Lần này, bà ấy không ly hôn tôi cũng không đồng ý."

"Không phải không ở chung được nữa sao? Vậy chúng ta tạm biệt là được, hai bên đều tách ra."

"Còn nữa, sau này đừng gọi tôi là 'Tâm Can Nhi', ông không có tư cách gọi cái tên này, tôi nghe cũng thấy chán ghét."

Phát tiết một hồi xong, toàn thế giới đều yên lặng.

Cô gần như phát tiết toàn bộ uất hận nhiều năm với cái "nhà" này.

"Tâm Can Nhi, bố..." Lời Lâm Kiến Quốc vừa nói ra đã bị Lâm Cam trừng mắt phải nuốt lại.

"A Cam, bố..."

Ông ta vẫn chưa nói hết đã bị Lâm Cam cắt đứt. Giọng cô tắc nghẹn, nắm tay mẹ Lâm che ở mặt mình.

"Lúc này có lẽ đã thi tiếng Anh xong rồi."

Một câu nói này khiến bố Lâm già đi mấy phần.

Cuối cùng ông ta cũng biết mình đã làm sai điều gì.

Lúc Tiết Giai Kỳ trở lại lớp học, đang thu dọn đồ đạc thì thấy có bạn cùng trường thì với Lâm Cam nói: "Ài, tôi nói cho các cậu biết, buổi chiều Lâm Cam không đi thi tiếng Anh đâu."

"Mẹ nó, không đi thi đại học luôn, đại tỷ đúng là quá tự do, phóng khoáng."

"Thật hay giả?"

...

Đầu Tiết Giai Kỳ nổ "ầm" một tiếng, cô chạy qua nắm lấy áo nam sinh kia: "Cậu nói bậy gì đó?"

"Sao tôi có thể nói bậy được? Cậu tới hỏi cậu ấy thì biết."

Nghĩ tới Chu Viễn Quang vẫn đứng ở cửa chờ Lâm Cam, Tiết Giai Kỳ chạy ngay ra ngoài.

Tất cả những cảm giác khó tin, hốt hoảng, bất an đều nổi lên.

"Bạn học Chu, Lâm Cam... không đi thi tiếng Anh."

Thông tin này không chỉ đã kích tâm trạng mà còn làm mọi quỹ đạo ban đầu chệch đi.

...

Điện thoại Lâm Cam để trong túi không ngừng rung lên. Nhìn ba chữ "bạn học Chu" trên màn hình, tay Lâm Cam run run, không dám bắt máy.

Một lần không bắt máy, điện thoại di động lại rung lên lần hai.

Cuối cùng ngón tay cô vẫn trượt xuống, nhấn nút trả lời, nhưng không biết mở lời giải thích chuyện này thế nào.

Tất cả đều như một cơn ác mộng kì lạ.

"Cậu ở đâu?" Giọng nói quen thuộc vang lên, mang theo tia bất an rõ rệt.

Lâm Cam cắn chặt môi.

Hết chương 48.

Lời của tác giả: Tối hôm qua sau khi đọc chương trước, nhiều độc giả cũng đoán được hướng đi của nút thắt rồi. Thật ra từ lúc bắt đầu, truyện đã đi theo hướng này. Mẹ Lâm cố chấp, bố Lâm ích kỉ, không có trách nhiệm của bậc làm cha làm mẹ, tất cả đan xen dẫn đến việc "chỉ phá mới có thể lập."

Yên tâm, sẽ không chia tay, cũng sẽ không ngược. Có lẽ chỉ còn hai, ba chương nữa là kết thúc thời trung học.

Tôi đảm bảo, đại học chỉ có ngọt!!! ORZ.

Không ngọt sâu răng coi như tôi thua.

Nhìn các vị đại gia uy hiếp, tôi chỉ có thể khóc lóc cầu mọi người moah moah.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Học trưởng Chu, em muốn tới tìm anh

Biên tập: TBB

Lúc Chu Viễn Quang chạy tới bệnh viện, Lâm Cam đang ngồi trong phòng bệnh.

Hai người ra hàng ghế bên ngoài cửa phòng bệnh để nói chuyện.

"Dì vẫn chưa tỉnh sao?"

Lâm Cam cúi đầu, hai tay bất an nắm chặt một chỗ, mắt cũng không dám nhìn thẳng.

"Không phải đã nói rồi à, dù cậu lựa chọn con đường thế nào, tôi cũng sẽ đi cùng cậu."

Nước mắt của Lâm Cam bắt đầu rơi xuống từng giọt từng giọt, dường như mọi ưu phiền cũng bộc phát theo những lời này của anh. Vào giờ khắc này, mọi tuyệt vọng, căm ghét, sợ hãi, mê mang cùng với áy náy đều không giấu được nữa.

"Tại sao... lại là tôi?" Cô nắm tay Chu Viễn Quang, khóc trong yên lặng, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Lâm Cam thực sự không hiểu.

Tại sao lại là cô.

Tại sao cô lại có ông bố bà mẹ ích kỉ đến thế.

Vì sao cô không mang nợ nhưng vẫn phải trả giá?

"Xin lỗi... Tôi không... đi thi..."

Chu Viễn Quang lau nước mắt giúp Lâm Cam nhưng nước mắt của cô lại rơi xuống càng nhiều. Không dám nhìn nữa, anh chỉ có thể dùng sức ôm cô vào lòng, tay vỗ về nhẹ nhẹ phía sau lưng.

"A Cam của chúng ta rất ngoan, là bọn họ không tốt."

"A Cam của chúng ta rất giỏi."

"Không sao cả, có tôi ở đây."

...

Lời nói của Chu Viễn Quang mang theo tia trấn an cùng đau lòng, bao thương tiếc nghiền lại trong lồng ngực, không thể xua tan.

Anh vẫn ở cạnh đợi tâm trạng của cô bình ổn trở lại.

Chớp mũi và vành mắt Lâm Cam đỏ ửng, ngón cái dùng sức đâm vào lòng bàn tay: "Tôi không vào đại học X được rồi." Lời nói không lưu loát đang đứt khoát thừa nhận sự thật tàn nhẫn này.

Từ khi nhận được cuộc điện thoại của bệnh viện, trong đầu cô xuất hiện nhiều nhất chính là kết quả này.

"Bạn học Chu, có thể nhờ cậu một chuyện không?"

Chu Viễn Quang sờ đầu cô: "Cậu nói đi."

Lâm Cam cắn răng nói ra từng chữ từng chữ, nhưng lại mơ hồ mang theo vẻ khẩn cầu.

"Nhờ cậu, dù lựa chọn cuối cùng của tôi là gì, cậu cũng đừng thay đổi vì tôi, đừng thỏa hiệp vì tôi, đừng thay đổi quỹ đạo ban đầu của cậu vì tôi, đừng thay tôi gánh vác thứ tôi vốn gánh vác được." Nói xong câu cuối cùng, cô như đang lẩm nhẩm, cuối cùng chỉ lắc đầu.

Chu Viễn Quang nghe hết những lời cô nói xong, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Người này, sao có thể xuyên qua buồng tim anh như thế chứ.

Sao anh có thể không hiểu gánh nặng và ý nguyện của cô.

Vì thích nhau, nên muốn bản thân đứng lên chống lại mọi bất công và ác ý. Đối phương chỉ cần nhượng bộ một chút thì sẽ đau lòng, tự trách và áy náy không thôi.

Hốc mắt Chu Viễn Quang đỏ như sung huyết.

Anh đỡ sau gáy Lâm Cam, để trán hai người đối nhau: "Đồ ngốc."

Cậu sợ hãi cái gì, hay đang áy náy điều gì?

Tôi chỉ cần cậu vui vẻ, hạnh phúc là được rồi.

Đâu cần... cậu có những nỗi niềm như thế.

Chu Viễn Quang đỡ cô ngồi xuống lần nữa.

"Vừa rồi Tiết Giai Kỳ cũng muốn tới, nhưng nghĩ cậu không muốn cậu ấy cùng lo lắng nên tôi bảo cậu ấy về nhà trước rồi."

Lâm Cam gật đầu.

"Thoải mái nào, tôi sẽ giúp cậu nghĩ cách. Đừng sợ."

Lâm Cam "ừ" một tiếng.

"Khoảng mấy giờ đi tỉnh lại?"

"Khoảng 10 giờ tối."

"Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?"

Lâm Cam gật đầu.

"Cậu nghĩ bỏ cậu... hai người bọn họ?" Chu Viễn Quang không muốn nói, lại không thể không nói.

Nếu A Cam của anh muốn vui vẻ thì nhất định phải giải quyết chuyện này.

"Lần này... dù có thế nào, tôi cũng khuyên bà ấy ly hôn."

Chu Viễn Quang thở dài, tay đặt trên đỉnh đầu Lâm Cam xoa một cái: "Điểm của cậu..."

Lần này Chu Viễn Quang còn chưa nói hết lời, Lâm Cam đã ngẩng đầu. Chu Viễn Quang thấy cô như vậy, cũng biết cô đã có quyết định của mình rồi. Khó trách lúc mới gặp, anh phát hiện cô rất có chủ kiến, ý thức độc lập và mạnh mẽ.

Bố mẹ vô tâm là vậy, nếu đứa trẻ không lớn mau một chút thì liệu có thể sống sót được không? Vừa nghĩ như thế xong, mọi ưu điểm của cô lại càng khiến anh đau lòng.

"Tôi biết điểm của tôi không đủ đại học X, có lẽ có lắm mới qua điểm sàn."

"Nhưng nếu phải ôm tiếc nuối, tôi không cam lòng. Huống hồ, như vậy sẽ bỏ phí một năm cậu dạy tôi học tiếng Anh..."

Cố gắng lâu như thế, rõ ràng mình có thể làm được, sao có thể cho phép mình ôm tiếc nuối mà lùi bước.

Chu Viễn Quang cong môi, vén sợi tóc của cô vừa bị nước mắt thấm ướt sang một bên: "Tôi biết."

Đây mới là A Cam của anh.

Có thể dừng cảm đưa ra lựa chọn của mình.

Không chịu thua, không muốn để bản thân tiếc nuối.

Lương thiện lại kiên cường, tồn tại như đóa hướng dương luôn chân thực hướng lên phía trước.

"Tôi học lại, cậu tới đại học X chờ tôi." Chỉ người trong cuộc mới biết câu nói này có bao nhiêu chua xót.

Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang còn định nói gì đó, cô đưa tay che miệng anh rồi lắc đầu. Ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn khó thấy, nhưng vẫn bị Chu Viễn Quang nhìn thấu.

"Không được thay đổi quỹ đạo ban đầu của cậu, nếu không tôi không thể tha thứ cho mình."

Chu Viễn Quang muốn ở đây trông nom nhưng Lâm Cam cự tuyệt.

"Cậu về giúp tôi bảo Tiết Giai Kỳ đừng lo lắng."

Lâm Cam thấy trước khi đi anh vẫn chưa yên tâm nên cười một cái: "Dù có thế nào đây cũng là chuyện trong nhà, cuối cùng cũng phải xử lý thôi. Cậu phải tin tưởng tôi."

Nói tới mức này, anh không đi cũng không được.

Thời gian bác sĩ dự kiến rất chính xác, khoảng 10 rưỡi tối, mẹ Lâm tỉnh lại. Sau khi bà mở mắt, cô không kịp phản ứng, vui buồn lẫn lộn.

Nên nói thế nào đây?

Cô bắt đầu hiểu vì sao khi mình tỉnh lại ở nhà bà Chu, Chu Viễn Quang lại tức giận nhắc tới "điện Diêm Vương".

"Đây là bệnh viện?"

Lâm Cam "vâng" một tiếng: "Di Bảo Khiết phát hiện sớm, kịp thời đưa mẹ tới bệnh viện rửa dạ dày."

Cô nói xong lại không muốn nói thêm lời nào nữa.

"Lâm Kiến Quốc đâu?"

Nắm tay Lâm Cam siết chặt, cô nghe thấy mình mờ miệng, giọng điệu lừng lờ: "Mẹ, con không đi thi tiếng Anh."

Mẹ Lâm nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt nóng bỏng chảy ra, sắc mặt suy nhược như già đi nhiều tuổi.

"Tại mẹ... Xin lỗi con."

Sắc mặt Lâm Cam âm ỉ, cắn môi không lên tiếng.

Trên thế giới này, không phải mọi lời xin lỗi đều đòi lại được câu "Không sao".

Ít nhất tại thời gian và địa điểm này, cô không có cách nào tha thứ được.

"Ly... Ly hôn."

Mẹ Lâm nhắm mắt, thở dài: "Sớm nên ly hôn rồi."

Tay bà nắm chặt ra trái giường, nỗi hối hận xông thẳng vào tim: "Do mẹ u mê không tỉnh... nên mới hại tới con. Là mẹ sai, mẹ sai rồi."

Bà khóc tới khản giọng, khóc vì đoạn thanh xuân sai lầm, khóc vì những tháng năm đầy hối hận, khóc cả vì bản thân là một bà mẹ vô trách nhiệm.

Lâm Cam mím môi, cụp mắt.

Lần đánh cuộc này, không có người chiến thắng.

Ngày hôm sau ra viện, mẹ Lâm liền tìm luật sư làm giấy tờ ly hôn.

Hôm qua điện thoại di động của Lâm Cam hết pin, về nhà mới thấy tin nhắn WeChat Chu Viễn Quang gửi tới hôm qua.

"Tôi về đến nhà rồi, cũng đã chuyển lời tới Tiết Giai Kỳ, cậu yên tâm."

"Cả lựa chọn hôm nay nữa, cậu không cần sợ, tôi sẽ theo đi cùng cậu tới cùng."

Con đường phía trước có thể từ từ, tôi tình nguyện đi trước thăm dò giúp cậu một chút.

Trưởng thành sớm hơn cậu một chút, có thể sớm thay cậu che gió chắn mưa.

Không sao cả, vòng tay của tôi vẫn luôn ở đây."

Nước mắt của Lâm Cam lại rơi xuống.

Cô nhớ trước đây từng đọc được một đoạn văn trên mạng:

"Nếu con đường phía trước cậu nhất định phải đi khiến tôi vấp ngã tới chệch lối, tôi hy vọng cách yêu thương của tôi không phải là liều mạng kéo cậu lại, nói rằng cậu không nên đi, không thể đi. Mà là chuẩn bị cho cậu một đôi giày bền bỉ nhất, chuẩn bị cho cậu chiếc ô chắn gió chắn mưa. Nói với cậu giao lộ thứ hai trơn trượt, con đường thứ năm có kẻ ăn trộm. Đứng mua bánh ga-tô ở ven đường, nói với cậu, mau về nhà có cơm chờ sẵn."

Điều duy nhất khiến Lâm Cam cảm kích trời cao là Ngài đã đưa Chu Viễn Quang đến bên cô.

Quá tình lý hôn của bố mẹ Lâm diễn ra nhanh hơn những năm dần vật, tranh chấp nhiều.

Có lẽ lần "tối điện Diêm Vương" này khiến tâm tính của mẹ Lâm thay đổi rất nhiều. Mấy ngày nay, sự tập trung của bà đều đặt trên người Lâm Cam. Biết cô muốn học lại, mẹ Lâm không ngừng nói "xin lỗi."

Lâm Cam vẫn không nói gì như cũ, có lẽ đây là cây gai buộc chặt vào mối quan hệ mẹ con của họ trong kiếp này.

Không rút ra được, cũng không quên được.

Còn ba ngày nữa là có điểm thi đại học, Chu Viễn Quang gọi Lâm Cam ra ngoài.

"Nắng lắm, ra ngoài làm gì?"

Chu Viễn Quang vừa cầm ô che nắng cho cô vừa liếc mắt: "Tiết Gai Kỳ gọi cậu ra ngoài cậu cũng không muốn, tôi lo người cậu bị mốc."

Nói xong còn chậm rãi lung lay ô trong tay: "Nếu không sau này phải gọi cậu là Tâm Can Nhi 'Mốc'."

Gần đây có quá nhiều chuyện phát sinh, tâm tính của cô cũng thay đổi không ít. Những nóng nảy trước kia đều bị cuộc sống cứng rắn mài mòn đi hơn một nửa.

Cô đưa tay捏 eo Chu Viễn Quang, sờ thấy cảm giác không tệ nên chuyển thành vuốt ve, miệng vẫn làm bộ làm tịch: "Cậu mới là Tâm Can Nhi 'Mốc'."

Chu Viễn Quang cười khê, thấy cô vui vẻ nên cũng không để ý tới việc mình bị bắt nạt.

"Đi đâu ăn cơm?"

Chu Viễn Quang vĩnh viễn suy nghĩ: "Cậu đi theo tôi là được rồi."

Hai người ngồi taxi, Lâm Cam nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, sau đó lại nhìn về phía Chu Viễn Quang.

"Bạn học Chu, cậu biết hôm nay là ngày gì không?"

Chu Viễn Quang suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Ngày gì?"

Lâm Cam cắn môi dưới, cô thấy mình nghĩ nhiều rồi. Người này tới giờ vẫn chưa hỏi cô lần nào, sao có thể biết hôm nay là ngày gì?

Xe taxi chạy giữa dòng xe ồn ã, cuối cùng vẫn đến được nơi kia. Nơi đó không có gì đặc biệt, chỉ là một nhà hàng lẩu bình thường.

Đi vào mới thấy hơi sững sờ.

Phòng bên trong được trang trí đầy bóng bay rực rỡ sắc màu.

Cô nghiêng đầu nhìn Tiết Gai Kỳ đang ngồi, sau đó quay sang nhìn Chu Viễn Quang.

"Được đấy, hai người dám diễn kịch trước mặt tôi."

Cô còn chỉ Tiết Gai Kỳ: "Không phải cậu nói đang đi chơi à?"

Sau đó lại nhìn Chu Viễn Quang bĩu môi: "Không phải cậu nói không biết hôm nay là ngày gì à?"

Trong mắt Lâm Cam dần có tia nước: "Đồ lừa gạt."

Chu Viễn Quang thở dài, ôm cô vào trong lòng: "Hôm nay là sinh nhật, sao có thể khờ chứ?"

Ngày sinh nhật trong thẻ căn cước của Lâm Cam sớm hơn ngày sinh nhật thật một tháng. Ngoài Tiết Gai Kỳ biết chuyện này, cô chưa nói với ai khác.

"Sao cậu biết hôm nay là sinh nhật tôi?"

Tiết Gai Kỳ ở bên cạnh nhủ mồm: "Lúc hai người vừa yêu nhau, người ta đã tới hỏi tôi rồi."

Lâm Cam lè lưỡi, lại ôm Chu Viễn Quang một chút.

"Ai da, hai người cứ dính lại một chỗ có phải không? Ôm đủ chưa? Ôm đủ rồi thì đến lượt tôi." Tiết Gai Kỳ vừa nói vừa mở rộng tay muốn ôm Lâm Cam.

Lúc hai người ôm nhau, Tiết Gai Kỳ mới cảm thán: "Đề tứ lo lắng tới hồng người, bây giờ thấy cậu mới đỡ hơn."

Lâm Cam mỉm cười, cố ý trêu ghẹo cô ấy: "Đề Corgi nhà chúng ta lo lắng rồi, là lỗi của tớ."

Tiết Giai Kỳ lườm cô: "Cậu đấy, cứ đối xử với tớ như thế nữa xem."

Ăn xong bữa cơm này, Tiết Giai Kỳ ra về luôn: "Tớ muốn ăn cơm cùng để xem cậu có ỏn hay không thôi."

Lâm Cam đứng lên: "Tớ ỏn lắm, đặc biệt là lúc ăn bánh kem cậu mua."

Tiết Giai Kỳ nhướn mày: "Bánh kem này thật ra không phải tớ mua, là bạn học Chu nhà cậu sáng sớm tới tiệm bánh ngọt học làm đó."

Lâm Cam phì cười: "Bảo sao lại xấu như thế, tớ còn tưởng cậu mua chứ."

Chu Viễn Quang: "..."

Tiết Giai Kỳ: "... Thôi đi, không ở đây để bị hai người ngược nữa, tớ đi đây."

Trong phòng nháy mắt chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Ăn no chưa?"

"No rồi."

"Vậy đổi chỗ."

"Đi đâu nữa?"

"Đi cùng tôi là được."

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam đến rạp chiếu phim. Lâm Cam không hỏi gì, vẫn tiếp tục đi vào theo.

Lúc phim bắt đầu chiếu, nghe âm nhạc, cô mới thấy có gì đó không đúng.

"Bạn... bạn học Chu, chúng ta xem phim gì vậy?"

Lúc cô hỏi lời này, phụ đề trên màn hình bắt đầu xuất hiện một vùng máu.

"Phim kinh dị." Giọng Chu Viễn Quang nhàn nhạt vang lên.

Sắc mặt Lâm Cam thoáng cái đã thay đổi, chỉ nhìn Chu Viễn Quang, không dám nhìn màn hình. Khó trách lúc đi vào phòng chiếu phim lại không có nhiều người.

Chu Viễn Quang cười khê: "Sợ à?"

Lâm Cam đang hoảng gật đầu một cái.

Đâu chỉ sợ, là sợ chết khiếp.

Hai người ngồi gần cuối, lại ở trong góc.

Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn Lâm Cam, tự ý nhấn đầu cô vào ngực mình: "Còn sợ không?"

Chóp mũi Lâm Cam đều là hương thơm quanh người anh, tai bị người này che kín, mắt cũng không nhìn thấy, không còn biết sợ.

Cô buồn buồn lắc đầu.

Chu Viễn Quang nhìn dáng vẻ cô tựa vào ngực mình, kê vào tai cô mở miệng: "Xem ra, tôi chọn phim không sai."

Lâm Cam cắn răng, cô cũng biết người này cố ý mà.

"Còn sợ không?"

Lâm Cam bật cười, không để ý tới anh.

"Ồ, vẫn còn sợ hả? Xem kìa, sợ tới không nói được lời nào nữa rồi."

Lâm Cam: "..."

Chu Viễn Quang cười khê, dán vào lỗ tai Lâm Cam, nói: "Vậy tôi tới đây."

Nói xong một cánh tay đặt ở tai phải của Lâm Cam, thuận tiện ngăn trở tầm mắt cô. Tay còn lại cũng chắn cả tai trái của cô.

Ở góc tối không ai chú ý, những cái hôn dày đặc mau chóng rơi xuống.

Buổi tối, về đến nhà.

Vừa mở đèn, Lâm Cam đã thấy mẹ Lâm ngồi trên ghế salon.

"Về rồi?"

Lâm Cam "vâng" một tiếng.

"Rửa tay đi, ăn mì xong lại lên gác."

Sau khi Lâm Cam rửa tay xong, đi ra đã thấy bát mì Trường Thọ được đặt trên bàn. Nghĩ một chút, cô vẫn cầm đũa ăn hết.

"Sinh nhật vui vẻ, Tâm Can Nhi nhà chúng ta trưởng thành rồi."

Đối mặt với mẹ Lâm, Lâm Cam luôn thấy mình không cười nổi.

"Hôm nay không chỉ có con trưởng thành, cả mẹ cũng từ một người mẹ ích kỉ trở thành một người mẹ tốt."

Cổ họng Lâm Cam hơi động.

"Chúng ta đừng sống trong quá khứ nữa." Nửa ngày, Lâm Cam chỉ nói được một câu như thế, sau đó đi lên gác.

Chỉ có thời gian mới có thể cuốn trôi tất cả.

Lúc có điểm thi vào trường đại học, Lâm Cam không tra điểm. Dù điểm có thế nào, cô cũng không đỗ được. Dù có vào tạm một trường đại học nào đó, thì vẫn là không có trách nhiệm với đoạn tình cảm của cô và Chu Viễn Quang.

Không ngoài sự mong đợi của mọi người, Chu Viễn Quang đứng thứ 3 toàn tỉnh, thành tích này thừa sức vào được đại học X.

Tiết Giai Kỳ cũng được 211 điểm. Không chỉ có hai người bọn họ, toàn bộ các bạn học ở lớp 12-1 và 12-2 của Nhất Trung đều có điểm số rất tốt. Lâm Cam không tới tiệc cảm ơn thầy cô, dù lựa chọn học lại nhưng khi đối mặt với tâm trạng vui vẻ, phấn khởi của các bạn học khác, cô vẫn không bình tĩnh được.

Nhưng cô đã sớm lên mạng tìm hiểu những thứ cần mang cho Chu Viễn Quang. Tiếp theo là chuẩn bị cho việc học lại của mình.

Mùa hè như trôi qua rất nhanh.

Nhanh như chớp, thư trúng tuyển của Chu Viễn Quang được gửi tới. Tiết Giai Kỳ cũng tới đại học tốt nhất ở phía Bắc Trung Quốc.

Bố mẹ Lâm ly hôn, kết quả là chia đôi tài sản. Căn biệt thự ở ngoại ô này cũng được bán đi, mẹ Lâm mua một căn nhà ở gần Nhất Trung để tiện cho việc học của Lâm Cam.

Lần này, hai nhà cách nhau rất gần.

Lúc Lâm Cam bắt đầu học lại, đại học X vẫn chưa vào học. Chu Viễn Quang một ngày đưa cơm ba bữa cho Lâm Cam. Lớp học lại cũng có những gương mặt quen thuộc, ví dụ như Giới Áo. Cậu ấy cảm thấy không hài lòng với điểm thi của mình, nên quyết định học lại một năm.

Sau khi Lâm Cam biết chuyện này, khóe môi giật giật một cái. Người thường thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của học bá Giới.

Buổi tối trước ngày Chu Viễn Quang đi, hai người lại đi dọc con đường từ khu phòng học kia. Ra tới cửa trường, Lâm Cam bắt đầu chơi xấu không muốn tự đi. Chu Viễn Quang cương chiều nhìn cô, sau đó tự giác ngồi xổm xuống. Lâm Cam nằm trên lưng anh, bắt đầu "cắn lỗ tai".

"Cậu còn nhớ lần đầu công tôi không?"

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng, sau đó hai người cùng bật cười.

"Cậu khóc thảm như tôi cầm đinh đâm vào người cậu vậy."

Lâm Cam lại cười: "Cậu nói thật đi, có phải cậu bọc đinh trên chân bàn đó không?"

Chu Viễn Quang không ngẩng lên, nhìn con đường phía trước rồi cười: "Tôi sợ đồ gỗ nào đó lại va vào."

Lâm Cam: "..."

Màn đêm đen đặc buông xuống, nhưng có lẽ vì hai người ở bên nhau nên Lâm Cam không còn thấy cô đơn hay sợ hãi. Thậm chí ánh đèn vàng mờ nhạt trước mắt kia cũng như nhiễm ánh sáng của hy vọng.

Đến khu nhà của Lâm Cam, Chu Viễn Quang dừng lại. Lâm Cam đấm đá lung tung rồi nhảy xuống: "Tới đây thôi, cậu còn phải về sắp xếp đồ đạc nữa."

Chu Viễn Quang thả cô xuống, sau đó liếc nhìn: "Những hành lý đó của tôi đều được sắp xếp theo ý của mẹ tôi và cậu rồi."

Lâm Cam mỉm môi: "Dù thế cũng phải về mau."

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng, nhưng vẫn không chịu đi.

Càng tới lúc phải rời đi càng không bỏ được, luôn cảm thấy nhìn nhau thêm một chút cũng có lợi.

Lâm Cam ý bảo anh nghiêng đầu, nhón chân rồi đặt một nụ hôn lên. Hôn xong, Lâm Cam chạy vào bên trong. Để anh không kịp phản ứng, cô chạy tới không thờ được.

Chạy được hai bước mới quay đầu lại, Chu Viễn Quang vẫn ở chỗ cũ nhìn cô.

Lâm Cam cười híp mắt, mỉm môi vẫy tay với Chu Viễn Quang: "Đi rồi không được quá thân mật với nữ sinh bên cạnh."

Chu Viễn Quang gật đầu.

Nhìn Lâm Cam rẽ vào tới lúc khuất bóng, anh mới đi về khu nhà mình.

Lâm Cam vẫn chưa về tới nhà đã nghe thấy tiếng tin nhắn "đỉnh đông".

"Cậu cũng thế, ít giảng đề cho Giới Áo đi."

Lâm Cam bật cười, thì ra một bụng oán khi tích cả năm qua cũng không ít chút nào.

Ngày Chu Viễn Quang đi, Lâm Cam vẫn phải đi học nên không tới tiễn. Thực ra, những điều nên nói cũng nói rồi, giờ xem cô thế nào thôi.

Mọi người đều nói học lại là chuyển lữ hành cô độc, không phải do số điểm bạn sẽ đạt được là bao nhiêu, mà là thử thách năng lực chịu đựng và rèn luyện của bản thân. Mỗi người đều học tới đêm khuya, mỗi người đều phá tan ranh giới cuối cùng của chính mình. Bạn cho là bạn không được, cuối cùng lại phát hiện thì ra mình có thể.

Nhờ sự thông thạo, Lâm Cam thấy việc học tập của mình càng dễ như trở bàn tay, thi lại trở thành chuyện bình thường như cơm bữa.

Trừ ngày thứ Bảy, bình thường cô rất ít khi liên lạc với bạn học Chu. Mỗi lần đều là tích lại một đồng chuyện, đến Chủ Nhật, thỉnh thoảng Lâm Cam có chút thời gian rảnh nằm trên giường, sẽ xem lại từng tin nhắn.

Tất cả đều là tin nhắn trò chuyện.

"Tập quân sự mệt lắm."

"Bên này có rất nhiều đồ ăn ngon, chắc cậu sẽ thích."

"Muốn đưa cậu đi xem hoàng hôn ở đây."

"Hôm nay có học từ đơn tiếng Anh không?"

"Tôi xem dự báo thời tiết ở Ngu thành, ngày mai có mưa đấy, nhớ mang ô."

"Ngủ ngon, có... nhớ tôi không?"

...

Cuộc sống không vì có khoảng cách mà sinh ra xa cách. Ngược lại khoảng cách lại khiến con người thay đổi, để anh trở thành người hay cầu nhau. Ở một nơi xa xôi hàng trăm cây số khác, lo lắng cho việc sinh hoạt của cô.

Nháy mắt đã tới nghỉ đông. Mùa đông năm nay có ý nghĩa hơn so với năm ngoái. Mẹ Lâm cũng mua rất nhiều đồ chuẩn bị cho năm mới, mọi thứ dường như đều phát triển theo hướng tốt đẹp. Gặp mặt Tiết Giai Kỳ vài lần, nán lại với Chu Viễn Quang một thời gian, học kỳ mới lại bắt đầu.

Vào ngày "tuyên thệ 100 ngày trước khi ra trường", trên sân khấu vẫn là ban giám hiệu nhà trường, dưới sân khấu lại không phải cùng một lớp học sinh.

Giới Áo ở bên cạnh nhỏ giọng: "Tôi nhớ năm ngoái thầy Trương Cường cũng diễn thuyết bằng mấy lời này, sao năm nay vẫn giống y hệt vậy?"

Lâm Cam cười một tiếng, đang muốn nói gì thì bị thầy Trương Cường vừa diễn thuyết xong bắt ngay tại trận.

Dù học lại rất vất vả, khổ cực, nhưng cô không cảm thấy khổ sở chút nào. Ngược lại Lâm Cam rất vui vẻ, không phải vì thành tích, mà vì tâm tính. Vì thoát khỏi lớp sương mù "hoàn cảnh gia đình" của năm ngoái, và cũng vì biết bạn học Chu đang ở nơi xa chờ mình nên mọi thứ đều trở nên thật đáng yêu trong mắt cô.

Chỉ là thỉnh thoảng sẽ thấy nhớ nhưng.

Thiếu niên ở phương xa của cô không biết có ăn no mặc ấm không. Không biết khẩu vị còn kém như vậy không.

Tháng Tư, tờ liễu dần phiêu dạt ở khắp nơi trong sân trường.

Buổi tự học tối vừa kết thúc, Lâm Cam mau chóng thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà. Cô đột nhiên cảm thấy năm nay có chút dị ứng với tờ liễu, cả ngày hôm nay trên người đều dính tơ đỏ.

Mới ra cửa, Lâm Cam liền tròn mắt há miệng khi thấy người đang đứng ở sân trời kia. Cô gào khóc một tiếng rồi nhào qua, sờ trái một chút, sờ phải một chút, trong mắt tràn đầy mừng rỡ. Sau đó lại sờ cơ ngực, rồi lại sờ cằm anh một chút.

Có điều cô vẫn thấy khó tin: "Tôi... có phải nhớ cậu quá nên xuất hiện ảo giác rồi không."

Chu Viễn Quang bật cười: "Đồ ngốc, là tôi."

Lâm Cam liếm liếm môi, kéo cặp sách bắt đầu đứng tách ra: "Tôi không tin, trừ khi cậu hôn tôi."

Hô hấp của Chu Viễn Quang đột nhiên trầm hơn, con ngươi dần sâu thẳm, anh kéo cô ra ngoài.

Khoảnh khắc Lâm Cam bị anh đè lên tường cướp đi mọi hô hấp báo cho cô biết: Anh thật sự đã trở về.

...

"Không phải nói gần đây học rất nhiều à?"

Chu Viễn Quang giúp cô đeo ba lô, hai người nắm tay nhau ra ngoài.

"Luôn có cảm giác cậu nhớ tôi, không yên tâm nên trở về thăm một chút."

Lâm Cam chuẩn bị nói gì, đột nhiên nghiêng đầu, thấy người bên cạnh thì sợ hết hồn: "Thầy... Trương"

Bên cạnh còn không phải thầy Trương Cường sắp đi kiểm tra phòng ngủ hay sao. Thầy nhìn sang bên cạnh Lâm Cam, thấy hai đứa nhóc đang dặt tay, ánh mắt híp lại: "Trở về lúc nào?"

Chu Viễn Quang chào "chú" một tiếng: "Chạng vạng tối vừa xuống xe xong."

Lâm Cam giùng giàng muốn anh buông tay, Chu Viễn Quang lại nắm chặt thêm, không để cô buông ra.

"Vẫn chưa về nhà?"

Chu Viễn Quang gật đầu.

"Lát nữa về nhanh một chút."

"Vâng."

Trương Cường nhìn cháu mình một cái, sau đó lại liếc mắt nhìn hai bàn tay nắm chặt kia, bật cười: "Tôi còn đang bảo ai mà lớn gan như thế."

Lâm Cam đỏ mặt.

"Trong sân trường vẫn chú ý một chút đi." Thầy Trương Cường nói xong cũng đi về phía kí túc xá.

...

Chu Viễn Quang chỉ ở lại được một ngày, sau đó phải về trường. Cuộc gặp mặt ngắn ngủi chỉ khiến nỗi nhớ thêm sâu đậm.

Cũng may kì thi đại học sắp tới, chuẩn bị một năm chỉ để chờ hai ngày này. Trải qua chuyện năm ngoái, lần này mẹ Lâm trông nom Lâm Cam cả ngày.

So với những người lo âu bên cạnh, Lâm Cam lại rất hào hứng muốn thi đại học. Ngữ văn, Số học, Vật Lý, môn nào ra cửa cô cũng cười thật tươi. Tối tiếng Anh, cô phải điều động tất cả tâm sức để làm bài. Đây có lẽ là lần thi tràn đầy vui vẻ của Lâm Cam trong bốn năm qua.

Lần đánh cuộc này, thắng chính là tâm tính của cô, phần thưởng là tương lai của cô và bạn học Chu.

Âm thanh trên đài báo thu bài vừa kết thúc, tất cả học sinh đứng dậy, những tháng năm xanh mướt cũng phiêu dạt trôi đi.

"A lô?"

"Thi xong rồi?"

"Ừ."

Cười khẽ một tiếng, Lâm Cam mím môi, mi mắt cong cong: "Học trưởng Chu, em muốn tới tìm anh."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Anh chỉ thích trẻ thiếu năng

Biên tập: TBB

Đêm có điểm thi, Lâm Cam chuẩn bị đi ngủ thật sớm.

Hơn 10 giờ đã lên giường, nhưng tới 11 rưỡi, đầu óc cô vẫn tỉnh táo. Lâm Cam thở dài, hay là gọi điện thoại cho người kia xem.

"Anh thắng rồi, thật ra em không ngủ."

Chu Viễn Quang cười: "Chờ cùng em"

Dù sau khi thi thử xong đã có đánh giá số điểm, nhưng để mở mạng ra tự tay đánh số báo danh vào tra điểm, lòng Lâm Cam vẫn run rẩy. Khoảnh khắc kết quả hiện ra, Lâm Cam nhìn thấy con số "715" trên màn hình, sau đó bắt đầu cười ngây ngô.

"Bao nhiêu điểm?"

"715."

Chu Viễn Quang cười khẽ: "Học muội, ngủ đi."

Lâm Cam bật cười.

"Hình như không ngủ được."

"Không sao, dù sao mai cũng không cần đi học."

Nghe Chu Viễn Quang nói xong, Lâm Cam lại nghe thấy âm thanh huyền ảo bên kia.

"Anh đang làm gì?"

Chu Viễn Quang rón rén đóng cửa nhà, đi xuống lầu dưới.

"Anh tìm ít đồ trong phòng."

Lâm Cam "ồ" một tiếng.

Hai người không nói chuyện tiếp.

"Sao em nghe thấy tiếng xe?"

Chu Viễn Quang ho nhẹ: "Bố anh xem TV trong phòng khách."

"Thật sao?"

Lại ho nhẹ một tiếng: "Giã, xuống nhà đi."

Thời khắc như thế, một giây đồng hồ cũng không thể dừng được. Anh muốn gặp cô. Lâm Cam vừa nghe anh nói như thế, mau chóng đẩy cửa ra ngoài.

Mẹ Lâm đang ở phòng khách, không đợi bà nói chuyện, Lâm Cam đã giải đáp nghi ngờ của bà.

"715."

Mẹ Lâm ngẩn ra, sau đó đứng tại chỗ cười ngây ngô. Lúc phản ứng lại, Lâm Cam đã sắp chạy mất dạng: "Con đi đâu đó?"

"Con đi một lát rồi về."

Điện thoại vẫn chưa cúp máy, bên trong truyền tới giọng của Chu Viễn Quang: "Nói bao nhiêu lần rồi, đi chậm thôi."

Lâm Cam nghe xong lại cười.

Mọi hưng phấn đều không kiềm được, cô như hỏa tiễn vọt tới ngực Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang đi ở phía trước, Lâm Cam theo sau. Rạng sáng Ngũ thành, thỉnh thoảng trên đường có mấy chiếc xe, không khí an tĩnh khác hẳn ban ngày.

"Lâm Cam."

"Hả?"

"Anh rất vui."

Lâm Cam còn chưa ngẩng đầu lên đã bị Chu Viễn Quang ấn vào trong ngực. Cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập và hô hấp phóng đại của anh.

undefined

"Em nghĩ xong rồi?"

Lâm Cam dừng một chút, không lên tiếng.

Cô dùng thời gian hai ngày xem xét phần lớn tài liệu, cuối cùng cũng chọn được.

Sau đó lại trả lời vấn đề Chu Viễn Quang hỏi hai ngày trước.

"Em nghĩ xong rồi?"

"Nghĩ xong rồi."

Chọn khoa này đi, chuyên ngành Đào tạo Hán ngữ quốc tế.

Chu Viễn Quang là sinh viên năm thứ hai đại học nên tựu trường sớm hơn Lâm Cam hai tuần. Vì vậy hai người không thể đi cùng nhau. Lúc Lâm Cam đi khai giảng cũng không để mẹ Lâm đưa đi. Dù sao cũng có Chu Viễn Quang ở đó, nếu không tự cô cũng xử lý được.

Buổi sáng cô phải đi tàu cao tốc từ rạng sáng 5 giờ, lúc đến nơi đã là đầu giờ chiều. Lúc đó giờ học buổi sáng của Chu Viễn Quang cũng vừa kết thúc, anh mau chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài.

Anh bị lão Tứ ở kí túc xá gọi lại: "Anh đi làm gì?"

"Tiếp tân sinh viên."

Mấy người khác ở kí túc xá vừa nghe thấy, lập tức quay ra nhìn nhau mấy lần.

Tên Chu Viễn Quang "không gần nữ sắc" này đã sớm lưu truyền rộng rãi. Có điều mấy người trong kí túc xá đều biết, người này nuôi bạn gái nhỏ ở nhà.

Phòng kí túc xá có bốn người, đặt tên theo độ tuổi. Lão Đại Trương Vĩ, lão Nhị Trịnh Đông, lão Tam là Chu Viễn Quang, lão Tứ Tống Ninh.

Tống Ninh nhướn mày: "Tôi mang 'chị dâu nhỏ' cùng đi ăn cơm chứ?"

Trương Vĩ và Trịnh Đông đều cười rộ lên.

Chu Viễn Quang phát tay: "Người vừa tới, không có thời gian làm quen mấy cậu đâu, xếp hàng dần đi."

Mấy người đều phì cười: "Còn giấu đi không cho ai gặp nữa chứ."

Chu Viễn Quang cup mắt, cười nhẹ một tiếng. Chính anh còn nhìn không đủ, sao có thời gian đưa cô tới cho người khác gặp chứ.

Đón Lâm Cam từ bến tàu cao tốc về, anh đưa cô đi đóng tiền, lên phòng kí túc xá. Đối với tân sinh viên mới nhập học, nam sinh chỉ cần chào hỏi đi quản lí là có thể ra vào kí túc xá nữ.

"Em ở đây chờ chút, anh đi lấy chìa khóa và thẻ nước cho."

"Em tự đi được."

Chu Viễn Quang nhẹ nhàng xoa tóc Lâm Cam: "Lúc anh mới tới cũng tự làm mọi việc."

Lâm Cam tròn mắt không hiểu: "Ừ?"

"Sẽ mệt lắm."

Chu Viễn Quang cong môi, nhìn vẻ lơ mơ của cô thì cười: "Lúc đó anh nghĩ đợi năm nay em tới, anh sẽ không cho em làm gì cả. Tốt nhất là ——"

Nhìn nốt ruồi đón lệ bên khóe mắt cô, Chu Viễn Quang đột nhiên thấy trong lòng ngứa ngáy, sớm biết thế này đã hôn từ lúc đi vào rồi.

Bây giờ ở đây... nhiều người như thế.

"Tốt nhất cái gì?"

Thấy anh nửa ngày không nói hết, Lâm Cam liếc nhìn.

Chu Viễn Quang cong tay quẹt qua đầu mũi cô, cực kỳ cưng chiều mở miệng: "Sao không kiên nhẫn thế hả?"

Lâm Cam bấu môi.

"Lúc ấy anh đang nghĩ, tốt nhất cưng chiều em thành trẻ thiếu năng luôn." Giọng anh vốn lãnh đạm, nhưng hết lần này tới lần khác lời nói đều xen lẫn ý cười, khiến câu nói tràn ngập cảm giác cưng chiều.

Cảm giác này khiến lòng Lâm Cam dâng trào, vùng quanh lỗ tai đều đỏ lên. Cô cắn môi, cố ý xuyên tạc ý trong lời nói của anh: "Anh nói em là trẻ thiếu năng."

Chu Viễn Quang không trả lời thẳng, cười ngắm cô, sau đó xoay người giúp Lâm Cam mang đồ lên.

Lời anh truyền tới lỗ tai Lâm Cam lại khiến lòng người ta nóng lên: "Anh chỉ thích trẻ thiếu năng."

Lâm Cam thấp giọng mắng một tiếng.

Đúng là gặp quý, sao đẳng cấp của học trưởng Chu lại cao hơn nhiều so với bạn học Chu vậy?

Lần này, ngay cả cô cũng tình nguyện làm trẻ thiếu năng.

Chu Viễn Quang lấy chìa khóa xong thì gọi Lâm Cam, hai người đi xem kí túc xá. Lúc đó cũng vừa vặn có hai nữ sinh đi vào kí túc xá. Một người trong đó có vóc dáng cao gầy, nhìn thấy Chu Viễn Quang thì hí hóp mắt.

"Chu Viễn Quang!"

Lâm Cam quay đầu lại trước, sau đó Chu Viễn Quang cũng xoay người.

"Sao cậu lại lên tầng 6?"

Chu Viễn Quang không lên tiếng, anh cau mày, liếc nhìn nữ sinh trước mặt, môi mỏng khẽ mở: "Cậu là ai?"

Hết chương 50.

Lời của tác giả: Ngài mai chúng ta sẽ được thấy bạn học Chu công khai tuyên bố chủ quyền, thuận tiện rắc thức ăn chó.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngựa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Anh ăn đáng yêu lớn lên

Biên tập: TBB

Nữ sinh chột nhú mi, nhẹ nhàng lâm bẩm: "Tôi là Vương Hân, người tặng cậu nước trái cây, lớp 14 khoa Đào tạo Hán ngữ quốc tế."

Nữ sinh mới nói nửa câu đầu, chân mày Chu Viễn Quang đã cau lại: "Nước trái cây? Xin lỗi, tôi nghĩ cậu nhận nhầm người rồi."

Nói xong, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Cam, vòng tay sau lưng cô, nửa ôm lấy đem Lâm Cam đi.

Lâm Cam vừa rồi nín một hơi, lúc đi vào chỗ rẽ mới mở miệng: "Ài da, học trưởng Chu ở đây thoải mái quá nhỉ, còn có học tỷ tặng nước trái cây cho nữa chứ."

Chu Viễn Quang liếc xéo cô một cái, xách va li hành lý dừng lại: "Anh thực sự không biết nữ sinh đó."

Lâm Cam xịu miệng: "Người ta cũng bảo tặng nước trái cây cho anh rồi còn gì."

Chu Viễn Quang thờ dài, nghĩ đến điều gì, thấp giọng mắng một câu: "Nhất định là lão Tử làm."

Thấy Lâm Cam không hiểu, Chu Viễn Quang khẽ thờ dài một hơi, đưa tay xoa loạn tóc cô: "Anh thực sự không biết nữ sinh đó. Nước trái cây nhất định là khi anh không ở đây, bạn ở kí túc xá đã nhận."

Nhìn dáng vẻ chân thành của Chu Viễn Quang, Lâm Cam không hỏi nữa. Thật ra nếu để nói thì, cô cũng không tin Chu Viễn Quang sẽ tùy tiện nhận đồ của cô gái khác.

Nếu không thì đúng là trò cười, dù sao lúc đầu cô cũng phải hạ giá để hái hoa Cao Lãnh, tiêu tốn thời gian đâu phải một hai ngày.

Lúc đến kí túc xá, đã có hai cô gái đến. Hai cô ấy đang thu dọn đồ đạc, thấy có người đi vào, cả hai đều tập trung tầm mắt về phía cửa.

Chu Viễn Quang đi vào, gật đầu nhẹ với các cô ấy, giúp Lâm Cam thu dọn giường chiếu. Lâm Cam cười cười với hai cô ấy, cũng bắt đầu dọn dẹp tủ.

"Sao anh cảm thấy đệm của em không đủ êm?" Chu Viễn Quang trải tấm đệm ra, tay thử ấn lên trên một chút, chân mày nhíu lại.

Lâm Cam nhìn lướt qua: "Em thấy cũng tạm được mà?"

Chu Viễn Quang lắc đầu: "Em ngủ tạm trước đi, mai anh ra ngoài mua đệm dày hơn cho."

Lâm Cam gật đầu.

"Đúng rồi, giày tập quân sự cộm chân lắm, đã mang theo miếng lót giày chưa?" Chu Viễn Quang bày gối ra xong, thu dọn những thứ khác rồi nghiêng đầu hỏi cô.

Lâm Cam nhíu đôi mày thanh tú, có chút ngượng ngùng. Trong lúc nhất thời, đối mặt với Chu Viễn Quang "lái nhái" như vậy, cô vẫn không quen cho lắm.

Môi Chu Viễn Quang mím thành một đường: "Có phải chưa mua không?"

Lâm Cam cắn môi, cười một chút, sau đó lắc đầu.

Chu Viễn Quang bật cười, lắc đầu: "Anh biết mà."

Anh nhìn xung quanh giường Lâm Cam một chút, sau đó nói: "Vậy em tự sắp xếp đi, anh về kí túc xá tắm. lát nữa đưa em đi ăn cơm, tiện đường mua mấy đồ dùng cần thiết. Dù sao ngày mai cũng phải tập quân sự luôn rồi."

Lâm Cam nghe Chu Viễn Quang nói như thế, mau chóng đẩy anh ra cửa.

"Được rồi, em biết rồi, anh mau về đi."

"Vậy lát nữa gặp."

"Ừ."

Chu Viễn Quang vừa đi, Lâm Cam thở ra một hơi. Ngẩng đầu lên thấy hai cô gái kia đang nhìn mình.

Cô nhẹ nhàng cười một tiếng: "Chào các cậu, tôi là Lâm Cam."

Cô gái ở giường số 1 cười rộ lên có má lúm đồng tiền: "Chào cậu, tôi là Vu Hàm."

Sau đó cô ấy đưa tay chỉ cô gái ở giường số hai: "Cậu ấy là Cao Manh, bọn tôi đều là người ở đây."

Lâm Cam cười với hai người bọn họ.

Cao Manh vỗ đầu mình, như đột nhiên nghĩ đến điều gì nên mở miệng: "Ồ giường số 4 là Dương Tử Cam, cậu ấy ra ngoài ăn cơm rồi."

Về cơ bản ba người đã thu xếp xong, Lâm Cam tắm xong thì nhận được tin nhắn của Chu Viễn Quang.

Anh ở dưới lầu chờ cô.

"Lát nữa ăn cơm chung nhé, có bạn cùng phòng anh nữa."

Chu Viễn Quang vừa thấy cô xịu miệng thì cười lên: "Sao thế, đại tỷ Lâm Cam của Nhất Trung ở Ngu thành còn biết sợ hả?"

Lâm Cam thấy người này gạt mình, uất hận liếc anh: "Học trường, đây không phải Ngu thành, đây là thành phố X."

Chu Viễn Quang thấp giọng cười ra tiếng: "Đừng sợ, con dâu xấu xí thế nào cũng phải gặp bố mẹ chồng."

Hai người đi trên con đường nhỏ tương đối vắng vẻ, không có mấy người. Lâm Cam quét một vòng, tay mới từ eo Chu Viễn Quang hướng lên trên, tay cô nhẹ nhàng, mang theo ái muội như có như không.

Giọng cũng có chút nũng nịu, có ý hạ thấp: "Học trường Chu, em nghe nói nhiều đôi tình nhân làm chuyện xấu ở con đường nhỏ của đại học lắm."

Nói đến đoạn sau, thanh âm của cô như gãy khúc, khiến toàn thân Chu Viễn Quang tê dại.

Lâm Cam thấy ánh mắt anh trở nên thâm thúy, quá táo ở cổ khế lẫn, cô chạy về phía trước che miệng cười: "Còn dám nói em là "con dâu xấu" nữa không?"

Cô ở bên cạnh anh, anh bị cô dụ dỗ.

Loại cảm giác này vừa mới lạ vừa khó chịu đựng, nhưng phần nhiều là nghiện.

Chu Viễn Quang thấy mình miệng khô lưỡi đắng: "Chỉ biết giày vò người."

Nghĩ ăn cơm xong phải đưa cô đi mua đồ, ngày mai Lâm Cam phải tập quân sự, cuối cùng anh cũng nhịn xuống ý nghĩ "muốn chế trụ để hôn cô".

Dù Chu Viễn Quang đã rào trước với Lâm Cam, nhưng khi cô ngồi ở nơi này vẫn bứt rứt không chịu được.

Cả bàn cứ mất to trừng mắt nhỏ.

Ngược lại người phá vỡ bế tắc là nam sinh bên cạnh.

"Sớm biết lão Tam giấu bạn gái nhỏ ở nhà, hôm nay mới có thể gặp người thật."

Chu Viễn Quang trừng mắt một cái: "Lão Tứ."

Lâm Cam nhún mày.

Tổng Ninh nhận được ánh mắt của Chu Viễn Quang thì bừng tỉnh hiểu ra: "Ai da, suýt chút nữa quên chính sự. Chị dâu nhỏ, nói với chị điều này nhé ____"

Lâm Cam bị xưng hô này làm đỏ mặt.

"Gọi tôi là Lâm Cam được rồi."

Tổng Minh nhìn quanh một vòng, tầm mắt rơi trên người Chu Viễn Quang, tỉ mỉ quan sát sắc mặt anh, âm thầm mắng một tiếng "bực thật".

Nghĩ đến ghi chép ôn tập cuối năm người này nhắc tới, Tổng Ninh hít sâu một hơi, giả vờ không nghe thấy lời Lâm Cam, lại tự nhiên gọi tiếp.

Dù sao lấy lòng chị dâu nhỏ mới là quan trọng, mục đích cuối cùng không phải là lấy lòng lão Tam sao.

"Chị dâu nhỏ à ____"

Lâm Cam sao có thể không biết xưng hô này là do Chu Viễn Quang bày mưu tính kế, cô mò tay xuống chân Chu Viễn Quang cầu một cái.

Chu Viễn Quang đầu tiên mắng một tiếng, sau đó hít vào một hơi, tuy mặt không thể hiện nhưng đã tóm được tay Lâm Cam, nhất định không buông ra.

Ba người ở kí túc xá đều hiểu thấu, cũng biết địa vị của Lâm Cam trong lòng Chu Viễn Quang. Khó trách anh trở về đã bắt đầu cuồng cuồng giục giã mọi người, lần này còn nóng nảy, cáu kỉnh người.

Ở cùng kí túc xá một năm, có ai từng thấy Chu Viễn Quang luống cuống trước người khác đâu? Tuy nói bề ngoài thoạt nhìn quanh què nhưng từ trước tới nay anh không hay thể hiện cảm xúc trước mặt người khác.

Nhờ vả thế này đúng là lần đầu tiên.

Tổng Ninh rót nước cho Lâm Cam, mở miệng: "Chị dâu nhỏ, đúng là có lỗi quá, lần đầu đã khiến chị hiểu lầm."

Trương Vĩ và Trịnh Đông bên cạnh cũng tiếp lời: "Còn không phải sao, đều do bọn tôi."

Lâm Cam mơ hồ nhìn về phía Chu Viễn Quang. Anh nhéo bàn tay cô một cái, ý bảo cô nghe bọn họ nói.

"Tổng Ninh xoa gáy, hơi ngưng ngưng: "Trước đó Vương Hân khoa Hán ngữ nhờ em đưa nước trái cây cho lão Tam, lão Tam không có ở đó nên em để trên bàn mình."

Trương Vĩ và Trịnh Đông nhìn nhau một cái, đồng thời mở miệng: "Mấy người bọn tôi quen dùng chung đồ của nhau rồi. Bọn tôi cố ý trêu chọc Tổng Ninh nên uống mất nước trái cây. Sau đó lại bận rộn, lúc cậu ấy trở lại cũng không phát hiện chai nước trái cây đã biến mất, sau cả lũ cũng quên luôn. Nếu không phải hôm nay lão Tam về hỏi việc này, mọi người đều không nhớ gì."

Tổng Ninh ở bên cạnh liễu mạng gật đầu: "Đúng vậy, chị dâu nhỏ ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, do em tự tiện nhận đồ giúp lão Tam đó. Chị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, nếu không trở về anh ấy sẽ ăn tươi nuốt sống bọn em đó."

Lâm Cam thấy Tổng Ninh nói chuyện kỳ lạ thì bật cười, hài hước nhìn về phía Chu Viễn Quang, nhướn mày với anh.

Trương Vĩ thoạt nhìn khá ôn trọng cũng mở miệng: "Lão Tam vốn định giấu em đi không cho bọn tôi gặp, nhưng hôm nay cậu ấy nói thế nào cũng phải giải thích rõ với em, vì thế mới có bữa cơm trước hạn này."

Trịnh Đông cũng theo phụ họa: "Còn không phải sao, lão Tam trong phòng chúng tôi nổi danh "không gần nữ sắc"."

Bị bóc hết gốc gác như vậy, mặt Chu Viễn Quang có chút mất tự nhiên, che giấu biểu cảm, ho nhẹ một tiếng. Hành động giấu đầu lòi đuôi này khiến mi mắt Lâm Cam cong cong.

Bữa cơm này ăn rất hòa hợp.

Vừa kết thúc, ba người bọn họ đi trước, hai người Lâm Cam cùng nhau tới cửa hàng mua đồ dùng hàng ngày.

Lâm Cam vừa ra khỏi cửa đã cười tới đau bụng: "Anh dẫn em đi gặp bọn họ chỉ vì giải thích chuyện nước trái cây hả?"

Chu Viễn Quang mất tự nhiên đánh mắt đi nơi khác, như không thừa nhận sự thật rằng mình "rất kiêu ngạo".

Lâm Cam bật cười, xoay mặt anh hướng về phía mình: "Ai da, bạn học Chu, sao anh đáng yêu thế chứ."

Một giây.

Hai giây.

Còn chưa tới giây thứ ba, Chu Viễn Quang rốt cuộc không nhịn được nữa. Trong tiếng cười của Lâm Cam, miệng anh dần cong lên.

"Vì anh ăn đáng yêu lớn lên."

Lâm Cam bị những lời này của anh chọc tới cười ra nước mắt. Tay Chu Viễn Quang để sau lưng Lâm Cam hơi nín lại, sợ cô cười tới nghiêng ngả. Thấy cô cười, nụ cười trên mặt anh càng thêm sâu.

"Anh muốn hỏi tổ chức một chút, có hài lòng với kết quả kiểm tra một năm nay của anh không?"

Lâm Cam cố nín cười, gật đầu: "Tổ chức nói rất hài lòng."

Chu Viễn Quang chuyển tầm mắt tới hai cánh môi căng mọng của cô, giọng hơi thấp: "Có thể giúp anh chuyển lời cho tổ chức không?"

"Anh nói đi." Lâm Cam hồn nhiên không cảm giác được nguy hiểm đang đến gần.

"Chuyển lời cho tổ chức, đợi một năm nay, anh không nhịn được nữa rồi."

Lâm Cam nhún mày, không hiểu người này đang nói gì.

Tới khi ngón tay Chu Viễn Quang vuốt ve môi cô sau đó nụ hôn nhanh chóng rơi xuống, cô mới hiểu ra.

Tốt nhất không nên cố ý dụ dỗ người đã nín nhịn quá lâu. Nếu không để rơi vào tay anh rồi, chính là dẽ rơi vào miệng sói, có lẽ sẽ bị ăn tới không còn mẩu xương.

Hết chương 51.

Lời của tác giả: ORZ Tính toán nhầm, hình như tuyên bố chủ quyền là ở chương sau.

Gần đây nhiệt độ rất cao, các vị tiểu tiên nữ ra ngoài nhớ bôi kem chống nắng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tật xấu của tôi chính là bao che

Biên tập: TBB

Lúc sắp trở về kí túc xá, Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang ập a ập ứng.

"Sao vậy? Em còn chưa đi, có phải đã bắt đầu nhớ rồi không?"

Chu Viễn Quang cười khế, sau đó gật đầu: "Ngày mai tập quân sự, em nhớ dùng miếng lót giày."

Lâm Cam gật đầu: "Em nhớ rồi, anh cũng không nghĩ lại xem hôm nay nói lời này bao nhiêu lần rồi?"

Chu Viễn Quang đứng dưới bậc thang, Lâm Cam thấy tai anh đỏ lên không có nguyên do.

Người này như vậy là sao?

"Nếu thực sự không được, em nhớ lót... cái đó trong giày."

Lâm Cam nhìn bộ dạng đỏ của anh, cũng hiểu anh nói "cái đó" là thứ gì.

Nhưng cô cố ý giả vờ không hiểu trêu anh: "Cái đó là cái gì?"

Chu Viễn Quang đặt tay ở khóe miệng ho nhẹ, mở miệng cực kỳ không tự nhiên: "Là món đồ mỗi tháng con gái phải dùng ấy."

Lâm Cam liếc anh một cái, làm như bưng tỉnh nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không như vậy: "Ồ, nhưng mỗi tháng nữ sinh bọn em phải dùng nhiều đồ lắm."

Mặt Chu Viễn Quang rõ ràng đỏ thêm, giọng Lâm Cam như đang chế nhạo anh.

Anh cụp mắt: "Không biết thì thôi, dù sao ngày mai đau chân cũng không phải anh."

Lâm Cam bị người này chọc cười, vội vàng đi đỡ: "Được rồi, em biết rồi, làm khó anh biết cả việc này."

Chu Viễn Quang lập tức kiêu ngạo, lầm bầm: "Nếu không phải nữ sinh như em thỉnh thoảng qua quýt, thì loại chuyện này còn cần anh tự đi tìm hiểu sao?"

Khóe miệng Lâm Cam cong lên, đứng trên bậc thang hơi cong eo, nhéo nhéo má Chu Viễn Quang.

"Học trường Chu của chúng ta vất vả rồi, ngày mai gặp."

Lâm Cam vào bên trong, tới khi không thấy bóng dáng cô nữa, Chu Viễn Quang mới bật cười. Công phu dỗ dành của người này mỗi ngày lại tăng thêm.

Lâm Cam trở về kí túc xá, mọi người đang chia quà vặt. Cao Manh cầm sữa tươi cho Vu Hàm và Lâm Cam.

"Lâm Cam, nam sinh vừa rồi là bạn trai cậu à?"

Lâm Cam gật đầu.

Tình bạn của nữ sinh hơn một nửa là dựa vào mấy chuyện bát quái. Mấy lời này không lệch đi đâu được.

Vu Hàm kéo ghế ngồi cạnh Lâm Cam, ôm hộp sữa tươi, vừa uống vừa hóng chuyện: "Dáng đẹp trai như thế, chắc là mang từ nhà tới chứ gì?"

Lâm Cam lại gật tiếp.

Một đêm tám chuyện về thời trung học của các cô gái đã kết thúc.

Sáng sớm ngày thứ Hai bắt đầu tập quân sự.

Tối qua trước khi đi ngủ, Lâm Cam ngoan ngoan nghe lời, đem băng vệ sinh làm miếng lót giày. Khỏi cần phải nói, cách này đúng là rất hiệu quả. Mấy nữ sinh khác ở kí túc xá không có miếng lót giày, tới giờ nghỉ trưa đều rên rĩ kêu đau chân.

Cao Manh thấy Lâm Cam không có biểu hiện khác thường thì thở dài: "Đáng ra tôi nên nghe lời Lâm Cam, nhét băng vệ sinh vào trong giày."

Nội dung tập luyện buổi chiều là đứng nghiêm.

Dưới ánh nắng mặt trời, mọi người phải đứng bất động tới nửa ngày.

"Báo cáo."

Huấn luyện viên quét mắt tới: "Nói."

Lâm Cam thấy chân mình đang run rẩy, mồ hôi từ mũi chỉ trực chảy xuống.

"Lau mồ hôi đi." Huấn luyện viên phát tay một cái, cho phép cô cử động.

"Thấy không, vừa rồi tôi đã phạt mấy người đấy, nhìn xem người ta làm gì cũng phải báo cáo. Không phải tôi không cho các em động đây, mà làm gì cũng phải báo cáo."

Đứng theo kiểu quân đội một lúc, huấn luyện viên mới cho mọi người nghỉ ngơi.

Lâm Cam vừa tới bên cạnh lấy nước về đã thấy nữ sinh "tặng nước trái cây cho Chu Viễn Quang" ngày đó. Có lẽ do cảm nhận được tầm mắt của Lâm Cam, Vương Hân đang nói chuyện với huấn luyện viên đột nhiên quay lại nhìn.

Lâm Cam mím môi.

Bộ dạng của người kia như muốn làm chuyện gì đó.

Không nghĩ tới vừa khai giảng, Chu Viễn Quang đã đưa tới một người thế này. Thôi, bình tới tương chận là được. Trong lòng cô ngược lại thở dài một tiếng.

Chu Viễn Quang lớn lên đẹp đẽ, đi tới đâu cũng treu hoa ghẹo nguyệt.

Khoa Đào tạo Hán ngữ quốc tế thuộc học viện Khoa học xã hội và nhân văn. Trong viện có tập san cộng đồng, Vương Hân chính là người biên tập. Hai ngày này cô ta được yêu cầu viết bài về tân sinh viên.

"Huấn luyện viên, thầy cảm thấy kết quả huấn luyện của nữ sinh kia thế nào?"

Tầm mắt của Vương Hân chuyển lên người Lâm Cam, mắt hơi híp lại. Huấn luyện viên vẫn còn chút ấn tượng với Lâm Cam, gật đầu, trên mặt lộ vẻ hài lòng không che giấu.

"Cô nhóc này không tệ."

Vương Hân nhớ tới biểu cảm lãnh đạm của Chu Viễn Quang ngày đó, cùng với ba chữ "cậu là ai?", trong lòng dần đau thắt.

Vì sao cô ta loanh quanh bên cạnh anh một năm mà không giành được chút cảm giác tồn tại nào? Vì sao nữ sinh này vừa tới, Chu Viễn Quang đã chạy đi đóng tiền giúp rồi sắp xếp đồ đạc trong kí túc xá?

Hôm nay cô ta phải thi uy mới được.

Phải để Lâm Cam biết lên đại học và vào trong viện này nên để ý tới sắc mặt của ai.

...

"Lâm Cam!" Huấn luyện viên hướng về phía những người đang nghỉ ngơi gọi một tiếng.

Lâm Cam bỏ cốc xuống, đáp lại: "Đến đây ạ."

"Ra khỏi hàng."

"Vâng."

"Đây là học tỷ trong học viện của em, hôm nay em ấy phụ trách chụp ảnh cho tập san cộng đồng. Em nhớ nghe theo và phối hợp với công việc của học tỷ."

Khí trời nóng bức lại thêm huấn luyện cả chiều, mặt Lâm Cam đỏ bừng, mồ hôi không ngừng đổ xuống. Cô nhận nhặt dãi tóc từ vai về phía Vương Hân. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện ra tia lửa chỉ người trong cuộc mới biết.

Sau khi nghỉ ngơi, việc huấn luyện lại tiếp tục.

"Huấn luyện viên, em muốn chụp riêng cho em ấy mấy tấm"

Đương nhiên huấn luyện viên sẽ đồng ý.

Vương Hân vẫy tay gọi Lâm Cam ra một chỗ, mặt trời chiếu xuống chói chang, mặt đất bốc hơi nóng hầm hập. Lâm Cam không nhanh không chậm nhìn cô ta một cái, trong mắt có ý dò hỏi.

Vương Hân hơi cong môi nhưng ý cười không nhiễm tới đáy mắt: "Định viết một bài giới thiệu tân sinh viên riêng cho học muội, đương nhiên phải chụp nhiều hình hơn một chút rồi."

Lâm Cam liếc cô ta một cái, không lên tiếng.

Vương Hân đứng cách đó không xa bắt đầu hất hàm về phía nhóm người đang huấn luyện: "Bọn họ đã bắt đầu rồi, chúng ta cũng tới đó đi."

Lâm Cam luôn thấy sức chịu đựng của mình không tệ, nhất là trước mặt kẻ địch, cô nhất định cần phải không chịu thua. Cô biết Vương Hân hôm nay tìm đến để ra oai. Càng biết rõ như vậy lại càng không muốn thỏa hiệp.

Một khi thỏa hiệp cũng đồng nghĩa với việc không hoàn thành nhiệm vụ, chưa nói tới việc không có hậu thuẫn, về sau còn bị người ta oán hận nữa. Nếu có muốn bùng nổ, giai đoạn trước nhất định không được để lọt sơ hở vào tay kẻ khác.

Mồ hôi đổ xuống càng nhiều, từng giọt nhỏ xuống không ngừng. Cô có thể cảm nhận được cổ và sau lưng đều là mồ hôi.

15 phút sau, các bạn học trên sân huấn luyện đã nghỉ ngơi nhưng Vương Hân vẫn chụp loạn, nhất định không chịu dừng lại.

Lại 20 phút sau, các bạn cùng phòng được nghỉ lần hai cũng không nhìn được nữa. Họ nhìn sang bên này, liếc mắt thấy Vương Hân, sau lại nhìn Lâm Cam mặt đỏ, thần chí có chút mơ hồ. Mấy người bạn cùng phòng cũng chạy tới vây quanh.

"Lâm Cam, tôi đi rót nước cho cậu nhé."

"Học tỷ, dù là chụp hình gì nhưng đã lâu như thế, chắc phải xong rồi chứ?"

Vương Hân nhìn lướt qua mấy người Cao Manh, ha một tiếng: "Mấy người chụp hay tôi chụp?"

Thấy Cao Manh không phục nhìn chằm chằm, Vương Hân cúi đầu bắt đầu tẩy máy ảnh trong tay: "Ai da, đều do cô nhìn tôi đấy, chụp bị rung mất rồi. Cô nhìn xem, hình này phải xóa đi thôi."

Lâm Cam nhắm hai mắt, mặc cho mồ hôi theo lông mi chảy xuống.

Cao Manh thấp giọng mắng một câu thì bị Dương Tử Cẩm bên cạnh giữ lại.

Trên mặt Vương Hân mang ý cười, mở giọng quở trách: "Ai da, học muội, chúng ta phải bắt đầu lại thôi."

Lâm Cam cuối cùng cũng không nhịn được, mắng mấy câu thô tục trong lòng.

Tuy không muốn bị người này nắm điểm yếu, nói mình không tôn trọng học trưởng học tỷ, nhưng cứ để mặc người ta bắt nạt công khai như vậy không phải tính cách của Lâm Cam.

Trừ việc liên quan tới Chu Viễn Quang, cô có thể bị đánh tới rơi răng, máu đầy miệng cũng có thể nhịn. Còn lại những người và chuyện bên cạnh, dù là mẹ Lâm cũng đừng hòng khiến cô nhượng bộ.

Cổ chuẩn bị động lại cảm giác tay mình bị ai đó nắm lấy, sau đó bị kéo ra sau lưng người kia.

"Hà Dương, tôi thấy cậu nên đổi biên tập đây." Giọng Chu Viễn Quang vô cùng lạnh lẽo.

Anh lướt mắt nhìn Vương Hân, khiến cô ta có cảm giác bị lưỡi dao lia qua.

Nam sinh đứng bên cạnh Chu Viễn Quang liếc qua Vương Hân: "Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải bảo cậu tới chụp ảnh à?"

"Tổ trưởng, tôi..."

Vương Hân còn chưa nói hết đã bị Chu Viễn Quang cắt đứt: "Người chụp ảnh bị run tay chỉ vì lời nói của người khác chắc chắn không phải người có năng lực làm việc."

"Nhất là người dùng danh nghĩa làm việc để trả thù riêng, như vậy càng ích kỉ và đáng ghét. Kiểu người như thế, tập thể các cậu nên cân nhắc thay thế đi."

Lâm Cam dù thấy những lời này rất hả giận, nhưng nghĩ nói như vậy về một cô gái trước mặt nhiều người vẫn là chuyện không nên. Cô nhéo lòng bàn tay Chu Viễn Quang một cái. Chu Viễn Quang quay đầu nhìn cô, trở tay bao bàn tay cô lại, như đang trấn an.

Sắc mặt Vương Hân vừa đen vừa trắng, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Cô ta đang chuẩn bị ôm máy ảnh xoay người rời đi, thì tiếp tục bị Chu Viễn Quang gọi giật lại.

"Chờ chút."

Vương Hân xoay người nhìn anh.

Giọng điệu lạnh nhạt của Chu Viễn Quang vang lên: "Có phải cậu thấy con người tôi không có tật xấu, đúng không?"

Một câu này khiến mọi người xung quanh đều cảm thấy khó hiểu.

Nào có ai hỏi như vậy.

Lâm Cam cũng tự thấy không hiểu được Chu Viễn Quang.

"Không... không có." Giọng Vương Hân run rẩy.

Trước kia mọi người đều biết Chu Viễn Quang là hoa Cao Lãnh không gần nữ sắc. Nhưng thường ngày anh chỉ cấm dục, lãnh đạm, chưa bao giờ nghiêm nghị, hà khắc như hôm nay.

Chu Viễn Quang bật cười một tiếng, nói là cười nhưng mọi người xung quanh đều thấy rõ sắc mặt ngưng trọng kia.

"Không, con người tôi có tật xấu."

Lâm Cam: "..."

Hà Dương: "..."

Cao Manh và các bạn cùng phòng khác khác không nhịn được phải phì cười.

Bạn trai của Lâm Cam... thì ra mạng phong cách này.

Vương Hân đứng dưới ánh mắt của mọi người, môi giật giật, không biết nói gì. Tay Chu Viễn Quang hơi dùng sức, kéo Lâm Cam tới trước ngực mình.

Anh hướng về phía Vương Hân, con ngươi thoáng qua tia tàn ác, giọng điệu như hầm băng: "Tật xấu của tôi chính là bao che."

Tay anh đặt trên đầu Lâm Cam xoa loạn một cái: "Mà thật không may, cậu lại bắt nạt bạn gái tôi."

Lâm Cam bị anh nói trắng ra như vậy cũng phải hít vào một hơi.

"Cậu đi rồi, cứ như thế là xong?" Anh lên giọng ở âm cuối, lời này tuy nói với Vương Hân, nhưng ánh mắt gắt gao khóa chặt trên mặt Lâm Cam.

Dáng vẻ nóng nần lại ngang ngược này khiến lòng người run lên.

Hết chương 52.

Lời của editor: Chúc quý vị tiểu đường, tôi thắng ~

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Buổi tối có thể không về kí túc xá không?

Biên tập: TBB

Vương Hân chuẩn bị nhìn về phía Lâm Cam thì bị Chu Viễn Quang nghiêng người, chặn lại tầm mắt. Động tác bao che này ngược lại khiến người bên cạnh phải lưu luyến.

"Cậu muốn giải quyết thế nào?"

Chu Viễn Quang không thèm nhìn về phía cô ta.

"Quay lại đây."

Lâm Cam nhủ mảy, đưa tay véo lòng bàn tay Chu Viễn Quang, ý bảo anh bỏ đi. Đã làm mất mặt cô ta trước mặt nhiều người như thế, cô ta còn mượn danh nghĩa làm việc để tư lợi, dù thế nào khi trở về cũng bị quở trách, hơn nữa cũng không chặn được miệng lưỡi người khác.

Chu Viễn Quang không nhịn được đưa tay bóp eo cô một cái, hận rèn sắt không thành thép liếc Lâm Cam một cái.

Hà Dương ở bên cạnh thấy động tác của hai người, biết chuyện này cũng coi như xong rồi.

"Cậu đi trước đi."

Vương Hân nghe lời này xong, cầm máy ảnh rời đi ngay. Cao Manh ở phía sau hướng về phía cô ta mắng một tiếng.

Huấn luyện viên gọi mọi người tập hợp để chuẩn bị giải tán. Lâm Cam đi về hàng với bạn cùng phòng.

Hà Dương thấy sắc mặt đen như mực của Chu Viễn Quang, cười giễu: "Đúng là bạn gái nhỏ sao?"

Chu Viễn Quang không hé răng.

Hà Dương cũng biết mình hỏi thừa, anh bao che tới mức này, không phải bạn gái thì còn có thể là ai?

"Đừng ra mặt làm quá lên, cậu ta và học muội học cùng khoa, nếu làm căng quá, về sau người gặp phiền toái là học muội. Hơn nữa, cậu học viện khác, chắc chắn sẽ có lúc che chở không kịp."

Hà Dương còn chưa nói xong đã cảm nhận được ánh mắt lạnh lạnh của Chu Viễn Quang bắn tới.

"Cậu nhìn tôi như thế làm gì?"

Chu Viễn Quang liếc anh ấy một cái: "Học muội? Gọi bạn gái tôi thân thiết như thế làm gì?"

Hà Dương: "..."

Người lòng dạ hẹp hòi này còn ghen.

"Nhân lúc còn kịp, đừng dùng cậu ta nữa."

Hà Dương gật đầu: "Được, cậu đã nói thế rồi, tôi đâu dám không nghe theo."

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam nghiêm túc đứng nghe quân huấn, môi mím chặt. Lại còn ngu ngốc như thế, mới tới đã bị người khác bắt nạt.

"Còn chuyện góp vốn thì sao?"

Chu Viễn Quang nghe Hà Dương hỏi vậy, hơi thu mắt. Trầm mặc mấy giây mới gật đầu.

Lâm Cam đứng trong hàng nghe huấn luyện viên dặn dò. Cao Manh đứng bên cạnh cô, nhỏ giọng thăm thỉ: "Tôi nói này Tâm Can Nhi, học trưởng nhà cậu thật là ngầu."

Lâm Cam mím môi, cười không nói gì. Cô không thể nói cô cũng lần đầu chứng kiến Chu Viễn Quang như vậy được.

Cảm giác... không tệ lắm.

Cao Manh còn muốn nói thêm gì nhưng ánh mắt của huấn luyện viên đã quét tới, cô ấy không dám lên tiếng nữa.

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam đi ăn cơm tối chung. Thấy Chu Viễn Quang không nói lời nào, Lâm Cam cười hi hi mở lời: "Ai da, cơm ở đây ngon thật đấy."

Chu Viễn Quang bần ngón tay vào trán cô: "Không có tiền đồ."

Lâm Cam bĩu môi, gấp thức ăn cho anh: "Em không muốn gây phiền toái cho anh. Nếu không, em đã sớm một trận giải quyết xong rồi."

Chu Viễn Quang giúp cô mở nắp chai nước: "Em bị bắt nạt không đánh trả mới là gây phiền toái."

Nói xong còn bổ sung thêm một câu: "Khiến lòng anh phiền toái."

Thấy Lâm Cam không hiểu, Chu Viễn Quang thở dài: "Đau lòng."

Lâm Cam cắn môi cười rộ lên, tai đỏ tới choáng váng.

"Sau này đừng để bị bắt nạt nữa."

Lâm Cam gật đầu: "Được."

Những ngày tập quân sự rất gian nan. Mỗi ngày đều phải huấn luyện dưới ánh nắng chói chang, da ngâm nắng dần đen đi. Nhưng lúc có thể kiên trì, tự đáy lòng cũng muốn ca tụng chính mình.

Nhất là khi Chu Viễn Quang không có lớp sẽ ở bên cạnh giúp đỡ. Lâm Cam nhanh chóng được nhiều người biết đến. Dù sao mọi người cũng muốn biết ai đã hái bông hoa Cao Lãnh này.

Lúc thực hiện lễ bế mạc, Lâm Cam vốn không cảm thấy gì. Nhưng khi mọi người đều ngồi nghe diễn văn bế mạc, nghe bạn bè xung quanh nói các huấn luyện viên phải rời đi, Lâm Cam lại thấy lòng hơi chua xót.

Nửa tháng nay họ đều bầu bạn bên nhau.

"Bảo em hát thì hát đi, ngược ngược xoắn xuýt cái gì."

"Nghĩ gì vậy? Đại cô nương."

...

Mọi chuyện đều lướt qua trong đầu Lâm Cam như thước phim điện ảnh. Cùng lúc đó, cuộc sống đại học cũng thực sự bắt đầu.

Khi còn tập quân sự, mọi người ở kí túc xá đều mong chờ tiết học văn hóa đầu tiên. Lúc đó, mồ hôi khiến các cô cảm thấy không còn gì tốt hơn là được ở trong phòng học. Nhưng khi vào tiết Hán ngữ cổ đại đầu tiên, Lâm Cam bắt đầu choáng váng.

Là một học sinh khoa tự nhiên, ba năm cấp 3 cô chưa từng tiếp xúc với những thứ này. Nhìn thần sắc ung dung của những người xung quanh, trong lòng Lâm Cam thở dài một cái. Xem ra, cô càng phải cố gắng mới có thể đuổi kịp nhịp học của mọi người.

Hai ngày gần đây, Lâm Cam rất ít khi gặp Chu Viễn Quang. Không biết gần đây anh đang bận rộn làm gì, chỉ thấy luôn đi cùng học trưởng Hà Dương.

Ngày nọ, hai người cùng ăn tối xong đi tản bộ. Trên con đường nhỏ không có ai khác, Lâm Cam đột nhiên lôi kéo vạt áo Chu Viễn Quang, bức bách anh khom người. Sau đó cô kiễng chân, đưa môi tới gần. Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người sau hai tuần lễ.

Lúc môi Lâm Cam dán tới, khúc gối Chu Viễn Quang này như bốc cháy. Một tay ôm eo cô, một tay kéo cô sát vào ngực mình. Ngay cả khi hô hấp bắt đầu dồn dập, Chu Viễn Quang vẫn không thỏa mãn hay dừng lại.

Cảm nhận được người trong ngực mềm mại, ấm áp, anh dần đưa đầu lưỡi vào dò xét, bắt đầu công thành đoạt tặc. Lâm Cam không kìm được cả người mềm nhũn, cô nghĩ mình sắp biến thành vũng nước rồi.

Vừa hôn xong, Chu Viễn Quang gối đầu vào cổ cô, cười khế. Bóng đêm mông lung, hơi thở dồn dập của Lâm Cam như có như không. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi khác thường của Chu Viễn Quang.

Cô bật cười, thoáng đẩy anh ra: "Em tưởng mấy ngày nay anh bận rộn như thế là bỏ đi làm gay rồi chứ."

Mâu quang của Chu Viễn Quang càng sâu hơn vì những lời này. Anh lần nữa kéo cô vào ngực, thanh âm khàn khàn: "Đang nghĩ sao em lại chủ động thế, thì ra oán hận anh ít thời gian, nhớ anh quá hả."

Lâm Cam bĩu môi, ở trong ngực anh bộc phát nhỏ nhỏ: "Ai nói đến đại học X sẽ đưa em đi ăn ngon? Gần đây tới bóng của anh cũng không thấy."

Chu Viễn Quang cười, đưa tay vuốt ve môi cô: "Hỏi em một chuyện."

Lâm Cam gật đầu: "Có yêu."

Chu Viễn Quang: "..."

Đầu tiên anh hơi ngần ra vì câu trả lời của cô, sau đó cười khẽ. Sao lúc này vẫn còn đùa giỡn được?

"Buổi tối có thể không về kí túc xá không?"

Mặt Lâm Cam lập tức đỏ bừng.

Cô vẫn đang nằm trong ngực anh, anh... anh còn nói như vậy.

Lâm Cam lắc đầu, như lâm trận: "Không kết hôn không thể làm."

Chu Viễn Quang đối trán với cô, giọng trầm thấp: "Em đỏ mặt cái gì? Hửm? Không thể làm cái gì?"

Lâm Cam nhìn môi mỏng của anh gần trong gang tấc, miệng khô lưỡi đắng. Trong đầu tràn ngập hình ảnh Chu Viễn Quang đẩy cô vào góc tường, sau đó nói hai chữ "cho anh".

Chu Viễn Quang cắn nhẹ rái tai của cô, mở miệng không rõ: "Yên tâm, anh đâu có ăn em."

Lâm Cam nghe rõ tiếng mình nuốt nước miếng "ừng ực".

Chu Viễn Quang như vậy, cô thực sự...

Cam tâm tình nguyện để anh nuốt vào bụng.

Ngồi trên xe taxi, Lâm Cam ôm một bụng khó hiểu. Sao có thể thực sự bị anh đưa ra ngoài chứ?

"Rốt cuộc chúng ta đi đâu?"

Chu Viễn Quang không đáp lại cô, tự ý chỉ về ánh đèn phía xa: "Em nhìn bên kia xem, có phải rất đẹp không?"

Lâm Cam: "..."

Chu Viễn Quang bảo tài xế đỗ ở một nơi tối đen. Lúc Lâm Cam được anh dẫn đi về phía trước, da đầu dần tê dại. Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Ngộ nhờ bạn học Chu giống như diễn biến trong TV, bị người khác giả mạo thì làm thế nào?

Dáng dấp, mặt mũi giống như đúc thế kia...

Nghĩ tới đây, cả người cô rùng mình, lắc lắc đầu, tự nhủ mình nghĩ nhiều rồi.

Đi vào trong mới phát hiện đó là một văn phòng cỡ nhỏ. Hình như vừa mới xây xong, mọi thứ vẫn chưa hoàn thiện lắm. Lúc đứng trong thang máy, Chu Viễn Quang nhấn nút lầu 13. Cả một đường tim Lâm Cam đều vọt tới tận cổ họng.

"Bạn học Chu..."

"Ừ."

"Có thể ôm em chặt chút không?"

Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng: "Dù thiết bị ở đây chưa đầy đủ, nhưng trong thang máy vẫn lắp máy quay an ninh."

Lâm Cam nhéo eo anh. Cô chỉ sợ thôi, người này lại nghĩ đến đâu vậy.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Lâm Cam chợt nhắm mắt, xông vào ngực Chu Viễn Quang: "A a a có người."

Người ở cửa có lẽ cũng không nghĩ tới thang máy có người, bị giọng hét dọa sợ, cũng trực quát lên. Chu Viễn Quang ôm chặt người trong ngực mình, thấp giọng mắng người ở ngoài: "Hà Dương, im miệng."

Lâm Cam nghe Chu Viễn Quang nói vậy mới dám nghiêng đầu nhìn một cái, sau đó chỉ muốn tìm một lỗ để chui xuống.

Đứng ở cửa thang máy không phải Hà Dương sao?

"Xin lỗi nhé, dọa học muội rồi." Vừa nói anh ấy vừa nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Cậu cũng thật là, muộn thế rồi trở về cũng không nói với tôi một câu."

Chu Viễn Quang liếc anh ấy một cái: "Lắp đèn xong chưa?"

Hà Dương: "Rồi."

Lâm Cam nhô đầu ra từ ngực Chu Viễn Quang: "Sao em nghe thế nào cũng thấy như hai người sống chung ở đây vậy."

Chu Viễn Quang: "..."

Hà Dương: "..."

"Cậu về trường đi, tôi đưa em ấy đi xem một chút."

Hà Dương gật đầu, sau đó đi vào thang máy.

Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam đi từ thang máy vào trong. Cửa vừa mở, Lâm Cam nhìn thấy tấm bảng thì giật mình: "Trung tâm đào tạo tiếng Anh Quang Dương".

"Cái này... là gì?"

Chu Viễn Quang cười khê: "Không phải anh và Hà Dương sống ở đây, mà là gần đây đang chuẩn bị sửa sang lại. Hai bọn anh hùn vốn mở trung tâm này, chủ yếu nhằm bổ túc tiếng Anh cho học sinh tiểu học và trung học. Anh thấy triển vọng cũng không tệ, hướng hồ bên này có mấy trường tiểu học, lại nhiều học sinh, thời kì đầu cũng không cần bỏ quá nhiều vốn."

Lâm Cam chưa từng nghĩ Chu Viễn Quang sẽ tính toán như vậy. Có điều dù anh có làm gì, cô cũng sẽ ủng hộ.

Bên trong đã lắp xong điều hòa, đèn và bàn ghế. Lâm Cam chọn một chỗ bên cạnh ngồi xuống, sau đó nghiêng đầu nhìn Chu Viễn Quang. Anh đang đứng dựa ở cửa, cười tủm tỉm nhìn Lâm Cam. Bộ dáng tự tin lại chắc chắn này khiến Lâm Cam mê muội tới không biết lối về. Sao có thể không mê muội đây, quý kiều ngạo không thích nói chuyện năm đó giờ đã dần có sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành.

Trẻ tuổi, tự tin, có tinh thần của chủ nghề mới sinh không sợ cọp, dám nghĩ dám làm, dám theo đuổi.

Ánh đèn chiếu xuống từng đường cong trên khuôn mặt anh.

"Vốn và nhân viên đã đủ chưa?" Tay Lâm Cam không tự chủ cầm chiếc bút trên bàn xoay xoay.

Cảnh tượng này rất giống lúc cô đứng chống cùi chỏ, cách hành hàng ngắm anh vào kì nghỉ hè lớp 11 năm ấy. Có điều lúc đó anh không có chút cảm giác nào, hoặc có thể nói là không muốn biết. Mà bây giờ, ánh mắt anh nóng bỏng chậm rãi hướng về phía Lâm Cam, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Hơi thở đặc biệt này khiến động tác trên tay Lâm Cam chậm lại, đầu ngón tay vô tình khiến bút rơi xuống. Lâm Cam kéo ghế ra, ngồi xuống, cố gắng đưa cánh tay tìm bút dưới bàn.

"Chuyện này em không cần quan tâm, cứ hưởng thụ cuộc sống đại học tươi đẹp là được rồi." Giọng anh mang theo an ủi, Lâm Cam thấy rất yên lòng.

Khóe miệng không tự chủ cười tủm tỉm, cô nhô đầu ra từ dưới bàn: "Nhìn xem, em nhặt được bút..."

Chữ "rồi" còn chưa thoát ra khỏi miệng, Chu Viễn Quang đã khom người chặn miệng cô lại.

Trong căn phòng an tĩnh, không biết từ lúc nào đứa bé trai đã dần mang phong thái của đàn ông trưởng thành. Anh khom người, trao nụ hôn cho cô gái của thời thanh xuân tươi đẹp ấy. Anh không muốn cô phải bận tâm, dù sao mục đích cố gắng ban đầu của anh cũng là cho cô một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lâm Cam nghe giọng anh vang lên trong phòng: "A Cam, Quốc khánh đừng về nhà."

"Anh đưa em ra ngoài du lịch, được không?"

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Học trưởng Chu, anh xong đời rồi

Biên tập: TBB

"Tớ còn muốn Quốc khánh về nhà tìm cậu đi chơi, thế mà cậu lại không về."

Lâm Cam nghe Tiết Giai Kỳ oán trách trong điện thoại thì cười một tiếng: "Hôm qua tớ cũng mới nghe anh ấy nói muốn ra ngoài du lịch."

Tiết Giai Kỳ nhìn một cái đã thấy Lâm Cam đang cố kìm nén khoe miệng trực toe toét: "Tớ thấy theo tính cách của cậu, chắc chắn đang rất vui về."

Lâm Cam cắn môi, "ơ" một tiếng: "Cậu có ý gì?"

Tiết Giai Kỳ đem máy quay hướng tới vách tường ở giường mình, từng tờ poster có hình mấy người đàn ông cơ bắp phơi bày trước mặt Lâm Cam.

"Cả thế giới đều biết từ ngày gặp Chu Viễn Quang, cậu luôn tơ tưởng tới thân thể người ta."

Lâm Cam bị giọng cô ấy khiến trong lòng ngượng ngùng, dứt khoát không nhìn vào màn hình nữa: "Cậu mau xoay camera lại, tớ nhìn ảnh nào cũng như sắp rơi quần tới nơi, cậu có thấy xấu hổ không hả."

Tiết Giai Kỳ chuyển thành camera trước, hình ảnh cười híp mắt của cô ấy mau chóng xuất hiện trên màn hình: "Cậu thích thì tớ chuyển phát nhanh cho mấy tờ, thế nào? Chỉ là nếu bạn học Chu nhà cậu mà biết, thế nào cũng đuổi tới giết tớ."

Lâm Cam tức giận mắng một câu không đứng đắn: "Sao lên đại học cậu lại đói khát thế này hả Corgi? Trường cậu chắc phải có nhiều con trai chứ?"

Tiết Giai Kỳ liếc mắt: "Tên Giỏi Áo kia không phải học cạnh trường tớ sao, ngày nào cũng gọi tớ dẫn đi quen đường ở thành phố, lẽ mà lẽ mề, phiền chết đi được."

Lâm Cam chống cùi chò lên bàn, để tay đỡ mặt: "Dù sao cậu ấy cũng là công chúa học bá, quan hệ với mọi người lại không tồi, cậu có kiên nhẫn chút đi."

Tiết Giai Kỳ còn muốn nói gì, Lâm Cam lại nghe thấy bạn cùng phòng gọi cô ấy.

"Tiết Giai Kỳ, bạn cậu chờ dưới kí túc xá kia, bảo tôi chuyển lời cho cậu không cần trả lời tin nhắn, cậu nhanh lên một chút là được."

...

Tiếp đó Lâm Cam nghe thấy âm thanh huyền não bên kia, mặt Tiết Giai Kỳ xuất hiện trên màn hình: "Cam đại tỷ, tớ đi trước đây. Công chúa học bá chờ bên ngoài có lẽ không nhịn được nữa rồi. Đúng rồi, cậu với bạn học Chu mà có tiến triển gì mới, nhớ báo cáo kịp thời đó."

Lâm Cam còn chưa kịp trả lời, bên kia đã vang lên tiếng "tút tut".

Giới Áo này không biết là...

Lâm Cam nhìn chằm chằm khung chat với Tiết Giai Kỳ, khoe miệng cong lên. Nếu điều mình đoán là thật, cô nương này chưa kịp nghe báo cáo, bản thân có lẽ còn khó bảo toàn.

Đột nhiên nghĩ tới việc Quốc khánh sẽ đi chơi riêng với Chu Viễn Quang, Lâm Cam không kìm được cười ngây ngô.

Rốt cuộc là chung một giường hay hai giường đây.

Đây là một vấn đề khó khăn.

Buổi tối trước ngày lên đường, Lâm Cam về phòng sắp xếp hành lý với bạn cùng phòng. Chu Viễn Quang chỉ nói muốn đưa cô đi Trùng Khánh.

"Em phải mang theo cái gì?" Cô gửi tin nhắn WeChat qua.

Không quá nửa phút đã có tin nhắn trả lời: "Mang theo người em."

Lâm Cam không nhịn được cười. Cô gửi icon bánh bao có chữ "Oa, bạn trai tôi đó sao.jpg" qua.

"Hỏi anh nghiêm túc mà."

Lần này Chu Viễn Quang trực tiếp gọi điện thoại qua: "A lô, bạn trai em đây."

Lâm Cam đang sắp xếp đồ đạc, nghe người này nói xong thì ngồi xồm trên mặt đất, mặt mày rạng rỡ: "Tôi không có bạn trai, có phải anh gọi nhầm số rồi không?"

Chu Viễn Quang cười khê: "Ồ, để tôi nhìn xem, hình như nhầm số thật. Xin lỗi, quấy rầy cô rồi. Tôi cúp máy trước."

Lâm Cam còn chưa kịp đáp lại, âm thanh cúp máy đã vang lên. Đang muốn nhắn tin hỏi người này làm trò quỷ gì, tự nhiên lại cúp máy như vậy thì lại có cuộc điện thoại gọi tới.

"A lô, vừa rồi em đùa anh thôi mà."

Lâm Cam vừa dứt lời đã nghe thấy bên kia nói: "A lô, vợ anh đây à?"

Vẫn là chất giọng dịu dàng đó, nhưng hoàn toàn bất đồng với vẻ không được tự nhiên khi gọi cô "Lâm Cam" lúc trước.

Lâm Cam không trả lời mà chỉ trầm mặc.

"O, vợ anh đi đâu rồi? Xấu hổ? Không đến nổi đó chứ? Có phải do mất tín hiệu không?"

Mấy nữ sinh trong kí túc xá thấy Lâm Cam ngồi xồm dưới đất cười ngây ngô, cũng không nói chuyện nên ném ánh mắt tò mò qua.

Vẫn là Cao Manh phản ứng trước, phát phát tay: "Mọi người giải tán đi, người này lại bị mị lực của học trưởng Chu làm thần hồn điên đảo rồi."

Lâm Cam bị cô ấy trêu ghẹo, giờ mới phản ứng lại được, lần nữa ngồi vào ghế: "Nhà nước chưa phát con dâu cho anh đâu, anh gào cái gì?" Cô ngồi vắt hai chân, bộ dạng đắc ý.

Cao Manh và Vu Hàm bên này nhìn nhau một cái, Vu Hàm lầm bầm: "Đừng nhìn hiện tại mà đắc ý, không quá ba giây nữa, cậu sẽ bị học trưởng làm ghen hòng."

Chu Viễn Quang nghe thấy hết lời trong lòng của Lâm Cam, ở bên này cũng cong khóe miệng: "Con dâu anh nuôi lớn, không cần nhà nước phát cho."

Lâm Cam phì cười, trong lòng vui vẻ không kiềm chế được.

Vu Hàm nhướn mày với Cao Manh: "Thấy không, trời sinh cậu ấy mê muội Chu gia, chắc chắn."

Lâm Cam trợn mắt nhìn hai người họ, cô ho nhẹ một tiếng, sau đó mới hỏi lại vấn đề ban đầu: "Rốt cuộc em phải mang cái gì?"

Chu Viễn Quang bên này đang từ trung tâm tiếng anh trở về, nghe được âm thanh giòn giã bên kia, bắt đầu nghĩ tới việc từ mai có thể một mình ở chung với cô một tuần, trong lòng như tan ra, giọng cũng mềm lại: "Ngoan, em mang quần áo và đồ rửa mặt bình thường là được, những thứ khác không phải quan tâm"

Cúp điện thoại, Lâm Cam suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng run run rẩy rẩy gửi qua mấy chữ: "Chúng ta ngủ một giường hay hai giường?"

Bên kia trả lời ngay: "Em không muốn ngủ với anh? (Biết tư tưởng của em nên anh nhất định phải giải thích một chút, "ngủ" ở đây là ngủ đơn thuần.)"

Lâm Cam: "... " Bị người này nói tới mặt đỏ bừng

Nghĩ đến việc hai người có thể ngủ chung một giường, cổ họng cô hơi động. Có lẽ không phải anh bỏ nhào vào cô, rất có thể cô sẽ ngã vào người anh trước cũng nên.

Cô gửi tới icon bánh bao, sau đó kèm theo câu: "Em chọn ngủ hai phòng riêng."

Chu Viễn Quang bên này vênh môi, nghĩ một chút mới trả lời.

Miếng thịt dê đã tới miệng, sao anh có thể để người chạy mất chứ? Dù sao anh cũng không phải Sói Xám hiền lành.

Cong khóe miệng, anh nói: "Ngoan, nhà chúng ta không có tiền. Một phần dùng để hùn vốn rồi, giờ chỉ có thể thuê một phòng."

Lâm Cam: "... "

Anh nghĩ em gốc hủ, không có tiền còn đòi ra ngoài du lịch?

Chiều hôm sau hai người ngồi tàu cao tốc tới Trùng Khánh, lúc đến nơi đã là buổi tối.

Tới khách sạn, Chu Viễn Quang đi vào làm thủ tục trước. Trên đường đi, Chu Viễn Quang nói với cô khách sạn quanh đây đều hết phòng, khách sạn này cũng chỉ còn lại một phòng có giường lớn duy nhất.

Lâm Cam bán tín bán nghi, hỏi lễ tân: "Thực sự không còn phòng nào sao?"

Lễ tân nhìn qua màn hình máy tính, mỉm cười chuyên nghiệp: "Xin lỗi, chỉ còn lại phòng một giường lớn, còn lại đã có khách hết rồi."

Chu Viễn Quang đứng phía sau mỉm cười, một tay để ở đầu Lâm Cam: "Tuyệt vọng hả?"

Lâm Cam thở dài: "Học trưởng Chu, anh xong đời rồi."

Chu Viễn Quang ôm cô đi vào thang máy, nhướn mày: "Sao anh lại xong đời?"

"Em vốn muốn giãy giụa một chút, nói không chừng tối nay cứu anh không chết trên tay em."

Lâm Cam lại thở dài một hơi, mang bộ dáng tiếc nuối và uất hận: "Bây giờ có kêu rách họng cũng không có ai tới cứu anh đâu."

Chu Viễn Quang bị lời này của cô chọc cười, con ngươi trở nên thâm thúy. Anh nhìn đôi môi đầy đặn của cô, quả táo ở cổ hơi động.

Sắp bị ăn sạch sẽ rồi còn dám ở đây buông lời hung ác.

Anh bật cười, lúc ra khỏi thang máy liền khom lưng nói một câu bên tai cô. Sau đó nhìn tai Lâm Cam đỏ ửng mới nhanh chóng tiến lên phía trước mở cửa phòng.

Chỉ còn lại Lâm Cam cắn môi phía sau, nhìn theo bóng dáng anh, hừ một tiếng: "Vậy tối nay anh tới thử xem?"

Có bản lĩnh thì...

Anh cởi áo sơ mi trên người đi, anh thử... dụ dỗ em nữa xem.

Ngồi tàu cao tốc cả một buổi chiều, hai người cũng không định ra ngoài nữa. Cả hai cất đồ đạc xong, tùy tiện xuống ăn lót dạ rồi trở về.

Lúc Lâm Cam tắm xong đi ra, thấy Chu Viễn Quang đang hít đất. Không biết anh đã cởi sơ mi từ lúc nào, lúc này chỉ mặc áo may ô bên trong. Trên cánh tay đều là bắp thịt, những thứ bình thường bị giấu dưới lớp áo, bây giờ đều lộ ra. Thậm chí cơ bụng cũng như ẩn như hiện dưới lớp áo may ô bó sát.

Vừa ra ngoài đã thấy hình ảnh như vậy, Lâm Cam thấy trái tim nhỏ của mình lại bắt đầu đập thình thịch thình thịch.

Chu Viễn Quang ngẩng đầu đã thấy cô mặc quần áo ngủ đứng đó, tóc mới khô một nửa. Anh vẫy tay gọi cô tới.

"Làm gì?"

"Vận động chứ làm gì."

Lâm Cam thấy khóe miệng anh như cười như không, vẻ mặt cũng mang ý dẫn dụ người.

Đầu lưỡi cô bắt đầu không lưu loát: "Anh... Anh đừng có nhìn em như thế."

Lâm Cam dè dặt đi về phía trước: "Em... Em không muốn động."

Chu Viễn Quang cười như không, vỗ vỗ chỗ bên cạnh anh, ý bảo cô đi tới: "Không cần em động, anh động."

Lâm Cam bỗng thấy nhiệt độ trong phòng thật nóng: "Em... Em cảm thấy chúng ta không thích hợp thực hiện loại vận động này đâu?"

Chu Viễn Quang ôm vai cô đi tới bên này, biết cô nghĩ sai lệch: "Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Hửm? Tối rồi mà?"

Lâm Cam hít sâu một hơi: "Anh... Anh cách xa em một chút."

Lời còn chưa nói hết, cô đã bị Chu Viễn Quang ôm tới dưới người. Đây chính là tư thế để bắt đầu loại "vận động" nam trên nữ dưới.

Lâm Cam đột nhiên nhắm mắt nhưng cảnh tượng cô nghĩ lại không xuất hiện. Ngược lại cô nghe thấy Chu Viễn Quang cười khẽ.

"Không phải nói tối nay anh kêu rách họng cũng vô ích à? Giờ sợ rồi?"

Từ cổ tới mặt Lâm Cam đều đỏ một mảng.

Khó trách trước đây Tiết Giai Kỳ nói Chu Viễn Quang chính là sói đội lột cừu. Bây giờ nhìn lại, cô mới là cừu nhỏ, còn không đủ để người ta nhét kẻ rãng.

"VẬY anh bắt đầu động đây." Giọng Chu Viễn Quang thấp thoáng ý cười.

Lâm Cam nhìn thấy anh chống tay ở hai bên, cùi chỏ hơi cong, bắt đầu hít đất.

Lâm Cam: "..."

Lần vận động này coi như cô thua.

Không biết người này học ở đâu kiểu hít đất không đứng đắn này.

Cánh tay anh hơi cong, thân thể ép xuống, môi mỏng trực tiếp đập lên môi cô. Nhưng vì người lại phải nâng lên nên nụ hôn này chỉ như có như không, sau đó đã rời đi.

Cũng không biết anh lấy đâu ra sức lực để kéo dài việc đó, còn Lâm Cam thì thấy ý thức của mình đã tiêu tan lâu rồi.

Cô đẩy người này ra, để anh đứng lên đi tắm.

Chu Viễn Quang hài hước nhìn cô, cuối cùng hơi hạ người xuống, anh nghiêng đầu nói bên tai cô: "Loại vận động này có phải không cần em động không?"

Lâm Cam cắn môi, che mắt Chu Viễn Quang, không để anh thấy gương mặt đỏ bừng của mình.

A lô, 110 phải không?

Ở đây có người đùa bốn lưu manh.

Cô nằm trên giường, đang đắp chăn, lẩn qua lẩn lại mấy vòng. Sau đó lại chồm chồm lên, cả người chìm chìm vào trong.

Thật muốn ngủ trên một giường với bạn học Chu!

Ông trời của con ơi!

Đội lạt nữa cô vẫn muốn sờ cơ bụng của anh!

Nếu anh bị cô sờ hông thì phải làm sao đây?

...

Còn chưa nghĩ xong, chân đã bị người ta kéo lên. Chu Viễn Quang vừa chui vào chăn đã ôm cô vào ngực. Lâm Cam nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình, sau đó lại nghe thấy Chu Viễn Quang cười khê.

Không biết từ lúc nào cô đã đặt tay lên cơ bụng của anh, vừa vặn 6 múi, cảm giác thật tốt đẹp.

Giọng Chu Viễn Quang khàn khàn: "Hài lòng không?"

Giọng anh vốn thấp, lần này còn cố ý khàn khàn, Lâm Cam nghe anh hỏi thì cả người mềm nhũn.

Mẹ ơi, sao trời cao lại phải yêu nghiệt tới giường con thế này.

Cô nghĩ nếu không hôn anh, nhất định là phí của trời.

Lâm Cam liếm liếm môi, động tác trên cơ bụng anh vẫn không dừng lại. Cô chui vào chăn, giọng điệu buồn bực: "Bạn học Chu, liệu em có sờ hông anh không?"

Đầu tiên Chu Viễn Quang ngẩn ra, sau đó cười thành tiếng. Tiếng cười khiến lồng ngực anh chấn động. Anh kéo cô ra, để đầu Lâm Cam nhô ra khỏi chăn. Sau đó anh cúi đầu, chính xác ngậm môi cô, môi lưỡi bắt đầu "cuộc chiến" triển miên.

Nhiệt độ trong phòng như thiếu như đốt.

Dường khí trong miệng Lâm Cam đều bị anh cướp mất, cô không kiên nhẫn thở dốc. Hô hấp của Chu Viễn Quang lại vì âm thanh này mà thêm gấp gáp. Hai người càng gần nhau, hô hấp của Chu Viễn Quang càng trầm, dường như muốn nuốt cô vào bụng.

Lâm Cam cả người như hóa thành nước, thần chí đã sớm bị "cuộc chiến" này làm mê muội.

Trong lúc hoảng hốt, cô cảm nhận được vật cứng rắn chống lên người mình. Hai bên kẻ sát, hô hấp của Chu Viễn Quang ngày càng dồn dập. Anh hơi đẩy Lâm Cam ra, xoay người ôm cô, không dám động nữa.

Hai hơi thở đan cài một nơi, Lâm Cam vừa muốn động đã bị Chu Viễn Quang chặn lại.

"Ngoan, đừng nhúc nhích." Lời nói mang dục vọng trầm đục, sau đó là cười khỏ. Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Chu Viễn Quang thấy "lều trại" ngày càng có khuynh hướng trời dậy mãnh liệt.

Anh thở dài, đi vào phòng tắm.

Đầu óc Lâm Cam lại không rõ ràng lắm, trong đầu chỉ hiện ra vẻ mặt thống khổ của Chu Viễn Quang.

Xong rồi.

Cô thực sự sờ hông anh rồi.

Cô vội vàng chạy theo anh về hướng phòng tắm, lại bị Chu Viễn Quang chặn ngoài cửa.

Anh gọi: "Lâm Cam."

Giọng anh trầm thấp, tiếng nước róc rách cùng tiếng thở trầm khàn truyền tới lỗ tai Lâm Cam.

"A Cam."

"Ừ?"

"A Cam."

"Em đây?"

Một người bên trong, một người bên ngoài.

Tiếng gọi bên trong ngày càng dồn dập, người bên ngoài thoát cái đỏ mặt. Dù cô có vô tri vô thức thế nào, nhưng âm thanh bên trong cũng đủ để cô biết người này đang làm gì.

"Tâm Can Nhi." Giọng Chu Viễn Quang càng thống khổ, gần từng tiếng gọi tên cô.

"Ừ?" Mặt Lâm Cam đỏ thẫm, đáp lại lời anh, mặc cho anh gọi tên mình.

"Gọi tên anh." Giọng anh tràn ngập vẻ thống khổ khó nói.

Lâm Cam miệng khô lưỡi đắng, nghe âm thanh bên trong, nửa ngày không thể phát ra tiếng.

Cô run run rẩy rẩy mở miệng, một tay bịt tai, có chút "bịt tai trộm chuông": "A Quang~" Âm thanh gion giã lại nhu mì, cũng là biệt danh trước đó cô chưa từng gọi anh.

Bên trong phát ra tiếng gầm nhẹ, như được giải thoát.

Đây có lẽ là một đêm Lâm đại tỷ không ngờ tới. Ngược lại tối đó Chu Viễn Quang ở bên cạnh cô dỗ dành: "Em rất giỏi."

"Em xem, có phải anh kêu rách họng cũng không ai tới cứu không?"

"Ồ, không đúng, em cứu anh."

"Nếu không anh đã nghẹn chết."

"Ngoan, anh không bị sờ hông đâu."

Lâm Cam nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, đưa tay chặn lại, không cho anh mở miệng. Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng, nhìn con người trong suốt của cô, đẩy tay Lâm Cam ra rồi hôn lên.

"Đừng lo, anh muốn lưu lại đêm đẹp nhất vào ngày cưới em."

Hết chương 54.

Lời của tác giả: Vận động ban đầu chính là tập hít đất. Nam trên, nữ dưới, hít đất một cái hôn một cái. Hình ảnh mời tự tưởng tượng.

Bao giờ mới có thể có thật thật hả... Chờ chút đi, bọn họ còn nhỏ...

Lời của editor: Tự hỏi cái đại học X đã làm gì em Quang nhà tôi???

Đỉnh chính chút là truyện có ngọt, có ái muội kiểu "mời các bạn tự tưởng tượng", nhưng thật có lẽ không đâu =)) Cảnh báo trước kéo cả nhà mong chờ

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Em ra đường có mang não hay không cũng như nhau

Biên tập: TBB

Ngày hôm sau, Lâm Cam tỉnh lại trong ngực Chu Viễn Quang.

Cô chậm rãi rời khỏi vòng ôm của anh, sau đó dịch chuyển về phía mép giường. Đang chuẩn bị xuống giường thì bị người phía sau kéo trở lại.

"Ăn hiếp anh xong giờ muốn chạy?" Lúc nói lời này, mắt anh vẫn nhắm nghiền, giọng nói có ý cười, vừa trầm thấp vừa hấp dẫn.

Đột nhiên nhớ tới cảnh tượng tối hôm qua, mặt Lâm Cam lại đỏ lên: "Còn phải ra ngoài chơi nữa, nếu không rời giường sẽ đến trưa mất."

Chu Viễn Quang nửa kéo, nửa ôm cô vào trong ngực. Sau đó cái hôn êm ái rơi xuống mặt Lâm Cam: "Anh tình nguyện ở trong phòng với em một tuần."

Anh tiến đến nói những lời này bên tai cô, không đợi cô nói chuyện, mặt Chu Viễn Quang đầy thỏa mãn nỉ non: "Em biết không, anh nghĩ tối ngày này từ rất lâu rồi."

Lâm Cam: "... Em tưởng bắt được cừu non thuần khiết, ai ngờ gặp phải sói khoác da dê."

So sánh này khiến Chu Viễn Quang thấp giọng cười ra tiếng.

Lâm Cam lên mạng tìm kiếm những địa điểm thăm quan, bảy ngày để đi thăm những nơi đó vẫn còn dư giả. Hai người ngồi tàu điện trong thành phố đi tới trạm Từ Khí trước, tới chạng vạng tối ăn lẩu xong sẽ đi bia Giải Phóng. Khi tàu điện từ mặt đất đi lên trên, những ngọn núi và tòa nhà cao tầng ở phía xa đều hiện lên trước mắt.

Trên tàu có rất nhiều người, Lâm Cam lôi cánh tay Chu Viễn Quang, không nhìn được hô lên: "Thì ra có thể đi xuyên qua các tòa nhà."

Người xung quanh thấy cô nói lời thừa thãi thì đưa mắt quan sát Lâm Cam.

Lâm Cam ho nhẹ một tiếng, Chu Viễn Quang bật cười, xoa loạn tóc cô.

Có rất nhiều người ở trạm Từ Khí, những con đường nhỏ trong đó khá quanh co, khúc khuỷu, độ cao cũng khác nhau. Bên ngoài có cửa tiệm khá thú vị. Nhiều người đứng chụp hình ở trước cửa, Lâm Cam ngược lại không quá hứng thú với việc đó. Cô kéo Chu Viễn Quang tới những nơi có đồ ăn.

Bánh quai chèo, que xiên, thuận tiện lúc quay lại mua cả cốc xoài tươi đánh kem.

Vô tình gặp một chú mèo lười biếng trên bậc thang, Lâm Cam lôi Chu Viễn Quang lại chụp ảnh.

"Được chưa?"

"Được rồi." Chu Viễn Quang cười cười đưa điện thoại cho Lâm Cam.

"Sao lần này nhanh vậy?" Lâm Cam nửa tin nửa ngờ nhận lấy điện thoại di động, chân mày dựng lên. Trên ảnh chỉ có cô, không có mèo.

"Mèo đâu?"

Chu Viễn Quang thờ ơ liếc chú mèo kia: "Em không chụp ảnh với anh, sao lại chụp với nó?" Anh duỗi tay chỉ chú mèo đang nằm trên mặt đất, chiếc đuôi vể vẩy.

Sau đó Lâm Cam thấy chú mèo vươn đầu lưỡi liếm móng vuốt của mình, ngẩng đầu lên hướng về phía bọn họ kêu một tiếng. Trái tim bị vật nhỏ này làm

cho mềm nhũn, Lâm Cam chuẩn bị duỗi tay ôm nó, chú mèo lại kêu một tiếng rồi nhảy dựng lên, chạy mất hút.

Chu Viễn Quang ôm lấy Lâm Cam đi ra bên ngoài, nhân tiện lườm cô một cái. Biểu cảm đó như đang nói: Thấy chưa, chỉ có anh không rời khỏi em thôi.

Lâm Cam: "... Bạn học Chu."

Chu Viễn Quang: "Sao?"

Lâm Cam dừng bước, giờ cốc trong tay, nở nụ cười trong veo với anh: "Em phát hiện từ khi quen tới giờ, tính cách anh thay đổi rất nhiều."

Chu Viễn Quang nhướn mày: "Em thấy thay đổi là tốt hay xấu?"

Lâm Cam cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Tốt, nhưng em thấy có thứ anh không thay đổi."

Chu Viễn Quang tỏ ý bảo cô nói tiếp.

Lâm Cam yên lặng đi về phía trước hai bước, cảm thấy mình làm vậy rồi nói mới không gặp nguy: "Tính chiếm hữu và thích ghen không hề thay đổi."

Trước kia ghen với Giới Áo.

Bây giờ ghen cả với chú mèo nhỏ ở ven đường.

Chu Viễn Quang vừa nghe cô nói mình như vậy thì đưa tay bắt lấy Lâm Cam. Có điều cô đã sớm đoán được động tác tiếp theo của anh nên nhanh chóng chạy về phía trước, tiện thể còn quay đầu lại cười với người này.

Mọi người đều nói lẩu thịt bò của Trùng Khánh không tệ, sau khi hai người đi ra từ trạm Từ Khí thì đi ăn com.

Sau khi Chu Viễn Quang kể chuyện của Trần Tịch cho Lâm Cam nghe, dần dần không còn khắc chế việc thèm ăn của mình nữa. Vì sợ Lâm Cam lo lắng, mỗi lần anh đều tranh thủ ăn nhiều một chút để cô an tâm.

Nắp nồi vừa mở ra, hương thơm cay tê tỏa ra bốn phía.

Người miền Bắc có thói quen cho dầu mè vào lẩu, nhìn chai dầu mè chưa mở bên cạnh, Lâm Cam có chút sững sờ. Chu Viễn Quang cười khế, dầu mè hợp rất với tôi, anh múc một muôi nước lẩu cho Lâm Cam. Tiện tay còn gấp xâu thịt bò vào bát cô, ý bảo Lâm Cam nếm thử.

"Có ăn được thật không?"

Chu Viễn Quang nhướn mày: "Anh sợ em ăn thử một miếng, bảy ngày tiếp theo đều đòi ăn món này đấy?"

Lâm Cam nhìn nồi lẩu đầy lớp váng sôi ừng ực, trong bát lại đầy một muôi nước lẩu dầu mè, nhìn thế nào cũng thấy không thể ngon được.

Chu Viễn Quang thấy cô chần chừ, miệng hơi cong lên: "Muốn đánh cuộc không?"

Lâm Cam xụ mặt: "Đánh cuộc gì?"

Chu Viễn Quang nhẹ nhàng dời khỏi băng ghế, đến gần cô hơn: "Nếu lát nữa em ăn xong mà không muốn ăn nữa, anh sẽ có thưởng để bồi thường cho dạ dày của em."

Lâm Cam bắt đầu hứng thú, con ngươi sáng lên: "Thưởng gì?"

"Anh hôn em."

"..." Đây thì coi là thưởng gì?

"Nếu thấy ăn ngon, vậy em phải thưởng cho anh vì đã tìm thấy quán này."

Lâm Cam uể oải nhìn anh, thế nào cũng thấy như mình sắp bị lừa: "Vậy... anh muốn thưởng gì?"

Chu Viễn Quang ho nhẹ, nghiêng đầu nhìn Lâm Cam: "Em hôn anh."

"..."

Kết luận lại thưởng tới thưởng lui, anh sẽ đều... hôn cô.

Loại thưởng gì thế này?

Lâm Cam hừ một tiếng, lầm bầm: "Em cũng không ngốc, anh đừng gài bẫy em."

Nghe Chu Viễn Quang cười khề, cô lại hừ thêm một tiếng, sau đó vui đầu vào ăn. Mới ăn thử miếng đầu tiên, mắt cô không nhịn được tròn tròn.

Sao lại có loại lẩu ngon thế này?

Ai có thể cho cô biết vì sao cho dầu mè vào nước lẩu lại ngon như thế không? Không ngấy chút nào, không dầu mỡ chút nào!

Đầu lưỡi hoạt động không ngừng, cô kéo tay Chu Viễn Quang, nước mắt lấp lánh: "Học trường Chu, bạn học Chu, Chu Viễn Quang, Chu dễ thương, bạn trai Chu, anh... Anh mở ra cánh cửa tới thế giới mới của em rồi! Không cần nói gì hết, bảy ngày tiếp theo chúng ta phải ăn lẩu!"

Chu Viễn Quang bị bộ dạng ngớ ngẩn của cô khiến cho tức cười, đưa tay xoa loạn tóc Lâm Cam.

Ai da, sao cô gái ngốc nghếch này dễ dàng thỏa mãn như thế nhỉ? Nói không chừng chỉ cần cho ăn một lần, cô sẽ bị người lạ dẫn đi.

Có điều, Chu đáng yêu là cái gì?

Người này lại len lén đặt biệt danh trong lòng cho anh.

Mặt đầy vẻ thỏa mãn ngốc nghếch kia... Nhưng vẫn đáng yêu lắm.

Ăn lẩu xong lại tiếp tục đi tàu điện.

Lúc đi đều là Chu Viễn Quang dẫn đường, bộ dáng rất chắc chắn, có năng lực bạn trai tiêu chuẩn. Lâm Cam luôn thấy mình ra ngoài không cần mang não.

Cô kéo tay Chu Viễn Quang không chịu đi: "Bạn học Chu, đến lúc em biểu diễn chút năng lực của bạn gái rồi."

"Em không cần đi vệ sinh ở bến tàu chứ?"

"... Bây giờ anh đừng nói chuyện, cùng đứng lên tiếng, em đưa anh đi tìm bia Giải Phóng."

Chu Viễn Quang cúi đầu nhìn cô thật kỹ, khó tin mở miệng: "Em chắc chắn?"

Lâm Cam dùng sức gật đầu, nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt như khoe khoang tự tin: "Không cho anh thấy bản lĩnh, anh còn không tin em nói thật! Tối nay, anh thoải mái giao bản thân cho em đi."

Chu Viễn Quang mím môi, vỗ nhẹ lên đầu Lâm Cam: "Ra ngoài chơi vốn đã thoải mái rồi, em cần gì phải miễn cưỡng mình?"

Lâm Cam nhìn vẻ không tin nhiệm của Chu Viễn Quang, âm thầm nghiêng răng: "Anh không tin em?"

Chu Viễn Quang nhìn con mèo nhỏ đang xù lông nhà mình, vội vàng đỡ dành: "Sao có thể?"

"Vây đi thôi."

Hai trạm trái phải, hai điểm đến, hai phương hướng.

Chu Viễn Quang nhìn về phía người đang đi sang tay trái, mắt hơi híp lại.

Đồ ngốc, không thèm nhìn hướng đường nữa.

Nghĩ đến biểu cảm có thể xuất hiện của cô, khóe miệng Chu Viễn Quang hơi cong lên. Ngồi hai trạm liền, Lâm Cam mới thấy có gì không đúng lắm. Cô tròn to mắt nhìn bản đồ, nghe tiếng thông báo của trạm mới "à" lên một tiếng.

Sau đó cô cúi đầu, đỏ mặt, hơi cọ vào người Chu Viễn Quang. Anh đang cầm tay nắm trên tàu, thu hết toàn bộ cảnh này vào mắt, con người thấp thoáng ý cười.

Sau đó cô ý mở miệng như thực sự không biết: "Sao vậy, hướng dẫn viên nhỏ của anh?"

Lâm Cam mở miệng hơi khó khăn, giọng yếu ớt: "Hình như đầu óc hướng dẫn viên không ổn, chúng ta... ngồi ngược hướng."

Chu Viễn Quang cố gắng áp chế khóe miệng muốn cười to của mình, tránh khiến cô xấu hổ.

Anh nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, thở dài một tiếng: "Xem ra về sau vẫn nên để anh tìm đường."

"Dù sao ——"

"Em ra đường có mang não hay không cũng như nhau."

Lâm Cam nghe giọng chế nhạo của người này, ngừng đầu lại đụng phải ánh mắt mang đầy ý cười của anh, càng không kiềm được bĩu môi, lẩm bẩm: "Chắc chắn anh biết đi nhầm hướng từ đầu, thế mà không nói cho em."

Khóe miệng Chu Viễn Quang cũng không kiềm được mà cong lên, cố ý dùng giọng tủi thân: "Chính em bảo anh không cần nói gì mà."

"..."

Lâm Cam thở dài: "Bây giờ chúng ta quay lại à?"

Chu Viễn Quang nhìn thời gian, lắc đầu: "Mai chúng ta lại tới bìa Giải Phóng, bây giờ về khách sạn trước."

Vừa nói, anh nhào tới bên tai Lâm Cam, môi mỏng hé mở: "Cục cung, đến giờ vận động rồi."

Lỗi tai Lâm Cam đỏ lựng: "..."

"Nghĩ đi đâu đó? Chỉ hít đất thôi mà."

Trong đầu Lâm Cam hiện lên cảnh hít đất hôm qua, lỗi tai càng đỏ hơn. Chu Viễn Quang phì cười, sau đó nhẹ giọng trấn an về lúng túng và thẹn thùng của cô: "Ngồi sai trạm cũng không sao, đi đâu cũng được."

Dù sao, anh luôn lưu lạc trên miền đất có em.

Chỉ cần được bên em, tới nơi nào cũng là hạnh phúc.

Hết chương 55.

Lời của tác giả:

Vờ kịch nhỏ:

Ngày nào đó, Lâm Cam gọi Chu Viễn Quang ra ngoài ăn cơm, để anh tới ngồi vào bàn đã đặt trước.

Chu Viễn Quang đợi 10 phút vẫn không thấy bóng dáng Lâm Cam đâu.

"A lô, em đâu rồi?"

"Em... hình như đang đứng dưới trăng."

Lời của editor: Combo một đĩa dấm chi và một đĩa dấm đi:)))))) Có ai bảo gấu ra đường quên nã không cơ chứ:)))))) Không dám treo câu "Cục cung, tới giờ vận động rồi", sợ quý vị bảo tui treo đầu dê bán thịt chó hê hê

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lát nữa đưa em tới một nơi

Biên tập: TBB

Trong khoảng thời gian một tuần, hành trình cũng không quá gấp gáp. Hai người tới thăm những cảnh đẹp ở đây trong 3 ngày đầu, sau đó tới Thành Đô.

Thời gian hai người ở bên nhau luôn trôi qua rất nhanh.

Lúc Lâm Cam lấy lại tinh thần, kỳ nghỉ đã kết thúc, hai người họ chuẩn bị phải trở về trường học.

Buổi tối trước ngày về, Lâm Cam thu dọn đồ đạc từ sớm nhưng lại bị Chu Viễn Quang bắt lên giường.

"Làm gì? Em đang thu dọn đồ đạc mà."

Chu Viễn Quang ôm cô vào ngực, cằm tì ở đỉnh đầu Lâm Cam. Giọng anh nhẹ nhàng, như thở than: "Để anh ôm một lát, về trường không ôm được nữa."

Giọng tiếc nuối và tủi thân này khiến Lâm Cam thấy buồn cười.

Lâm Cam vốn đang đưa lưng về phía anh, giờ đã quay lại, hoàn toàn dựa vào ngực anh. Cô cọ cọ ở ngực Chu Viễn Quang, vòng tay ôm ngang vòng hông gầy gò của anh.

Chu Viễn Quang hơi dịch người ra phía sau, giọng khàn khàn: "A Cam."

"Ừ?"

"Em có thể... xoa người để ngủ không?"

Lâm Cam không rõ nên ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi lấp lánh: "Mới bao lâu đã chán mặt em rồi?"

Chu Viễn Quang cười khỏ, lại dịch về phía sau một chút: "Sao có thể chán chứ."

"Ừ?"

Nhìn vẻ lơ mơ như cũ của cô, Chu Viễn Quang thấy nên phổ cập kiến thức vỗ lòng cho con dâu nhỏ nhà mình, nhất là phương diện nhận định với anh.

Anh thở dài, hơi đưa thân về phía trước, vật cứng rắn chạm vào những đường cong xinh đẹp trên người cô.

"Đâu có chán, là quá thích."

Lâm Cam cảm nhận được vật cứng rắn, mặt thoáng cái đỏ thắm.

Có điều anh ngoài miệng bảo cô cách xa một chút, nhưng tay lại không hề có ý đó. Chu Viễn Quang ôm cô vào ngực, vùi đầu ở cổ cô hít một hơi thật sâu.

Bầu không khí kiều diễm ngày càng ấm áp, ái muội.

Chu Viễn Quang ở bên cạnh Lâm Cam thở dài: "Thật muốn mau tốt nghiệp."

Lâm Cam bị vẻ không xấu hổ này của anh làm đỏ mặt hơn nữa. Cô còn chưa kịp chui vào chăn đã bị Chu Viễn Quang nhìn thấu ý đồ rồi bắt lại. Anh sờ tóc cô một cái, cầm đề ở đỉnh đầu xoa xoa hai cái, hành động này mang vẻ dịu dàng xen lẫn thống khổ khó nhận.

"Ngủ."

Ngược lại lòng anh nảy sinh chút tâm tư: Từ nay về sau chỉ muốn ôm cô cùng ngủ.

Sau khi kỳ nghỉ Quốc khánh kết thúc, cuộc sống trở nên bận rộn hơn nhiều.

Có rất nhiều khóa học bắt đầu.

Vì cơ sở khoa học xã hội của Lâm Cam còn kém, nền tảng vẫn thiếu mà học chuyên sâu yêu cầu rất nhiều kiến thức khoa học xã hội, nên cô luôn đắm mình trong thư viện.

Sau khi Chu Viễn Quang trở về cũng bắt đầu mở lớp dạy học.

Hai người rất ít khi ở chung một chỗ, trừ buổi tối.

Chiều thứ Sáu, Lâm Cam phải học xong tiết cuối mới được đón cuối tuần. Buổi trưa cô không ngủ, đến giờ này bắt đầu gà gât, nằm nghỉ ngơi trên bàn.

Trong lúc lơ mơ, cô thấy ghế bên cạnh hơi xê dịch. Vì lúc trước Cao Manh ngồi phía trước, cô nghĩ cô ấy đứng dậy đi vệ sinh nên không để ý.

Chuông tiết học vang lên, Lâm Cam ngẩng đầu thì cảm nhận được luồng ánh mắt nóng bỏng bên cạnh. Nghiêng đầu nhìn sang khiến cô sợ hết hồn, Chu Viễn Quang một tay chống đầu, trong mắt mang nụ cười, vẫn luôn nhìn cô.

"Anh... Sao anh lại đến đây?"

Lâm Cam quay đầu lại, không chỉ thấy mấy bạn cùng kí túc xá đang nhìn mình, mà còn cả những bạn học trong lớp cũng nhìn chằm chằm.

Chu Viễn Quang kéo sách của Lâm Cam về phía mình, khoe môi cong cong, đề thấp giọng: "Anh tới nghe giảng cùng bạn gái."

Lâm Cam cũng thấp giọng cười rộ lên.

Lúc còn ôn thi lại, cô cũng từng ảo tưởng về cảnh tượng thế này. Hoặc có thể nói là trong ảo tưởng có chờ mong, những ý nghĩ đó đã giúp cô chống đỡ qua một năm kia.

Hai người vẫn bận rộn việc của bản thân, lúc rảnh rỗi sẽ tới nghe giảng cùng người kia. Cuối tuần Chu Viễn Quang sẽ đạp xe đưa cô ra ngoài chơi, thỉnh thoảng lúc trời chạng vạng tối, hai người cùng nhau tản bộ trong bóng chiều tà. Có gió nhẹ thoảng qua, cả hai sẽ chia sẻ những vui, buồn với nhau. Bọn họ cũng sẽ dựa vào nhau như đôi vợ chồng già. Có lẽ thỉnh thoảng có chút cãi vã, nhưng mọi thứ đều không địch lại được sức mạnh của tình yêu.

Nghĩ tới đây, Lâm Cam đã thấy cực kỳ thỏa mãn.

Cô rất thích cuộc sống như vậy. Vì đối phương mà trở nên tốt đẹp hơn, đồng thời cùng nhau nắm tay, tiến về phía trước.

Nghĩ như vậy, Lâm Cam nhủ mảy với Chu Viễn Quang, tay để dưới bàn dò tới cầm tay anh. Đôi tay nhỏ bé néo qua néo lại tay anh. Chu Viễn Quang liếc cô một cái, trở tay bao tay cô lại, sau đó cong cong khóe miệng.

Đám người Cao Manh và Vu Hàm ở bên cạnh thấy động tác của hai người, mọi người đều ồ ồ. Tay hai người họ đặt ở bên mỗi, họ khan không ngừng. Lâm Cam trừng mắt với hai cô ấy.

Lớp Lâm Cam bao gồm 30 người, 25 nữ và 5 nam. Vì vậy nam sinh trong lớp không thể trốn học. Dù sao thầy giáo chỉ cần nhìn một cái đã biết ai đến, ai không. Dĩ nhiên, cũng vì vậy mà sự tồn tại của Chu Viễn Quang bị phát hiện ngay.

Lớp này là Văn học đại cương, giảng viên là một vị thầy giáo nhiều tuổi. Thầy đẩy mắt kính, đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó híp mắt nhìn Chu Viễn Quang.

"Nam sinh hàng thứ ba kia."

Chu Viễn Quang hơi kinh ngạc, ấn đường nhíu lại.

"Đứng, em đây."

Chu Viễn Quang đứng lên.

"Em không thuộc lớp tôi đúng không?"

Lúc thầy giáo già hỏi câu này, Cao Manh ở phía sau bắt đầu lẩm bẩm: "Ai bảo thầy chúng ta già nào, giờ mắt còn sáng hơn đuốc."

Thầy giáo già rất thích cô học sinh Lâm Cam này. Bản thân cô đã rất thông minh, lại rất thích học hành. Cô luôn ngâm mình trong thư viện đọc sách, lần nào trở lại cũng đưa ra cái nhìn của bản thân. Thầy vẫn luôn thấy học sinh có tính cách và sức chịu đựng như thế là rất tốt. Nhất là đa số người thuộc thế hệ trẻ bây giờ đều nông nổi, rất ít người có thể tĩnh tại.

Dù tất cả bạn học trong lớp đều biết rõ, nhưng đứng trước mặt thầy giáo nên Chu Viễn Quang không thể tạo thành điểm trừ cho Lâm Cam. Anh gật gật đầu, nói mình tới dự thính.

Thầy giáo già đẩy mắt kính, cúi đầu nhìn sách của mình rồi hỏi Chu Viễn Quang: "Nếu tới dự thính, chắc hẳn em phải có chút kiến thức cơ bản. Có thể phân tích ý nghĩa hàm ẩn của ngôn ngữ trong văn học cho mọi người nghe không?"

Câu hỏi này vừa được đưa ra, trong lớp đã xôn xao. Nếu để nói thật, không có nhiều người trong lớp thực sự nghiêm túc nghe vấn đề này.

Lâm Cam vốn muốn trả lời thay Chu Viễn Quang, nhưng thầy giáo lại muốn lấy ví dụ để trả lời câu hỏi này. Lo Chu Viễn Quang không trả lời được, cô muốn giơ tay trả lời thay anh.

Thầy giáo nhìn lướt qua Lâm Cam nhưng không để ý tới cô, chỉ nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Em trả lời đi."

Chu Viễn Quang cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía thầy giáo trên bục giảng, trả lời: "Trước đây em từng đọc 'Kim Tỏa Ký', bên trong có chi tiết đánh đổ nước ô mai. Em cảm thấy nếu phóng đại chi tiết này tới vô hạn, thông qua câu chữ bên ngoài có thể bước vào nội tâm nhân vật —— Nháy mắt đó như trăm năm, đó là kết cục, đồng thời cũng mở ra những điên cuồng của Tào Tháo Xảo. Em nghĩ chi tiết này thể hiện được ý nghĩa hàm ẩn của ngôn ngữ trong văn học."

Lúc Chu Viễn Quang bắt đầu nói câu thứ hai, chân mày đang nhăn lại của Lâm Cam dần giãn ra.

Mặt thầy giáo già cũng lộ vẻ hài lòng, thầy gật gật đầu, dời mắt tới chỗ Lâm Cam: "Em còn sót ruột muốn giơ tay giải vây thay người ta. Tôi thấy bạn nam này không kém em chút nào."

Mọi người trong lớp đương nhiên nghe hiểu lời có ý chế nhạo của thầy giáo già, tất cả đều cười ầm lên.

Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang ngồi xuống, cúi đầu viết chữ lên giấy, đưa cho người này nhìn: Sao anh biết nội dung trong vở em?

Vừa rồi cô rất kinh ngạc, không chỉ vì Chu Viễn Quang biết nhiều như vậy, mà nội dung anh vừa nói cũng là nội dung tâm đắc nhất trong vở của cô.

Chu Viễn Quang cụp mi mắt, cúi đầu cười cười nhưng không trả lời Lâm Cam.

Phải nói thế nào đây?

Nói mình muốn hiểu rõ tất thấy về cô nên lúc cùng tới thư viện, anh chú ý tới những sách cô đọc gần đây, xem vở ghi chép thường ngày của cô... Tất cả chỉ để gần cô thêm một chút, để hiểu cô nhiều hơn?

Sợ cô mang gánh nặng và áp lực, mọi lời nồng ấm đều dừng lại bên miệng.

Lo tình cảm quá đậm sâu nên chỉ dám thể hiện ra ngoài một chút. Vì vậy anh như ngọn núi lạnh lẽo, nhưng những gì người ngoài thấy được vĩnh viễn chỉ là một góc nhỏ.

Bạn sẽ mãi mãi không biết tình yêu ẩn sâu bên trong dâng trào và to lớn biết bao nhiêu.

Hết giờ học, Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam ra ngoài.

Hai người ăn cơm ở bên cạnh trường, sau khi ăn cơm chiều thì cùng nhau tản bộ ở bãi tập. Có lẽ vì hôm nay là tối thứ Sáu nên đa số người đều ra ngoài hẹn hò, bãi tập không đông lắm.

Lâm Cam đi đi, sau đó đi nhanh về phía trước hai bước. Cô xoay đầu đối mặt với Chu Viễn Quang, bắt đầu đi ngược dọc theo sân cỏ.

Chu Viễn Quang nhíu mày nhìn cô.

"Lâm Cam" Giọng anh gần đây có chút nghiêm nghị.

"Hà?"

Chu Viễn Quang giờ tay bắn vào trán Lâm Cam một cái.

"Ai da." Lâm Cam che trán, ánh mắt tố cáo Chu Viễn Quang: "Đau lắm đó!"

Chu Viễn Quang bật cười, lòng bàn tay dán vào trán cô xoa xoa: "Bảo em bao nhiêu lần rồi, đi bộ phải cẩn thận."

Lâm Cam xịu miệng: "Vừa rồi em bùng nổ tâm hồn thiếu nữ, rất tình thú đó, anh biết không?"

Khóe môi Chu Viễn Quang hơi co rút, con ngươi càng sâu, liếc mắt một cái lại càng sâu không lường được.

Anh đang muốn nói gì đó, Lâm Cam đột nhiên "a" một tiếng, thân mình nghiêng ngã. Sắc mặt Chu Viễn Quang thay đổi, duỗi tay kéo cô. Có lẽ cô ngã về phía sau nên lực quá lớn, kéo cả Chu Viễn Quang ngã xuống theo. Trong khoảnh khắc đó, Chu Viễn Quang đặt cánh tay mình sau gáy Lâm Cam, giúp cô làm tấm chắn và giảm lực xóc nảy.

Lúc ngã xuống mặt cỏ, Lâm Cam không hề giật mình hay khóc thút thít, ngược lại còn cười khanh khách không ngừng. Chu Viễn Quang vốn sợ đè nặng cô nên cố ý nâng người lên. Nhưng dù là vậy, anh vẫn cảm nhận được lồng ngực chấn động của Lâm Cam.

Thấy cô như vậy, anh cũng không biết mình đang lo lắng điều gì nữa.

Anh đứng dậy, thuận tiện kéo cả cô lên. Chu Viễn Quang thuận thế khom người nói bên tai cô một câu: "Như thế mới tình thú."

Chỉ một câu nói lại khiến tai Lâm Cam đỏ lên, cô nhắc chân đá anh: "Trước kia đều là em trêu ghẹo anh, sao bây giờ lên đại học, em lại có cảm giác em không còn là đại tỷ..."

Chu Viễn Quang liếc mắt, giờ tay phui tóc cô: "Em xem "Cừu Vui Vẻ và Sói Xám" chưa?"

Dù Lâm Cam không biết vì sao anh hỏi vậy nhưng vẫn gật đầu.

Chu Viễn Quang nhìn cô, đáy mắt đều là thâm tình nhu hòa và ý cười, anh giúp cô vuốt lại những sợi tóc lộn xộn: "Phim đó có rất nhiều tập, Sói Xám luôn lên vào thôn bất cứ." "

Lúc anh nói lời này, môi mím thẳng thành một đường. Nhưng vì thấy biểu cảm mơ hồ của Lâm Cam, khóe miệng lại cong lên.

Anh cong ngón tay lướt nhẹ qua chóp mũi Lâm Cam, tầm mắt chuyển qua đôi môi đỏ của cô, yết hầu hơi động. Anh kéo cô vào trong góc, cúi đầu muốn hôn lên lại bị Lâm Cam đưa tay chặn lại.

Đáy mắt cô lóe sáng, lầm bầm: "Sẽ có người đấy."

Chu Viễn Quang bật cười, giờ tay cởi áo, tự ý chồm lên đầu Lâm Cam. Thấy cô bị mình trùm lại, ngoan ngoãn đứng đó, Chu Viễn Quang không nhịn được nữa. Một tay anh kéo góc áo, cúi đầu, cong eo chui vào.

Áo khoác che lại đầu hai người, bên trong là chóp mũi cọ chóp mũi thật thân mật. Không chống lại được nội tâm gào thét, Chu Viễn Quang vuốt ve môi cô, cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn kết thúc lại có chút cảm giác chưa thỏa mãn.

Lâm Cam nghe giọng Chu Viễn Quang khàn khàn: "Lát nữa đưa em tới một nơi."

Hết chương 56.

Lời của tác giả: Mọi người đoán xem đi đâu.

Lời của editor: Người ta là "Yêu cô ấy hãy đưa cô ấy đến Haagen-Dazs". Còn Quang nhà tôi là yêu cô ấy, hãy học giỏi môn cô ấy đang học:))))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Để mỗi sớm thức giấc anh được thấy em

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Nếu dựa theo tính cách của Chu Viễn Quang khi còn học trung học, Lâm Cam sẽ không hoài nghi mà nghĩ người này sẽ đưa mình tới thư viện hoặc hội quán học tập.

Nhưng với Chu Viễn Quang của hiện tại..

Giấy cô cọ sát ở góc tường hai cái, hơi ngoẹo đầu, đỏ mặt.

Ra khỏi cổng trường, Chu Viễn Quang không gọi taxi. Lâm Cam biết nơi đó cách trường không quá xa, vậy chắc hẳn không phải lớp học thêm rồi. Chu Viễn Quang đưa Lâm Cam đi qua con đường cái trước cổng trường, hướng thẳng tới khu nhà phía trước.

Trong lòng Lâm Cam lơ mơ đoán ra ý định của người này.

Lúc sắp bước vào khu nhà, cô đột nhiên dừng chân, nghiêng đầu nhìn Chu Viễn Quang, giọng sâu kín: "Học trường Chu."

Chu Viễn Quang không quay lại nhìn cô: "Sao vậy?"

"Sao em cảm giác em lại bước vào đường không lối về vậy?"

Lời cô hoàn toàn chọc cười Chu Viễn Quang. Anh hơi khom người, đưa tay sờ gáy Lâm Cam: "Em đang vào ổ sói, biết không?"

Lâm Cam cắn môi, miệng cong cong.

Chu Viễn Quang sờ đầu cô, môi mỏng hé mở: "Có sợ không?"

Lâm Cam lắc đầu, nụ cười rục rịch, con ngươi sáng ngời, nốt ruồi đón lệ ánh lên như khoe mẽ: "Không có gì phải sợ."

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, cái nhìn này mang mười phần cưng chiều.

Lâm Cam đưa tay nắm lấy, đặt bàn tay mình vào trong tay anh. Cô nhéo lòng bàn tay Chu Viễn Quang một cái, mắt không nhìn anh, tự ý nhìn phía trước: "Có anh ở đây, em không sợ gì cả."

Con ngươi Chu Viễn Quang hơi dời tới nơi khác, thật lâu sau mũi mới phát ra tiếng hừ nhỏ.

Đồ ngốc.

Có anh ở đây, cô mới nên sợ.

Khu nhà này khá nhiều tầng, Chu Viễn Quang dẫn Lâm Cam lên tầng 18.

Chu Viễn Quang mở cửa trước, Lâm Cam không tự chủ nắm chặt tay. Hành động này bị Chu Viễn Quang thu vào trong mắt, anh cười khê: "Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, sao bảo không sợ."

Trán Lâm Cam cọ vào cánh tay Chu Viễn Quang như đang làm nũng: "Không sợ, em đây là đang hưng phấn, hưng phấn đó hiểu không?"

Chu Viễn Quang: "..."

Lâm Cam thấy đáng vẻ không biết phải làm sao của anh thì toét miệng cười. Sau này mỗi sáng mở mắt đều có thấy thấy anh...

Cô cũng rất vui vẻ.

Còn về chuyện kia...

Cô luôn nghĩ nếu không phải cô tình nguyện, Chu Viễn Quang cũng sẽ không cưỡng bách. Huống hồ, dựa theo tính cách anh, có lẽ sẽ chấp nhận nín nhịn bằng được chứ nhất định không phá bỏ ranh giới cuối cùng. Đây cũng là nguyên nhân cho câu "Có anh ở đây, em không sợ gì cả" kia.

Chu Viễn Quang nhét chìa khóa vào, cổ tay hơi vặn, tiếng "ken két" vang lên, cửa mở ra.

"Ồ, cậu về đây à?"

Lâm Cam vừa bước qua huyền quan đã nghe thấy tiếng người phía trước nói chuyện, cô nhìn về hướng phát ra âm thanh theo bản năng. Mới loáng thoáng nhìn thấy thân trên của nam, Lâm Cam đã bị Chu Viễn Quang che mắt.

"Hà Dương." Giọng điệu rét lạnh của Chu Viễn Quang vang lên.

Ngay sau đó, Lâm Cam nghe thấy tiếng mặc quần áo sột soạt: "Xin lỗi, tôi tưởng có mình cậu, nghe tiếng đã đi ra luôn."

Có lẽ đã mặc xong quần áo nên không còn âm thanh nào nữa, Chu Viễn Quang bỏ tay che mắt Lâm Cam ra.

Lâm Cam mở mắt đã thấy Hà Dương quần áo chỉnh tề đứng trước mặt mình. Chu Viễn Quang kéo Lâm Cam ngồi xuống ghế salon, cau mày: "Sao cậu lại tắm ở đây?"

Hà Dương hơi ngượng ngùng, gãi gãi gáy, không dám nhìn Lâm Cam và Chu Viễn Quang: "Có cô em hẹn tôi lát nữa đi ăn đêm, cậu bảo tôi ở đây giám sát người ta tu sửa nhà, tôi không có thời gian về kí túc xá nên tắm ở đây luôn. Tôi đâu nghĩ cậu nóng vội muốn mang học muội về..."

Càng nói đến mấy câu sau giọng anh ấy càng thấp. Nhưng dù là vậy cũng đủ khiến Lâm Cam đỏ mặt.

Cái gì gọi là anh nóng lòng...

Ngược lại trên mặt Chu Viễn Quang không có chút áy náy nào, duỗi tay đưa tới trước mặt Hà Dương.

Hà Dương hơi cau mày: "Cậu làm gì vậy?"

Chu Viễn Quang liếc anh ấy một cái, không tỏ vẻ gì. Lâu lắm rồi Lâm Cam mới thấy Chu Viễn Quang như vậy, như lại quay về thời thiếu niên.

Cô bây giờ... cực kỳ muốn đi giựt râu lão hồ.

Nghĩ là làm, Lâm Cam duỗi tay sờ cằm Chu Viễn Quang, cười hi hi. Tay cô vuốt qua vuốt lại, miệng còn tám tặc: "Ai da, đừng lạnh mặt mà. Lại nói, lâu lắm rồi em chưa thấy đáng vẻ này của anh."

Lúc Lâm Cam nói lời này, tâm tư hoàn toàn đặt trên người Chu Viễn Quang, đã quên mất Hà Dương còn đang đứng trước mặt hai người.

Hà Dương xì cười một tiếng.

Lúc bình thường Chu Viễn Quang ở chung với bọn họ, lúc nào sắc mặt cũng đen sì, rất ít ai thấy anh cười. Hà Dương biết Chu Viễn Quang cưng chiều cô bạn gái nhỏ này, nhưng chưa từng nghĩ khi hai người ở chung với nhau sẽ như vậy. Chu Viễn Quang luôn thuận theo, nhìn một cái đã thấy bị thu phục hoàn toàn.

Ánh mắt Chu Viễn Quang lạnh thấu xương, quét về phía Hà Dương đang nín cười. Anh đồng thời cũng bắt lấy tay Lâm Cam, dịch cầm ra khỏi tay cô.

Tay còn lại vẫn đưa ra trước mặt Hà Dương, ý bảo anh ấy trả lại món đồ.

"Gì cơ?"

Chu Viễn Quang lờm anh ấy: "Chìa khóa nhà tôi."

Hà Dương chặc một tiếng, lục tới lục lui tìm chìa khóa trong túi: "Tôi vừa giúp cậu thu dọn xong, cậu đã muốn qua cầu rút ván. Chặc chặc chặc, có bản lĩnh kim ốc tàng kiều, khí phách lắm."

Anh ấy nói một tràng nhưng Chu Viễn Quang vẫn không phản ứng lại.

Mãi lúc sau mới hừ một tiếng, nói: "Sau này không có chuyện gì, ít tới nhà tôi đi. Trước khi tới nhớ gọi trước cho tôi."

Môi Hà Dương giật giật, đang chuẩn bị nói gì lại bị Chu Viễn Quang cắt đứt: "Lần sau còn để tôi biết cậu không mặc áo đã ra khỏi phòng tắm, xem tôi xử lý cậu thế nào."

Hà Dương: "..."

Lâm Cam: "..."

Hà Dương bĩu môi: "Tôi coi trần ở kí túc xá, cậu cũng quản?"

Chu Viễn Quang liếc anh ấy, "ừ" một tiếng.

Sau đó anh cúi đầu nhìn Lâm Cam, sờ đầu cô, giọng nói lộ ra vẻ kiêu ngạo: "Sau này ít nhìn người này đi, đau mắt đó."

Lâm Cam: "...". Đầu phải cô muốn nhìn.

Hà Dương: "Gì mà đau mắt, ông trời ơi, tôi đâu phải người cuồng hờ hơ, huống hồ tôi cũng không cố ý. Cậu nói xem, sao cậu lại nhỏ mọn thế hả?"

Chu Viễn Quang liếc anh ấy, hơi nâng cằm: "Cô ấy còn chưa chính thức nhìn thân trên của tôi, sao có thể thấy của cậu."

Lâm Cam bị lời này của Chu Viễn Quang làm xấu hổ muốn chết, cô túm góc áo, không cho anh tiếp tục mở miệng.

Sắc mặt Hà Dương thay đổi liên tục, lăm bầm một câu: "Vợ cậu không nhìn cậu mà cũng oán tôi?"

Chu Viễn Quang lờm anh ấy, hừ một tiếng. Lâm Cam nghe đoạn đối thoại của hai người này, không biết nên thẹn thùng hay dở khóc dở cười.

Hà Dương nhìn bộ dạng chưa từng có của Chu Viễn Quang, thấy rất hứng thú: "Nếu để mấy nữ sinh khác thấy bộ dạng này của cậu, chắc chắn, thì ra nam thần cấm dục của các cô ấy lại thế này."

Chu Viễn Quang nghe xong sắc mặt càng đen, đứng dậy đẩy Hà Dương ra cửa: "Này này này, còn đuổi khách đi như thế? Học muối, tuy vị này nhà em muốn đuổi anh, nhưng anh vẫn phải nói lời công đạo. Trước khi cùng tới nghe giảng với em, cậu ấy bận rộn gần một tuần liền. Gần đây trừ lúc ăn tối cùng em, những ngày khác cậu ấy không ăn cả bữa sáng lẫn bữa trưa đó."

Theo tiếng "ken két", cửa đóng lại, cả thế lại yên tĩnh.

Chu Viễn Quang vừa đóng cửa, chưa kịp xoay người đã có "gấu koala"

đính lên lưng. Lâm Cam nằm trên lưng Chu Viễn Quang, anh điều chỉnh tư thế xong, hai tay đưa ra đỡ để cô thoải mái hơn một chút.

"Sao không ăn cơm?" Giọng Lâm Cam nhỏ nhỏ, nói là oán trách, nghe kĩ ra lại mang tia đau lòng.

Chu Viễn Quang cười khê: "Không đói."

Lâm Cam cắn rái tai anh, nói lời mơ hồ không rõ.

Nhưng Chu Viễn Quang lại nghe được rõ ràng, cô nói anh lừa người.

Bản thân không có cảm giác thèm ăn, cộng thêm gần đây lớp học thêm mới đi vào hoạt động, anh rất bận rộn.

Sau khi từ Trùng Khánh trở về, tối nào anh cũng muốn ôm cô chìm vào giấc ngủ. Dù phải kìm nén tới khó chịu, sợ rằng sẽ không được làm gì cả, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Vì cô, vì có cô, bận rộn mấy anh cũng cam tâm tình nguyện.

"Đưa em đi xem nhà chúng ta nhé."

Chu Viễn Quang không nói thêm gì, cứ cõng Lâm Cam đi trong nhà như thế.

"Dù là nhà thuê, nhưng chủ nhà đồng ý để anh sửa sang theo ý mình."

"Em xem, đây là phòng khách. Ghế salon là loại nhỏ gọn em thích, thấy thế nào?"

Lâm Cam để đầu trên vai anh, không lên tiếng.

Chu Viễn Quang cười cười, nghiêng đầu, thân mật cọ vào mặt cô: "Không thích cũng không sao, em xem, đây là phòng ngủ. Giường to lắm, anh có thể ôm em lăn lộn trên đó."

Lâm Cam lại cắn rái tai anh: "Ai muốn để anh ôm lăn lộn."

Chu Viễn Quang bật cười: "Anh nghĩ em sẽ thích sân thượng trong nhà này nhất."

Vừa nói, anh vừa cõng Lâm Cam đi về phía sân thượng.

Chu Viễn Quang đưa ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ. Từ đây có thể nhìn thấy mọi cảnh đêm của đại học X. Bầu trời đêm mờ lẹ, ánh đèn neon lấp lờ. Chu Viễn Quang đẩy cửa sổ ra, luồng gió nhẹ nhàng tiến vào.

Anh quay đầu hôn lên trán Lâm Cam, sau đó nhắm mắt như nỉ non: "Rất đẹp, đúng không?"

Lâm Cam tựa trán vào trán anh, hai người nhẹ nhàng kề sát. Chu Viễn Quang mở hai mắt ra nhìn cô, trong con ngươi là vẻ kiên định và thâm tình: "Mỗi ngày chúng ta đều ở bên nhau được không? Để mỗi sớm thức giấc anh được thấy em."

Lâm Cam nhắm mắt, rất lâu không lên tiếng.

Chu Viễn Quang thấy lông mi cô run run, sau đó hai hàng nước mắt rơi xuống.

Trong lòng anh chợt run lên, đang muốn nói điều gì, Lâm Cam lại mở miệng, giọng mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

"Được."

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tôi là A Cam, nuôi bạn học Chu không thêm ăn

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Lâm Cam ngồi một bên thu dọn quần áo, Cao Manh ngồi cạnh vừa găm táo vừa chế nhạo: "Cậu muốn ra ngoài ở với học trưởng Chu thật hả?"

Lâm Cam "ừ" một tiếng: "Còn có thể là giả sao?"

Vu Hàm cũng lại gần, vỗ vai Lâm Cam: "Hôm qua anh ấy tới nghe giảng cùng một lần, cậu đã quyết định dọn tới ở sói luôn rồi?"

Lâm Cam không trả lời lời này, liếc Vu Hàm rồi quở trách: "Ồ sói gì chứ, cậu nói chuyện có thể đứng đắn chút không."

Cao Manh và Vu Hàm hai mắt nhìn nhau rồi cùng cười: "Cậu đừng chối nữa, mỗi lần tôi thấy ánh mắt học trưởng Chu nhìn cậu ——"

Vu Hàm dừng một chút, đưa tay sờ cằm như đang cân nhắc phải dùng từ gì.

Cao Manh găm táo: "Giống như muốn một lần nuốt sạch."

Lâm Cam cười cười, thuận tay quăng quần áo về phía hai người: "Biến biến, các cậu bận việc của mình đi, tôi thu dọn xong chuẩn bị đi đây."

Hai người cùng nhướn mày, phát tay với Lâm Cam: "Đồng chí tiểu Lâm, cách mạng cần phải cố gắng, nhưng ngàn vạn lần đừng để xảy ra án mạng."

Lâm Cam trừng mắt nhìn hai người không đáng tin cậy này, kéo vali rời đi.

Hôm qua, sau khi đồng ý với lời đề nghị của Chu Viễn Quang, cô bị anh bắt được đẩy lên ghế salon, sau đó hôn nửa ngày mới được thả về kí túc xá.

Sáng sớm, người này đã gọi tới bảo cô thu dọn đồ đạc rồi đứng dưới lầu chờ anh.

Vừa mở cửa ra cô đã thấy anh đứng thẳng tắp phía trước, đầu cúi thấp chơi điện thoại di động. Một tay Chu Viễn Quang xách túi đồ ăn sáng, một tay

cầm điện thoại di động, ngón tay không ngừng di chuyển trên màn hình điện thoại.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng trút xuống khiến ngũ quan trên mặt anh có phần góc cạnh.

Thấy Lâm Cam đi ra, Chu Viễn Quang đi lên đón. Anh cất điện thoại vào trong túi, thuận tay kéo vali, tay còn lại đưa túi đồ ăn sáng cho cô.

"Em ăn sáng trước đi."

Lâm Cam uống một ngụm sữa đậu nành: "Anh ăn chưa?"

Chu Viễn Quang vênh môi gật đầu.

Lâm Cam nhìn đi nhìn lại anh mấy lần, lẩm bẩm: "Thật hay giả?"

Chu Viễn Quang đưa tay捏 cặp má phồng lên vì nhai đồ ăn của cô, thấp giọng cười: "Ăn rồi ăn rồi, đừng lo nghĩ lung tung."

Chu Viễn Quang thu xếp đồ đạc cho Lâm Cam xong, nói có việc phải xử lý nên mau chóng chạy về lớp học thêm.

Lâm Cam tự quét dọn lại nhà một lần, lúc ngồi trên ghế sofa, cô đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy đây là một khởi đầu mới.

Con người khi chìm trong yên tĩnh, sẽ bắt đầu nhớ lại hồi ức cũ. Cuối cùng đưa ra được kết luận rằng xác suất gặp đúng người cực thấp. Cô phải cảm ơn bản thân của những năm trung học, vì dám dũng cảm theo đuổi điều mình thích. Đồng thời cũng cảm tạ lí trí cắm rễ trong lòng và ranh giới cuối cùng, để cô không mất phương hướng trên con đường truy đuổi tình yêu.

Mọi người đều nói tình yêu tốt sẽ trở thành động lực trưởng thành.

Mỗi người đều là một bánh xe đơn độc, khi ghép lại với nhau mới tạo thành một chiếc xe đạp hoàn chỉnh. Nếu một bánh xe bị hỏng, cả chiếc xe tự nhiên cũng không thể tiến về phía trước.

Cảm ơn cô và Chu Viễn Quang đã cùng tiến bộ, cùng tiến về phía trước nhanh và xa hơn.

Nghĩ tới thói quen ăn uống không có quy luật của Chu Viễn Quang mà Hà Dương nhắc tới hôm qua, chân mày cô nhíu lại.

Không biết buổi trưa người này có trở lại hay không, cô muốn tự mình vào bếp nấu cơm. Lâm Cam mở tủ lạnh ra, nhìn vào trong thì thấy trống trơn. Cô lắc đầu, xuống lầu mua thức ăn.

Khi mua thức ăn về tới nhà thì nhận được cuộc gọi video của Tiết Giai Kỳ. Lâm Cam sắp xếp đồ ăn mới mua xong, vừa chuẩn bị đem ra rửa vừa nghe điện thoại.

"Cậu đang làm gì đó? Đây không phải kí túc xá mà?"

Lâm Cam cúi đầu rửa rau, con ngươi liếc nhìn nơi khác, không biết sau khi Tiết Giai Kỳ biết cô chuyển ra sống chung với Chu Viễn Quang sẽ phản ứng thế nào.

Lâm Cam không nhìn camera, cúi đầu nhìn cái xanh ngâm mình trong nước. Cô mở miệng: "Tớ là chủ nhân gia đình."

Lâm Cam bình tĩnh nói một câu như vậy.

Tiết Giai Kỳ ở đầu bên kia sợ hết hồn, lời nói cũng bất ổn: "Cậu... cậu là gì cơ? Cậu nhìn tớ rồi nói đi."

Lâm Cam quay đầu, hơi ngồi xổm xuống, để mặt mình hiện trên màn hình, sau đó cong cong mi mắt, mở miệng cực kì nũng nịu.

"Người ta ~ lên làm ~ chủ nhân gia đình ~ rồi ~."

Tiết Giai Kỳ phun một ngụm nước vào màn hình. Sau đó luống cuống tay chân lau màn hình, kèm theo tiếng kêu gào: "Đại tỷ của tớ, cậu... cậu đang nói gì đó?"

Lâm Cam buông tay, bình tĩnh lặp lại lời vừa rồi, nhắc nhở Tiết Giai Kỳ rằng cô ấy không hề nghe nhầm: "Phải, đúng như cậu nghĩ đấy, tớ ở chung với Chu Viễn Quang."

Màn hình hai bên bốn mắt nhìn nhau, Tiết Giai Kỳ thở dài, tặng Lâm Cam ánh mắt "đáng thương và bảo trọng".

Lâm Cam quay đầu tiếp tục rửa rau: "Ánh mắt này của cậu là ý gì?"

Tiết Giai Kỳ tròn mắt: "Nhìn không hiểu hả? Ý tớ rõ lắm mà, bảo cậu bảo trọng đó. Lại nói, bạn học Chu hành động cũng nhanh thật."

Lâm Cam: "..."

Vì sao tất cả mọi người đều nói như vậy?

Rõ ràng lúc ở cùng Chu Viễn Quang, cô mới giống sói đói mà. Từ lúc bắt đầu, cô đã như sói đói mơ ước thân hình tam giác ngược, vai rộng heo hẹp của anh.

Tiết Giai Kỳ sao có thể hiểu thấu ý nghĩ của cô, cô ấy vẫy vẫy tay, nói tiếp: "Cậu cùng lắm chỉ quá si mê, nhưng không cùng cấp bậc với bạn học Chu. Cậu không nghĩ lại mà xem, lần ghen hồi học trung học, cậu ấy áp chặt cậu vào góc tường đấy thôi. Chắc chắn, chỉ có mình cậu thấy cậu ấy là cừu nhỏ."

Lâm Cam: "..."

Bên này vừa rửa đồ ăn xong, Lâm Cam chuẩn bị đun nấu.

Tiết Giai Kỳ đưa tay chống mặt, buông tiếng thở dài thỏa mãn: "Đáng đáp xinh đẹp, lại biết nấu cơm, chủ yếu cơm nấu xong còn đẹp mắt! Nếu tớ là bạn học Chu, nhất định sẽ cưới cậu về nhà sớm một chút."

Nghe cô ấy nói như vậy, Lâm Cam dừng lại: "Corgi."

"Hả? Cậu gọi tớ như vậy đáng sợ lắm đó."

Lâm Cam phì cười: "Vừa nhìn đã thấy cậu dễ tính, thế nào cũng phải mắng chửi người mới thoải mái hả?"

Tiết Giai Kỳ hí mắt hưởng thụ: "Cậu vẫn nói chuyện như thế, tớ tương đối yên tâm."

Lâm Cam: "..."

Tiết Giai Kỳ: "Vừa rồi cậu định nói gì?"

Lâm Cam liếm liếm môi, con ngươi sáng trong: "Cậu nói... Mỗi lần nấu cơm, tớ sẽ quay lại rồi đăng trên Weibo thì thế nào?"

Thật ra đây cũng là linh cảm Tiết Giai Kỳ mới mang tới cho cô. Cô cũng tự thấy đồ ăn mình làm dù là sắc hay hương cũng đều rất ngon. Quan trọng nhất là, chính cô cũng rất thích quá trình nấu nướng này.

Lâm Cam nổi hứng thú, không đợi Tiết Giai Kỳ mở miệng đã nói tiếp: "Tớ cũng không cần lợi nhuận gì đó, chỉ muốn chia sẻ sự nghiệp "ăn" vĩ đại với mọi người thôi. Cậu thấy sao? Thế nào?"

Tiết Giai Kỳ đương nhiên còn kích động hơn cả Lâm Cam: "Tớ thấy ý tưởng này của cậu rất hay, tớ phải trở thành fan yêu đồ ăn ngon đầu tiên của cậu mới được. Fan của ngài đã gửi 666 đạn pháo, xin kiểm tra và nhận lấy."

Lâm Cam cười tới điên luôn rồi.

"Không nói chuyện với cậu nữa, hôm nay tớ thử làm luôn."

Nói xong câu này, cô cúp máy ngay.

Nói là làm, dù chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy. Lâm Cam nghĩ một chút, sửa lại giới thiệu ngắn trên Weibo của mình.

Tên Weibo: Chủ nuôi dưỡng bạn học Chu

Giới thiệu ngắn: Tôi là A Cam, nuôi bạn học Chu không thêm ăn. Anh ấy là bạn trai tôi.

Suy nghĩ một chút, sau khi đổi xong, Lâm Cam bắt đầu quay video. Lúc bắt đầu quay, cô hơi khần trương, lời mở đầu phải nói tới nhiều lần.

"Chào mọi người, tôi là A Cam. Hôm nay, thực đơn cho bạn học Chu gồm có tôm viên sốt cay và cà ri bò." Lâm Cam hơi mỉm cười với màn hình, đuôi mắt cong lên, cả người cực kỳ xinh đẹp.

"Phải nói cách ăn tôm thoải mái nhất là có người bóc vỏ, rồi để thịt tôm vào bát, như vậy bạn có thể ăn cùng cơm. Nhưng bạn học Chu phải làm thêm giờ, nên tôi hy vọng bữa cơm này có thể đem đến sự ấm áp cho anh ấy. Trong khoảng thời gian không có tôi cùng bầu bạn, mong rằng một bát cơm và tôm viên sốt cay sẽ khiến bữa cơm của anh ấy bớt huu quạnh."

"Món ăn thứ nhất của ngày hôm nay là tôm viên sốt cay. Chúng ta phải chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn như sau."

Lâm Cam hướng ống kính tới chỗ để nguyên liệu nấu ăn, vừa chuẩn bị phần thuyết minh phía sau.

"Đầu tiên, tôm phải được bỏ đầu và rút ruột. Sau khi rửa sạch, hãy dùng dao băm nhuyễn. Chúng ta có thể cho thêm một lòng trắng trứng, nêm lượng muối vừa phải, dùng đũa khuấy theo chiều kim đồng hồ. Sau đó lại cho thêm bột mì, tiếp tục khuấy theo chiều kim đồng hồ tới khi hỗn hợp nhuyễn và đặc lại."

Sau khi làm từng bước một, Lâm Cam không còn bối rối nữa. Trừ khi có người đẩy cửa tiến vào, có thể sẽ nghĩ cô nói chuyện một mình, ngược lại mọi thứ không khác việc nấu cơm bình thường là bao.

"Tiếp theo đổ hỗn hợp ra đĩa đã lau sạch, phủ màng bọc thực phẩm lên rồi cho vào ngăn đông lạnh từ 1-2 giờ, để hỗn hợp tôm thành hình."

"Cá nhân tôi thấy giá đỗ và dưa leo rất hợp để ăn cùng tôm viên sốt cay. Vì vậy chúng ta có thể trần chúng qua nước sôi, sau đó đặt ở đáy bát."

Lâm Cam lấy gia vị ra: "Tiếp theo tới công đoạn xào, mọi người có thể nhìn những nguyên liệu tôi đã chuẩn bị ở đây."

Cô hướng máy quay tới chỗ gia vị, sau đó lấy "thảo quả" và "bạch chỉ". Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn cầm hương liệu xuất hiện trên màn hình.

"Tôi nghĩ đây là hai loại nguyên liệu xào lên vừa thơm lại không ngấy."

"Sau khi xào, chúng ta đổ nước dùng nguyên chất vào đun sôi, dùng thìa viên hỗn hợp tôm thành những viên nhỏ và thả vào nước dùng, đun chín trong 3 phút."

"Sau khi mức viên tôm để lên giá đỗ và dưa leo trong bát, rắc một lớp hành và ớt lên trên, tiếp đó đun dầu thơm rồi đổ lên trên."

Lâm Cam đưa thành phẩm ra trước ống kính, một món ăn đã hoàn thành như thế. Tiếp đó cà ri bò cũng được ghi hình như vậy.

Sau khi nấu đồ ăn xong, cơm cũng đã chín.

Cô xem thời gian, đã 11 giờ. Lâm Cam kết thúc video, sau đó tải lên Weibo. Không nghĩ quá nhiều về việc này, cô chuẩn bị một chút rồi ra cửa, tới đưa cơm cho Chu Viễn Quang.

Có người chú ý tới cũng được, không thấy cũng không sao. Dù sao mọi chuyện cũng đều là duyên phận. Vì mang ý nghĩ này, Lâm Cam cũng không quá cố chấp với kết quả của việc này.

Lúc đến dưới lầu, Lâm Cam không gọi điện cho Chu Viễn Quang mà tự đi lên. Cửa thang máy mở ra, bên trong khá yên tĩnh.

Không biết vì sao, hôm nay Chu Viễn Quang phải dạy thay.

Lâm Cam để cơm trưa lên bàn, lặng lẽ đẩy cửa và ngồi ở cuối phòng.

Có trợ giảng sần sần tuổi với Lâm Cam, cũng ngồi ở cuối nghe giảng. Sau khi Lâm Cam ngồi xuống, cô cười cười với trợ giảng một chút, bắt đầu nghe Chu Viễn Quang giảng bài.

Đây là lần đầu Lâm Cam thấy Chu Viễn Quang như vậy. Anh đứng trên bục giảng, mặt không mang biểu cảm gì, nhưng giọng giảng bài cho mấy đứa nhỏ lại rất dịu dàng.

Anh thấy Lâm Cam đi vào, miệng hơi cong lên một chút.

Mỉ mắt Lâm Cam cũng cong cong, cô cười với anh.

Chu Viễn Quang ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giảng bài.

Lâm Cam cảm nhận được ánh mắt của trợ giảng bên cạnh, chỉ hào phông cười đáp lại, nhưng nữ sinh này lại không để ý tới cô. Lâm Cam so vai không để ý, lần nữa đưa mắt nhìn Chu Viễn Quang trên bục giảng. Chứng kiến anh tự tin đứng giảng bài lại càng khiến Lâm Cam bị mê hoặc hơn.

Mỗi lần thấy một mặt khác của anh, cô cũng đều tò mò và tràn đầy cảm giác mới mẻ, sau đó lại bị hấp dẫn bởi khám phá này. Cô lấy điện thoại ra, muốn ghi lại hình ảnh làm việc chăm chỉ của anh.

Chụp một bức ảnh nghiêng người, tay chỉ lên bảng đen. Có lẽ do cảm nhận được ánh mắt của cô, anh cũng vừa lúc nhìn thẳng về phía ống kính. Chu Viễn Quang trên ảnh miệng hơi cong lên vì cười, ánh mắt đưa tình, liếc mắt một cái đã thấy bao nhiêu nồng nàn.

Lâm Cam sợ run.

Anh mặc sơ mi trắng quần đen, trưng ra bộ mặt cấm dục nhưng hết lần này tới lần khác đều khiêu khích cô.

Thật là... xấu xa.

Lâm Cam đang mê mẩn với tấm ảnh Chu Viễn Quang thì bị trợ giảng vỗ vai một cái. Lâm Cam quay ra, thấy trợ giảng ý bảo cô ra ngoài. Không do dự, Lâm Cam nghĩ nữ sinh này có chuyện cần nói nên đi theo.

Sau khi đóng cửa, cô trợ giảng đưa tay muốn lấy đồ từ Lâm Cam.

"Gì cơ?" Lâm Cam không rõ nên hỏi.

"Điện thoại đi động, vừa nãy tôi thấy cô chụp ảnh ông chủ của chúng tôi. Nơi này không cho phép chụp ảnh."

Lâm Cam nghĩ không phải không thể xóa ảnh, mà là giọng của nữ sinh này có gì đó không đúng, như thể đem Chu Viễn Quang thành vật sở hữu riêng của cô ta vậy, khiến người khác nghe không thoải mái.

Vì không biết nội quy của nơi này, Lâm Cam không phản bác, nhưng cũng không đưa điện thoại cho cô ta mà chủ động xóa ảnh.

Trợ giảng nhìn toàn bộ quá trình xóa ảnh của Lâm Cam, sau khi thấy cô xóa xong mới ngắt đầu: "Cô là phụ huynh của học sinh nào?" Cô ta đã hỏi một câu như vậy.

Lâm Cam lắc đầu: "Tôi không phải."

Lâm Cam vừa nói không phải, trợ giảng bên này "à" một tiếng. Sau đó Lâm Cam thấy cô ta khoanh tay, nhũn mày, sắc mặt ngạo mạn: "Tôi thấy cô là sinh viên nhỉ? Sao nào? Cũng tới phòng vấn ả? Gần đây có rất nhiều nữ sinh tới phòng vấn vì ông chủ của chúng tôi. Tôi khuyên cô, nhân lúc còn sớm thì bỏ ý niệm này đi. Từ đầu tới thì quay về nơi đó."

Cô ta nói xong câu này, Lâm Cam cười cười. Cô nghiêng đầu, đưa mắt dời đi chỗ khác, hỏi trợ giảng: "Không phải bên ngoài có dán thông báo tuyển dụng ả?"

Nữ sinh kia hừ một tiếng: "Thấy đáng vẻ si mê vừa rồi của cô khi chụp lên Chu Viễn Quang cũng biết cô không có ý tốt. Cô không phù hợp với điều kiện, mau đi đi."

Lâm Cam mím môi, cũng học cô ta ôm tay.

Tự cô đã cao hơn vị trợ giảng này, riêng điều này đã mang chút khí thế: "Tôi không phù hợp với điều kiện, vậy cô phù hợp sao? Ông chủ dạy cô tiếp khách bằng giọng hung dữ thế ả?"

Nữ sinh kia liếc mắt: "Đã nói cô không phù hợp rồi, không mau đi đi."

"Cô thích Chu Viễn Quang?"

Nữ sinh bĩu môi: "Người tới đây, có ai không thích anh ấy? Cô hỏi như thế làm gì, dù sao đến lượt tôi cũng không đến lượt cô."

"Cô không biết anh ấy có bạn gái rồi?"

Nữ sinh phì cười: "Thời gian anh ấy ở lớp học thêm còn nhiều hơn thời gian ở bên bạn gái, không có tính uy hiếp."

Lâm Cam đứng bất động, đang muốn nói gì thì tới giờ tan học, Chu Viễn Quang bước từ trong phòng ra. Anh vốn muốn gọi Lâm Cam nhưng cô nháy mắt, hơi lắc đầu, ý bảo anh đừng gọi.

Ở chung lâu như vậy, hai người vẫn có điểm ăn ý này.

Trợ lý thấy Chu Viễn Quang đi ra, tự động chạy tới đón, gọi một câu "thầy Chu".

Lâm Cam đứng phía sau nhướn mày với Chu Viễn Quang, liếc mắt nhìn trợ giảng kia.

Trong con người Chu Viễn Quang có ý cười, anh cố ghìm xuống, mở miệng hỏi: "Đây là thế nào?"

Không đợi cô trợ giảng lên tiếng, Lâm Cam tiến lên một bước, hỏi cô ta: "Không phải cô muốn hỏi tôi là ai ả?"

Nữ sinh cau mày, giọng không kiên nhẫn: "Không phải cô tới phòng vấn sao?"

Chu Viễn Quang nhìn thái độ của nữ sinh, lông mi hơi động.

Lâm Cam lắc đầu: "Vừa rồi quên nói, tôi là Lâm Cam, là ——" Vừa nói cô vừa dừng một chút, bắt lấy tay Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang cười nhẹ, trở tay nắm lấy tay cô.

"Bạn gái Chu Viễn Quang." Cô nói xong câu này, sắc mặt nữ sinh kia chợt thay đổi.

Chu Viễn Quang xoa đầu Lâm Cam, cúi đầu lơ đãng liếc một cái, thấy dây giày của Lâm Cam không biết bị tuột ra từ lúc nào. Anh khom người, ngồi xổm xuống buộc dây giày giúp cô.

Hai người không mất tự nhiên chút nào.

Lâm Cam cười cười, để mặc Chu Viễn Quang sửa sang lại giúp mình, lần nữa nhìn về phía nữ sinh kia rồi nói: "Lần này cô biết có tính uy hiếp hay không rồi đấy."

Chu Viễn Quang đứng lên, hỏi Lâm Cam có chuyện gì xảy ra. Cô không giấu giếm, cũng không ra vẻ mà nói rõ việc vừa xảy ra. Chu Viễn Quang càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

Lâm Cam nói xong, sắc mặt anh đen lại: "Dù hôm nay người tới có phải bạn gái hay không, cô dùng thái độ như vậy để tiếp khách sao? Nếu là khách hàng thì thế nào? Nếu không muốn làm thì nghỉ việc đi."

"Huống hồ, người tới là cô ấy." Con người anh thoáng qua tia tức giận, vẻ mặt nghiêm túc.

Người anh để trong lòng cung chiều không thôi, vì sao phải chịu người kia trách móc đuổi đi.

"Tôi nghĩ người nên đi là cô."

Lâm Cam thấy nữ sinh này muốn khóc, cô thở dài, lấy phần cơm trưa trên bàn, chuẩn bị kéo Chu Viễn Quang vào phòng làm việc.

Hà Dương xách hộp cơm tiến vào từ bên ngoài đã thấy nữ sinh kia đang khóc: "Ai, sao lại thế này? Khóc cái gì? Học muối tới à."

Mọi người ở đó không ai đáp lại.

Hà Dương vốn muốn an ủi cô em kia một chút nhưng nhìn vẻ mặt xanh đen của Chu Viễn Quang, anh ấy lập tức biết cô gái kia phạm sai lầm rồi. Chu Viễn Quang người này, chỉ cần bạn làm hết chức trách của mình, anh cũng sẽ không cố ý làm khó.

Hà Dương đi theo hai người vào trong văn phòng, hỏi rõ xem đã xảy ra chuyện gì. Lâm Cam chỉ lo bày cơm, tạm thời không nghe.

Chu Viễn Quang cong khóe miệng: "Người cậu thuê, chiều nay cậu trả lương rồi bảo cô ấy nghỉ đi."

Hà Dương nhìn Chu Viễn Quang: "Cô ấy phạm lỗi gì, sao lại nổi giận lớn vậy?"

Tiếp đó anh ấy nhìn Lâm Cam rồi lại nhìn Chu Viễn Quang: "Không phải chọc vào Tâm Can Nhi nhà cậu chứ?"

Chu Viễn Quang không lên tiếng.

Hà Dương cân nhắc một chút, bình thường nữ sinh kia đều mang về mẻ muối, không phải không có khả năng làm ra hành động lần này. Anh thở dài, sai lầm lần này, đúng là không thể tha thứ. Chọc ai không chọc, lại hết lần này tới lần khác chọc vào bạn gái nhỏ trên đầu người ta.

Đang suy nghĩ, Hà Dương thấy Lâm Cam đã dọn cơm trưa xong. Nhìn lại hộp cơm nhỏ bé của mình, trong lòng anh như chịu đau khổ vạn năm: "Hai người ăn đi, tôi muốn yên tĩnh một chút."

Sau khi Hà Dương đi, Chu Viễn Quang ôm lấy Lâm Cam từ phía sau, đầu để trên vai cô cọt cọt: "Ai da, Tâm Can Nhi nhà chúng ta sao lại tốt như thế chứ?"

Lâm Cam bật cười: "Anh có đói không, mau tới ăn cơm."

Mâu quang của Chu Viễn Quang dần sâu thẳm, nhìn đôi môi đỏ của Lâm Cam, thấp giọng nói: "Anh đói, rất đói."

Nói xong câu này, anh xoay người cô lại, sau đó đặt Lâm Cam lên bàn.

"Anh muốn ăn cơm." Giọng trầm thấp, còn mang ý cười khê.

Lâm Cam nhớ đến dáng vẻ đứng trên bục giảng của anh, không nhịn được liếm môi.

Nhân lúc còn chút lý trí, cô dùng tay ngăn ở ngực anh: "Đây là phòng làm việc."

"Không ai thấy đâu."

Chu Viễn Quang nhìn cô thật sâu, vùi đầu chặn lại đôi môi không ngừng lái nhai kia.

"Dù thế nào cũng phải hôn em."

Hết chương 58.

Lời của editor: Mọi người có thể xem món tô Cam nấu tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Vì muốn tranh thủ mỗi phút em nhìn anh

Tác giả: Thanh Cù

Biên tập: TBB

Sau khi ăn cơm cùng Chu Viễn Quang xong, Lâm Cam vốn muốn về nhà lại bị Chu Viễn Quang kéo vào trong ngực. Cô cúi đầu nghĩ một chút, sau đó kiễng chân hôn một cái vào cằm Chu Viễn Quang.

"Ngaoan, em đi thật đây." Nói xong còn móc ra hai đồng xu ném lên bàn.

Chu Viễn Quang: "..."

Anh cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Hôn xong, hơi thở của Lâm Cam dồn dập: "Được rồi được rồi, cho anh thêm tiền được không?"

Lần này Chu Viễn Quang cười: "Không lấy tiền, anh chỉ cần người."

Trong không khí nồng cháy này, Lâm Cam thấy tim mình lại bị bắn trúng.

"Em phải đi thật."

Chu Viễn Quang nắm tay cô không buông.

Lâm Cam bị ánh mắt chăm chú của anh làm tai nóng lên, cô nhìn bàn, không tự chủ quẩn lấy bàn tay bên cạnh.

"Em đi thật đây."

Cô nhẹ nhàng kéo kéo, lôi tay mình từ trong tay Chu Viễn Quang ra. Lâm Cam liếc mắt nhìn Chu Viễn Quang, thấy anh không biểu cảm gì mới sải bước ra ngoài. Lúc tay cô sắp phủ lên tay nắm cửa, eo lại bị người ta ôm lấy.

Chu Viễn Quang tỉ ở bên tai cô, giọng điệu lưu luyến: "Anh đưa em về nhà."

Nhà của cô và anh.

Đi xuống lầu, Lâm Cam mới nhớ ra việc quan trọng phải làm hôm nay: "Chúng ta đi siêu thị đi, mua thêm ít đồ về nhà."

Chu Viễn Quang gật đầu: "Cũng phải, tại anh quá nôn nóng, chưa mua được gì cho nhà."

Lâm Cam dùng đầu gối đá cẳng chân anh. Chu Viễn Quang nhìn về phía cô, trong mắt đều là vẻ chế nhạo: "Thật đấy, anh vốn gấp quá mà. Em đá anh làm gì?"

Lâm Cam bấu môi trong cái nhìn chăm chú của anh, cố ý làm như lúc này không xảy ra việc gì, nhưng vẫn bị Chu Viễn Quang phát hiện.

"Em đỏ mặt cái gì?"

Lâm Cam: "... Anh gấp cái gì?"

Chu Viễn Quang bật cười, đưa tay xoa loạn tóc cô: "Không có gì."

Lâm Cam: "... Rõ ràng anh nói chuyện rất dễ khiến người khác hiểu lầm."

Tới siêu thị, Chu Viễn Quang đẩy xe hàng. Những người bên cạnh đẩy cả xe mua hàng và đưa nhỏ nhà mình đi qua. Lâm Cam đứng tại chỗ không nhúc nhích, nãy đứa bé đã đi xa rồi nhưng cô vẫn quay đầu nhìn tiếp.

Chu Viễn Quang cụp mắt: "Em cũng muốn ngồi?"

Lâm Cam kinh ngạc nhìn anh, có chút 囧, sau đó lắc đầu: "Trước kia khi đi siêu thị rất hiếm những đứa trẻ được ngồi trong xe đẩy hàng."

Chu Viễn Quang khẽ cắn môi dưới, hơi chần chừ đưa ra câu hỏi: "Vậy em thì sao? Chưa từng ngồi?"

Lâm Cam so vai, từ chối cho ý kiến.

"Lúc nhỏ dường như em chưa bao giờ đi dạo siêu thị cùng bố mẹ. Tới lúc lớn thì không ngồi vừa xe đẩy hàng nữa."

Chu Viễn Quang thở dài trong lòng, nhìn cô gái nhỏ nhà mình, con người xen lẫn vẻ hỗn loạn.

"Em lại đây."

"Làm gì?"

"Anh ôm em vào, sau đó đẩy đi."

"Ai da, nặng lắm, em bây giờ sao vừa nữa, chẳng may phá hỏng của công thì sao."

Chu Viễn Quang chỉ một lòng muốn đền bù cho cô, không nghĩ được nhiều như vậy. Muôn vàn suy nghĩ hiện ra một lúc, sau đó anh đã kéo cô gái nhỏ đi.

"Đi đâu?"

"Đây là khu vui chơi của trẻ nhỏ."

"Chu Viễn Quang!" Lâm Cam không biết người này đưa mình tới đây làm gì.

Dù cô mới 18 tuổi nhưng cũng không thể so với trẻ 8 tuổi được. Chu Viễn Quang lôi Lâm Cam tới cạnh nhân viên quản lý để thương lượng: "Xin chào, tôi muốn hỏi một chút, cô ấy có thể ngồi vòng xoay ngựa gỗ này không?"

Nhân viên quản lý nhìn Lâm Cam: "Được, vòng xoay ngựa gỗ của chúng tôi có thể chịu được sức nặng của người trưởng thành và đứa trẻ."

Chu Viễn Quang nhìn lướt qua Lâm Cam, hơi há hăm về phía vòng quay ngựa gỗ: "Em tới ngồi đi."

Lâm Cam hơi ngượng ngùng, nơi này đa số đều là mấy em nhỏ hoặc phụ huynh ngồi chung với con mình, không có ai thuộc tầm tuổi của cô cả.

"Em không ngồi."

Chu Viễn Quang mỉm cười: "Em nói xe đẩy hàng không chịu được trọng lượng bây giờ của mình, nhưng cái này chịu được, đi nhanh. Hai ngày nữa anh đưa em tới khu vui chơi."

"Có thể thật à?"

Chu Viễn Quang gật đầu cười.

"Anh ngồi chung với em."

Có cô gái nào chưa từng ảo tưởng ngồi vòng xoay ngựa gỗ với người mình thích chứ?

Dù lúc đầu Lâm Cam ăn to nói lớn, tính tình có chút lỗ mãng, nhưng thỉnh thoảng cũng có tâm tình thiếu nữ, ảo tưởng có người chơi trò chơi kiểu này cùng mình.

Vòng xoay ngựa gỗ đứng đầu trong số đó.

Chu Viễn Quang quan sát lũ trẻ bốn phía đang nhìn mình, không tự chủ sờ mũi một cái.

Bỏ đi, cô muốn mà, không thể tới đây còn khiến cô mất hứng được.

"Được."

Mi mắt Lâm Cam cong cong.

"Vậy em ngồi phía trước, giả vờ anh đang đuổi theo em."

Chu Viễn Quang bật cười: "Đều nghe theo em."

Trước kia là em theo đuổi anh, bây giờ là anh đuổi theo em.

Hãy để anh dùng những năm tháng kế tiếp bù lại khoảng thời gian em đã cực khổ vì anh.

Việc sống chung dường như không chút khác biệt nào, vẫn là những ngày đi học tới lui như trước.

Nhưng dường như lại có chút khác biệt.

Mỗi ngày cô sẽ tỉnh lại trong ngực anh, có điều anh cũng ghen tới mức không chịu được.

Buổi tối luôn phải tắm lại bằng nước lạnh, hung dữ gọi tên cô, nhưng lại không dám dựa vào quá gần, sợ lại có phản ứng. Chỉ dám cách chắn ôm cô, hung hăng hôn lên hai cái để đỡ ham muốn.

Cũng vì điểm khác biệt này mà cuộc sống như phủ thêm một tầng cầu vồng, khiến nó mang đủ loại màu sắc.

Lâm Cam vẫn tiếp tục việc quay và đăng video trực tiếp của mình.

Video của cô dần được lan truyền rộng hơn, khoảng 2 tháng, Lâm Cam đã có khoảng chục ngàn người hâm mộ. Dù chỉ là vậy, cô cũng rất hài lòng. Mỗi ngày đều có thể chia sẻ video và tương tác với những người bạn thích "ăn" của mình. Sẽ có fan bình luận phía dưới video như:

"Buổi tối lướt qua đây đúng là dụ người ta phạm tội. Đau khổ!"

"Có ai thấy đáng đáp chủ nhà giống đồ quỳên không? Đồi mất ấy."

"Tôi muốn hỏi có phải bạn học Chu nhà chủ nhà rất đẹp trai không."

"Lầu trên +1, thật muốn nhìn tuyền đàn ông thế nào có thể có được tiểu tiên nữ A Cam xinh đẹp lại biết nấu ăn."

Cũng có người muốn biết cuộc sống bên ngoài của Lâm Cam, nhưng cô tỏ ý không muốn để lộ cuộc sống sinh hoạt lên mạng, sau dần fan cũng không làm vậy nữa. Thành thạo có một, hai người không đứng đắn, nhưng đều bị những fan lý trí lên án công khai.

Thời gian trôi qua rất nhanh, học kì một của năm nhất kết thúc bằng rất nhiều kì thi.

Đêm trước khi về nhà, Lâm Cam vừa tắm xong ra ngoài đã bị khăn lông trùm lên đầu. Sau đó một đôi tay ấm áp giúp cô lau tóc.

"Có bị che mắt không?"

Lâm Cam ngoan ngoan "có" một tiếng.

"Có điều không sao cả, dù sao anh cũng lau giúp em."

Chu Viễn Quang hừ một tiếng: "Đồ lừa." Nhưng động tác trên tay anh không dừng lại, còn thuận tiện kéo dịch khăn lông lên, để mắt cô lộ ra ngoài.

"Em có thể hỏi vì sao mỗi lần anh phải để mắt em lộ ra không? Rõ ràng em thấy không tệ mà." Lâm Cam lè lưỡi, dù sao lần nào cũng là anh lau tóc cho cô.

Chu Viễn Quang nghe hết câu hỏi của Lâm Cam, cười khẽ: "Em đột nhiên hỏi như thế làm anh... xấu hổ."

Lâm Cam cắt ngang: "... Anh thôi đi, thời trung học anh nói lời này em còn tin. Bây giờ... "cáo già" rồi."

Hai chữ phía sau càng nói càng nhỏ.

Chu Viễn Quang liếc cô một cái, giọng lạnh lạnh: "Nếu anh đúng là "cáo già", em đã sớm bị nuốt vào bụng rồi."

Đầu đến nỗi ghen tới sắp bệnh chứ.

Lâm Cam: "... Cô ít khiêu khích cáo già Chu thì hơn.

Động tác tay của Chu Viễn Quang ngừng lại một chút, anh cúi đầu nhìn Lâm Cam, môi mông hế mớ: "Vì muốn tranh thủ mỗi phút em nhìn anh."

Lâm Cam xịu miệng, đưa tay ôm eo Chu Viễn Quang, mặt tì ở ngực anh cọ cọ một cái. Người này, sao động một cái lại chọc ghẹo cô.

Còn... ngọt ngào như thế.

Lâm Cam lau tóc xong đã bị Chu Viễn Quang vòng tay qua eo, kẹp cả người cô đi vào phòng ngủ. Chưa kịp phản ứng lại, Lâm Cam đã bị ném lên giường, sau đó Chu Viễn Quang đè ép xuống.

Đèn trong phòng ngủ vẫn chưa bật. Rèm cửa sổ ở ban công chưa kéo vào, ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong.

Chu Viễn Quang cười khẽ: "Ánh sáng trong phòng đặc biệt ——"

Lâm Cam chống tay ở ngực anh, bị lời của người này gọi lên tò mò: "Đặc biệt gì?"

Chu Viễn Quang hạ eo, giọng mê mẩn khiến người ta chìm đắm: "Đặc biệt thích hợp làm chuyện xấu."

Lâm Cam không tự chủ lại bị dáng vẻ cấm dục gọi cảm của anh quyến rũ. Mà Chu Viễn Quang không để cô có thời gian thờ dốt, anh nhanh chóng lấp kín môi Lâm Cam.

Bây giờ chỉ sợ công thành đoạt tặc cũng không thỏa mãn được Chu Viễn Quang.

Anh bắt đầu lần xuống dưới.

Lần theo cổ đi xuống, anh tỉ mỉ liếm, sau đó gặm cắn xương quai xanh của Lâm Cam, khiến cô ý loạn tình mê. Cả người Lâm Cam dần hóa thành nước, không tự chủ "um" một tiếng.

Chu Viễn Quang thấy cô càng mềm, anh càng cứng rắn, càng kích động: "Tâm Can Nhi."

Lâm Cam không lên tiếng, cô sợ phát ra tiếng sẽ tiết lộ mình thực sự động tình. Dù chuyện này quá rõ ràng khi cô ở dưới người anh.

"Có thể sờ không?"

Lâm Cam: "..."

Chu Viễn Quang cười khê: "Em không nói gì, anh coi như ngầm đồng ý."

Khoảnh khắc tay đặt lên một bên tròn đầy kia, anh cắn răng hít một hơi, cảm thấy gân xanh trên huyết thái dương đều nổi lên.

Lâm Cam bị anh chạm vào, cả người phát run, thở gấp ra tiếng.

Chu Viễn Quang cười khê, giọng khàn khàn: "Thật dễ nghe."

Lâm Cam bị lời này làm đỏ mặt, nhấc chân đá anh. Chu Viễn Quang tách chân cô ra, tư thế này vừa vặn khiến hai chân cô kẹp lấy một chân của anh.

Mặt Lâm Cam đỏ như muốn nổ tung.

Vì tư thế này, nơi cứng rắn của Chu Viễn Quang đang để ở nơi nào đó của cô.

Lý trí như sắp tan rã.

Chỉ cần động một chút, cô cũng nghe được tiếng thở hổn hển khó nhịn của Chu Viễn Quang. Âm thanh thấp mà trầm đục đó đánh thẳng vào màng nhĩ Lâm Cam. Không kịp ngăn cản nữa, Lâm Cam nghĩ mình không còn chút sức đề kháng nào.

Nhưng vào lúc này, Chu Viễn Quang đột nhiên đứng lên.

Sau đó Lâm Cam nghe tiếng cười khỏ của anh bị bóng đêm phóng đại.

"Tâm Can Nhi, không biết ngủ chung một giường có phải anh tự đào hố chôn mình không nữa."

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngựa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Em còn cần thế giới nào tốt hơn đây?

Biên tập: TBB

Sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, Lâm Cam và Chu Viễn Quang lập tức lên đường về nhà.

Mẹ Chu muốn lái xe tới đón Chu Viễn Quang.

Lâm Cam xuống cửa bến tàu đã chuẩn bị chạy đi, nhưng bị Chu Viễn Quang bắt được mũ áo khoác lông vũ, cô làm thế nào cũng không đi được.

"Trước kia học trung học ai là hét con dâu xấu cũng muốn gặp mẹ chồng, giờ thời cơ tới rồi, em chạy cái gì?"

Lâm Cam hít một hơi, liều mạng chạy ra ngoài.

Chu Viễn Quang sợ cô khó chịu nên cũng tùy theo.

Cảnh tượng lúc đó chính là: Lâm Cam đi phía trước, anh theo sau và hơi kéo mũ của cô.

Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng, đột nhiên buông tay rồi bước nhanh về phía trước, kéo cô vào trong ngực: "Em có biết vừa rồi giống gì không?"

Lâm Cam tức giận thở ra: "Đắt chó đi dạo."

Chu Viễn Quang bị cô chọc cười, xoa tóc Lâm Cam: "Sao lại không muốn gặp mẹ anh?"

Lâm Cam đẩy vali về phía trước, mở miệng không được tự nhiên: "Cảm thấy gặp mặt thế này không được trang trọng. Em chưa mua quà, lại vừa xuống tàu, sợ lưu lại ấn tượng không tốt cho họ."

Con người Chu Viễn Quang thoáng qua tia dịu dàng, đưa tay gõ đầu Lâm Cam: "Đầu thì nhỏ mà nghĩ nhiều vậy."

Sau đó anh thở dài: "Mẹ muốn anh đưa em về nhà từ sớm rồi."

Lâm Cam ngẩng đầu nhìn anh, chớp mắt: "Sớm tới mức nào?"

Chu Viễn Quang cong môi, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Sớm tới mức nào?

Có lẽ từ lúc mẹ thấy cô lần đầu tiên đã nhìn ra hai người có gì đó mờ ám.

Chu Viễn Quang đang muốn nói gì, lại cảm nhận được có người đang nhào về hướng này. Anh vừa xoay người nhìn thì thấy là mẹ mình. Chu Viễn Quang đưa hai tay ra vốn muốn đón mẹ mình, sợ bà bị ngã.

Nhưng anh thế nào cũng không ngờ bà lại bất ngờ chuyển hướng, kiên quyết ôm lấy Lâm Cam: "Đây là A Cam sao?"

Chu Viễn Quang lời mẹ mình tách khỏi bạn gái, thuận thế kéo Lâm Cam ra phía sau: "Mẹ làm gì vậy? Nhiều người như thế, trên đất lại trơn trượt, nếu ngã thì sao?"

Mẹ Chu chắc chắn hai tiếng, không để ý đến anh. Bà cong mi mắt, hòa ái nhìn Lâm Cam: "Tàu cao tốc có đông lắm không? Về nhà nhiệt độ thấp, mặc thế này có hơi ít không?"

Chu Viễn Quang có chút dờ khóc dờ cười lúc thấy hai mắt mẹ Chu sáng lên khi nhìn Lâm Cam.

Lâm Cam cũng bị mẹ Chu ôm tới co quắp, nhưng vì từng nghe nhiều chuyện về mẹ Chu qua lời kể của Chu Viễn Quang nên cô nắm được khá khá về tính cách của bà. Nghĩ như vậy, cô cũng không khấn trương nữa, tự nhiên tiến về phía trước một bước.

"Chào dì, con là Lâm Cam."

Mẹ Chu gật đầu liên tục: "Ừ, ừ."

Chu Viễn Quang thấy mẹ Chu nhìn Lâm Cam bao nhiêu cũng không đủ thì chỉ biết thở dài, như thể Tâm Can Nhi là bạn gái của mẹ mà không phải bạn gái của anh vậy.

"Mẹ, chúng ta về nhà trước đi, đứng nơi này nói chuyện không hay lắm."

Mẹ Chu nghe thấy Chu Viễn Quang nói vậy mới bừng tỉnh: "Xem đầu óc mẹ này, nào, chúng ta về nhà trước đi. Bố con đi công tác từ hai hôm trước rồi, đến giờ vẫn chưa về. Nếu không hôm nay ông ấy cũng tới đón hai đứa."

Lâm Cam cười cười, trên mặt là áy náy và ngượng ngùng: "Dì, mẹ con cũng tới đón con. Bây giờ bà ấy đang ở cửa, chắc con không về cùng dì được."

Cô vừa nói xong, mẹ Chu đã đầy tiếc nuối như kế hoạch bị cắt ngang.

Vất vả lắm mới được thấy con dâu nhà mình, bà còn định tiện thể lừa cô về nhà. Nếu thực sự không được thì coi như một tia lửa tạo thành đám cháy lớn, để hai gia đình gặp nhau trong kì nghỉ này, để hai bên bàn bạc chuyện luôn.

Nhưng bà không ngờ tới bây giờ chỉ có thể gặp mặt.

"Được, nếu mẹ con đã tới, dì cũng không miễn cưỡng nữa. Một học kỳ chưa về, chắc hai mẹ con nhớ nhau lắm."

Lâm Cam cười cười: "VẬt lát nữa đi lái xe nhớ chú ý an toàn."

Mẹ Chu vội vàng gật đầu: "Ừ, lúc nào con có thời gian thì bảo Viễn Quang đón tới nhà dì chơi nhé."

Lâm Cam cong mi mắt: "Đến lúc đó đi đừng chê con phiền là được."

Chu Viễn Quang liếc mắt nhìn Lâm Cam rồi bật cười.

Cô nhóc này, miệng thật là ngọt.

Ba người cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe, Chu Viễn Quang thì thầm với Lâm Cam nhân lúc mẹ Chu đi ở trước: "Anh thấy sau này địa vị của mình ở nhà bị lung lay rồi."

Lâm Cam "ơ" một tiếng.

Chu Viễn Quang cố tỏ vẻ tiếc nuối và buồn bã: "Mẹ anh quá thích em, có lẽ sẽ quên anh mới là con ruột của bà."

Lâm Cam nghe anh nói vậy mới thờ phào nhẹ nhõm: "Thật hay giả?"

Chu Viễn Quang cong miệng cười, gật đầu trấn an cô: "Thật."

Lâm Cam lè lưỡi: "Vừa nãy làm em lo muốn chết."

Chu Viễn Quang cười khẽ: "Đừng lo quá."

Em không cần lo lắng, một cô gái tốt như em, người nhà anh sao có thể không tán thành việc anh thích em đây.

Còn chưa tới bãi đỗ xe, mẹ Lâm đã tiến tới từ phía xa. Lâm Cam đi về phía trước hai bước để gọi bà, tỏ ý cô đang ở đây.

Lúc mẹ Lâm tới thì thấy mẹ Chu, trong lòng đã có phán đoán nhưng vẫn giả vờ không biết: "Đây là?"

Lâm Cam mỉm cười: "Mẹ, để con giới thiệu một chút. Đây là Chu Viễn Quang, còn đây là dì Chu."

Lúc nói xong câu này, trong lòng Lâm Cam thở dài một cái. Hai bên thông gia lại gặp mặt như vậy, cô đúng là rất muốn trở thành vợ nhỏ của nhà họ Chu.

Mẹ Chu thấy mình là nhà trai, vẫn nên mở lời trước: "Hôm nay hai đứa nhỏ trở lại, tôi không có việc gì nên định tới đón hai đứa về nhà. Bây giờ chị tới rồi, chắc A Cam phải về. Nếu có thời gian, chị để con bé tới nhà tôi chơi, lúc đó chúng ta cùng trao đổi một chút."

Mẹ Lâm gật đầu, người nhà hai bên vốn vẫn biết tới sự tồn tại của đôi phượng. Có cuộc gặp gỡ ngày hôm nay cũng để làm rõ mối quan hệ này. Vì thế việc hai bên cùng ngồi xuống trao đổi, trò chuyện cũng là dễ hiểu.

Hai bên cứ quyết định như vậy, Lâm Cam ngồi trên xe vẫn thấy mơ hồ. Vì sao chỉ ngồi tàu cao tốc về nhà mà đã như gà mình đi rồi nhỉ?

Mẹ Lâm vừa lái xe vừa cười.

"Mẹ cười gì vậy?" Lâm Cam mở miệng trách móc.

Mẹ Lâm hiếm khi thấy con gái nhà mình ngượng ngùng, bà lắc đầu: "Mẹ vui chứ sao, con gái mẹ trưởng thành rồi."

Lâm Cam vĩnh môi, xấu hổ tiếp lời: "Mẹ, gần đây Lâm Kiến Quốc..."

Mẹ Lâm nghe thấy ba chữ này thì rất bình tĩnh, không có gì bất ổn. Lâm Cam rất hài lòng với phản ứng của bà.

"Mẹ không gặp, có lẽ vẫn như cũ."

Lâm Cam gật đầu.

Thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nhưng một khi chân chính cắt đứt liên hệ với người kia, bạn mới hiểu được khả năng gặp lại là khó tới mức nào. Trước kia bị buộc chặt bên nhau, luôn có đủ loại lý do để gặp lại. Mà bây giờ, bà đã không cần gặp ông ta nữa.

"Nếu gia đình hai bên gặp mặt, con... có đề ông ta tới không?" Lâm Cam nghe mẹ Lâm hỏi vậy, cô hơi dừng lại một chút, dời tầm mắt về phía cửa sổ.

Năm đó đưa ra lựa chọn như vậy vì cô vẫn còn lưu luyến chút yêu thương thì thoáng tán ra trên người mẹ Lâm. Nhưng đối với Lâm Kiến Quốc, cô chỉ có thể dùng từ căm ghét.

Tới nay, Lâm Kiến Quốc đã ly hôn với mẹ Lâm, nếu đã vậy, ông ta với hai mẹ con cô đã là người dung nước lã. Nếu được thẳng thắn, Lâm Cam cảm thấy thật đáng tiếc khi bản thân thiếu hụt tình thương của cha, nhưng lại không thấy thiếu hụt Lâm Kiến Quốc là chuyện gì to tát.

Mọi người đều nói trái ngược với yêu không phải căm hận, mà là lạnh nhạt. Lâm Cam bây giờ cũng vậy, cô không còn quá quan tâm, sẽ không đặt chú ý và cảm xúc vào một người không liên quan.

Lâm Cam dời tầm mắt từ cửa sổ trở lại, nhìn mẹ Lâm cười cười: "Nếu mẹ cũng nói chuyện yêu đương, con nghĩ nửa đời sau sẽ có rất nhiều người để ý"

tới mẹ."

Mà không phải người chỉ có mối liên quan trên phương diện sinh vật học mang quan hệ "cha - con" kia với cô.

Mẹ Lâm nghe Lâm Cam nói xong, khỏe môi không tự giác kéo lên. Chỉ một khoảnh khắc nhỏ đó lại bị Lâm Cam nắm được: "Mẹ có người yêu thích thật sao?"

Người thường im lặng luôn đem đến tin tức kinh thiên động địa: "Bảo sao gần đây mẹ không gọi điện cho con."

Mẹ Lâm nghe câu trêu đùa này của Lâm Cam xong thì chân mày cau chặt, bà dừng xe vào ven đường. Mẹ Lâm nghiêm túc nhìn cô: "Đó là vì mẹ lại đi tìm việc nên bận rộn, không phải vì chú Nhâm của con. Hơn nữa, nếu con thấy không được, mẹ sẽ không làm. Sao có thể nói mẹ vì người khác mà không chú ý tới con chứ."

Lâm Cam nhìn biểu cảm của bà, biết mình đã động phải ngòi nổ rồi. Cô thở dài, hiểu rõ câu đùa của mình khiến mẹ Lâm đau lòng.

Sau khi ly hôn với Lâm Kiến Quốc, mọi sự chú ý của bà đều tập trung trên người cô, Lâm Cam cũng biết bà đang tận lực đền bù cho mình: "Con chỉ đùa mẹ một chút thôi. Trước kia con chỉ mong mẹ bỏ Lâm Kiến Quốc, sau đó tìm được một người tốt hơn. Cuối cùng mẹ cũng tìm được hạnh phúc của mình, sao con có thể ngăn cản chứ."

Lúc Lâm Cam nói lời này, cô đưa tay phủ lên bàn tay đang đặt trên vô lăng của mẹ Lâm: "Chờ hôm nào mẹ mời chú Nhâm tới nhà ta ăn cơm đi. Để con nhìn một chút, xem có đáng để giao mẹ con cho chú ấy không."

Mẹ Lâm bị con gái mình trêu chọc tới ngượng ngùng, bà chỉ gạt đầu tỏ ý đã biết, sau đó lái xe về nhà.

Buổi tối, trong lúc Chu Viễn Quang đang tắm, mẹ Chu thu dọn đồ đạc trong vali và phòng ngủ cho anh. Vừa đẩy cửa phòng, Chu Viễn Quang đã thấy mẹ Chu đứng dựa tường nở nụ cười thâm sâu với mình. Chu Viễn Quang vừa lau tóc vừa đi vào trong.

"Mẹ, biểu cảm này của mẹ kỳ lạ lắm."

Mẹ Chu nhưn mày: "Con trai, ở chung rồi?"

Động tác lau tóc của Chu Viễn Quang dừng lại, định xoay người hỏi sao mẹ biết, nhưng anh vừa nhìn thấy đồ vật trên tay bà thì hiểu ra ngay.

Anh đoạt lại buộc tóc "mèo con" trên tay mẹ Chu, thấp giọng trách cứ: "Sao mẹ lại lục vali của con?"

Mẹ Chu cười cười: "Đâu phải con không biết mẹ muốn thu dọn hộ con. Ai da, bị mẹ phát hiện xong trông con như bị dẫm vào đuôi vậy."

Chu Viễn Quang hừ một tiếng: "Về sau con tự dọn phòng."

Mẹ Chu cũng gạt đầu: "Cũng được, giấu tiết bí mật nhỏ của con đi."

Chu Viễn Quang: "... Con có bí mật gì đâu?"

Mẹ Chu cười giảo hoạt: "Dây buộc tóc này nhất là của cô nhóc nào đó, người khác đâu thể vô duyên vô cớ đưa thứ này cho con. Nhất định là ở chung một chỗ, sau đó con cầm nhầm."

Chu Viễn Quang ho nhẹ một tiếng, cố xua đi vẻ mất tự nhiên trên mặt rồi đẩy mẹ Chu ra ngoài: "Mẹ ấy, ngày nào cũng nghĩ lung tung, làm như mình là trinh thám vậy."

Anh vừa nói vừa đẩy mẹ Chu ra cửa, sau đó đóng cửa lại.

Chu Viễn Quang xoay người ngồi vào ghế, vuốt ve dây buộc tóc trong tay như thể Tâm Can Nhi vẫn còn ở bên cạnh anh. Chu Viễn Quang cúi đầu hôn trên lỗ tai mèo con rồi bật cười. Sao có thể cầm nhầm chứ? Sáng sớm nay lúc sắp lên đường, anh len lén cắt dây buộc tóc của cô vào vali mới đúng.

Nếu để nói một câu không lương tâm thì chính là không muốn nghỉ chút nào. Nghỉ rồi sẽ không được ôm cô gái nhỏ chìm vào giấc ngủ nữa.

Lau khô tóc xong, anh mở WeChat ra, mời Lâm Cam tham gia cuộc gọi video. Lâm Cam bên này vừa tiếp cuộc gọi đã thấy Chu Viễn Quang bên kia giả giọng mèo kêu, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi anh: "Ồ, nhà anh nuôi mèo à?"

Vừa hỏi xong, cô cũng dời mắt về phía màn hình, sau đó phì cười.

Nếu có lời bài hát nào để tả lại cảnh này, Lâm Cam cảm thấy sẽ là: "Không chút phòng bị, không chút băn khoăn, anh cứ hiện hữu trong thế giới của em, đưa những ngạc nhiên, mừng rỡ tới cho em."

Trên màn hình, Chu Viễn Quang đang buộc dây buộc tóc "mèo con" của cô, tay cố ý khum lại như móng vuốt mèo để ở trước mặt, sau đó còn chớp chớp mắt nhìn cô.

Chu Viễn Quang lại "meow" một tiếng. Lâm Cam sắp bị bộ dạng của anh làm cho cười ngất.

Vừa buồn cười lại vừa thấy đáng yêu.

Chu Viễn Quang nấn giọng, bắt đầu nói chuyện: "Anh là Tiểu Tiểu Chu, thích em nhất, chủ nhân có muốn anh không?"

Lâm Cam bên này đã cười ra nước mắt. Cô nằm trên giường lăn lộn tới mấy vòng.

Chu Viễn Quang bắt đầu khôi phục giọng nói bình thường, giọng điệu có chút không biết phải làm sao: "Buồn cười đến thế à?"

Lâm Cam gật đầu.

Giọng Chu Viễn Quang mang tia tủi thân, sau đó còn học tiếng mèo kêu: "Rốt cuộc có muốn anh không nào? Meow~"

Lâm Cam vừa lau nước mắt, vừa vờ đưa tay vuốt lông "chú mèo lớn" này.

"Muốn anh, muốn anh, muốn anh." Nói xong còn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình: "Cực cưng, lại đây nào."

Vì những lời này của cô mà con người Chu Viễn Quang dần sâu thẳm. Yết hầu ở cổ lên xuống, giọng anh trầm thấp: "Có phải em biết anh không qua được nên mới dụ dỗ như thế không?"

Lâm Cam chớp mắt với Chu Viễn Quang, cực kỳ quyến rũ: "Đúng vậy ~ đó~."

Chu Viễn Quang vì những âm thanh kiều mị này mà cứng rắn.

"Anh cúp đây."

Lâm Cam không rõ nên hỏi: "Anh cúp làm gì?"

Sau đó âm thanh nghiêng rằng có chút hỗn hển truyền tới lỗ tai Lâm Cam: "Đi tắm."

Lâm Cam vẫn không hẹn đi chơi với Chu Viễn Quang. Nguyên nhân chủ yếu là cô muốn ở nhà dọn dẹp giúp mẹ Lâm. Tối ngày nghỉ thứ ba, chú Nhâm tới nhà.

Ăn xong bữa cơm này, Lâm Cam biết ông ấy là bác sĩ, đã ly dị, không có con. Người này có tính tình ôn hòa, đeo kính, lịch sự văn nhã. Chủ yếu là ông ấy đối tốt với mẹ Lâm, vào phụ giúp làm cơm. Sau khi ăn xong còn sửa lại vòi nước bị hỏng trong nhà.

Sau khi chú Nhâm đi, mẹ Lâm dè dặt hỏi: "Chú... Nhâm của con thế nào?"

Lâm Cam cố ý trầm trọng lắc đầu một cái.

Sắc mặt mẹ Lâm bỗng thay đổi, cuống cuồng giải thích: "Chú ấy sống quá nội tâm nên không thích nói chuyện, nhưng vẫn là người tốt."

Lâm Cam nhìn bộ dạng gấp gáp của mẹ Lâm, không đành lòng nên cười rộ lên. Mẹ Lâm thấy phản ứng của cô thì biết mình lại bị con gái trêu chọc, bà vỗ nhẹ lên lưng cô: "Có biết biểu cảm vừa rồi của con đáng sợ lắm không. Làm mẹ căng thẳng muốn chết, tưởng không được rồi chứ."

Lâm Cam cười hi hi: "Không đâu, chú ấy rất tốt, lại rất chăm sóc mẹ, con thấy được mà."

Mẹ Lâm cuối cùng cũng thở phào vì lời khẳng định của Lâm Cam.

Tất cả mọi phương diện đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Đời người thật kì diệu, bạn cho rằng tiến về phía trước sẽ là hư không, là lối rẽ không đường đi. Nhưng nếu cứ cần răng tiếp tục tiến về phía trước, bạn lại nhận ra vừa rồi chỉ là đường hầm hình chữ S. Đi hết đoạn đường quanh co đó sẽ gặp được ánh sáng.

Tiết Giai Kỳ là hết muốn ra ngoài chơi, Lâm Cam đồng ý. Chu Viễn Quang vừa nghe Lâm Cam muốn ra ngoài chơi, cũng muốn đi góp vui.

"Con gái bọn em đi với nhau, anh đi theo làm kì đà cản mũi hà?"

Chu Viễn Quang trầm mặc trong chốc lát: "Anh mà đi, không phải cậu ấy mới là kì đà cản mũi à."

Lâm Cam: "...". Cô không tài nào phản bác được suy luận này.

Cuối cùng Chu Viễn Quang vẫn đi, vì Tiết Giai Kỳ nói còn có người khác nữa. Chu Viễn Quang tới khu nhà đón Lâm Cam, hai người cùng tới điểm hẹn.

Đến KTV, hai người đều cười.

Không phải nói có người khác sao?

Giới Áo đang đứng cạnh Tiết Giai Kỳ.

Lâm Cam toét miệng cười, đi vòng quanh Giới Áo: "Chắc, đây không phải học bá của chúng ta sao? Sao một thời gian không thấy trông lại đẹp lên vậy."

Lâm Cam nói lời này không phải giả, cô thực sự cảm thấy như vậy.

Lúc đi học lại, ai cũng đầu tắt mặt tối, hai người thường người không ra người quý không ra quý. Cô là nữ sinh có lẽ trông khá hơn một chút, nhà lại gần trường. Giới Áo thì không như vậy, ngày nào mặt mũi cũng xám tro, quần áo chỉ có vài bộ.

Lâm Cam vừa nói xong câu đó, Giới Áo còn chưa nói gì, Tiết Giai Kỳ đã lên tiếng trước. Cô ấy nhìn lướt qua Giới Áo với vẻ ghét bỏ, sau đó hướng tới Lâm Cam: "Đại tỷ, thẩm mỹ của cậu không chỉ giảm xuống một, hai điểm thôi đâu."

Lâm Cam bật cười: "Corgi à Corgi, cậu lại miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo."

Tiết Giai Kỳ lườm cô một cái, giả bộ không nghe thấy: "Chúng ta đừng đứng nữa, vào phòng đi."

Vào phòng xong, Tiết Giai Kỳ ồn ào muốn Lâm Cam và Chu Viễn Quang song ca. Từ trước tới nay Lâm Cam luôn không có thiên phú về âm nhạc. Giờ tới KTV cũng chỉ làm người vô tay cổ vũ mọi người thôi.

Chu Viễn Quang cầm micro, cười tủm tỉm nhìn Lâm Cam.

Lâm Cam rũ mắt nhìn ghế salon, kêu rên: "Anh nhìn em như thế, em không đành lòng cự tuyệt. Nhưng em không biết hát thật đó."

Chu Viễn Quang cười nhìn cô làm nũng.

Lâm Cam đi tới bên cạnh anh, mặt mang vẻ ngoan ngoãn. Cô kéo cánh tay Chu Viễn Quang, đầu hơi cọ cọ, giọng điệu mềm nhũn: "Anh hát cho em nghe thật à?"

Chu Viễn Quang sao có thể chịu được ánh mắt đó của cô. Con người Lâm Cam trong suốt, nhìn kỹ bên trong đều là ánh sáng, trong mắt chỉ có mình anh. Chớp mắt một cái, cô vẫn nhìn anh chăm chú, nhìn lâu tới mức khiến người ta siêu lòng.

Chu Viễn Quang đưa tay che kín mắt cô, cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai: "Còn nhìn như thế, anh không nhịn được sẽ làm chuyện xấu."

Lâm Cam bóp cánh tay anh, giọng nho nhỏ: "Vậy thì làm đi."

Chu Viễn Quang còn chưa mở miệng, Lâm Cam đã chỉ hai người đang ngồi chọn bài hát, che miệng cười trộm: "Nhưng đang có người."

Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam thật sâu, sau đó cúi đầu, không thềm ngó ngang gì đã hôn lên mặt cô một cái: "Không được dụ dỗ anh."

"Nếu không dù có người ở đây, cũng sẽ hôn em."

Lâm Cam che nơi vừa bị anh hôn, lỗ tai đỏ ửng. Chu Viễn Quang nhìn cô bị mình trêu chọc phải ngoan ngoãn một chỗ thì rất vừa lòng.

Anh cười khê, bắt đầu chọn bài hát: "Hát bài này không chỉ vì anh thấy lời bài hát đúng tâm tình, mà còn vì chúng ta từng xem phim này khi học trung học."

Lúc Chu Viễn Quang nói lời này, ánh đèn từ trên đã chiếu xuống. Anh cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển đầy dịu dàng và cung chiều.

Tiết Giai Kỳ dùng cánh tay huých nhẹ Lâm Cam: "Hai người xem phim gì?"

Lâm Cam không lên tiếng, chỉ cong môi nhìn Chu Viễn Quang. Đây là kí ức độc nhất vô nhị của anh và cô.

Lúc Chu Viễn Quang nhẹ nhàng hát câu đầu tiên, lòng Lâm Cam bắt đầu run rẩy.

Cô cũng không rõ vì sao anh có thể hát như vậy.

Thật muốn khóc.

"*Muốn thấy em cười, muốn cùng em vui vẻ, muốn ôm em trong vòng tay.*" Giọng anh vẫn luôn mang ý cười, ánh mắt như khóa chặt Lâm Cam, nồng nàn tới mức cô không có đường trốn thoát.

Từ khi câu hát đầu tiên vang lên, Lâm Cam đã bắt đầu vừa khóc vừa cười.

"Không sợ em khóc, không lo em náo loạn, bởi em chính là kiêu ngạo của anh."

Lâm Cam dần nhớ lại những năm tháng rối loạn đó từ đáy mắt Chu Viễn Quang.

Anh ngồi xuống ghế bệnh viện, nhìn thẳng mà nói với cô rằng dù cô đưa ra lựa chọn gì, anh cũng sẽ ở bên cô.

"Chỉ một lần thôi, anh sẽ đưa em qua quãng thời gian dài đằng đẳng ấy. Băng qua ánh dương rực rỡ trên thế gian, đi qua những không gian ồn ào tấp nập."

Lâm Cam biết, Chu Viễn Quang chỉ muốn cô được vui. Anh làm tất thấy mọi thứ chỉ vì nụ cười của cô.

Những năm còn học trung học, người không hiểu sẽ nói anh lạnh nhạt, nhưng chỉ cô mới biết anh có bao dịu dàng.

Anh nói cảm theo bữa sáng thật mệt, nhưng vẫn giả bộ mang thật nhiều để mỗi sáng đưa cho cô một phần.

Anh biết cô bị thương ở nhà, chưa cần nói lời thứ hai đã vượt qua đêm khuya lạnh lẽo, đi nửa vòng thành phố tới đưa thuốc cho cô.

Những khi cô không vui hay không được như ý, anh sẽ đưa cô đi xem phim, ăn cơm, mua cho cô rất nhiều loại kẹo ngọt.

Khi cô bị ốm vẫn chạy tới tìm anh, anh đã ôm cô đang hôn mê chạy một đường tới phòng khám, sau còn quan tâm, đau lòng vì cô.

Anh cùng cô vượt qua mọi u buồn, vấp ngã.

Anh đem tới mọi niềm vui cho cô.

"Thế giới thật nhỏ bé, anh sẽ cùng em đi tới chân trời góc bể. Chúng ta hãy nán lại một không gian không ưu phiền, cùng già đi trong quãng thời gian vô ưu vô lo."

Lâm Cam không kiềm chế được cảm xúc, lúc này đã thút thút như một đứa trẻ. Có điều những giọt nước mắt này không phải vì đau khổ mà vì quá vui mừng.

Trong cuốn *"Có anh"*, Trương Hiểu Phong từng viết: "Có cây, có núi, có đất, có kí ức và có anh, em còn cần thế giới nào tốt hơn đây?"

Có anh ở đây, cô không cần gì nữa.

"Em có biết, toàn bộ nhịp tim này đều loạn nhịp vì em."

Lại không nhận được nữa, không để ý tới ánh mắt của Tiết Giai Kỳ và Giới Áo, Lâm Cam nhào vào ngực Chu Viễn Quang.

Nếu cùng sống đến trăm tuổi, vậy chúng ta sẽ còn 80 năm bên nhau nữa.

Chỉ nghĩ một chút thôi, em đã khó chịu tới muốn khóc.

Chỉ muốn tựa vào ngực anh, không muốn rời đi dù chỉ một giây.

Bởi thời gian thật quá ngắn ngủi.

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tôi không thích cậu, mới là lạ

Biên tập: TBB

Lâm Cam chôn ở ngực Chu Viễn Quang cọ qua cọ lại, quệt hết nước mắt vào áo anh. Khóe miệng Chu Viễn Quang cười tủm tỉm, cúi đầu dịu dàng hôn lên tóc cô.

Tiết Giai Kỳ nhìn một bài hát biến hai người họ thành như vậy, cố tình mặt không đổi sắc nhìn về phía Giới Áo, cao giọng: "Thế nên hôm nay tôi tiêu tiền mời mọi người đi hát là cho người khác cơ hội ngược cầu hả?"

Giới Áo nhìn Tiết Giai Kỳ một cái, không tiếp lời.

Cái nhìn này khiến Tiết Giai Kỳ khó hiểu: "Cậu nhìn tôi như thế làm gì?"

Giới Áo im lặng một lúc rồi mới mở miệng, giọng có chút một lời khó nói hết: "Từ trung học tới giờ, chỉ số thông minh của cậu không cao lên tí nào. Làm gì có ai ngày nào cũng gọi mình là "cậu"?"

Tiết Giai Kỳ bị những lời này làm nghẹn họng, dứt khoát đổi đề tài: "Nếu hát đủ rồi, vậy chúng ta nghỉ một chút. Chơi Lờ Thật Lòng Đại Mạo Hiểm, thế nào?"

Giới Áo sao cũng được.

Chu Viễn Quang cúi đầu hỏi Lâm Cam có muốn chơi không, Lâm Cam gật đầu.

Bốn người ngồi xuống thành một vòng tròn. Thật ra trò này chơi nhiều người sẽ vui hơn, nhưng hiện tại cũng coi như giết thời gian.

Họ chọn cách chơi với quân bài.

Mỗi người rút một lá bài, sau đó ai có số nhỏ nhất sẽ bị phạt.

Nói lờ thật lòng hoặc đại mạo hiểm.

Trước khi bắt đầu, Lâm Cam nhìn biểu cảm của mỗi người. Lúc nhìn tới Giới Áo thì thấy người kia cũng đang nhìn mình, con ngươi lóe sáng. Sau đó Giới Áo cúi đầu gõ gì đó trên điện thoại di động, tiếp đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Cam.

Lâm Cam đang chuẩn bị nói gì đó thì thấy màn hình điện thoại của mình sáng lên.

Mở ra nhìn, là tin nhắn WeChat.

Nhìn nội dung, cô thờ dài.

Lâm Cam lần nữa lại nhưng Giới Áo không nhìn về bên này nữa.

Trong vòng đầu tiên, người bị trừng phạt là Chu Viễn Quang.

Anh chọn nói lờ thật lòng.

Tiết Giai Kỳ thờ dài: "Có gì tôi còn không biết về hai người đâu? Nếu như vậy ——".

Dù Tiết Giai Kỳ hỏi Chu Viễn Quang nhưng lại nhử mày hướng tới Lâm Cam, cười không đứng đắn: "Hai người đã "làm gì" chưa?"

Tiết Giai Kỳ hỏi xong lời này, Lâm Cam suýt chút nữa phun nước ngọt chết cô ấy: "Tớ nói này Corgi, cậu có thể ngưng bị ỏi không?"

Tiết Giai Kỳ liếc mắt: "No ảm sinh dâm dục, đây là chuyện rất bình thường, được không?"

Chu Viễn Quang bình tĩnh cảm bóng đưa vào miệng Lâm Cam, lắc đầu: "Vẫn chưa."

Đáp án này khiến Tiết Giai Kỳ hoài nghi: "Bạn học Chu, được nói thật mà ~"

Lâm Cam phì cười: "Đây là lời nói thật, được không?"

Mất Tiết Giai Kỳ đầy vẻ chế nhạo: "Vậy hỏi thêm câu nữa, là cậu không được hay cậu ấy không được?"

Lâm Cam bị câu hỏi này của cô ấy làm sặc, liều mạng ho khan.

Chu Viễn Quang vừa giúp cô thuận khí, vừa nhàn nhạt trả lời: "Cái này thuộc về lượt tiếp theo. Bỏ qua."

Lâm Cam nghe anh trả lời xong thì giờ ngón cái lên tán thưởng.

Tiết Giai Kỳ tức giận: "Vậy chúng ta chơi tiếp."

Không biết phát bài thế nào, vòng thứ hai lại đến lượt Lâm Cam bị phạt.

Giới Áo vẫn yên lặng như không tồn tại bỗng đặt câu hỏi trước tiên: "Lờ thật lòng hay đại mạo hiểm?"

Lâm Cam nghĩ lờ thật lòng không thú vị nên chọn đại mạo hiểm.

Sau đó cô thấy Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh cười xảo trá: "Mời cậu làm mẫu cách quyến rũ người khác cho mọi người xem, đối tượng là Chu Viễn Quang."

Cô đứng lên, bước chậm tới cạnh Chu Viễn Quang, sau đó khom người, che ở tai anh, môi mỏng hé mở nhẹ nhàng thổi khí.

Vì động tác này của cô, bầu không khí bỗng trở nên khẩn trương.

Lâm Cam nhìn Chu Viễn Quang, cong môi cười: "Em "gọi" anh đó."

Em để ý tới anh mà.

Bùng nổ rồi, những lời này khiến bầu không khí đạt tới cao trào, cổ họng Chu Viễn Quang hơi động.

Tiết Giai Kỳ ở bên cạnh cảm khái: "Bảo sao tớ không có bạn trai, thì ra đẳng cấp của tớ quá thấp. Cùng lắm hôm khác tớ xin đại tỷ chỉ bảo, đúng là thánh quyền rũ rã."

Giới Áo khó hiểu nhìn Tiết Giai Kỳ.

Trước khi vòng 3 bắt đầu, Chu Viễn Quang đột nhiên nghiêng đầu nói với Lâm Cam một câu.

"Ngày mai đính hôn đi."

"Hả?"

"Anh không nhận được."

Em quyền rũ anh như thế, sao còn nhận được nữa.

Lâm Cam: "..."

Người bị phạt ở vòng 3 là Giới Áo.

Lâm Cam nghĩ tới tin nhắn WeChat vừa này, cô suy nghĩ nửa ngày, quyết định đâm thủng lớp cửa sổ giấy.

Tiết Giai Kỳ bên này trông thấy ánh mắt của Lâm Cam lờn vờn quanh mình và Giới Áo thì sợ run. Cũng may Lâm Cam không đợi lâu, thẳng thắn hỏi ngay. Cô vốn dựa vào ghế salon, bây giờ hơi dịch người về phía trước, ngồi thẳng lại.

Lâm Cam: "Cậu chọn lời nói thật hay đại mạo hiểm?"

Giới Áo nhìn thoáng qua Tiết Giai Kỳ, mở miệng: "Lời nói thật."

"Có phải cậu thích Tiết Giai Kỳ lâu rồi không?"

Sau khi Lâm Cam hỏi câu này, phòng bao như bị ném bom. Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam, lại nhìn tương tác giữa Tiết Giai Kỳ và Giới Áo thì hiểu ý đồ của cô.

Lúc Giới Áo đang chuẩn bị mở miệng, Tiết Giai Kỳ giờ chân: "Đại tỷ, cậu hỏi gì vậy? Còn cậu nữa, trả lời cho tử tế. Đừng nghĩ tới chuyện xấu, bằng không xem tôi cười nhạo cậu thế nào." Cô vừa nói vừa chỉ về phía Giới Áo.

Lâm Cam đưa tay vỗ vỗ đùi Tiết Giai Kỳ: "Cậu đang hoang chút đi. Người ta còn chưa trả lời, cậu đã nóng nảy rồi."

Giới Áo vẫn nhìn Tiết Giai Kỳ, Tiết Giai Kỳ lại có chút mất tự nhiên dưới ánh mắt như vậy.

Vào lúc Lâm Cam nghĩ Giới Áo sẽ nhân cơ hội này để bày tỏ, cậu ấy lại bất chợt hỏi cô: "Đại mạo hiểm là gì?"

Nếu có thể dùng một icon để lột tả tình huống này, Lâm Cam sẽ chọn hình một sách phát cáu, nhận tiện kèm theo chút xem thường.

"Chính là hôn Corgi mười giây."

Lời này của Lâm Cam vừa dứt, Giới Áo tim đập loạn nhịp nhìn về phía Tiết Giai Kỳ.

Tiết Giai Kỳ vội vàng xua tay: "Cậu... Hay là cậu chọn lời nói thật đi."

Cô ấy chưa dứt lời, đã có người bất chợt nhào tới. Tay Giới Áo đặt sau gáy Tiết Giai Kỳ, môi tự ý hôn xuống.

Lâm Cam kêu một câu "Đỉnh quá!", đang muốn nhìn kỹ lại bị Chu Viễn Quang che mắt.

"Anh đừng cản em!"

"Ít xem cảnh không phù hợp với thiếu nhi đi."

Lâm Cam: "... " Ngày thường anh làm không ít chuyện không phù hợp với thiếu nữ đó.

Chu Viễn Quang như đoán được suy nghĩ của cô, ở bên cạnh nói: "Khả năng hôn của cậu ấy không tốt bằng anh, có gì hay mà xem."

Lâm Cam: "... "

Vì Chu Viễn Quang cản trở, Lâm Cam không biết động tĩnh của hai người kia. Cô nóng lòng không chờ được nên đẩy tay Chu Viễn Quang ra để xem thế nhưng Tiết Giai Kỳ và Giới Áo đã tách ra. Cả hai người cũng đỏ mặt, Giới Áo thờ hồn hên, nhìn Tiết Giai Kỳ chăm chăm.

"Cậu là thế nào hả, thà chọn đại mạo hiểm cũng không muốn trả lời câu hỏi. Nói thích tôi khó đến thế à?" Tiết Giai Kỳ vừa lau miệng vừa gào lên với Giới Áo.

Tiết Giai Kỳ xoay đầu, nhướn mày với Lâm Cam, có điều cái nhướn mày này đầy tức giận: "Cậu đưa ra chủ ý xấu cái gì, đúng là gây rối... Ừm ừm..."

Tiết Giai Kỳ còn chưa dứt lời, lại bị người ta chặn miệng.

Thì ra Giới Áo nắm cằm cô xoay trở lại, sau đó cường thế hôn lên. Nhưng lần này chưa được mấy giây đã bị Tiết Giai Kỳ đẩy ra: "Giới Áo, cậu khôn khiếp!"

Lâm Cam không nhịn được bật cười, Tiết Giai Kỳ xoay lại nhìn cô, ánh mắt đã đỏ lên.

Lâm Cam thấy mình làm sai rồi, vội vàng định tới bên cạnh cô ấy nhưng bị Chu Viễn Quang lại, anh lắc đầu nhẹ.

Giới Áo không nhìn hai người Lâm Cam, ngược lại đỏ mặt tới trước mặt Tiết Giai Kỳ, để cô nhìn anh. Tiết Giai Kỳ không lên tiếng, hai người cứ đối mặt như vậy, như hai con sói con muốn nhào tới, ánh mắt tàn bạo như muốn nuốt chửng lẫn nhau.

Sau đó âm thanh vang lên trong phòng bao, là nhạc dạo bài "Yêu Thắm" của Trương Trí Thành.

Lâm Cam nhớ đây là bài Giới Áo đã chọn.

"Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đừng lưu lại quá lâu.

Chỉ có thể hỏi thăm có chừng mực, không thể quan tâm quá mức."

Dù có nhạc nền nhưng giọng của Giới Áo vẫn rất rõ ràng, mỗi chữ đều đánh thẳng vào lòng mọi người.

"Không phải đại mạo hiểm."

"Tôi chính là muốn hôn cậu."

"Không phải vừa rồi cậu muốn tôi trả lời thật lòng sao? Vậy bây giờ tôi cho cậu biết: Tiết Giai Kỳ, tôi thích cậu từ lâu rồi, từ trung học tới bây giờ."

"Khi đó chơi cùng Lâm Cam vì trong lớp cậu chỉ chơi thân với một mình cậu ấy. Tôi muốn biết nhiều chuyện về cậu từ cậu ấy."

"Cậu biết vì sao thời trung học tôi làm ủy viên học tập không? Đó là vì khi cậu không muốn nộp bài, sẽ lôi kéo làm quen ủy viên học tập. Tôi muốn nói chuyện với cậu nhiều hơn một chút."

"Biết vì sao tôi muốn học lại không? Vì tôi muốn tới cùng thành phố với cậu, nhưng không trường nào ở thành phố đó nhận 985 điểm. Chỉ có thể học lại thôi, vì tôi vốn không muốn tới thành phố khác."

"Hôm nay chơi trò chơi, lúc nãy tôi gửi tin nhắn WeChat cho lâm Cam, nhờ cậu ấy giúp một tay. Vì tôi lo nếu lại không nói gì, sẽ thực sự bỏ lỡ cậu."

Lúc Giới Áo nói xong lời này, tiếng hít thở rất nặng, như thể đã hao hết khí lực của bản thân.

Lâm Cam luôn thấy mình không phải người có cảm xúc tinh tế, vậy mà vẫn bị những lời của Giới Áo làm cảm động. Trong ấn tượng của cô, đó là người có hình tượng học bá ngờ nghệch nhưng lại rất ấm áp. Bây giờ cô cảm thấy thời trung học của Giới Áo thực sự không dễ dàng chút nào.

Bình thường phải rất khắc chế mới có thể chôn sâu yêu thích như vậy, có thể mới không để Tiết Giai Kỳ phát hiện đầu mối, sợ bị cô ấy từ chối.

Yêu càng sâu lại càng tự ti.

Cố gắng che giấu ý thích của chính mình, dù trong lòng rối loạn không thôi cũng không được để lộ chút xao động nào lên mặt.

Ánh đèn chuyển qua giữa người Giới Áo và Tiết Giai Kỳ.

Lâm Cam lau nước mắt hừ một tiếng: "Corgi, cậu còn câu gì nữa?"

Tiết Giai Kỳ nhìn chăm chăm ánh đèn đỏ sặc trên mặt đất, cắn môi nói: "Tôi không thích cậu."

Sắc mặt Giới Áo âm trầm, gân xanh trên tay hiện lên. Môi anh giật giật, muốn nói gì đó nhưng không nói ra được, đáy mắt như suy sụp.

Tiết Giai Kỳ ngẩng đầu, nhìn về phía Giới Áo, đầu tiên phì cười, sau đó lại nói.

"Tôi không thích cậu, mới là lạ." Sau khi ba chữ sau bật ra, cả phòng như thờ phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, không có mạo hiểm nào cả, tất cả đều là vui mừng lớn.

Lâm Cam nhìn Giới Áo và Tiết Giai Kỳ ôm nhau, sau đó mới nói với Chu Viễn Quang: "Lần này anh hiểu chưa, thời trung học anh ghen nhảm hết rồi."

Hết chương 61.

Lời của editor: Đòi của bạn Corgi cũng dễ thương TvT Làm chương này xong tự nhiên muốn làm một bộ yêu thầm á á á

Ba chương nữa hoàn rồi.....

P/s: Tặng cả nhà bài Yêu Thầm cho hợp chương.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chớ khiêu khích anh

Biên tập: TBB

Lúc ở KTV, Chu Viễn Quang nói muốn đính hôn không phải hứng khởi nhất thời. Có lẽ nên dùng cụm từ nước chảy thành sông, mưu đồ từ lâu thì thích hợp hơn.

Điều đáng sợ nhất chính là ý niệm nào đó ghim vào lòng, nếu không làm, cả người sẽ khó chịu không thôi.

Chỉ có thể "không thể không làm".

Gia trưởng hai nhà chính thức gặp mặt, sau đó tiến thêm tới bước thương lượng, bữa cơm này được đặt ở nhà hàng lớn nhất Ngụ Châu.

Lúc nhà Lâm Cam tới, bố mẹ nhà họ Chu đã đến từ trước rồi. Vì hai ngày trước chú Nhâm phải đi công tác, nên không thể tới đây được.

Mẹ Lâm vừa vào cửa, mẹ Chu đã đứng lên tiếp: "Phòng này có phải hơi khó tìm không?"

Mẹ Lâm ngồi xuống, cười rồi khoát khoát tay: "Lúc xuống xe đã thấy Viễn Quang ở cửa chờ chúng tôi, đứa nhỏ này thật tri kỷ."

Bầu không khí dần được hâm nóng bởi mấy đôi câu chuyện hàng ngày.

Mục đích chính của hôm nay không phải ăn cơm mà là ăn cơm nói chuyện quan trọng.

Lúc Lâm Cam còn chưa ngồi xuống, mẹ Chu đã cười híp mắt, vỗ tay: "A Cam, con tới ngồi cạnh đi đi. Không tới nhà đi chơi gì cả, dì nhớ con đấy."

Lâm Cam cười cười, nhìn mẹ Lâm một chút rồi lại nhìn thêm Chu Viễn Quang.

Chu Viễn Quang ho nhẹ một tiếng, ngậm cười rót trà cho mẹ Lâm, sau đó mới nhìn mẹ mình một cái. Sau khi mẹ Chu tiếp ánh mắt của con trai thì bĩu môi: "Được, được, mẹ không cướp người của con."

Bố Lâm ở bên cạnh nhìn một màn trên bàn ăn cũng cười lên.

Cuối cùng bên tay trái mẹ Chu là bố Chu, bên tay phải bà là Lâm Cam. Bên tay trái Lâm Cam là mẹ Chu, bên tay phải là Chu Viễn Quang, mà bên tay phải Chu Viễn Quang là mẹ Lâm.

Các món ăn được đưa lên, tất nhiên không thể thiếu phần mời cơm. Trong đó, Chu Viễn Quang liên tục gấp thức ăn cho mẹ Lâm, ngược lại mẹ Lâm cũng luôn khen anh biết quan tâm tới người khác.

Lâm Cam tất nhiên cũng rất khôn khéo, miệng cực kỳ ngọt ngào. Đây là thành quả trước khi đi cô điều tra thông tin từ Chu Viễn Quang.

Tuy đã hỏi thăm qua sở thích của gia trưởng nhưng nội tâm cô vẫn thấp thòm và bất an như cũ.

"Bố mẹ anh thích cô gái thế nào?"

Chu Viễn Quang suy nghĩ một chút, sau đó hôn lên miệng Lâm Cam như ném hương vị, sau đó nói: "Thật ngọt."

Lâm Cam tức giận liếc mắt vì biểu hiện không đứng đắn của anh, Chu Viễn Quang cười xoa tóc cô: "Em ngọt miệng như thế, bọn họ nhất định sẽ thích."

Biết anh lại trêu chọc mình, Lâm Cam bật cười.

"Nếu hai đứa bé đều thích nhau, tôi nghĩ có thể để hai đứa đính hôn trước, chị thấy thế nào?" Người mở lời là mẹ Chu, bà vừa nói vừa nhìn về phía mẹ Lâm.

Thật ra tới bữa cơm này, hai nhà cũng đã hiểu ý nhau. Bây giờ chẳng qua là chính thức gặp mặt, chính thức đưa ra khẳng định chắc chắn hơn thôi.

Mẹ Lâm nghe xong, cười híp mắt nhìn về phía Chu Viễn Quang: "Đứa nhỏ tiểu Chu này biết chăm sóc người, tính tình lại tốt, tôi rất thích. Còn A Cam, có lúc tính khí không tốt lắm đâu."

Lâm Cam xịu miệng, hơi trách: "Mẹ thiên vị."

Câu nói này khiến mọi người ngồi đó đều cười rộ lên.

Chu Viễn Quang đưa tay niết bàn tay của Lâm Cam dưới mặt bàn. Lâm Cam búng tính nhẹ nhàng bóp lại tay anh một chút.

Mặt Chu Viễn Quang không có biểu hiện gì, đáy mắt mang vẻ nồng nàn nhìn về phía Lâm Cam: "Cháu cảm thấy cô ấy rất tốt."

Mẹ Lâm và mẹ Chu nghe xong lời này, cùng nhìn nhau cười một tiếng.

"Nói thật, tôi nhìn hai đứa lại nhớ tới thời còn trẻ. Tôi không cảm thấy đoạn tình cảm trước đó nên quy thành "yêu sớm", tới nay con đường hai đứa chọn cũng không dễ dàng chút nào, tuy nhiên vừa đơn thuần lại tốt đẹp."

Mẹ Chu nhìn Lâm Cam, đáy mắt ánh lên tia nước.

Mẹ Lâm cũng nảy sinh xúc động. Bà biết khi con gái mình không được hưởng sự quan tâm từ gia đình, chính Chu Viễn Quang đã bầu bạn với cô. Làm một người mẹ, bà nên vui mừng vì Lâm Cam có thể gặp được một người như thế.

"Bà thông gia, vậy chuyện này cứ quyết định như thế nhé." Mẹ Lâm tự gọi mẹ Chu như vậy, xưng hô này khiến mọi chuyện càng thêm chắc chắn.

Câu chuyện phía sau là hoạch định thời gian và địa điểm.

Vì hai đứa nhỏ vẫn còn đi học, nên người nhà hai bên quyết định chỉ làm tiệc đính hôn nhỏ. Chỉ là buổi gặp gỡ của những người thân thiết, ăn một bữa cơm, uống chút rượu.

Tới ngày đính hôn, Lâm Cam bắt đầu ngây ngốc. Tuy nói đính hôn không thể sánh với hôn lễ, nhưng gặp nửa số họ hàng nhà họ Chu đã như muốn lấy cái mạng nhỏ của cô.

Lúc mời rượu Trương Cường, thầy không nói hai lời mà uống cạn. Sau đó nhìn hai người thật sâu, giọng hơi run run, có lẽ thầy khá kích động: "Hai đứa giỏi lắm, đúng là đề chú chờ thật."

Chu Viễn Quang nhướn mày nhìn Lâm Cam: "Lần sau gặp không cần chào chủ nhiệm lớp nữa, gọi chú là được rồi."

Thầy Trương Cường liếc xéo anh: "Còn lần sau gì nữa, rượu này đã uống rồi, còn không gọi mau!"

Lâm Cam cắn môi nhìn thầy Trương Cường, giọng điệu quả quyết lại dứt khoát: "Chú!"

"Ừ!"

...

Tiệc đính hôn cứ kết thúc như vậy.

Điểm khác biệt duy nhất sau khi đính hôn là càng thêm hiểu rõ đối phương, bao gồm cả hai gia đình. Trước khi kì nghỉ đông kết thúc, Chu Viễn Quang chính thức tới thăm hỏi với vai trò vị hôn phu của Lâm Cam.

Có lẽ "cha mẹ vợ càng nhìn càng ưng ý con rể" là vậy, mẹ Lâm vừa thấy Chu Viễn Quang đã cực kỳ vui vẻ.

Lâm Cam còn tức giận chế nhạo: "Mẹ, ai không biết còn tưởng người tới là chú Nhâm của con đấy!"

Mẹ Lâm lườm con gái mình một cái.

Tóm lại, kì nghỉ đông lần này đã kết thúc như vậy.

Bố mẹ Chu đưa hai người trở lại trường học. Trước khi soát vé, mẹ Chu còn đưa tay kéo tay Lâm Cam không thôi: "Nếu nó bắt nạt con, con gọi điện cho dì."

Lâm Cam cười cười.

Chu Viễn Quang ở một bên liếc nhìn mẹ ruột mình: "Mẹ nghĩ con trai một tay mẹ nuôi lớn sẽ bắt nạt người nhà sao?"

Mẹ Chu trừng mắt nhìn anh: "Chỉ sợ con hồ đồ."

Bố Chu nhìn một màn nhắc nhở "soát vé" này, tranh thủ thời gian để hai người đi xếp hàng.

Lúc Chu Viễn Quang và Lâm Cam về tới thành phố X đã là chạng vạng tối. Hai người không trở về trường học nữa mà đi thẳng về nhà. Đầu tiên cả hai cùng quét dọn một lần, sau đó tới siêu thị tiến hành cuộc "tổng mua sắm".

Lúc về nhà gần như đã kiệt sức, Lâm Cam hâm nóng cả ri mua ở siêu thị, sau đó hấp com. Hai người đã giải quyết com tối như vậy.

Com nước xong, Chu Viễn Quang bao thầu nhiệm vụ rửa bát, sau đó ôm Lâm Cam xem tivi trên ghế salon. Phòng khách tắt đèn, chỉ có màn ảnh phát ra ánh sáng. Dưới bóng tối tĩnh mịch, Chu Viễn Quang thuận tay sờ tóc Lâm Cam.

Tivi đang chiếu bộ phim truyền hình dài tập nhằm chán, Chu Viễn Quang không có chút hứng thú: "Không thấy nhằm chán sao?"

Đôi trai gái trên màn hình tivi đang gây gỗ.

Lâm Cam nghịch tay Chu Viễn Quang, cúi đầu nhìn khớp xương rõ ràng của anh, sau đó nhép nhéo một cái: "Chán, nhưng không có chuyện gì khác để làm."

Chu Viễn Quang cười tùm tùm nhìn cô: "Ai nói không có chuyện gì khác để làm?" Nói xong anh xoay người đặt Lâm Cam dưới thân.

Chưa đợi Lâm Cam mở miệng, anh đã tự ý hôn xuống.

Đôi tình nhân vừa gây gỗ lúc này bây giờ cũng ổn hơn nhiều, không biết từ lúc nào màn hình tivi đã biến thành cảnh hôn môi kịch liệt.

Có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Hơn nữa kì nghỉ đông bận rộn, hai người lâu rồi không thân mật như vậy.

Lần này Chu Viễn Quang có xu hướng ngừng mà không được. Anh tỉ mỉ hôn cánh môi Lâm Cam, sau đó dựa theo viền môi cô thăm dò sâu hơn, chơi đùa với đầu lưỡi của Lâm Cam. Giữa môi hai người kéo ra sợi chỉ bạc nhỏ, còn có âm thanh mút vào ái muội.

Nhưng rõ ràng loại hình thân mật này không đủ để thỏa mãn Chu Viễn Quang.

Anh rời khỏi môi cô lần xuống dưới, sau đó khẽ cắn cắn khiến Lâm Cam "ưm" một tiếng. Có lẽ phản ứng vừa rồi của Lâm Cam khiến anh hài lòng, Chu Viễn Quang cười khẽ một tiếng, tiếp tục hành trình của mình.

Theo da thịt một đường đi xuống, anh nhẹ nhàng liếm cổ, sau đó gặm xương quai xanh của cô.

Hết thấy mọi thứ đều nhẩn nại và trầm mặc, tình dần sâu hơn.

Áo ngủ của Lâm Cam bị bàn tay làm loạn kia xốc lên. Đôi tay to lớn thâm nhập vào bên trong nắm lấy bên tròn đầy khiến Lâm Cam thờ đốc ra tiếng, hơi thở bắt đầu rối loạn.

Dường như nam sinh sinh ra đã có năng lực của đàn ông, không thấy vẫn tự hiểu rõ. Huống hồ nằm bên dưới còn là người anh nhưng nhớ và yêu thương nhất.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, nhất là khi con người cảm thấy vui vẻ.

Chớp mắt một cái, Lâm Cam đã lên năm hai đại học, Chu Viễn Quang học năm ba. Cuộc sống của hai người như đôi vợ chồng già. Thịnh thoảng Lâm Cam trở về kí túc xá sẽ bị mấy người Cao Mạnh nhạo báng.

Đại học X không cho sinh viên năm nhất tham gia thi tiếng Anh cấp 4-6, Lâm Cam chỉ có thể chờ đến năm thứ hai đại học. Tuy không lo là việc học

tiếng Anh, nhưng Lâm Cam không dám đảm bảo mình có thể một lần thi qua.

"Có muốn anh tới nghe giảng cùng một tiết không?" Chu Viễn Quang nhìn Lâm Cam buộc tóc đuôi ngựa, bữu môi lắc đầu.

"Sao lại không được..."

"Dáng dấp anh đẹp như thế, em sẽ phân tâm."

Lý do này quá hoàn mỹ, Lâm Cam thực sự sẽ không kiềm được mà đánh mất ý thức.

Vẫn nên chọn học ở thư viện thì hơn.

Lần này thi tốt rồi, trừ tối thứ Bảy ra, Chu Viễn Quang cũng chưa gặp được Lâm Cam. Tối lần thứ hai, anh theo cô tới thư viện luôn. Thời Chu Viễn Quang học năm nhất đại học vẫn thường xuyên tới thư viện, năm thứ hai và thứ ba đại học thì không tới nữa.

Lâm Cam từng hỏi sau khi tốt nghiệp anh có muốn thi lên thạc sĩ không, Chu Viễn Quang nói không. So với việc thi để học lên, anh càng muốn đi làm hơn.

Dù sao quá trình học ở đại học X cũng mang đến cho họ những kiến thức cần thiết, lần này cùng Lâm Cam ôn thi tiếng Anh cấp 4-6, anh cũng tiện thi lại một lần luôn.

Hai người tới tầng 2 của thư viện.

Lúc bọn họ đến đã muộn, cộng thêm gần đây nhiều người cũng tới ôn thi nước rút nên còn rất ít chỗ trống. Hai người chọn một bàn ở góc tương đối vắng vẻ. Thật ra chỗ vắng vẻ cũng có điểm tốt, ít nhất không phải chứng kiến mọi người đi tới đi lui.

Cảnh tượng này khiến Lâm Cam nhớ năm lớp 12 từng hẹn Chu Viễn Quang ra ngoài. Vì không thể nói chuyện nên cô truyền giấy tới chỗ Chu Viễn Quang.

"Thời trung học muốn hẹn hò với anh lại chọn thư viện, đúng là đơn thuần."

Chu Viễn Quang thấy tờ giấy, khoe môi giật giật, cúi đầu viết viết rồi ném qua. Lâm Cam nhận lại, mở ra lại chỉ thấy hai chữ "Ha ha" to đùng.

Cô xịu mặt, ha ha cái đầu anh.

"Một nữ sinh muốn hẹn hò cùng chứng tỏ cô ấy rất thích anh. Mần thể hiện tình yêu thuần túy, không tạp chất như thế, anh lại ha ha em? Chẳng lẽ anh không cảm động?"

Chu Viễn Quang nhìn tờ giấy, có chút nhếch đầu néo mi tâm: "Không phải em tới làm bài thi à?"

Lâm Cam: "Tối qua anh coi em như cục cưng, xuống giường bắt đầu qua quít với em."

Chu Viễn Quang nhìn tờ giấy rồi bật cười.

Nếu Lâm Cam cố ý giả bộ ngây ngốc, có lẽ còn thật hơn so với trẻ thiếu năng đúng nghĩa.

"Sớm biết như thế, anh đã không cho em xuống giường."

"??? Em mẹ nó biết anh một bụng xấu xa mà."

Con người Lâm Cam xoay chuyển: "Nếu trước kia không hẹn tới thư viện mà là nhà nghỉ, anh có tới không?"

Chu Viễn Quang bắt được tờ giấy thì giật mình. Nhớ lại đêm đó anh tới đưa thuốc cho cô, cô nói hôm sau không gặp không về. Anh nghĩ nghĩ, có lẽ lúc đó bị ma quỷ ám ảnh, chỉ cần cô nói một tiếng, dù là nơi nào anh cũng sẽ tới.

Nhưng Chu Viễn Quang vẫn trả lời: "Vị thành niên không thể thuê phòng."

"... Muốn học cùng anh thật, anh có thể đừng xấu xa như thế không. Có điều nếu em hẹn anh đi thuê phòng thật, anh sẽ làm gì?"

Lúc Lâm Cam thấy câu trả lời của Chu Viễn Quang, kính cũng muốn rớt xuống đất.

Cô nhìn ba chữ rần rờ trên giấy mà trợn mắt há miệng. Dù có nghĩ tới trăm nghìn đáp án, cô cũng chưa từng nghĩ đến đáp án này.

Chu Viễn Quang viết: "Bảo cảnh sát."

Lâm Cam cười khế với Chu Viễn Quang ở đối diện, sau đó vui đầu đăng Weibo: "Bạn gái hỏi nếu hẹn anh ấy đi thuê phòng thì sao? Bạn trai nói báo cảnh sát, các mẹ có biện pháp nào khác không? Online chờ, việc cấp bách."

Sau đó cô khóa máy, chuyên tâm làm bài thi.

Làm bộ đề thi cấp 4 trở xuống không gặp trở ngại gì lớn, cô dương dương đắc ý đưa cho Chu Viễn Quang đối chiếu đáp án. Chu Viễn Quang nhìn bộ dạng "cầu khen ngợi" của cô thì thấy buồn cười. Hai người rất ít khi như vậy, đột nhiên tới thư viện thể này cũng coi như tình thú.

Giúp cô đối chiếu đáp án xong, chỉ ra mấy câu sai, Chu Viễn Quang đưa lại bài thi kèm lời phê.

Ví dụ như: Ngữ pháp này học từ mẫu giáo rồi mà? Thầy giáo tiểu học không dạy em từ đơn này à? Từ đơn bắt em học từ trung học bây giờ quên sạch rồi đúng không?"

Lâm Cam: "... " Rõ ràng cô chỉ sai có mấy câu.

Chân cô bắt đầu không yên phận, để dưới bàn định đá Chu Viễn Quang một cái cho hả giận. Nhưng vừa đụng đến chân anh, cô lại thay đổi chủ ý.

Lâm Cam nhấp môi, chớp mắt nhìn về phía Chu Viễn Quang, có điều động tác dưới bàn không đơn thuần như vậy. Bắp chân cô dấn lấy bắp chân Chu Viễn Quang, sau đó nhẹ nhàng cọ xát mấy cái.

Không ngờ cô sẽ hành động như vậy, Chu Viễn Quang hít một hơi khí lạnh.

Lâm Cam cắn môi cười khế.

Chu Viễn Quang híp mắt, sau đó cúi đầu, viết một hàng chữ lên giấy.

"Chớ khiêu khích anh, anh sẽ đau đầu phát sốt.

Có lẽ em chỉ muốn nắm tay, nhưng thân thể em khiến anh dục hỏa đốt người."

Lần này tới lượt Lâm Cam hít một hơi khí lạnh, sau đó lổ tai đồ hồng.

Cô cho rằng anh chỉ là một chú mèo nhút nhát, không ngờ lại là một con sói đuôi dài.

Hết chương 62.

Lời của tác giả:

Lời bài hát "Em Đùng Trêu Chọc Anh".Thịt tôi không đáng lên, gần đây kiểm duyệt gắt gao. Mọi người có thể lên Weibo của tôi @Thu Thu.

Lời của editor: Đã lục tung Weibo mà hồng thấy thịt =)) Có hai phiên ngoại nhỏ thôi, sẽ làm sau khi hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Hai năm nhanh thôi

Biên tập: TBB

Tới tới xem lại bài đăng Weibo kia, Lâm Cam đọc bình luận thì sợ hết hồn.

Tuy người theo dõi Weibo của cô vẫn luôn tăng lên, nhưng bình thường chỉ có khoảng mấy trăm bình luận. Có điều lần này lại có tới hơn 2000 bình luận, hơn nữa bình luận có xu thế tăng lên.

Nội dung cơ bản là thế này:

"Không lẽ đây là phương pháp ngược cầu mới?"

"Sao tôi lại cảm thấy bạn học Chu rất ngẫu nhiên?"

"Thần bếp, cô làm tôi tò mò đó."

"Tôi nhận bát thức ăn chó này."

"Chia tay đi, người tiếp theo."

"Lần đầu thấy cặp nào có mạch suy nghĩ thế này."

"Còn đăng Weibo gì nữa, nữ thần mau dùng dao thái thức ăn của cô cưỡng bức anh ấy."

"Tiểu Dạng Nhi, có khi tâm tưởng bạn học Chu thực sự trong sáng á?"

...

Có một bình luận hot khiến Lâm Cam chú ý: "Có lẽ anh ấy định dè dặt một chút, nếu không tối nay cô hỏi lại xem?" Ava của người này là hình mặc định cho tài khoản mới.

Ăn com xong, Chu Viễn Quang đang rửa bát, Lâm Cam từ sau ôm lấy eo anh. Cô cọ cọ, thân mật làm nũng, cả người lười biếng hỏi: "Hỏi lại anh lần nữa."

Chu Viễn Quang cúi đầu, trong mắt thoáng qua ý cười, biết rõ còn cố hỏi: "Hỏi gì?"

"Thuê phòng không?"

Lần này Chu Viễn Quang bỏ bát xuống, xoay người lại ung dung lau tay. Sau đó ôm ngang hông Lâm Cam đi vào phòng ngủ: "Thuê!"

Sau khi hai người thực hiện việc này, Chu Viễn Quang ngày càng tiến tới ranh giới cuối cùng. Anh đôi phương thức tra tấn Lâm Cam, khiến cô khóc lóc xin tha mạng.

Anh yêu nhất đáng về này của cô.

Lâm Cam tức tối: "Tên hỗn đản trên Weibo đưa ra chủ ý thối tha gì không biết."

Chu Viễn Quang vừa cắn rái tai Lâm Cam, vừa sờ eo nhỏ của cô, thấy thế nào cũng như ăn chưa no.

Anh thờ ơ mở miệng: "Anh chính là tên hỗn đản trong miệng em đấy."

Lâm Cam: "..."

Chu Viễn Quang thấy cô bĩu môi, khóe miệng cong lên: "Có yêu tên hỗn đản này không?"

Lâm Cam yên lặng.

Chu Viễn Quang hà hơi khiến cô ngứa ngáy.

Lâm Cam bị anh trêu chọc lẫn lộn trên giường, cười muốn điên rồi: "Yêu anh, yêu anh."

Chu Viễn Quang bật cười, hài lòng: "Anh cũng yêu em."

Tiểu hỗn đản.

_____

Có người nói cuộc sống đại học thú vị, có người thấy nhàm chán đến phát điên. Chu Viễn Quang thì thấy rất phong phú, mỗi ngày đều thật vui vẻ.

Đào mất một cái, Lâm Cam đã kết thúc năm thứ 3 đại học, anh cũng tốt nghiệp. Chu Viễn Quang ký hợp đồng với một công ty quốc tế ở thành phố X, tốt nghiệp xong sẽ đi làm ngay. Có điều công ty yêu cầu hai năm đầu anh phải làm việc ở Singapore, sau đó mới được điều trở lại.

Chu Viễn Quang suy xét hồi lâu, hỏi ý kiến Lâm Cam rồi cuối cùng cũng đồng ý.

Điều này có nghĩa hai người phải đối mặt với hai năm xa cách, mọi thứ không thể suy chuyển được. Bạn càng thay đổi sớm, nỗi hoảng loạn càng ít hơn. Càng để lâu, những vấn đề tiềm ẩn sẽ trở thành phiền não không thể lờ là.

Hà Dương chính thức tiếp nhận lại lớp học thêm mở cùng Chu Viễn Quang. Nhà Hà Dương cũng ở đây, sau đó anh ấy hoàn toàn có khả năng dạy cho người khác để mở rộng kinh doanh. Chuyên ngành của Hà Dương là tiếng Anh, lại từng có kinh nghiệm mở lớp học thêm, vì vậy Hà Dương muốn kéo Chu Viễn Quang vào việc mở rộng này.

Chu Viễn Quang nghĩ thấy việc này khá ổn, nhưng anh vẫn phải đi Singapore làm việc: "Tôi có thể rót vốn giúp cậu, nhưng cậu phải lo những việc còn lại."

Chu Viễn Quang chính là người Hà Dương tin tưởng nhất. Trước tình hình tài chính khan hiếm, bây giờ Chu Viễn Quang đồng ý rót vốn, anh ấy cực kỳ vui mừng.

Ngược lại Hà Dương cảm thấy thật đáng tiếc khi Chu Viễn Quang không lập nghiệp: "Tôi thấy cậu có đủ điều kiện để lập nghiệp mà."

Chu Viễn Quang lắc đầu cười, anh chưa từng nghĩ đến việc kiếm quá nhiều tiền, chỉ cần đảm bảo cho cuộc sống của anh và Lâm Cam, có thể sống thoải mái là được rồi.

"Tôi không có dã tâm, cứ như vậy là được rồi."

Đến khi Lâm Cam tốt nghiệp, hai người ở lại thành phố X.

Một phòng, hai người, ba bữa ăn, bốn mùa, sống cả đời.

Lúc Chu Viễn Quang sắp đi, Lâm Cam giúp anh thu dọn hành lý.

Bản thân cô là người ít khóc, nhưng khi tắt đèn, cô tự động chui vào ngực Chu Viễn Quang, túm lấy quần áo ngủ của anh bắt đầu khóc. Lúc đầu vẫn không phát ra tiếng động, sau đó Chu Viễn Quang phát hiện, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

Càng khóc âm thanh càng lớn, cuối cùng vẫn là Chu Viễn Quang hôn từng chút lên nước mắt của Lâm Cam, chậm rãi trấn an cô.

"Nếu em nhớ anh thì phải làm sao?"

"Gọi video được không?"

Lâm Cam lắc đầu, xịu mặt nói: "Không được."

Chu Viễn Quang cọ cọ trên đỉnh đầu cô, thấp giọng dụ dỗ: "Vậy anh bay về gặp em."

Lâm Cam thở dài, bộ dạng sống không còn gì đáng tiếc: "Quá chậm."

Lúc nhớ một người, chỉ muốn được gặp anh ngay lập tức.

Không muốn trì hoãn dù chỉ một phút một giây.

Xe hơi? Tàu hỏa? Máy bay?

Mọi thứ đều quá chậm.

Chu Viễn Quang cọ đầu mũi cô: "Hai năm nhanh thôi."

Lâm Cam ngẩng đầu, đôi mắt vừa khóc mang ánh nước trong veo, cô cứ nhìn Chu Viễn Quang như vậy: "Ít nhất có tới trăm vạn giây em không được thấy anh."

Cô duỗi tay sờ mặt anh.

Đôi tay lướt qua lông mày, đôi mắt, sống mũi của anh, sau cùng ngón tay dừng lại ở đôi môi mỏng: "Không thể chạm vào, cũng không thể ôm hay hôn anh."

Yết hầu hơi động, anh cúi đầu vùi vào cổ Lâm Cam.

"A Cam." Giọng điệu như lẩm bẩm.

"Ừ." Lâm Cam đáp lại.

"A Cam."

"Ừ."

"Em còn như vậy, anh sẽ thực sự không đi được."

Lâm Cam đã sớm nín khóc, lần này cô cong mi cười, nhìn anh thật kỹ, giọng mang theo chút mưu toan: "Vậy đừng đi nữa."

Chu Viễn Quang bình tĩnh nhìn cô: "Nếu anh không đi, mỗi ngày em đều bị lấn lộn tới khóc."

Lâm Cam: "... Anh cút đi."

Chu Viễn Quang liếc cô một cái.

Lâm Cam lè lưỡi, cười hi hi, dụ dỗ anh bằng giọng điệu mềm mại: "Cút vào lòng em."

Chu Viễn Quang không nhìn cô nhưng khóe miệng không kiềm được ý cười.

Ánh đèn trong phòng ngủ mờ nhạt, hai người chặt chẽ ôm nhau ngủ một đêm.

Dù luyến tiếc nhưng trời sáng vẫn phải lên đường, anh phải bận ba vì tương lai của hai người.

Chu Viễn Quang đi rồi, Lâm Cam dọn về ở kí túc xá, nhà lớn như thế mà chỉ còn lại một mình cô, cảm giác quanh quẩn tới tàn nhẫn.

Cũng may kí túc xá vẫn luôn náo nhiệt.

Cô luôn định thi lên thạc sĩ nên bắt đầu chuẩn bị cho việc đó trước. Chu Viễn Quang ủng hộ cô, khoa Đào tạo Hán ngữ quốc tế cũng đào tạo cả hệ thạc sĩ. Cuộc sống sau đó lại như trở về một năm học lại kia, thời gian lúc nào cũng kín mít.

Cuộc sống cực kỳ phong phú dù bề bộn nhiều việc.

Nghỉ hè năm thứ 3 đại học cũng phải đi học, trừ mỗi đêm cô được gọi điện thoại nói chuyện với Chu Viễn Quang.

Học kì một năm 4, trường cử một số học sinh tới Thái Lan thực tập. Trong lớp có nhiều người phải thi nên không định đi. Ngược lại Cao Manh và cô rất hứng thú. Tuy chính cô cũng phải thi lên thạc sĩ, nhưng học sinh được trường cử đi phải có thành tích toàn diện trên nhiều mặt, Lâm Cam thấy thành tích ba năm vừa rồi của mình cũng đủ để tham gia. Hơn nữa cô có thể coi lần thực tập này như một trải nghiệm. Và lại, cô vẫn có thể tiếp tục ôn tập trong thời gian thực tập này, dù như vậy sẽ khá nặng.

Lâm Cam gọi điện nói cho Chu Viễn Quang về việc này, anh cũng đồng ý.

Tuổi trẻ vốn có nhiều lựa chọn và vốn liếng. Đây là cơ hội, cũng là một lần khiêu chiến. Chỉ cần chọn con đường bản thân muốn đi nhất là được. Có thể trông thấy con đường tương lai khiến Lâm Cam càng thêm kiên định.

Lúc tới Thái Lan, thời tiết tương đối oi bức. Ở đây nhìn đâu cũng thấy thạch sùng, ra cửa có thể gặp nhiều loài động vật nhỏ. Thỉnh thoảng có sóc chạy tới cửa nữa. Có điều lúc thấy thạch sùng cỡ lớn, Lâm Cam không bình tĩnh được như vậy.

Sau khi Chu Viễn Quang đi, cô đã ngừng đăng video trực tiếp lên Weibo, bởi cô làm video vốn vì nấu cơm cho anh. Một số fan hâm mộ gào thét, bảo cô thỉnh thoảng lại đăng video đi. Chính Lâm Cam cũng thấy không lời từ biệt đã biến mất thì không phúc hậu cho lắm, nên thỉnh thoảng cô sẽ quay lại video mình nấu cơm rồi đăng lên.

Học sinh ở nơi này cũng rất nhiệt tình và dễ thương. Ban ngày Lâm Cam đi học, buổi tối trừ lúc soạn bài, cô đều dành thời gian để ôn tập. Cao Manh lại rất hưởng thụ cuộc sống ở đây, thậm chí còn nghĩ đến việc ra trường sẽ chuyển tới định cư lâu dài. Cô ấy không có ý định thi lên thạc sĩ, tốt nghiệp xong sẽ xin việc luôn.

Một tháng sau, trường học tổ chức thi miễn phí, Lâm Cam xin nghỉ trở về thi sơ khảo. Thi xong, cô lại ngồi máy bay trở về Thái Lan.

Vừa xuống máy bay, cô phát hiện mấy cuộc gọi nhờ của Chu Viễn Quang, Lâm Cam gọi lại ngay.

"A lô?"

"Về Thái Lan rồi?"

"Ừ."

"Thế nào rồi?"

Lâm Cam bật cười, vừa làm nũng vừa chế nhạo: "Tài nghệ của em thế nào, anh còn không biết?"

Chu Viễn Quang bên kia thấp giọng cười một tiếng, sau đó mới nói: "Đương nhiên anh biết, dù sao anh cũng tự tay kiểm định rồi mà. Chính là cỡ B."

Lâm Cam vẫn kịp hiểu ý người này, lập tức phản bác: "Là C được không, C!"

Chu Viễn Quang bên này tưởng tượng bộ dạng lố tai đỏ hồng của cô, chỉ thấy tâm can ngứa ngáy.

Chỉ nghe giọng cô sao có thể đủ đây?

Ngón tay anh không tự giác hơi xoa xoa, như thể cảm giác mềm mại kia vẫn còn lưu lại trên lòng bàn tay.

Anh phải đẩy nhanh tiến độ lên một chút, tranh thủ thời gian bay sang Thái Lan một chuyến. Nghĩ tới đây, miệng anh không kiềm được cong lên: "Anh nhớ nhầm à? Vậy lần sau gặp, anh đo lại lần nữa."

Lâm Cam đưa điện thoại ra trước mặt, hướng vào điện thoại hô một tiếng: "Lưu manh."

"Không nói chuyện với anh nữa, em cúp đây."

Chu Viễn Quang bật cười, sao lại xấu hổ nữa rồi.

Cúp điện thoại xong, Chu Viễn Quang híp mắt nhìn cái hộp trên bàn mình. Đó là hộp đồ chuyển phát nhanh. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy địa chỉ gửi của món đồ này là từ trần Phần. Chu Viễn Quang cong miệng, đến lúc gửi đi rồi.

Ba ngày sau, Chu Viễn Quang vội làm xong dự án. Anh có hai ngày nghỉ ngơi nên quyết định mua vé đi Thái Lan. Lâu như vậy không gặp, anh muốn ôm cô thật chặt.

Anh gọi điện thoại cho Lâm Cam trước nhưng đầu kia không ai tiếp. Chu Viễn Quang cau mày, gọi lại lần thứ hai.

Lần này chuông chờ mau chóng kết thúc, điện thoại được kết nối, có điều người nhận điện thoại không phải Lâm Cam.

"A lô, học trưởng Chu à? Em là Cao Manh, bạn cùng phòng của Lâm Cam."

"Lâm Cam đâu?" Tìm Chu Viễn Quang vọt tới cổ họng.

Hết chương 63.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lâm Cam, gả cho anh

Biên tập: TBB

Giọng Cao Manh có chút cấp bách: "Từ nửa đêm qua tới giờ, Lâm Cam bắt đầu bị sốt, giờ đang truyền nước ở bệnh viện."

Cô ấy nói xong câu này, Chu Viễn Quang đã cầm áo khoác chạy ra ngoài: "Bây giờ tôi tới sân bay đây."

"Học trưởng, không cần gấp như vậy. Bác sĩ nói đây là cảm mạo bình thường, chỉ cần hạ sốt là được."

Chu Viễn Quang "ừ" một tiếng: "Phiền em gửi giúp địa chỉ qua điện thoại cho anh."

Anh dập máy, sau đó đổi vé thành chuyến bay sớm nhất. Hai giờ bay, Chu Viễn Quang ngồi trên máy bay thấp thỏm không thôi. Cuối cùng anh cũng hiểu tâm trạng của Lâm Cam khi nói "máy bay quá chậm".

Có lẽ cánh cô phát sốt năm lớp 12 ở trần Phần, mang sắc mặt phờ phạc nằm trên giường đó đã để lại ấn tượng khó quên trong anh. Cảm giác tim đập gấp gáp lúc này khiến anh hoảng hốt.

Rất sợ cô bị ốm.

Từ trước đến nay con người không thể khống chế được chuyện sinh tử, vì vậy lại càng sợ hãi hơn. Dù cô chỉ ho một tiếng thôi, lòng anh đã như lâm trận gặp kẻ thù hung ác.

Không hề ngừng nghỉ, vừa xuống khỏi máy bay, anh đã chạy tới bệnh viện ngay.

Phòng bệnh của Lâm Cam là phòng nhỏ, chỉ có một mình cô. Anh đẩy cửa vào phòng bệnh, cô vẫn đang truyền nước và ngủ mê mết. Cao Manh ngồi trông bên cạnh, thấy Chu Viễn Quang tới, cô ấy đứng lên: "Học trưởng."

Chu Viễn Quang gật đầu: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Đã hạ sốt rồi, mới vừa tỉnh một chút, vừa mới ngủ lại."

Chu Viễn Quang đi tới bên cạnh giường Lâm Cam, thay cô đắp lại góc chăn.

"Vậy em ra ngoài mua đồ ăn dễ tiêu, đợi cậu ấy tỉnh lại rồi ăn."

Chu Viễn Quang gật đầu, trình trọng nói cảm tạ: "Vậy phiền em."

Cao Manh cười, sau đó hướng ra ngoài cửa: "Bọn em là bạn cùng phòng, lại cùng tới đây nên chăm sóc lẫn nhau là chuyện đương nhiên. Học trưởng ở đây với cậu ấy đi, em ra ngoài trước."

Sắc mặt Lâm Cam hơi trắng, có lẽ cảm nhận được tầm mắt của Chu Viễn Quang, lông mi của cô rung rung. Chu Viễn Quang đưa tay sờ thử nhiệt độ trán cô, về cơ bản thì nhiệt độ vẫn bình thường.

Trái tim treo lơ lửng của anh lúc này mới hạ xuống.

Không biết cô đang mơ thấy gì, miệng hơi chóp chép. Chu Viễn Quang cười trong yên lặng, bị ôm vẫn như chú mèo thèm ăn vậy.

Nhìn mặt nghiêng của cô khi ngủ, hốc mắt anh bỗng hơi ẩm ướt. Chu Viễn Quang cúi đầu, nhéo nhéo mi tâm của mình.

Người này, sao không biết tự chăm sóc bản thân mình thế?

Anh mím môi, bao thương xót chỉ có thể tích lại trong lòng. Chu Viễn Quang cúi người xuống, hôn lên trán cô.

Không ngờ, Lâm Cam đột nhiên mở mắt. Dường như cô hơi không phản ứng kịp, con ngươi đen láy nhìn Chu Viễn Quang chăm chú.

Một giây, hai giây, một phút đã qua, hai người vẫn không nhúc nhích.

Chu Viễn Quang cười khế, đưa tay nhéo mũi cô.

Lâm Cam buồn buồn lầm bầm: "Em thấy bị ôm cũng tốt lắm."

Chu Viễn Quang lườm cô: "Nói bậy gì đó."

Lâm Cam cười nhẹ: "Ít nhất bây giờ có thể nằm mơ thấy anh. Buổi tối muốn mơ thấy anh cũng không được."

Chu Viễn Quang cười một tiếng, trực tiếp vùi đầu chặn môi cô.

Trần trọc, nghiền nát, vuốt ve và xâm lược.

Hôn xong, Lâm Cam thở dốc: "Em bị ôm sẽ lây cho anh."

Chu Viễn Quang không thèm để ý, lắc đầu, giọng hơi khàn khàn: "Anh là thật."

Thật sự ở bên cạnh em.

Hôn em cũng là thật.

Lâm Cam cười, dùng tay không có kim sờ mặt anh: "Đồ ngốc, em biết anh là thật."

Chu Viễn Quang liếc cô: "Ôm xong lá gan lớn hơn phải không? Đồ ngốc mới nói người khác ngốc."

Lâm Cam bĩu môi: "Anh trước kia cũng thường xuyên nói em ngốc."

Chu Viễn Quang: "Lại đây, lần này phải mắng cả hai người."

"Cao Manh đâu?"

"Cô ấy đi mua đồ ăn giúp em."

Lâm Cam gật đầu.

Chu Viễn Quang nhìn bình nước sắp hết, muốn gọi y tá tới tháo kim. Anh nhấn chuông xong mới nhận ra mình không nói được tiếng Thái. Lâm Cam nhìn dáng vẻ lơ mơ của anh thì dở khóc dở cười. Cô ở Thái Lan hơn một tháng, nên cũng nói được một số câu đơn giản. Cô nói với y tá rằng mình muốn rút kim.

Rút kim truyền xong, Cao Manh cũng đã trở lại. Thấy Lâm Cam tỉnh rồi, cô ấy ngồi lại một chút rồi trở về trường. Hôm nay không phải cuối tuần, ở trường vẫn còn khá nhiều việc.

Có lẽ vì Lâm Cam bị ôm nên ăn uống không được tốt. Cô chỉ ăn một chút cháo rồi thôi. Buổi tối, Chu Viễn Quang ở lại phòng bệnh một đêm, ngày thứ hai Lâm Cam đã xuất viện.

Lâm Cam biết anh chỉ có hai ngày nên muốn đưa anh đi thăm quan một vòng. Nhưng Chu Viễn Quang thấy bệnh cảm của cô vẫn chưa khỏi hẳn, dù Lâm Cam có nói gì anh cũng không cho cô ra ngoài hóng gió.

Lâm Cam và Cao Manh được thầy giáo hỗ trợ tìm nhà thuê ở gần trường. Ở đây rất gần, trị an không tệ lại tương đối yên tĩnh. Cao Manh ở trường vẫn

chưa về, Lâm Cam đưa Chu Viễn Quang đi thăm quan nhà.

Chu Viễn Quang nhìn phòng của cô một chút, sau đó gật đầu: "Xem ra lúc không có anh ở cạnh, em sống cũng không tệ lắm."

Lâm Cam cười hi hi, từ phía sau ôm lấy eo anh cọt cọt lui, bắt đầu làm nũng: "Anh còn nói, ngày nào em cũng nhớ anh muốn chết. Nếu không phải bị ốm, em nhất định sẽ hôn chết anh."

Chu Viễn Quang bật cười: "Anh không ngại em bị ốm, mau tới đây." Anh vừa nói còn vừa giang hai cánh tay ra, tỏ ý Lâm Cam nhanh lên một chút.

Lâm Cam chu miệng, kiễng chân lên chuẩn bị hôn anh thì chuông cửa vang lên.

Chu Viễn Quang nhú mày, Lâm Cam buông tay rồi đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là người chuyển phát nhanh: "Cô Lâm Cam phải không?"

"Phải."

"Phiền cô ký nhận đơn hàng chuyển phát nhanh."

Lâm Cam gật đầu, ký tên xong nhìn thấy tên người gửi đồ thì cười rộ lên. Cô hỏi Chu Viễn Quang: "Người cũng tới rồi, còn chuyển phát nhanh gì nữa?"

Chu Viễn Quang cong môi: "Em vào phòng xem đi."

Mặt Lâm Cam đầy nghi ngờ: "Gì vậy, còn thần thần bí bí."

Cô vừa nói vừa muốn mở ra nhưng bị Chu Viễn Quang chặn lại. Anh đẩy cô vào phòng ngủ. Lâm Cam vừa bước vào phòng ngủ vừa lăm bằm, tay nhanh chóng mở món đồ chuyển phát nhanh.

Khi mở ra thì ngây ngẩn cả người, bên trong là một tấm bưu thiếp và một lá thư.

Cô xem bưu thiếp trước, trên đó ghi thời gian và địa điểm:

Trần Phần, năm 2016.

Chu gửi Lâm

Lâm Cam nhìn tấm bưu thiếp hình phong cảnh, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều điều. Cô nhớ khi còn ở Trần Phần, đúng là họ từng đi qua một cửa hàng lưu niệm như vậy, nhưng lúc đó cô không hề đi vào.

Không biết người này viết lá thư này vào lúc nào.

Cô vừa nghĩ vừa bóc thư ra.

Thấy câu đầu tiên, nước mắt Lâm Cam bắt đầu rơi xuống.

"Ngọt Ngào,

Không biết cậu còn nhớ biệt danh này không? Dù sao ngoài WeChat, ngoài đời tôi chưa bao giờ gọi cậu như vậy.

Tôi là Đồng Hồ Báo Thức Nhỏ của cậu đây.

Bây giờ là mùa đông năm 2016, chúng ta đang ở Trần Phần. Cậu đang chờ tôi ở quán mì, tôi thừa dịp đi mua đồ ăn vặt cho cậu, lên tới đây viết thư và bưu thiếp này. Chủ tiệm nói có thể giữ giúp tôi. Tôi không nói cho bà ấy ngày tháng cụ thể, vì chính tôi cũng không biết lá thư này sẽ gặp cậu vào thời gian và phương thức nào.

Mấy ngày trước tuyết rơi thật nhiều, đẩy cửa ra là thấy một màn trắng xóa. Nhận được điện thoại cậu gọi từ trạm xe, tôi thực sự rất tức giận. Cậu sốt cao như thế mà còn chạy loạn. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cậu, mọi cảm xúc trong tôi chỉ còn lại đau lòng mà thôi. Thật may mắn, cơn sốt đã lui đi sau khi truyền nước biển.

Tôi vẫn luôn do dự, không biết nên kể chuyện của Trần Tích với cậu thế nào. May thay, nhờ cậu mà vết thương mục nát ở lồng ngực tôi được chữa khỏi.

Vào một ngày tuyết rơi như thế, cậu đã xua tan bóng tối bao trùm quanh tôi, sau đó chúng ta cùng nhau nghênh đón bình minh.

Không phải trước đó tính tôi rất quanh quẩn hay sao? Ý tôi muốn nói tới trước khi tôi gặp cậu ở lớp học thêm ấy. Thật may mắn vì không làm cậu sợ chạy mất, nếu không tôi phải tới đâu để tìm lại "tiểu Tâm Can Nhì" của mình đây?

Không dám viết thư quá dài, sợ cậu chờ ở quán mì lại sốt ruột. Vậy tôi viết qua loa một chút, viết một nhanh một chút nhé.

Biết cậu rất cố chấp, vui buồn cũng rõ ràng, thế nên cậu nói cậu thích tôi, tôi cũng nghe thấy tiếng lòng mình như vậy. Nhưng có lẽ tới giờ tôi chưa từng nói tôi thích cậu.

Thật ra thì, rất thích.

Tôi sợ lời nói ra rồi như giọt nước tràn ly, lòng chiếm hữu tràn ngập sẽ tiết lộ đáng về hung hăng của tôi.

Được sinh ra trên đời đúng là điều tốt đẹp nhất. Tôi đã chân chính cảm nhận được điều đó vào ngày gặp được cậu. Tuy ngày đó cậu thực sự muốn coi tôi là "Tiramisu" mà nuốt xuống, tuy rằng cậu có rất nhiều hành động không đầu không đuôi, nhưng tôi vẫn luôn trông ngóng được trưởng thành thật nhanh. Để tôi, có thể đủ khả năng thực hiện mọi nguyện vọng của cậu.

Không phải cậu từng nói cậu thích mèo Doraemon nhất sao?

Vậy để tôi làm mèo Doraemon của cậu đi.

Chỉ làm mèo Doraemon của một mình cậu.

Tôi từng đọc trong cuốn "Phi Điều Tập":

"Tôi tận cùng, tôi đứng trước mặt cậu,

Cậu nhìn thấy vết sẹo của tôi, biết tôi từng bị thương, và cũng từng khỏi bệnh."

Khỏi bệnh cũng vì cậu.

Biết bao bất công, phi báng, bôi nhọ, khinh thường, miệt thị... tất thảy đều không phải sự xoay chuyển của lẽ đời. Lương thiện mới là ranh giới cuối cùng của phẩm hạnh.

Để tôi tin tưởng vào tình yêu, khiến tôi vượt qua lãnh lẻo vươn đến ấm áp, biến tôi từ kẻ kiêu lời thành người hiểu thấu bao dịu dàng. Tất thảy mọi thứ đều xảy đến vì cậu.

Được rồi, không dài dòng nữa.

Cậu hấp tấp như thế, sợ lại không chờ kịp.

Đúng rồi, tôi muốn ước hẹn một nguyện vọng, một nguyện vọng nhất định phải thực hiện được.

Tôi muốn Lâm Cam làm vợ mình.

Chỉ dám lên lút ghi lại, hy vọng thượng đế sẽ lắng lẽ an bài.

Tôi tình nguyện sử dụng tất cả may mắn của mình cho nguyện vọng này.

Viết vào mùa đông năm 2016.

Trần Phần.

Chu Viễn Quang."

Chữ viết này đã ó vàng, có thể thấy thư được viết từ rất lâu rồi. 2016 là năm đầu tiên cô thi đại học, qua một năm học lại, bây giờ cô đang học năm thứ 4 đại học.

5 năm trôi qua, lá thư này gột rửa bao bụi bặm của thời gian, vượt qua cách trở xa xôi đến với cô.

Cửa phòng ngủ bị gõ vang.

Lâm Cam lau nước mắt, đi ra mở cửa.

Vào khoảnh khắc cửa mở ra, cô muốn cười ngây ngô nhưng nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Khóe miệng Chu Viễn Quang ngậm ý cười, anh quỳ một gối xuống đất, tay đưa chiếc nhẫn lên.

"A Cam."

"Ừ?" Thanh âm mang theo giọng mũi nghẹn ngào.

"Gả cho anh."

Lâm Cam gật đầu, nhào vào lòng anh trong màn nước mắt.

Cuộc đời vì vậy mà viên mãn.

Hết chương 64.

【HOÀN CHÍNH VĂN】【210,738 words DONE】

Lời của editor: Thế là câu chuyện của hai bạn bé kết thúc rồi, lại phải đối mặt với "done blues" huhu

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Phiên ngoại

Phiên ngoại 1: Như thuở ban đầu

Lâm Cam luôn cảm thấy mặc áo cưới vào ngày hè ít nhiều cũng có chút không thoải mái. Chu Viễn Quang luôn cưng chiều cô lần này thái độ lại rất kiên định. Chọn ngày chỉ là hình thức tượng trưng để gia trưởng tham khảo, thực chất vẫn do anh quyết định.

Tối tối, Lâm Cam nằm trên giường nhìn ảnh tiệm áo cưới gửi đến: "Nếu không em lùi lại ngày nhé, mùa hè nóng quá."

Chu Viễn Quang bỏ sách trong tay xuống bàn bên cạnh, đưa tay kéo cô vào ngực mình: "Ra cửa là vào xe, xuống xe là nhà hàng, nóng không tới người em."

Lâm Cam tìm vị trí thoải mái trong ngực anh, vùi đầu vào dụi dụi. Cô đưa tay nắm góc áo anh nghịch nghịch, nói chuyện thờ ơ: "Em mà vã mồ hôi, lớp trang điểm nhòe đi thì xấu lắm."

Chu Viễn Quang cười khê, các ngón tay khớp xương rõ ràng gõ nhẹ vào trán cô, sau đó cúi đầu hôn một cái, giọng mang vẻ dụ dỗ và cưng chiều: "Em có thể nào cũng xinh đẹp."

Lâm Cam không vui, mặt xịu xuống, tay theo bản năng lần từ mép áo thăm dò vào trong, không ngừng vuốt ve vòng eo gầy gò của Chu Viễn Quang. Cảm giác tốt đẹp này khiến cô thỏa mãn híp mắt lại.

"Xinh đẹp cũng phải so sánh với gì chứ? Lúc nào em xinh đẹp nhất, lúc nào khó coi nhất?"

Chu Viễn Quang vênh môi cười, giả bộ suy nghĩ.

Lâm Cam nhướn mày: "Nghĩ một lúc, có phải phát hiện lúc nào em cũng xinh đẹp không."

Chu Viễn Quang bật cười, đưa tay với lấy kính để ở bàn bên cạnh đeo lên, sau đó nhìn Lâm Cam chăm chăm.

Bị ánh mắt của anh nhìn tới thẹn thùng, Lâm Cam vùi đầu, nói chuyện cũng có chút buồn bực: "Anh nhìn gì?"

"Anh nhìn xem vợ nhà ai mà mặt dày như thế, không biết thẹn thùng chút nào."

Lâm Cam híp mắt nhìn anh, tay ôm eo anh, nghe thấy câu này thì bật cười. Chu Viễn Quang để kính xuống bàn, ôm cô chui vào chăn.

Đèn bị tắt đi, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt ánh từ bên ngoài vào.

Anh đỏ mặt, cô phải khóc lóc cầu xin như đêm cầu hôn đó. Cuối cùng, vào khoảnh khắc phóng thích, Chu Viễn Quang cắn rái tai cô, đầu lưỡi đưa ra liếm môi mỏng, giọng khàn khàn hấp dẫn: "Em lúc này, là đẹp nhất."

Lâm Cam mơ màng chìm vào giấc ngủ, vẫn tha lỗi cho anh vì bất nạt cô tới sức cùng lực kiệt.

Ai bảo anh luôn nói những lời ân ái như thế chứ.

Hôm sau, vào lúc Lâm Cam rời giường, Chu Viễn Quang đã chuẩn bị xong bữa sáng đơn giản. Hai người có giao hẹn, anh làm bữa sáng, cơm trưa hai người ăn ở bên ngoài, cơm tối do Lâm Cam làm.

Vì buổi sáng có thể ngủ nhiều hơn, đến tối, cô sẽ làm một bữa cơm đa dạng (dù chỉ là những món ăn bình thường nhưng Chu Viễn Quang vẫn rất hưởng thụ).

Khó có lúc rảnh rỗi, cô tiện tay định dọn nốt đĩa trứng chiên. Vừa kéo một cái, Lâm Cam giật mình. Dưới đĩa có một tờ giấy, trên đó là chữ viết mạnh mẽ, hữu lực của anh.

"Tâm Can Nhi,

Anh chọn ngày kết hôn trùng với ngày đầu tiên anh gặp em ở lớp học thêm. Muốn nói cho em biết, vẫn như thuở ban đầu."

Phản ký tên còn vẽ hai hình đầu người đơn giản, một nam và một nữ. Nam biểu cảm lạnh nhạt, miệng mím chặt. Khóe mắt cô gái có nốt ruồi đón lệ như ẩn như hiện.

Không biết anh thấy tờ giấy ghi chú cô để lại ở tiệm nước năm đó từ lúc nào. Tối giờ anh chưa nhắc tới bao giờ, nhưng lại luôn ghi tạc trong lòng.

Lâm Cam ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chu Viễn Quang đang đánh răng trong nhà vệ sinh, vẫn là vai rộng eo hẹp, dáng người tam giác ngược, nhưng đã trầm ổn hơn rất nhiều so với năm đó.

Cô cười híp mắt, khóe mắt như có ánh nước mờ hồ.

Phiên ngoại 2: Kiếp sau, em là Chu Viễn Quang, để anh là Lâm Cam

Kể từ lúc Lâm Cam mang thai tới nay, Chu Viễn Quang không làm thêm giờ nữa. Nhiều chuyến đi công tác nước ngoài cũng bị anh đẩy đi.

Tối tuần thứ 30, chân Lâm Cam bị sưng phù.

Chu Viễn Quang để cốc sữa tươi lên bàn, sau đó tới ngồi ở cuối giường. Anh tự nhiên để chân Lâm Cam lên đùi mình. Bác sĩ từng nói, trước khi đi ngủ nâng cao hai chân của thai phụ sẽ giúp thúc đẩy tuần hoàn máu, giảm bớt lực đè ép lên tĩnh mạch. Làm vậy vừa có thể giảm triệu chứng sưng phù trong thời kì mang thai, hơn nữa có thể ngăn ngừa việc phát sinh các bệnh liên quan tới tĩnh mạch ở nửa người dưới.

Ngón tay linh hoạt của Chu Viễn Quang nắm lấy bàn chân cô, động tác cực kỳ thuần thục, chỉ nhìn thôi cũng biết anh đã thực hiện nhiều lần.

Lâm Cam híp mắt hưởng thụ, miệng phát ra âm thanh thỏa mãn. Lúc cô phát ra âm thanh đầu tiên, Chu Viễn Quang hơi ngước mắt nhìn. Lần thứ hai nghe được âm thanh dụ người kia, cổ họng Chu Viễn Quang hơi động. Tối lần thứ ba, Chu Viễn Quang tự ý hạ hai chân Lâm Cam xuống, để cô cảm nhận được cứng rắn của mình.

Lâm Cam vốn đang hưởng thụ thoải mái, lại bị hành động này khiến xúc cảm thay đổi hoàn toàn. Đợi cô lấy lại tinh thần và biết vật dưới chân là gì thì đầu óc như nổ tung, giằng giằng muốn thu chân.

Chu Viễn Quang lôi chân cô lại, giọng trầm khàn lộ ra chút dục vọng: "Đừng động."

Hai chữ này vừa phát ra, Lâm Cam thật sự không dám động.

Rất lâu sau đó, trong không khí chỉ có tiếng thờ gấp của Chu Viễn Quang. Tối khi trở lại bình thường, anh ngẩng đầu nhìn Lâm Cam thì thấy cô đang dùng ánh mắt vô tội ướt nhẹp kia nhìn mình, nốt ruồi đón lệ cũng đang hướng về phía anh, hình ảnh đẹp đẽ này khiến anh phải thấp giọng mắng một câu.

Lâm Cam liếc anh: "Không được nói thô tục."

Chu Viễn Quang vĩnh viễn nhìn cô. Lâm Cam kéo tay anh đặt lên bụng mình, để anh cảm nhận động thái của linh hồn bé nhỏ.

Cô nhẹ nhàng nói: "Anh sẽ làm hư thằng bé đấy." Câu này khiến Chu Viễn Quang á khẩu không trả lời được. Đã là lúc này rồi, trong bụng cô vốn là một cô nhóc mà.

Không còn luống cuống như lần đầu chạm vào bụng cô, lần này Chu Viễn Quang cúi đầu cười xin lỗi, giọng điệu cực kỳ dịu dàng: "Bé con, là bố không đúng."

Ánh đèn chiếu lên mặt anh, nửa ngoài sáng, nửa trong tối làm ngũ quan thêm phần góc cạnh. Cả người anh cũng chìm trong ánh sáng lờ mờ, nụ cười của hiện tại cực kỳ mềm mại. Lâm Cam ôm mặt cười ngốc, sau lại có chút hoảng hốt. Từ khi nào người này đã có dáng vẻ của một người cha rồi?

Lâm Cam chọn đề thường.

Chu Viễn Quang muốn đi vào cùng nhưng Lâm Cam sống chết không chịu. Y tá bên cạnh đang kiểm tra các chỉ số của Lâm Cam, Chu Viễn Quang vẫn tiếp tục kì kèo: "Anh vào cùng em thì sao, lúc đau em có thể cắn anh."

Lâm Cam xắn tay áo lên để y tá đo huyết áp. Cô liếc anh một cái, tức giận mở miệng: "Anh cho đây là thời cơ sao, đau còn phải cắn người. Chúng ta diễn một màn đau khổ trong phòng sinh hả?"

Chu Viễn Quang chưa kịp mở miệng, y tá bên cạnh đã bật cười. Chính Lâm Cam nói xong cũng tự cười theo. Chu Viễn Quang nhìn y tá, lại nhìn Lâm Cam cười híp mắt bên cạnh, khóe miệng tự nhiên cũng cong lên.

Lúc Lâm Cam bị đẩy vào trong, Chu Viễn Quang đi tới đi lui bên ngoài làm mẹ Chu cũng cuống lên. Bà kéo Chu Viễn Quang ngồi xuống nhưng anh không chịu.

"Con đừng đi tới đi lui nữa, làm mẹ cũng hoảng theo."

Rõ ràng nhiệt độ trong bệnh viện khá ổn, không quá thấp cũng không quá cao, nhưng trán Chu Viễn Quang vẫn lấm tấm mồ hôi.

Hai ngày liên tiếp không biết Lâm Cam sẽ sinh lúc nào, mắt anh cũng chưa khép lại chứ đừng nói tới việc sửa soạn cho bản thân.

Đời này Chu Viễn Quang chưa từng lười thối như vậy.

Anh đảo mắt thấy phòng vệ sinh ở cuối hành lang, chân dài sai bước tới đó. Mẹ Chu gọi ở phía sau, anh cũng mặc kệ.

Hai phút sau, anh đi ra từ phòng vệ sinh, tóc ướt nhẹp, trông như vừa tắm xong. Có điều lúc này trông cả người Chu Viễn Quang sáng khoải, có tinh thần hơn vừa nãy.

"Lúc nào rồi còn gọi đầu? Dùng nước lạnh sao?"

Mẹ Chu, bố Chu, mẹ Lâm và chú Nhâm đều vây lại quanh đó. Chu Viễn Quang đột nhiên ngượng ngùng đứng lên, đáng về lúc này đã khác hoàn toàn.

Con người sáng trong của anh nhìn về phía mẹ Chu, mở miệng như thành kính: "Con muốn là một người cha có tinh thần trong ánh mắt đầu đời của con gái."

Mấy người thuộc thế hệ trước đều trầm mặc, mắt ai cũng ươn ướt. Mẹ Chu lúc này cũng cảm nhận được con trai mình đã biến thành một người cha rồi.

Bà vỗ vai anh, giọng có chút nghẹn ngào: "Đồ ngốc, con bé vừa mới sinh, nhỏ xíu như thế thì biết được gì."

Bà cười anh ngốc nghếch nhưng cũng bị điều này làm cảm động.

Lâm Cam được đẩy ra với khuôn mặt phờ phạc, Chu Viễn Quang nhìn thấy thì chỉ một mực im lặng, không lên tiếng. Trở về phòng bệnh, anh đưa lưng về phía cô.

Lúc đầu, cô gọi nhưng anh không đáp lại.

Một lúc sau, Chu Viễn Quang mới quay lại, cúi đầu khàn giọng: "Tâm Can Nhi."

"Ừ?"

"Kiếp sau, em làm Chu Viễn Quang, để anh làm Lâm Cam."

Lâm Cam nhướn mày, không hiểu ý anh. Chu Viễn Quang nắm lấy tay cô, niết chặt trong lòng bàn tay: "Kiếp sau, anh sinh con thay em."

Nhìn em đau đớn như vậy, anh rất đau lòng.

Lâm Cam cười ngốc nhìn anh: "Mọi người đều nói phụ nữ chửa ngu ba năm, đến chúng ta sao người đó lại biến thành anh rồi?"

Cô vừa dứt lời, Chu Viễn Quang đã cúi đầu hôn lên.

Tới lúc này, người chưa từng rơi lệ như anh, lại để nước mắt tràn ra từ khóe mắt.

Đó là nước mắt của hạnh phúc.

Lời của editor: Vẫn không thấy thịt tác giả bảo đâu dù đã lục tung Weibo... Tôi đi tìm thịt ở vùng đất khác vậy~~

Chính thức phải tạm biệt hai bạn bé rồi ;_;

Bạn đang đọc truyện *Tâm Ngứa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.